

ЛЕЙ ГРИЙНУУД ВАЯЛИД

Част 6 от „Седem невести за седмина братя“

Превод от английски: Николай Долчинков, 1997

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Денвър, 1880

— Въобще не ме е грижа какви ангажименти имаш или какво става на пазара за стоки — каза Фърн на Джеф. — Все пак някой трябва да отиде до това училище и да се погрижи за близначките, а аз не мога да го направя.

Фърн се облегна върху възглавниците. Джеф се държеше ужасно, но тя не би трябвало да очаква нещо друго. Беше омъжена за брат му вече от девет години и за това време Джеф нито веднъж не се беше опитал да влезе в положението на някого и да го разбере.

— Не разбирам нищо от училища или от малки момиченца — каза Джеф.

— Трябваше да си помислиш за това, преди да настояваш Мадисън да отиде в Лидвил — каза тя. — Знаеш много добре, че не мога да изляза от леглото за повече от няколко минути.

— Роуз трябваше да задържи момичетата в Тексас — отвърна Джеф. — Те са страшно палави.

— Тя ги изпрати тук, защото се надяваше, че в училище „Улф“ ще успеят поне малко да ги превъзпитат. Джордж каза, че явно на външен вид ще приличат на майка ти, а ще се държат като баща ти.

— По дяволите! Ако е така, най-добре ще е още сега да ги застреляш и да спасиш всички от много тревоги.

— Джеф, те са просто едни малки момиченца.

— Точно затова. Никой не би повярвал, че могат да бъдат толкова зловни, колкото беше баща ми.

— Изминали са много години, откакто за последен път си бил с тях. Те не са лоши, а просто са буйни. Моля те, върви да се срещнеш с мис Гудуин.

— Сигурна ли си, че няма да можеш да се надигнеш и да отидеш до там?

— Имам ли вид на човек, на когото му е приятно да стои тук? — попита Фърн. Беше разтревожена от факта, че Джеф не направи ни

най-малко усилие да скрие своя скептицизъм по отношение на болестта ѝ. Той никога не се разболяваше и затова не можеше да изпита състрадание към някой, който беше болен.

— Не бива да позволяваш на Мадисън постоянно да те докарва до положение да си бременна.

— Това не е твоя работа — отговори рязко Фърн. — Но дори и да беше, вече е твърде късно. И след като смяташ, че имаш право да изпратиш съпруга ми в Лидвил, би трябвало да чувстваш някаква отговорност да се погрижиш за племенничките си.

— Не съм адвокат. Не мога...

— Би могъл да наемеш някого. Имаш достатъчно пари. За какво ги спестяваш? Знаеш ли, че близначките те наричат „Ръждиви пари“?

— Парите не ръждясват.

Фърн въздъхна.

— Измори се да говоря с теб. Ейми има картичка с адреса на мис Гудуин и може да ти каже кога ще е удобно да се обадиш. Можеш да го вземеш от нея, като излезеш от тук.

— Ще се отбия там, когато имам време — каза Джеф и острата му реплика загрози иначе симпатичното му лице. — Мис Гудсан...

— Гудуин.

— ... ще трябва да им намери място, където да живеят.

Фърн отново въздъхна.

— Опитай се да не влизаш в конфликт с нея. Ти би трябвало да помогнеш на момичетата, а не да прибавяш мис Гудуин към списъка от хора, които не искат никога да се срещат отново с теб.

— Аз не влизам в противоречие с хората.

— Не е вярно, ти постоянно се заяждаш с някого. Половината Денвър пропищява, когато види, че се задаваш. Ако не беше президент на най-голямата банка западно от Сан Франциско, никой не би си направил труда да говори с теб.

— Не бива да ми говориш така.

Джеф изглеждаше толкова засегнат, че на Фърн ѝ се прииска да се изсмее.

— Защо не? Както често обичаш да ми напомняш, аз не съм някоя от твоите безценни красавици от Юга. А сега се махай и върви да говориш с мис Гудуин.

— Роуз би трябвало да дойде и сама да се заеме с тази работа.

— Ако нещо объркаш при това посещение, тя вероятно ще го направи.

Джеф никога нямаше да си го признае, но Фърн знаеше, че той всъщност беше малко изплашен от Роуз. Отношението му тревожеше Джордж, а никой не би си позволил да дразни Джордж, защото щеше да бъде наказан. Роуз беше дребна, но заприличваше на разярена тигрица, когато трябваше да защити съпруга си.

Фърн отново се облегна върху възглавниците, след като Джеф излезе и затвори вратата. Вече не си мислеше за близнаците или за лошия характер на Джеф. Ръката ѝ бавно се отпусна върху издутия корем. След като беше изкарала четири лесни раждания, този път нещата не бяха тръгнали добре от самото начало. Оставаше още един месец и тя постоянно мислеше за майка си, която беше умряла при раждане. Страхуваше се, че и с нея може да се случи същото. Промълви името на съпруга си. Знаеше, че той щеше да остане, ако го беше помолила. Сега ѝ се искаше да го бе направила.

След десет дни Джеф вече беше застанал на алеята, която водеше към училище „Улф“. Преди пет години богатите майки от Денвър бяха решили, че трябва да имат собствено училище, в което да се обучават дъщерите им, вместо да ги изпращат на Изток. Бяха открили подписка и построиха училището. То се състоеше от няколко каменни сгради и заемаше доста голямо пространство в края на най-изискания квартал на Денвър. Дъщерите на местните милионери ходеха целодневно на училище. За останалите, включително за дъщерите на собствениците на мини за сребро и злато и на няколкото едри собственици на едър рогат добитък, които не живеяха в Денвър, управителният съвет беше подсигурил обща спалня. Бяха насадени цели акри кафява трева и стотици млади дръвчета, за да се промени тази малка част от прерията в подножието на Скалистите планини в нещо, което да напомня за някои от градовете в източната част на щатите. Камъкът по сградите беше започнал да посивява и да напомня за нещо старо. След няколко години училището „Улф“ щеше да изглежда като една достопочтена институция, каквато жените на Денвър мечтаеха да стане един ден.

— Ще намерите мис Гудуин в общата спалня — каза една жена на Джеф. — Когато отново излезете навън, втората сграда от дясната

ви страна, точно до параклиса. Скъпи боже — каза тя, като погледна към празния ляв ръкав на Джеф. — При нещастен случай в мината ли изгубихте ръката си?

— Един услужлив янки ми раздробил лакътя в битката при Гетисбърг — отговори Джеф и в гласа му се усети раздражителност. — Лекарите янки решиха, че е по-добре да я отрежат, вместо да се опитат да я лекуват.

— Не е нужно да ходите с празен ръкав. Вече се произвеждат такива хубави протези.

— Не, не са хубави. Ужасни са дори.

Джеф се обърна и се измъкна от сградата. Толкова му се искаше хората да си спестяват коментарите, а също и да не проявяват излишно любопитство. Вероятно се опитваха да бъдат любезни, но в незнанието си му причиняваха повече болка, отколкото добрина.

Той извади златния часовник от джоба си, погледна го и се намръщи. Забърза надолу по алеята. Вече беше закъснял с пет минути. Ако не побързаше, вероятно щеше да закъснее за срещата. Банковите директори щяха да решават дали да закупят повече минни участъци в Лидвил. Намерението му беше да ги накара да го направят. Погледна към параклиса, докато минаваше покрай него — малка сграда с квадратна форма. Не беше влизал в църква от времето, когато загуби ръката си.

Спалнята беше огромна, с квадратни размери и, освен това, грозна. Джеф вече натискаше бравата, когато се сети, че щеше да е по-добре, ако първо беше позвънил. Мисълта, че ще нахълта в стая, обитавана от момичета, някои от които разсъблечени, го ужаси. Прислужничка в униформа отвори вратата.

— С какво мога да ви служа? — попита младата жена с британски акцент.

— Дошъл съм да се срещна с мис Ваялид Гудуин.

Прислужничката се притесни.

— Тя няма уговорени срещи за този следобед.

— Добре. Значи тогава е свободна и може да се срещне с мен.

— Искам да кажа, че тъй като няма уговорени срещи, е ангажирана с други неща.

— Сигурен съм, че може да отложи онова, което прави, за някой друг път — каза Джеф и пристъпи напред. — Моля, кажете й, че съм

тук.

— Но кой сте вие?

— Господин Рандолф.

Когато прислужничката го погледна недоумяващо, той допълни:

— Банкерът.

Изражението на момичето не се промени и Джеф се видя принуден да добави:

— Аз съм чичо на близначките.

Прислужничката разцъфна в широка усмивка.

— Значи вие сте господин Джеферсън Рандолф?

— Точно това казах преди малко.

— Но вие можехте да бъдете кой да е друг Рандолф, нали? Моля, седнете. Дайте ми шапката си и палтото. Ще проверя дали госпожица Гудуин е свободна.

— Сигурен съм, че госпожица Гудуин ще се срещне с мен.

— Ще отида да я попитам — каза прислужницата и излезе.

Джеф остана прав. Обходи с поглед голямата стая. Отвратителните мебели бяха от викторианско време, тъмни и тежки. Имаше чувството, че се намира в мавзолей, и си помисли какво ли би се случило, ако някой заключеше близначките тук. След не повече от час те щяха да се почувстват толкова потиснати, че нямаше да създават проблеми поне в продължение на цяла седмица.

Бяха изминали петнайсет минути, достатъчни, за да разгледа всяка картина, всяка част от мебелировката, всяка черга на пода. Беше седял във всеки един стол, беше гледал през всички прозорци и дори беше изсвирил някаква мелодия на квадратното пиано. Мис Гудуин все още не идваше.

Търпението му се изчерпа, а с него доброто възпитание и чувството за хумор.

Помисли да си тръгне, без да се е срещнал с нея, но трябваше да идва пак и щеше да изгуби повече време. Отново погледна часовника си. Щеше да е трудно да проведе какъвто и да е разговор с мис Гудуин, без да закъснее за срещата. Затвори часовника, като щракна силно капака. Срещата му беше много по-важна от необходимостта да се занимава с онези глупости, които бяха сторили племенничките му.

В този момент в стаята се появи едно видение, което го накара да замръзне на място. Жената, слаба и не много висока, съвсем не беше в

първа младост. Беше привлекателна. Чертите на лицето ѝ бяха хубави, без да са нещо изключително. Очите ѝ бяха наситено сини и сега наблюдаваха Джеф втренчено изпод дългите мигли. Невероятно гъстата, къдрава огненочервена коса беше захваната на тила с множество фиби, но човек имаше чувството, че всеки момент ще се разпилее по раменете. Вниманието на Джеф беше привлечено от роклята ѝ. Дрехата беше изработена от много метри розов сатен, а на врата и ръкавите беше украсена с кремава дантела. Приличаше на роклите, които можеха да се видят на някой бал във Вирджиния, преди баща му да бъде изгонен от там. Не приличаше на дреха, която би носила учителка в училище за девойки. На фона на тъмните и строги мебели тя изглеждаше като някоя излетяла от рая птица.

Жената се усмихна.

— Господин Рандолф? Аз съм Ваялид Гудуин. Извинете ме, че ви накарах да чакате. Моля, заповядайте, седнете.

Тя самата седна на едно канапе с висока облегалка, като оправи шумолящите поли на роклята си. Джеф стоеше неподвижно.

Мис Ваялид беше една янки. Дори беше почти сигурен, че акцентът ѝ е точно като на човек от щата Масачузетс. Мъжът, който го пазеше в затвора през последните две години на войната, говореше точно така. Джеф знаеше, че щеше да си спомня гласа му до края на дните си.

— Признавам си, че очаквах да се срещна с майката на близначките — каза мис Гудуин. — Това е първото посещение на баща тук досега.

Тя говореше бавно. Гласът ѝ беше мек, напълно различен от този на мъжа, превърнал живота на Джеф в затвора в истински ад. Беше много хубава, когато се усмихнеше. Изглеждаше приятелски настроена. Но беше една янки. Джеф искаше да се обърне и да си тръгне, без да каже и дума.

— Аз съм техният чичо.

— О, така ли, чудесно е, че сте толкова загрижен за племенничките си.

Като се опита да запази спокойствие, Джеф каза:

— Снаха ми е на легло, а съпругът ѝ отсъства. Аз съм единственият им роднина. — Той извади часовника си и го погледна. — Ще закъснея за срещата си.

Мис Гудуин се изненада от неочакваната му припряност.

— Състоянието на племенничките ви е по-важно от една среща.

— Не, не мисля така.

Жената го погледна стреснато.

— Но те са ваши роднини.

— Аз нямам заслуга за това.

Очите на Гудуин се разтвориха широко. Тъмносиньото беше в ярък контраст с бледата кожа на лицето и медночервената коса. Дори и да не беше красавица, външният ѝ вид правеше силно впечатление.

— Все пак да поговорим за вашите племеннички.

— Но какво има да говорим? Брат ми ви плаща, за да направите от тях възпитани млади дами, а не твърдоглави женски екземпляри, които се чувстват по-добре, ако яздят кон, отколкото да се държат изискано в някой салон. Единственото, което мога да предположа, след като съм извикан тук, е, че не сте успели.

По лицето ѝ премина гневна тръпка.

— Изглежда сте ме разбрали погрешно.

— Трябва да ви кажа, че никога не изпадам в положението на човек, който не е разбрал нещо. В противен случай ще трябва да заплатя неразбирането си с много пари и време.

— Предполагам, че е така, но в този случай...

— Този случай не е по-различен от който и да било друг. На вас ви се плаща, за да извършвате една работа, и вие не сте се справили — каза той и си помисли, че тя едва ли би могла да прецени какви са племенничките му. Как да разбере жените от Юга? Никоя жена, израснала в Масачузетс, не би могла. — Сигурен съм, че не са направили нещо, което някое друго дете на девет години не би направило.

Хората обикновено се страхуваха от неговите атаки. Госпожица Гудуин изглеждаше объркана от неочаквано резкия отговор, но не беше изплашена.

— Що се отнася до това, не бих могла да кажа. Никога не съм се занимавала с близнаци непослушници.

— Тогава какво не им харесвате?

— Ако ме изслушате, ще ви обясня за какво става въпрос.

Тя го нападнаше. Трябваше да е подготвен за това. Янките си мислеха, че имат отговор за всичко.

— Не бих ви прекъсвал, ако говорехте направо по въпроса. Защо жените имат навик да бърборят, а да не казват главното?

— Свършихте ли?

Жената говореше бавно, възпитано, но очите ѝ я издаваха. Джеф разбра, че никога няма да се измъкне оттук, ако не я остави да каже всичко. Забеляза, че имаше добре оформени гърди. Първоначално само роклята беше привлякла вниманието му, но сега виждаше, че жената имаше много фина фигура. Беше елегантна, но не слаба. Зрелостта на годините беше придала приятна заобленост на формите ѝ, която младите момичета не притежаваха.

— Какво имате да казвате?

— Бих предпочела да седнете и да ме изслушате.

— Не, ще остана прав.

Мис Гудуин изглеждаше раздразнена, но явно добре успяваше да се владее.

— Аз не определям правилата в училище „Улф“. Нито пък решавам какво да правя, когато те не се спазват. С това се занимава госпожица Елеонор Сетъл, директорката на училището. Мое задължение е да докладвам за неспазването на правилника и да предлагам наказание.

— Е, тогава защо си губя времето сега?

Джеф виждаше, че жената прави всичко възможно да сдържа нервите си и да не избухне. Не знаеше защо, но гледката го радваше. Никога не беше харесвал избухливи жени.

— От мен се очаква да се свържа с родителите, когато има нужда.

— Е, каква е причината сега?

— Близначките постоянно нарушават реда в училището.

— Тогава накарайте ги да си легнат, без да им давате вечеря, и въпросът ще се уреди.

— Ние не подлагаме нашите ученици на глад, господин Рандолф.

— Няма да умрат от глад, ако не се нахранят веднъж. Ние не сме яли по цели дни по време на нападенията на северните щати, но не спряхме да се бием.

Госпожица Гудуин впери поглед в празния ръкав на мъжа.

— Добре съм запозната със страданията, които донесе тази война, но това няма връзка с въпроса, по който говорим в момента.

— Трябва да направите нещо повече от това просто да говорите с тези момичета. Нямам намерение да идвам до тук всеки път, когато те проявят непослушание.

На госпожица Гудуин ѝ беше необходима една цяла минута, преди да отговори.

— Не знам какво работите, но очевидно имате съвсем малък опит с малки деца.

— В действителност нямам никакъв.

— Тогава нека да ви обясня.

— Вече ми е досадно да слушам цялото това обяснение. Кажете ми най-важното и да свършваме.

Госпожица Гудуин отново замълча, преди да му отговори, но той имаше чувството, че тя не търси думите, за да се изрази по-точно, а по-скоро се опитва да не произнесе онези, които са ѝ дошли на ум веднага след неговата реплика. Това също му се понрави, макар че не можеше да си обясни защо. Не се интересувахе от онова, което жената мислеше за него.

— Може би така е по-добре — каза тя, после замълча и го погледна открито.

Втреченият ѝ поглед подразни Джеф. Той не обичаше смелите жени. Трябваше да е малко по-примирена. Така мъжете щяха да я харесват повече и нямаше да си остане стара мома. И все пак беше твърде привлекателна, за да не е омъжена.

— Директорката ми поръча да ви съобщя, че ако поведението на племенничките ви не се подобри, ще им се наложат сериозни наказания.

Джеф се ядоса.

— Значи ме довякохте тук, накарахте ме да си изпусна важна среща, за да слушам едно безсмислено бърборене в продължение на половин час, само за да ми кажете това.

— Госпожица Сетъл искаше да ви съобщя...

— Въобще не ме интересува какво е искала госпожица Сетъл! — извика Джеф и грабна палтото си. — Имам прекалено много работа, за да стоя тук и да ви слушам как се оплаквате, че племенничките ми не са изпълнили поставените им задачи или пък са си легнали, без да разрешат косите си.

— Има нещо много по-важно от това.

— Тогава, по дяволите, кажете какво е!

Госпожица Гудуин го погледна яростно.

— От тази сутрин племенничките ви са поставени на изпитателен срок. Ако няма промяна в поведението им, ще бъдат изгонени от училище.

Джеф се спря в средата на стаята с шапка в ръка. Ако близначките бъдат изгонени от училище, докато Фърн е болна и Мадисън отсъства от дома, той трябваше да поеме всички грижи за тях: да ги гледа, докато Джордж се върне, или да ги закара до Тексас. Предпочиташе да го вземат отново в плен.

— Искам да се срещна с тях — каза Джеф.

— В момента те учат.

— Въобще не ме интересува, дори да са дълбоко заспали.

Госпожица Гудуин се изправи.

— Ще проверя дали може да бъдат обезпокоени.

— По дяволите, разбира се, че може.

— Господин Рандолф, в училище „Улф“ нямаме навик да използваме нецензурни думи.

— Аз пък нямам навик да отстъпвам пред хора, които искат да се отърват от мен.

Ваялид затвори зад себе си. Въздъхна бавно и дълбоко. Беше толкова ядосана, че трепереше. Не беше срещала такъв непоносим човек. Беше я обзело съчувствие към него, когато видя, че е без ръка. Почувства още по-голяма симпатия, когато разбра, че това се е случило по време на Гражданската война. Беше се бил на другата страна, срещу брат й, но от опит знаеше, че болката е една и съща независимо дали каузата е справедлива или не.

— Господин Рандолф замина ли си? — попита прислужничката.

— Не, иска да се срещне с племенничките си.

— Горките деца! Би могъл да ги уплаши до смърт.

Ваялид се усмихна едва доловимо, когато усети, че възвръща спокойствието си.

— Ако на този свят има някой, който е в състояние да се противопостави на господин Рандолф, това са само Аурелия и Джулиет.

Прислужничката се усмихна.

— Те са цяло наказание, нали?

— Даже повече от това. Беше ми любопитно да се срещна с родителите им, но след като видях чичо им, не съм съвсем сигурна, че вече искам да ги видя. Върви и им кажи да дойдат тук веднага. Да не се бавят, този мъж може да се взриви, ако трябва да почака дори още една минута.

Ваялид се чудеше дали беше разумно да позволи на близначките да се срещат с чичо си. Но училището насърчаваше родителите да се включат във възпитанието на децата. Особено ако се отнасяше до богати клиенти.

Ваялид приглади една гънка на роклята си. Чудеше се дали господин Рандолф е богат. Очевидно той притежаваше арогантността на човек, наследил много пари, и си мислеше, че е нещо изключително, защото не се налагаше да ги изкарва с труд. А и беше един озлобен южняк. Дори и да имаше някакви съмнения, реакцията му по отношение на нея ѝ показва съвсем ясно какво е положението. Не беше забравил войната, а и нямаше намерение. Е, и тя знаеше достатъчно за нея. Споменът за мъчителната смърт на брат ѝ я накара да се ядоса още повече, но после, когато си спомни за липсващата ръка на господин Рандолф, се поуспокои малко. Може би никой по-добре от нея нямаше представа какво чувства един мъж, който е останал инвалид не по своя вина. Очевидно беше, че господин Рандолф не беше свикнал със загубата на ръката си. Нито пък Джонас, когото тя обичаше силно и се беше грижила за него в продължение на десет години. Единственото, което можеше да направи, беше да се държи мило и любезно с господин Рандолф през следващите няколко минути. Да се държи възпитано с него, нямаше да бъде трудно, ако мъжът си направеше труда поне да се усмихне. Той беше изключително привлекателен. Приликата му с близначките беше очевидна. Всеки, който го погледнеше, можеше да си помисли, че им е баща. Ваялид никога не беше харесвала руси мъже, но да се каже, че господин Рандолф не е симпатичен, беше просто невъзможно. Висок, с много широки рамене — не можеше да си спомни някой друг с такива. Палтото му стоеше добре, но тя можеше да забележи как то се опъва от мускулите му. А очите му! Те бяха толкова сини, колкото небето над нос Добра надежда в летен следобед.

Вратата се отвори и Аурелия и Джулиет Рандолф влетяха в стаята. Всъщност те влязоха значително по-тихо, отколкото който и да е друг път, но те винаги създаваха такова впечатление — че връхлитат. Ваялид потреперваше при мисълта какво щяха да представляват, като станеха големи. В този момент изглеждаха като ангели: руси, красиви и сладки като всички други деца. Трудно беше да повярваш, че зад тези ангелски лица се криеше толкова много лошотия.

— Бет ни съобщи, че чичо Джеф е тук — каза Аурелия.

Поне, каза си Ваялид, Аурелия проговори. Все още ѝ беше трудно да различава двете деца. Джулиет направи физиономия.

— Необходимо ли е да се срещаме с него?

— Можете да ни накажете — каза Аурелия. — Ние няма да кажем нищо.

— Все още не сте си заслужили наказанието.

— Но ще го направим — каза Джулиет.

— Надявам се, че не очаквате от мен да сключвам такива сделки с вас — каза Ваялид и се усмихна, макар че искаше да изглежда сериозна. — А сега вървете да говорите с чичо си.

— Ще дойдете ли с нас? — попита Джулиет.

— Не мисля, че той ще е доволен от това.

— Каквото и да направите, на него няма да му хареса. Чичо Джеф никога не харесва нищо — каза Джулиет.

— Мама казва, че той се е отворил от живота — каза Аурелия.

— Може и да е така, но той не може да е отвратен от двете си хубави племеннички.

— Чичо Джеф може и да е — каза Аурелия.

— Предлагам ви да влезете вътре, да се извините, че сте били причина да си изпусне срещата, и да обещаете да се държите добре занапред. А сега тръгвайте.

— Изглежда така, сякаш изпращате децата в устата на вълка — каза Бет, когато вратата зад тях се затвори.

— Няма да отстъпя! — каза Ваялид. — Само да си позволи да повиши тон и ще трябва да се разправя с мен.

— Да не би да смяташ да гледаш през ключалката? — попита Бет.

— Ужасно неприятно е, но как иначе ще мога да чуя какво говорят?

ГЛАВА ВТОРА

Като две кученца, които очакват да бъдат наложени с камшик, Аурелия и Джулиет влязоха във фоайето с наведени глави. Джеф знаеше, че му разиграват театър. Никога досега не бяха бити. А може би е трябвало. Съмняваше се, че ще има някакъв смисъл, ако го направи сега. Те бяха палави, дръзки и злобни.

— Здравей, чичо Джеф — каза Аурелия.

— Здравей, чичо Джеф — каза Джулиет. — Къде е леля Фърн?

— Вкъщи, в леглото.

— Какво ѝ е? — попита Джулиет.

— Болна е.

— Ще умре ли? — попита Джулиет.

— Не, просто ще има бебе.

— Дали ще е пак момче? — попита Аурелия и в гласа ѝ ясно се усети ужасът, който изпитваше.

— Не знам, но като гледам какви неприятности причинявате вие, се надявам да е момче. — Когато момичетата погледнаха уплашено, Джеф каза: — Имам намерение да повикам майка ви.

— Не! — извикаха близначките в един глас.

— Кажете ми поне една причина да не го направя. Не мога да си губя времето, защото не сте си написали домашните или не сте си измили зъбите, преди да си легнете.

— Повече няма да правим такива глупави работи. — Аурелия беше обидена от липсата на въображение у чичо си.

— Няма защо да ти създаваме проблеми — каза Джулиет.

— Какво точно направихте?

— Намазахме с мастило косата на Бети Сю!

— Скрихме книгите на хора в параклиса!

— Какво друго? Не, по-добре не ми казвайте. Не искам да знам. Можете да разкажете всичко на майка си, когато дойде тук.

— Моля те, не казвай на мама! — проплака Аурелия.

— Ще се опитаме да се държим по-добре! — подкрепи я Джулиет, но по гласа ѝ се усещаше, че се чувства неудобно да дава такива обещания.

— Направете го. Този дракон, вашата учителка янки, ми каза, че сте се държали толкова лошо, че директорката ви е поставила на изпитателен срок. Ако ви изгонят от училище, ще трябва да дойдете при мен, докато майка ви се върне.

Двете момичета се погледнаха уплашено и Джеф продължи:

— Или ще трябва да ви закарам до Тексас. — Джеф видя, че момичетата са ужасени, но продължи: — Така ще се наложи да отсъствам от работа поне за една седмица. Давате ли си сметка колко много ще загубя? Може и да изпратя на баща ви разписка, за да ми плати загубите. По хиляда долара на ден ще стигнат.

— Обещаваме да се държим по-добре — каза Джулиет още по-сериозна от първия път.

— Грижете, които създавате, карат леля Фърн да се чувства още по-зле.

Джулиет подсмръкна. Една голяма сълза се появи в ъгълчето на окото ѝ и бавно се спусна по бузата. Джеф не можеше да бъде излъган. Според майка им, една от хитростите на близначките беше да се разплачат точно когато пожелаят.

— Баща ви ще побеснее. — Джеф беше ядосан, че малките дяволчета не показваха признаци на разкаяние. — Дори Уилям Хенри не се е забърквал в такива бели.

Долната устна на Аурелия потрепери и тя каза:

— Аз го мразя.

— Не искам да мисля какво би казала майка ви. — Джеф беше загубил надежда, че близначките ще се почувстват виновни. — Тя искаше да се научите да се държите като млади дами! Как ще се почувства, като разбере, че сте били толкова лоши, че училището ви е поставило на изпитателен срок?

— Ще бъдем по-добри! Ще бъдем!

И двете момичета вече плачеха силно, но като знаеше, че се преструват, Джеф още повече се вбесяваше.

— Точно това казахте и на леля си Фърн. Но я излъгахте, нали? Сега лъжете и мен. Ще продължавате ли да създавате хаос наоколо,

докато директорката ви изгони? Заслужавате да си извадя колана ей сега и...

Строгийт глас на една жена привлече вниманието на Джеф.

— Мисля, че е време момичетата да се върнат към заниманията си.

Джеф вдигна глава и се стресна, защото видя, че госпожица Гудуин се беше върнала в стаята. Не беше я чул да влиза. Виждаше в очите ѝ напирания яд, докато тя заставаеше между него и близначките. Държеше се така, сякаш наистина вярваше, че той ще набие децата тук, пред нея. Джеф се ядоса.

Госпожица Гудуин подаде по една носна кърпичка на всяко от момичетата.

— Ето, избършете си очите. Не искаме другите момичета да си помислят, че чичо ви е бил груб с вас.

— Опитвах се да ги накарам да разберат какви ще са последиците, ако продължават да се държат както досега. — Джеф явно искаше да се оправдае.

— След този урок съм сигурна, че ще имат предвид какви ще са евентуалните последствия. А сега, момичета, благодарете на чичо си за посещението — каза госпожица Гудуин и поведе близначките към вратата.

— Благодаря — каза Аурелия.

— Благодаря ти — каза Джулиет. — Кажи на леля Фърн, че се надявам тя да се почувства по-добре.

— А аз — че нямам нищо против пак да роди момче — каза Аурелия.

Госпожица Гудуин затвори вратата след момичетата и се обърна към Джеф, а от очите ѝ излизаха искри.

— Едва ли може да има някакво извинение за начина, по който се отнесохте с децата. Като имам предвид, че те са ваша кръв, намирам поведението ви за напълно необяснимо.

Джеф беше бесен заради лицемерниченето на близначките. Нямаше желание да идва, но накрая бе отстъпил. Сега една янки се отнасяше с такова презрение към него. Ако кажеше на госпожица Гудуин, че момичетата само са се престрували, като са се разплакали, едва ли щеше да я убеди. Нямаше да му повярва. Като види ангелските им лица, облени в сълзи, всеки би им повярвал.

— Нямах намерение да ги бия. — В гласа му се усещаше яд.

— Може би, но отношението ви към тях беше неприемливо.

— Какво очаквахте от мен? Да ги погалья по главите и да си тръгна? Ако смятате така, можете да си намерите някой друг, който да се занимава с тях. Повече няма да си губя времето.

— Защо ви е толкова ценно времето?

В съзнанието на Джеф просветна предупредителна светлина! Всеки път, когато някоя жена разбере, че е президент на най-голямата банка в Денвър, започваше да го ухажва. Преследваха го толкова много жени, че можеха да заселят един малък град. Не всички бяха неомъжени. Някои дори се опитваха да се преструват, че не забелязват, че има една ръка. Джеф най-много мразеше този тип поведение. Никоя не би се влюбила в инвалид.

— Това не е ваша работа — каза Джеф, като си даваше сметка, че се държи грубо.

Ако успееше да ядоса тази жена, тя може би нямаше повече да го притеснява. Но тя не изглеждаше ни най-малко объркана от поведението му.

— Нямах намерение да проявявам излишно любопитство, но вие толкова бързате, че възбудихте любопитството ми.

— Ограничете любопитството си до това да намерите начин как да научите племенничките ми да се държат добре. Това е най-малкото, което брат ми ще очаква от вас, щом плаща огромни суми за училището.

— Парите са необходими за образованието на младите дами, а не...

— Важна част от това образование е оформянето на характера им. Точно затова брат ми изпрати близначките тук.

Госпожица Гудуин погледна Джеф право в очите.

— Господин Рандолф, вече за втори път ме обвинявате в некомпетентност. Така ли се отнасяте с хора, които не отговарят на вашите очаквания?

Джеф беше побеснял от яд, но не можеше в никакъв случай да нарече жената некомпетентна. Никой не би могъл да контролира тези момичета. Проклета жена! Изражението на лицето ѝ беше такова, сякаш е наранил чувствата ѝ. Въобще не го беше грижа дали я е ядосал, но в никакъв случай не искаше да я нарани. Отдавна вече не се

държеше като джентълмен, но все пак знаеше, че не беше добре да си излива гнева върху една жена, пък била тя и янки.

— Знам, че не е лесно да се работи с близначките, но именно това искаше от вас брат ми, когато ги изпрати тук. Знам, че все още го иска. А сега ме извинете, но ще трябва да тръгвам.

Това не беше точно извинение, но не можеше да измисли по-добър отговор.

— Не съм свършила все още.

Джеф поспря за момент.

— Какво има?

— Момичетата ще бъдат на изпитателен срок в продължение на две седмици. Ако нямат провинения през това време, той ще бъде отменен.

— А ако отново направят някоя пакост?

— Всичко ще зависи от това каква е. Ако е нещо дребно, мога да не му обърна внимание, но може да препоръчам изпитанието да продължи.

— А ако е нещо сериозно?

— Ще бъдат изключени. Трябва да дойдете след две седмици, за да разберете.

— Да дойда отново, за да ми кажат, че онези пикли са се държали добре? Не можете да искате това от мен. — Джеф забеляза, че по лицето на госпожица Гудуин се изписа учудване.

— Можете да говорите с госпожица Сетъл, ако желаете.

— За какво? Те просто са намазали с мастило косата на едно момиче и са скрили една книга с химни.

— Да, но това момиче е дъщеря на един от членовете на настоятелството. Намазали са я с черно индийско мастило, което не може да се изтрие. Момичето беше много гордо с дългата си руса коса. Трябваше да подстрижем поне половин фут от нея. Тя не искаше да излезе от стаята си цял ден. Все още се разплаква, когато някой спомене за този случай. Що се отнася до книгата, момичетата са я взели точно преди да дойде епископът за освещаване на параклиса. Всички трябваше да мълчат, докато органистът свиреше химните.

Джеф реши, че не може да бъде отговорен за делата на две деца, които не се съобразяваха с никакъв ред.

— Дотогава леля им вече ще е добре. Ще я оставя тя да реши какво да прави. Имате ли други заповеди за мен?

— Засега е достатъчно. Ще ви информирам, ако нещо се случи през следващите две седмици.

— Чудесно. Желая ви приятен ден.

Джеф се обърна и излезе, без да кимне за довиждане. Беше вбесен, че тази жена можеше — и щеше да го направи — да препоръча племенничките му да бъдат изгонени от училище, ако не се държат добре. А това, че тя беше една янки, само подсилваше неприязънта, която изпитваше. Какво си е мислела госпожица Сетъл, като е назначила такъв човек? Та тази госпожица едва ли има представа как би трябвало да се държи с тях, за да станат те дами. А пък като се има предвид как се беше облякла — така че да накара всички да я забележат! Една жена би трябвало да е тиха, скромна, да е част от обстановката, а не да се набива в очи. Госпожица Гудуин не притежаваше нито едно от тези качества. Колкото по-бързо се върнеше в Масачузетс, толкова по-добре.

— Този вероятно е най-грубият мъж, който някога съм виждала — каза Ваялид.

— Нуждае се от съпруга — отвърна Бет, която беше започнала да подрежда салона, защото Джеф беше разместил много от предметите. — Една добра жена веднага би го вкарала в пътя.

— Той ще я пречупи! Откъде знаеш, че не е женен?

— Нямаше пръстен на ръката. Освен това се държи като човек, който е свикнал всичко да става така, както той иска. Такъв човек не е подходящ за семейство.

Двете жени се засмяха. Ваялид се приближи до прозореца. Господин Рандолф вървеше по алеята към улицата. Видя го как затыкна ръкава на лявата си ръка в джоба, за да не го развява хладният есенен вятър, и почувства, че част от раздражението ѝ към него вече не съществува. Беше видяла как брат ѝ няма желание да живее, защото войната беше обезобразила младото му и красиво тяло, и сега си представяше какво беше изстрадал господин Рандолф през всичките тези години. Болката, разбира се, не извиняваше поведението му, но сега поне действията му изглеждаха обясними.

— Той не разбира децата — каза Ваялид. — Не чувства никаква отговорност за близначките.

— Бил банкер — обади се Бет.

Ваялид се съмняваше в това. Господин Джеферсън Рандолф не се държеше като банкер. По-вероятно беше семейството му да има акции в банката, в която той работи. Може дори да са собственици на банката, но едва ли биха позволили на някой толкова груб човек да се занимава с клиентите. По-вероятно беше да работи в офис някъде на тавана. Или може би семейството му е дало някаква работа, колкото да се занимава с нещо. Вероятно това е и причината за лошия му характер. Никой не обича да приема подаяния, та дори те да са от най-близките му. Докато Ваялид го наблюдаваше, мъжът стигна до улицата и тръгна към града. Беше сигурна, че ако наистина е такава важна личност, нямаше да върви пеш, а щеше да бъде посрещнат от карета. Ваялид си наложи да не мисли за този мъж и се дръпна от прозореца.

— Ще отида да видя как са близначките. Бяха доста разтревожени, когато си тръгнаха.

— Кои, тези двете ли? — попита Бет, като поклати глава. — Не бих се изненадала, ако са се ядосали толкова много на чичо си, че са решили да си отмъстят, като направят нещо ужасно.

— Не бях се сетила за това. — Ваялид бързо излезе.

Успокои се, когато след няколко минути видя двете момичета прегърнати в стаята им на леглото на Аурелия. По лицата им нямаше и следа от сълзите, които се изливаха като порой допреди няколко минути. Тя дори се запита колко ли истински са били.

— Той ще изпрати съобщение на мама да дойде — каза Джулиет, когато Ваялид ги попита каква е причината за потиснатото им настроение.

— Бих искала чичо Монти да ни е баща — обади се Аурелия. — Той нямаше да обръща внимание на онова, което правим.

— Колко чичовци имате? — попита Ваялид, която вече ги беше объркала кой какъв е.

— Шест. И седем братовчеди — каза Аурелия.

— Всички са момчета — каза Джулиет.

На Ваялид започна да ѝ става по-ясно. При толкова много мъже в къщата нищо чудно, че близначките не знаеха как да се държат. При толкова много братя, всички здрави и палави, нищо чудно, че Джеф

Рандолф смяташе задълженията си към близначките за непосилни. Собственият ѝ брат беше много мил, но не притежаваше силен характер като на Джеф, не притежаваше такова желание да отстрани всичко, което се изпречваше на пътя му. Ваялид би понесла раздразнението на брат си, дори обидите му, ако той не се предаваше лесно. Джеф беше кисел като фермер от Върмонт, който има само дъщери, но дори и в този случай не би се предал. Ваялид вече чувстваше уважение към него, което граничеше с възхищение.

— Твоите племеннички тероризират цялото училище — каза Джеф. — Никой не е в безопасност, дори епископът.

— Те са и твои племеннички — каза Фърн.

— Не, не са. Вече не са. Няма да отида пак в училището да се занимавам с тази янки.

— Името ѝ е госпожица Гудуин.

— Въобще не ме е грижа как се казва. Тя е една невероятно надменна янки.

— Все още не мога да ставам.

— Няма да е нужно да си правиш труда. Ще изпратя съобщение на Роуз.

Фърн разбра, че положението наистина е сериозно. Макар че вече бяха изминали четиринайсет години, Джеф не можеше да прости на Роуз, че е дъщеря на офицер от съединението. Роуз въобще не му обръщаше внимание. Напротив, винаги му казваше открито какво мисли за поведението му.

— Кога се връщат те? — попита Фърн.

— Вероятно не преди Джордж да продаде тазгодишните бичета. Той винаги ги държи до момента, когато може да вземе най-висока цена. Но при условие че имаме четири ферми, никой не може да каже кога ще свърши.

Фърн реши, че ще трябва да посети училището. Нямаше да е добре нещата да са объркани, когато Роуз пристигне.

— Върни се в банката си и забрави за близначките.

— Точно това имам и намерение да направя.

И щеше да го направи, помисли си Фърн. Изглежда, не се интересуваше от нищо друго, освен от правене на пари.

— Беше много добре — каза треньорът на Джеф, докато масажираше схванатите му мускули. — Тревожех се за теб преди известно време. Този кочан не може да поема прекалено голямо натоварване.

— Аз имам едни и същи мускули на двете рамене — каза Джеф. — Искам лявата ми страна да е така силна, както и дясната.

— Тя е. В Денвър няма мъж с по-добре развито тяло от твоето. Ще се виждаш ли с Луиз тази вечер?

— Разбира се. Днес е вторник. Защо питаш?

— Натовари се много. Трябва да починеш.

— Мислиш, че съм твърде слаб, за да работя цял ден и да се срещна с една жена вечерта?

— Напрегна прекалено много ръката си, особено днес, в това ти настроение.

Джеф седна и грабна една хавлиена кърпа.

— Гледай си работата. И да не забравиш да кажеш на Луиз да ме очаква в същото настроение както винаги.

— Опитва се да си докаже, че е расов жребец — промърмори треньорът под носа си, след като Джеф излезе. — За него не е достатъчно, че е силен поне колкото двама мъже. Не, трябва да изтощи горката жена. Какво, по дяволите, се опитва да докаже?

— Господин Маккий, доколкото разбирам, вие не можете да ми съобщите за никакъв напредък в делата ми?

Ваялид погледна своя адвокат през бюрото, затрупано с добре подредени листи хартия. Мъжът беше висок, привлекателен, вероятно на около четирийсет години. Косата му леко посребряваше по слепоочията, но иначе не беше оплешивял. Кабинетът му беше голям, добре подреден, служителите му бяха любезни и услужливи. Ваялид се чудеше как чичо ѝ е могъл да си позволи толкова известен адвокат. Но имаше късмет, че беше такъв. Господин Маккий също беше и член на настоятелството на училище „Улф“. Благодарение на неговата препоръка беше успяла да си намери работа.

— Страхувам се, че не, госпожице Гудуин. Съдилищата в Лидвил са затрупани с дела. Може би ще минат години, преди да постигнем някакви резултати.

— Но аз нямам толкова време, нито толкова пари!

— Засега не е необходимо да ми плащате — каза Маккий, като се усмихна по такъв начин, че сърцето на Ваялид заби по-силно. — Мога да почакам, докато ви съобщя нещо по-конкретно.

Ваялид се опита да не покаже разочарованието си, макар да осъзнаваше, че има страшна нужда от това наследство. Искаше й се да се върне в Масачузетс, и то веднага.

Чичо й беше напуснал Масачузетс, за да избегне войната. Беше се скитал на запад от един миньорски град в друг. От време на време изпращаше новини, че е намерил нещо дребно. Но по-често разказваше за празни дупки и спорове за земя. Малко след смъртта на баща й чичото беше написал писмо, в което казваше, че е направил голям удар и че я кани да дойде да живее при него. Тъй като нямаше други роднини, Ваялид беше разпродала всичко и напусна Масачузетс. Но когато пристигна в Денвър, Харви Маккий й каза, че чичо й е загинал при нещастен случай в мината. Още по-голямо беше разочарованието й, когато й казаха, че неговият участък земя е бил оспорен и накрая било решено, че е невалиден.

Господин Маккий й беше казал, че съдът ще я признае за собственик, но че не трябва да очаква бързи резултати. За да се издържа, беше приела работа като възпитателка в пансиона на училище „Улф“. До този момент не беше си дала сметка, че всъщност Маккий я харесва.

— Вероятно има нещо, което може да се направи, за да се ускорят нещата — каза Ваялид. — Може би ако отидете до Лидвил...

— Няма смисъл да напускам този офис, госпожице Гудуин. Имам колеги в Лидвил. Мога да свърша същото, което и те. Може би дори повече.

— Но вие не правите нищо.

— Успях да включа вашето дело в определените за разглеждане случаи.

— Колко време ще мине, преди да бъде изслушано?

— Може би около година.

На Ваялид й се искаше да извика. Някой беше откраднал нейния участък земя и на съда му беше необходима цяла година да реши, че трябва да разгледа оплакването, което беше подала. Чичо й беше казал,

че златотърсачи вадят среброто и много бързат, защото може би след година жилата ще се е изчерпала.

— Не си мислете, че това е едно неоправдано забавяне. Други дела чакат дори много повече.

— Аз не разполагам с време.

— Но вие си имате работно място в училище „Улф“. Там можете да живеете и да се храните.

— Знам, но...

— Освен това възможно е положението ви да се промени.

— И как би могло да стане това?

— Може да решите да се омъжите. Вие сте много привлекателна жена — каза адвокатът, като погледна към Ваялид. Днес беше облечена с рокля в наситено смарагдово зелено. — Много мъже биха се радвали, ако станете тяхна жена.

— Не вярвам, че ще се омъжа. — Ваялид се ужаси, защото в съзнанието ѝ нахлуха мисли за Джеф Рандолф. — Смятам да се върна в Масачузетс веднага след като си взема парите... Има нещо, с което искам да се занимавам там.

— Мислех, че ще ми позволите да ви посъветвам къде да инвестирате парите си.

— Едва ли има смисъл да говорим за това, след като сега съм бедна като църковна мишка. По-добре ще е да тръгвам. — Ваялид стана.

— Мислех, че ще обядвате с мен. Така ще имам време да ви обясня с какво смятам да се заема.

Ваялид харесваше Харви Маккий и компанията му ѝ беше приятна. След като беше стояла затворена цяла седмица в училището с тези малки момичета, които не мислеха за нищо друго, освен за себе си, ѝ стана много приятно, че някой иска да я накара да се почувства добре.

— Благодаря, но трябва да се върна рано. Едно от момичетата не се чувстваше добре.

— Сигурен съм, че ще се оправи скоро.

Ваялид си даде сметка, че момичето ще се почувства добре много по-бързо, отколкото тя би се възстановила след новината, че ще трябва да чака може би години, преди да получи каквито и да било пари. Такава перспектива я ужасяваше и по друга причина. Не искаше

да взема никакви решения по отношение на бъдещето си, като взема предвид мизерното си финансово състояние или пък да се обвързва с постоянно пребиваване в училище „Улф“. За нейна голяма изненада в съзнанието ѝ отново премина образът на Джеф Рандолф. Ако трябваше да бъде съвсем искрена, той беше много по-симпатичен от Харви. Но Харви се държеше твърде възпитано и сдържано. След като беше прекарала години в зависимост от мъже по-слаби от нея, сега искаше до себе си някой, който да се грижи за нея, да застане прав и да се бие, ако е необходимо. Но пък не и такъв като Джеф — той постоянно крещи и е като куче, което си показва зъбите.

Джеф си проправи път към спалнята на децата в изключително лошо разположение на духа. Не искаше да идва тук, но Фърн все още не беше добре. Госпожица Гудуин беше казала, че той трябва да дойде точно на този ден. Не беше се чувал с нея през изтеклите две седмици, затова предположи, че момичетата са се държали добре. Не можеше да разбере защо госпожица Гудуин не му беше изпратила бележка. Трябваше да отложи друга среща, за да дойде, тъй като Фърн все още не беше добре, а Мадисън не се беше върнал от Лидвил. Джеф се загърна с палтото си. Духаше толкова силен вятър, че можеше да го вдигне във въздуха. Джеф не очакваше с нетърпение срещата с тази жена. Тя беше една властна янки и освен това се обличаше твърде показно. А което беше още по-ужасяващо, бе мислил за нея почти през цялата седмица. В началото запълваше мислите си с изброяване на нейните недостатъци. Когато обаче усети, че образът ѝ го преследва постоянно, се почувства съвсем зле. Не се тревожеше, че е привлечен от нея. Беше недопустимо една янки да му е приятна. Такова отвратително нещо не му се беше случвало преди. Не можеше да си обясни защо ще му се случи сега. Ако тези проклети близначки се бяха държали добре, ако Фърн не беше болна, ако Мадисън не беше в Лидвил, ако Роуз беше изпратила момичетата в Сейнт Луис вместо в Денвър... нямаше да стигне доникъде, ако продължава да се измъчва с тези „ако“. Беше се оказал глупак, като смяташе, че жените янки не могат да бъдат красиви. Беше му страшно неприятно да си признае този факт. Той беше мъж и като всеки Рандолф умееше да цени жените. Едва ли щеше да се срещне с госпожица Гудуин отново. Щеше

да забрави за съществуването ѝ след не повече от месец. Джеф почука на вратата. Никой не отвори и той отново почука. Помисли си да попита в главната сграда, но се отказа. Госпожица Гудуин му беше казала да дойде пак след две седмици. Е, добре, днес ставаха тъкмо две седмици. Ядосан, той отвори вратата и влезе, фойето изглеждаше точно така, както си го спомняше от предния път, само че сега всичко беше покрито с прах. Очевидно прислужничката не си изпълняваше задълженията. Госпожица Гудуин не можеше да накара подчинените си да си вършат работата. А това показваше, че е неподходяща за тази работа. Той почука на вратата, през която госпожица Гудуин бе влязла във фойето предния път. Отново никой не му отвори. Сякаш сградата беше опустяла. Но Джеф знаеше, че тук има хора. Беше видял едно от момичетата на един прозорец на горния етаж. Почука още по-силно и се зарадва, когато чу, че се отвори врата и някой забърза по коридора. Бет отвори съвсем малко.

— Вие не би трябвало да сте тук. Вървете си.

— Дошъл съм да се срещна с госпожица Гудуин. Имам уговорена среща — каза Джеф леко объркан.

— Тя няма да се срещне с вас.

Джеф беше обхванат от страшна ярост.

— Да не би да искате да ми кажете, че след като съм изминал целия този път, тя няма да се срещне с мен?

— Заета е — каза Бет.

— По дяволите! — каза Джеф и натисна вратата. Бет не притежаваше и една десета от неговата сила и затова той премина спокойно покрай нея.

— Аз трябва да се видя с нея. Къде се е скрила?

— Тя не се крие, а и вие не можете да влизате и да отваряте всяка врата — каза Бет.

— По дяволите, разбира се, че мога. Ако госпожица Гудуин не може да се срещне с мен, трябваше да изпрати съобщение.

— Сигурна съм, че е мислела да го направи, но вероятно е забравила.

— Жените, които имат чувство за отговорност, не забравят — каза Джеф, като отваряше и затваряше друга врата. — Тя каза, че трябва да бъда тук точно навреме. И аз съм тук. Очаквам да бъда посрещнат.

— Не влизайте там! — извика Бет, когато Джеф отвори вратата на третата стая.

Но с доволно изражение на лицето Джеф я отвори.

— Намерих ви, госпожице Гудуин. Сега вие ще трябва да излезете и да говорите с мен.

Мъжът спря на място, когато госпожица Гудуин, облечена с невероятна рокля от оранжев сатен, застана на пътя му.

— Не, страхувам се, че вие ще трябва да останете. Училището е под карантина.

ГЛАВА ТРЕТА

Лицето на господин Рандолф изразяваше такъв шок, ужас и недоверие, че доброто настроение на Ваялид се възвърна. Тя почти го съжали. Тогава той отвори уста.

— Вие сте луда, ако си въобразявате, че ще остана заключен тук с банда хилещи се момичета незнайно колко дълго време.

— Пет дни — каза Ваялид.

— Но това е почти цяла седмица! За това време аз може да банкрутирам.

Ето, отново се държеше така, сякаш е собственик на банка. Е, добре, тя нямаше да спори с него. Въобще не я интересуваше какво си фантазира този мъж.

— Трябваше да помислите за това, преди да нахълтате тук.

— На вратата няма никаква бележка.

— Не сме поставяли, защото ще уплашим населението наоколо.

Всъщност скарлатината не е нещо много сериозно.

— Защо не ми изпратихте съобщение?

— А защо да го правя?

— Защото вие буквално ми заповядахте да бъда тук точно в този ден!

— Не съм правила такова нещо. Никога не бих... О, боже, напълно съм забравила.

— Както и да е. Аз и без това няма да остана тук.

— Може да разпространите инфекцията, ако си тръгнете.

— Не ставайте смешна. Никога не се разболявам.

— Може и да е така, но ще трябва да останете. За всеки случай. О, боже, какво ще правя с вас? Тази сграда не е проектирана така, че в нея да живеят и мъже. — Когато Джеф се обърна да си върви, Ваялид го хвана за ръкава. — Не можете да си тръгнете.

Той отстрани ръката ѝ.

— Само се опитайте да ме спрете.

— Карантината трябва да се спазва.

— Не ме интересува.

Мъжът тръгна към вратата, която Бет беше затворила.

— Ако си тръгнете, ще се обадя в полицията да ви арестуват — каза Ваялид.

Джеф се обърна и я погледна втренчено.

— Какво ще направите?

— Ще ви арестувам. Никой няма право да нарушава карантината. Ако излезете сега, всеки, с когото се срещнете — вашето семейство, бизнес партньорите ви, счетоводителите и служителите на банката, дори полицаят, който ви арестува, трябва да бъдат поставени под карантина. Предполагам, че до вечерта ще сте най-непопулярният човек в Денвър.

Джеф погледна към Ваялид, а после към останалата без думи Бет и после отново към Ваялид. Очевидно не можеше да повярва на онова, което му се беше случило. Очакваше някой да му каже, че всичко е просто една шега. Трябваше да си замине, когато никой не му отвори вратата. Но нали тази жена беше настоявала някой от семейството да дойде след две седмици. Трябвало е да му каже да не идва. Тя беше виновна за цялото положение.

Ваялид се чудеше какво ще прави с Джеф. Не изглеждаше като човек, който би се забавлявал сам, особено при такива обстоятелства, затова Ваялид каза:

— На първия етаж няма спални, а момичетата заемат всички стаи горе.

— Това е невъзможно — каза Джеф.

— Защо?

— Сградата е пълна с момичета.

Ваялид се засмя на тази забележка.

— Това е нещо обичайно в училище за девойки.

— Аз вероятно се познавам с бащите и майките им. После няма да мога да ги погледна в очите.

Боже господи, Ваялид не беше помислила за тези неща. Някои от родителите щяха да вдигнат голяма врява, ако разберяха, че Джеферсън Рандолф е бил тук. Трябваше веднага да каже на госпожица Сетъл да пази в тайна присъствието му в училището, докато карантината отmine.

— Ние няма да издаваме присъствието ви тук — каза Ваялид.

Джеф не я слушаше. Просто гледаше в пространството пред себе си. Беше вбесен. Тя се страхуваше от решението, което щеше да вземе той. Съвсем неочаквано лицето му се разведри и Джеф каза:

— Покажете ми стаята.

Ваялид се притесни. Възпитано и любезно поведение в момента беше последното нещо, което беше очаквала от него.

— Моята стая е също на третия етаж — каза тя.

Джеф спря на място.

— Това пък е съвсем неприемливо.

— Щеше да бъде, ако бях сама, но Бет също спи там. Тя ще пази репутацията ми.

— Аз си мислех за моята.

Ваялид го погледна весело.

— Откога един мъж иска да запази репутацията си, освен за да докаже, че тя е възможно най-лошата?

— Аз заемам важен пост и трябва да се съобразявам с този факт — каза Джеф съвсем сериозно. — Едва ли ще бъде много добре за репутацията ми, ако някой научи, че съм се свил на някакъв таван в пансион за момичета. И освен това няма смисъл да се пази в тайна присъствието ми тук. То ще бъде открито. По-скоро обратното — всеки трябва да разбере, че съм тук. Така няма да ми се налага да обяснявам нещо после.

Ваялид не беше сигурна дали госпожица Сетъл ще се съгласи, но все пак желанията на господин Рандолф трябваше да се уважават. Той не беше най-приятният човек на света, но поне не се колебаеше, когато трябваше да се справи с някаква трудна ситуация. А може би решението му беше просто проява на инат. Не можеше да каже със сигурност.

Докато се качваха нагоре по стълбите, Ваялид осъзна, че не може да пренебрегне факта колко привлекателен беше той физически. Може би въздействието идваше от ръста му. Баща ѝ и брат ѝ бяха средно високи. Господин Рандолф беше поне с един фут по-висок, много по-едър от тях. До него Джонас щеше да изглежда като дете. Ваялид се опита да не мисли за брат си и за това как изглеждаше, когато се прибра вкъщи. Но за съжаление не си спомняше нищо друго. Беше само на девет години, когато той замина. Беше останала без дъх, когато

стигнаха до третия етаж, а господин Рандолф изглеждаше така, сякаш не беше изкачвал стълби.

— Страхувам се, че стаите не са добре мебелирани — каза тя.

— Тази не изглежда зле, ще се настаня в нея — каза господин Рандолф, като посочи първата стая вдясно.

— Това е моята стая — каза Ваялид. — Бет спи точно срещу коридора, а вие можете да заемете някоя от другите.

Джеф си завря главата във всяка от тях.

— Те са пълни със стари мебели и куфари.

Ваялид погледна в една от стаите.

— Тук няма много куфари. Ще ви бъдат необходими само няколко минути, за да ги преместите.

— Няма ли някой, който може да свърши тази работа?

— Не и докато сме под карантина. Храната ни се носи до вратата.

Господин Рандолф ѝ каза с ясни и цветисти изрази какво мисли за положението. Явно не беше успял дълго да се държи като джентълмен. Тя нямаше ясна представа с какво се занимават bankerите, но беше сигурна, че господин Рандолф няма нито речника, нито маниерите на служител в банка.

С ловко движение, което според нея беше практикувал от дълго време, защото го направи съвсем лесно, той си съблече палтото. Подаде ѝ го. Ваялид го пое, а очите ѝ се впериха в тялото му. Раменете му бяха широки, мускулести, а в кръста беше тесен. Ризата му беше разтворена и не прикриваше по никакъв начин силната мускулатура на тялото му. Без да каже и дума, той влезе в стаята. Секунда по-късно един голям куфар буквално полетя навън, прекоси коридора и се понесе към срещуположната площадка. Почти веднага след това го последваха втори и трети. За човек само с една ръка той беше невероятно силен.

— Не можете просто да нахвърляте тези куфари!

— Вие ще ги подредите.

— Не и ако ги изхвърляте, като че ли сте ядосана горила.

Той си подаде главата навън.

— Като какво?

— Като горила — голямо, силно животно с непредсказуем характер.

Джеф не се притесни от сравнението. Прекоси площадката, за да види струпаните куфари.

— Трябва да се подредят — каза тя.

— Не мога сам. — Джеф размаха празния си ръкав, за да я накара да се почувства гузно, за да постигне своето. И успя.

— Мога да ви помогна.

Ваялид не му каза, че никога през живота си не е вдигала нищо друго, освен новородени бебета. Не знаеше как би могла да се справи с нещо толкова голямо като този куфар. Не след дълго се оказа, че наистина не става за тази работа.

— Ти си съвсем слаба — каза Джеф. — Може би ще е по-добре да извикаш онова другото момиче.

— Онова другото момиче е заето. Аз ще се справя.

— Съмнявам се.

Презрението му я накара да напегне всички сили и да му помогне да складират куфарите. Знаеше, че на другия ден нямаше да има място по тялото ѝ, което да не я боли, но все пак изпита удоволствие да му покаже, че не е напълно безполезна.

— Ще отида да взема чаршафи и одеяло за леглото — каза тя, когато вече бяха прибрали и последния куфар.

— Не забравяй за възглавница.

Ваялид се зарадва, че може поне за момент да остане сама. Чувстваше, че ѝ е ужасно топло. Знаеше, че това не се дължи само на физическото напрежение. Не можеше да разбере защо, когато се намираше около Джеф Рандолф, винаги се чувстваше толкова неспокойна. Работата ѝ я беше срещала с много мъже и тя беше повярвала, че вече е безразлична към физическото привличане. Но с Джеф Рандолф не беше така. Ваялид никога не беше виждала някой с така добре изваяна фигура. Той ѝ напомняше съвсем ясно, че тя все още, макар и на двайсет и девет години и далеч вече прехвърлила подходящата за омъжване възраст, не беше толкова стара, че да не оцени ценния мъжки екземпляр. Изчерви се, като си помисли, че се държи по такъв шокиращ другите хора начин. Госпожица Сетъл щеше да припадне, ако узнаеше какви мисли преминават през главата на Ваялид.

Самата Ваялид беше леко зашеметена. Наложиха си да концентрира вниманието си върху приготвянето на леглото. Когато

отново се изкачи горе, за да го оправи, вече се беше успокоила.

— Трябва да изпратя съобщение на моя счетоводител — каза Джеф, когато Ваялид пристигна в стаята му. Вече си беше намерил бюро и стол, които не бяха много разнебитени и можеха да се използват. Леглото, обградено от всички страни с куфари, беше вече на мястото си. Тя предположи, че той ще има нужда от някакъв шкаф, но имаше много, от които да си избере.

— Бет ще ви донесе писалка и хартия и ще се погрижи съобщението ви да бъде изпратено. А аз ще оправя леглото ви.

Той излезе, без да ѝ благодари, но тя не беше и очаквала.

Съмняваше се дали някога през живота си се беше чувствал благодарен някому. Или пък дали си беше признал, даже да е било така. Би ѝ било неприятно да е част от семейството му и да трябва да понася грубостта му през цялото време. Ваялид разстла един чаршаф върху матрака и започна да го изпъва. Може би не беше справедлива. Само защото и крещеше, когато говореше с нея, не значеше, че винаги се държи така. Явно беше вбесен от факта, че му се нарушава начинът на живот. Може би се чувстваше най-добре, когато си беше в банката. Когато Ваялид започна да оправя втория чаршаф, тя отново се зачуди дали семейството му знае, че той се преструва на banker. Сигурно знаеха. Дори в град само с трийсет и пет хиляди души население такава опашката лъжа не можеше да не бъде разобличена. Жалко беше, че той чувстваше нуждата да се величае. Беше си достатъчно забележителен. Ваялид изглади чаршафа по дължината му и потрепери, защото си помисли, че скоро тялото на господин Рандолф ще лежи тук. Представи си го гол. Но веднага си помисли за нещо друго, защото почувства, че се изчервява, че се чувства неудобно от мислите си. Трябваше да спре да си мечтае за него. Независимо от това колко красив беше Джеф Рандолф, той не я харесваше, а и тя не беше особено привлечена от него. Като си каза, че вече е време да спре да си фантазира за този мъж и че вече е достатъчно стара, за да позволи на моментните емоции да я вълнуват толкова дълбоко, Ваялид потупа възглавницата и я пхна в една калъфка. След това постави сгънатото одеяло в краката и слезе долу. Тук се чувстваше вече по-спокойна.

Джеф стоеше сам в спартански обзаведената си стая. Беше изпратил бележка на Каспар Лоурънс. Счетоводителят щеше да дойде тук скоро. Джеф стана и започна да се разхожда. Никога не беше стоял толкова дълго време без работа. Бездействието го изнервяше. Като президент на най-голямата банка в Денвър имаше личен кабинет, целият обкован в махагон и мебелиран със столове, покрити с кожа, камина, бюро с размери на цяло легло и десетина човека, които бяха на негово разположение. Но поради тази ужасна карантина той трябваше да работи на един таван, задръстен от куфари, кашони, изхвърлени от употреба мебели, да стои в един стол с въжена облегалка до маса, която беше захвърлена тук, защото краката ѝ се клатеха. Вместо да си е в удобната къща със скъпи мебели и меки матраци, а също и вкусно приготвена храна, той трябваше да спи върху метално легло с тънък матрак и да се справя без никаква топлина и светлина в стаята, ако не се брои малката лампа. Само един господ знаеше какъв ли буламач щеше да пристигне от кухнята. И тези ужасни неща му се бяха случили, защото тази жена беше забравила да му изпрати съобщение, с което да отложи уговорената среща. Искаше му се да я удуши, макар да беше само с една ръка. А като си помислеше само, че ще стои тук затворен с нея цели пет дена! Нямахше да е близо до нея, слава богу. Щеше да си стои в стаята. А тя в своята. Но след тези мисли той поклати недоверчиво глава. Всичко това сигурно се случва на Джордж, а не на него. Та тези близначки бяха негови деца! В един момент Джеф се почуди дали цялата ситуация не беше просто един капан. После си каза, че това са глупости. Никоя жена не би пожелала мъж с една ръка. Колко пъти трябваше да се убеждава в тази истина? Жените се интересуваха от парите му, а не от него. Не се нуждаеха от него. Този факт беше важен за Джеф. Семейството му беше имало нужда от него веднъж. Налагаше си да си мисли, че пак имат нужда от него. Не можеше да си даде сметка защо дори си прави труда да мисли за тези неща. Те нямаха нищо общо с Ваялид Гудуин или с факта, че той стои заключен тук в една спалня за момичета. Независимо от всичко щеше да си стои тук. Не се знаеше в каква неприятност можеше да го въвлече Ваялид, ако не се подчини. Обаче идеята да остане тук цели пет дни без никакво живо същество, с което да контактува, не му харесваше. Оплакваше се, че трябва да се среща с много хора, но не обичаше изолацията. Тя обаче беше за предпочитане пред нуждата да

се сближава с една янки, която обичаше да носи ярки цветове. Бялата ѝ кожа и тази буйна грива от рижаво червеникава коса не беше оправдание да се изпречва пред хората. Нито пък тъмносините ѝ очи, очи, сини като дълбините на планинско езеро.

Джеф напсува. Беше раздразнен от факта, че е хубава и че се чувстваше привлечен от нея. Мразеше янките, и то не от вчера, но да не харесваш Ваялид Гудуин беше трудно, особено ако постоянно ти се искаше да надникнеш в тези дълбоки сини води.

Ваялид спря насред изречението. Да, беше права. Наистина някакъв мъж викаше някъде извън сградата. Тя отиде до един от прозорците на голямата стая, която служеше за зала за обучение. Ваялид излезе, прекоси хола и влезе в друга също толкова голяма стая, която момичетата използваха за физически упражнения и за храна по време на карантината. Три от момичетата вече бяха залепили носове на прозорците. Две от тях бяха близначките Рандолф.

— Какво прави този мъж? — попита Ваялид.

— Вика на чичо Джеф — каза Аурелия.

— От банката е — каза Джулиет.

Момичетата се отстраниха, за да позволят на Ваялид да погледне по-добре към мъжа, който си беше поставил ръцете пред устата и викаше, като гледаше към горните етажи на сградата.

— На това трябва да се сложи край — каза Ваялид.

Тя се изкачи по стълбите колкото беше възможно по-бързо. Когато стигна до стаята на Джеф, го намери надвесен над прозореца. Докато си поемаше дъх от изкачването, тя го чу да инструктира счетоводителя какво да донесе, за да може да продължи работата си.

— Господин Рандолф, спрете да викате, иначе целият град ще започне да се чуди какво става.

Джеф завърши изречението си, затвори прозореца и се обърна към нея.

— Тъкмо казвах на Каспар какво искам да ми донесе утре. Имате ли някакви дърва? Той казва, че в салона е студено.

— Не може да използва салона, ние сме под карантина.

— Ще промушва всичко под вратата и вашата прислужничка ще ми го носи.

— Бети вече е ужасно заета. Тя не може да става ваш куриер.

— Тогава вие ще ми донесете всичко.

— В случай че не сте забелязали, в тази сграда има шестнайсет момичета, за които нося отговорност. Нямам намерение да пренебрегвам задълженията си, като се изкачвам по сто пъти на ден до стаята ви.

— Накарайте близначките да го направят. Може би така вече няма да създават неприятности. А и за вас ще е полезно. Едно изкачване дотук ви кара да останете без дъх. Не сте във форма. Имате нужда от раздвижване.

— Физическото ми състояние не ви интересува. Аз...

Джеф я погледна съсредоточено.

— Формата ви е чудесна. Аз говоря за вашето състояние.

Когато той се усмихна, Ваялид почувства, че краката ѝ се подкосяват. Никога преди не го беше виждала да се усмихва. Оказа се, че тя е напълно неподготвена да приеме невероятния чар, който излъчваше усмивката му. Струваше ѝ се, че Господ е създал един съвършен човек и след това е отнел едната му ръка просто за да го направи смъртен.

Само че Джеф Рандолф не беше съвършен. Имаше ужасен характер и винаги я дразнеше. Не ѝ беше приятно да бъде манипулирана просто за забавление на някого.

— Не можете да си представите голямата радост, която ми доставя вашето одобрение — каза тя.

— Да, мога — каза той съвсем искрено. — Вие сте готова да ми прережете гърлото. Не мога да прекарам пет дни затворен тук, без да правя нищо. Сигурно вие ще сте мъртви още преди неделя сутрин.

— Какъв подходящ за целта ден.

— Ако не искате някой да тича нагоре-надолу по тези стълби, качете момичетата горе, а аз ще сляза долу.

— Не мога да преместя момичетата, защото вие не си заминахте, както ви беше казано.

— Не мърдам оттук — каза Джеф. — Моят служител вече е донесъл една кутия с документи долу в салона. Накарайте някой да дойде да ми ги донесе или аз ще сляза да я взема. Може ли да си съблека палтото? Тук е горещо.

— Бих предпочела да не го събличате — каза Ваялид. — Отворете си прозореца, ако искате, но дръжте вратата си затворена.

— Наистина ми изглеждате дяволски студена.

Ваялид усещаше, че я сърбят ръцете да удари Джеф по лицето.

— Вероятно се дължи на ефекта на вашия чар. — Тя се усмихна заядливо и студено, обърна се и тръгна към стълбите, но се спря на средата на пътя и се обърна назад. — Трябва да информирам госпожица Сетъл за вашето присъствие тук. Надявам се, че ме разбирате.

— Така е.

— Сигурна съм, че тя ще заповяда да си преместите офиса от салона.

— Оставете на мен да се безпокоя за това.

— Така и ще направя.

Ваялид се обърна и тръгна надолу. По стълбите срещна Джулиет, която се изкачваше с една кутия в ръце. Аурелия я следваше с друга кутия.

— Момичета, свършихте ли със задачите си за днес?

— Да, госпожице Гудуин.

— Тогава можете да помогнете на чичо си този следобед. Надявам се по вечеря вече да се е свършило с всичко.

— Да, госпожице Гудуин.

Фърн се заливаше от смях.

— Закълни се, че всичко това не е измислено. Той наистина е заключен с група момичета и една стара мома детегледачка за цели пет дни.

— Да, госпожо Рандолф — каза Каспар Лоурънс. — Той е мобилизирал всеки човек от банката да изнесе всичко, което му трябва и да му го занесе там.

Фърн се обърна към Дейзи.

— Знаеш как мрази янките, нали? Учителката е от Масачузетс. Той е толкова откачен, че би започнал войната наново. Не би трябвало да се смея — продължи да се залива от смях. — Той си го заслужава.

— Мислех си, че ще искате да знаете къде се намира сега — каза изнервеният счетоводител. — Госпожица Аурелия и госпожица

Джулиет са добре. Те не са болни от скарлатина.

— Не съм си и помисляла, че ще се разболеят. Предполагам, че Джеф ще е добре, докато го пуснат да излезе оттам, но все пак съобщете ми, ако има нещо ново. Макар че не ми е много ясно какво бих могла да направя, щом съм прикована към това легло.

— Искаш ли да отида до училището? — попита Дейзи, след като счетоводителят си тръгна.

— Не бих си и помислила, като се има предвид, че и ти си бременна. Кой знае какво може да лепнеш там. Изглеждаш здрава като кон. Извинявай. Би могла да си помислиш, че съм отрасла в някоя ферма. Девет години в Чикаго и Денвър явно не са успели да ме превърнат в госпожа.

— Не говори така. Израснала съм в пустинята на Ню Мексико. За мен пък сигурно няма никаква надежда.

— Според Джеф и двете сме безнадежден случай. Не сме родени във Вирджиния. — Двете жени се засмяха.

— Мислиш ли, че някога ще се промени?

— Никога! Но стига сме говорили за Джеф. Разкажи ми за вашия хотел. Свършихте ли вече с всичко? Вероятно е станало много полуксозно, отколкото дори сте планирали двамата с Тайлър. Чух, че хората едва ли не се качвали през прозорците само за да се доберат до хотела.

Вечерта премина, без госпожица Сетъл да промълви и една дума. Ваялид беше изпратила съобщение на господин Рандолф, че вечерята ще бъде сервирана в салона за гости. Той беше отговорил, че е прекалено зает, за да отдели време за вечеря. Но Ваялид реши, че има нужда от почивка. Освен това беше почувствала, че е много виновна, задето не го бе предупредила. Пригответи поднос с храна и тръгна нагоре по стълбите. Срещна близначките, които отново бяха натоварени с хиляди неща.

— Чичо ви все още ли работи? — попита Ваялид.

— Той винаги работи — каза Джулиет.

Ваялид продължи нагоре по стълбите, но изведнъж се спря и се извърна назад.

— Какво работи вашият чичо в банката?

— Той я управлява — отговори Джулиет, която се спря на площадката и се обърна към учителката.

— Искате да кажете, че е директор на банката?

— Не, той е собственик.

— Да не би да е директор на управителния съвет? — попита пак Ваялид и усети хладни тръпки да пробягват по цялото ѝ тяло. Когато близначките отговориха, че не знаят, Ваялид продължи с въпросите: — Ами другите от вашето семейство? Имате ли още чичовци?

— Да, още пет.

— Те не му ли помагат?

— Не, чичо Джеф се грижи за всичко.

Ваялид усети неприятно помръдване някъде в стомаха си.

— Как се казва банката му?

— Не знам, но мама казва, че е най-голямата в града.

Първа национална банка в Денвър! Не, Джеферсън Рандолф не може да е собственик на тази банка. Не може да е станало така, че най-големият финансов експерт западно от Сан Франциско да се намира в нейната сграда и да вика от най-горните прозорци.

Боже господи! Нищо чудно, че нямаше известие от госпожица Сетъл. Бедната женица сигурно е припаднала на място, когато бе получила бележката. Вероятно се страхуваше, че всеки важен клиент на финансовото общество в Денвър скоро би застанал на входната ѝ врата, за да иска тя да бъде сменена. Не, всъщност не тя, а самата Ваялид.

Докато се качваше по стълбите, тя си призна, че се е уплашила. Можеше да се върне долу и да изпрати храната по близначките. Би могла да се заключи в стаята си през следващите пет дни и да не се среща с никого. Явно не беше подходяща да бъде учителка, сестра и помощничка на шестнайсет момичета на възраст от осем до четиринайсет години. Откакто беше започнала работа, едва ли ѝ се събираха пет часа, през които да е останала напълно сама.

Ваялид отново тръгна нагоре по стълбите. Спря пред вратата на Джеф Рандолф, защото чу от стаята му детски глас. Вече се беше срещнала с близначките по стълбите. Кое от децата можеше да е вътре?

— Трябва ли да работиш с всички тези хартии? — попита детето.

Това беше Еси Браун: единственото дете на осем години в пансиона. Малко, крехко същество. Самотно. През последните три месеца Ваялид я беше виждала на няколко пъти да плаче насън.

— С всяка една от тях — каза Джеф.

— Но ти имаш толкова много.

— Стотици.

— И моят баща има много хартии. Той ги държи в една голяма черна чанта. Носи я навсякъде със себе си.

— Какво работи твоят татко?

— Не знам.

— Как се казва? — попита Джеф.

— Татко.

— Да, предполагам, че е такава името му.

Ваялид не можеше да повярва, че мъжът, който говори с детето, е Рандолф. Гласът му звучеше нежно. Никое от момичетата не обръщаше внимание на Еси. Беше твърде срамежлива. Ваялид си признаваше, че дори самата тя понякога губеше търпение, когато се занимаваше с нея. Ако момичето се опиташе да прояви малко находчивост, тя щеше да е по-щастлива. Беше невероятно, че Джеф Рандолф е успял да повдигне, макар и малко, завесата на страха, която явно я покриваше.

— Какво е това? — попита Еси.

— Дълга колона с цифри — каза Джеф.

— Те означават ли нещо?

— Зад тях стоят много пари.

— Баща ми има много пари — каза Еси и замълча. — Той казва, че парите са най-важното нещо на света.

Ваялид не обичаше да подслушва, но този път не можеше да се сдържи. Беше застанала достатъчно близо до вратата, за да може да вижда вътре. Очевидно Джеф беше прекъснал работата си и говореше с Еси.

— Ти какво мислиш, че е най-важното нещо в света? — попита Джеф.

— Не знам.

— Какво искаш най-много?

— Да видя моя татко.

— Той не може да дойде сега заради карантината.

— Но ти дойде.

— Не трябваше.

— Моят татко никога не идва.

Еси започна да плаче.

Ваялид реши, че е крайно време да се намеси. Джеф едва ли щеше да знае как да успокои едно разплакано дете. Но за голяма нейна изненада той просто протегна ръце, прегърна Еси и я притегли към себе си.

— Татко ти ще дойде.

— Не, няма да дойде.

— Сега вече ще дойде.

Момичето вдигна глава към Джеф, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Джеф погледна нагоре и видя Ваялид отвън в коридора. В следващата секунда той отново се затвори в себе си, сякаш някой рязко беше затръшнал врата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— По-добре ще е да се махаш. Госпожица Гудуин е дошла да види дали ще си изям вечерята.

Еси се усмихна през сълзи.

— Мога ли да гледам?

— Не, тя може да ме натупа, ако не си изям всичко.

— Дамите не бият мъжете.

— Госпожица Гудуин може.

— Хайде, тръгвай, Еси — каза Ваялид. — Имаш много неща за вършене, преди да си легнеш.

— Може ли да дойда пак и да кажа лека нощ? — попита Еси.

— Разбира се. — Джеф леко я побутна към вратата. — Ела, когато искаш. Аз почти не си лягам. И не се тревожи за баща си, той ще дойде.

Ваялид гледаше как Еси мина по коридора и тръгна надолу по стълбите, но всъщност мислите ѝ бяха насочени към Джеф Рандолф. Не можеше да го разбере. Би могла да се закълне, че той е човек, който не е способен на нежност, или пък че не е в състояние да разбере някой друг, освен себе си, но той се беше държал невероятно добре с Еси. Беше видяла нежността му със собствените си очи. Чудеше се какъв ли човек се крие под тази хладна фасада.

— Искрено се надявам, че ще можете да си спазите обещанието — каза Ваялид, когато беше сигурна, че Еси не може да я чуе. Тя влезе в стаята и остана права. — Детето ще се натъжи повече, ако баща ѝ не дойде. Той не дойде, макар че госпожица Сетъл вече изпрати няколко писма.

— Баща ѝ Харолд Браун ли е? — попита Джеф.

— Как се досетихте?

— Прилича много на него. Истински кучи син. Но бащата все пак трябва да вижда детето си. По дяволите, аз бих посещавал Еси, ако беше мое дете.

Ваялид реши, че няма смисъл да се възмущава всеки път, когато Джеф псуваше. Дано само да не го прави пред децата, помисли си тя. Освен това в момента беше толкова очарована от Джеф.

— Изненадана съм как успяхте да накарате Еси да се отвори пред вас. Тя е толкова срамежлива.

— Просто е много самотна. Нуждае се от внимание.

Ваялид знаеше, че детето се нуждаеше от много повече. В продължение на три месеца се беше опитвала, но не беше успяла да накара Еси да се открие пред нея. А Джеф с лекота беше успял да я накара да си бърбри с него.

— Как смятате да накарате баща ѝ да дойде, след като никой друг досега не успя? — попита тя.

— Като го накарам да си плати заема. Вече е просрочил плащането му.

Ваялид трябваше да се досети. Нима всички банкери не правеха така?

— Сигурно е хубаво да имаш такава власт?

— Аз не се интересувам от властта, а само от правенето на пари. Да давам заеми, е един от начините.

— Е, добре, вие имате нужда от почивка, иначе може да ви заболи главата и да направите нещо глупаво.

— Аз никога не върша глупави неща и освен това често работя по цяло денонощие.

Ваялид знаеше, че е безсмислено да се опитва да му помогне или пък да се показва загрижена, но все пак реши да пробва.

— Вие не можете да работите по цели нощи, докато сте тук. Момичетата имат нужда да се наспят, а вие вдигате много шум. Освен това служителите ви ще трябва да си отидат вкъщи при семействата, които ги очакват.

— Смятам да ги освободя към девет часа.

— Седем — каза Ваялид.

— Девет.

— Вече издадох заповед на Бет нищо да не се качва след седем часа.

Господин Рандолф очевидно не беше свикнал да не се съобразяват с него. След малка пауза той каза:

— Тогава ще е по-добре да си взема всичко необходимо, преди това време да е настъпило. А сега, ако оставите този поднос на масата, ще имате възможност да се погрижите за вашите момичета.

— Чакам да ми освободите място.

— Нямам намерение да освобождавам място, защото нямам намерение да ям. Но ако настоявате да оставите храната, можете да я сложите на пода, на леглото или където сама пожелаете.

— Не одобрявам разхищаването на храна.

— Нито пък аз. Затова ви предлагам да я занесете обратно долу. Лека нощ, госпожице Гудуин. Имам работа.

Ваялид не беше свикнала да се отнасят така с нея, но явно този случай беше такъв. Нужни ѝ бяха много усилия да не избухне. Но тъй като се гордееше със способността си да се контролира, това беше неотменна част от работата ѝ, тя си наложи да превъзмогне раздразнението. В края на краищата трябваше да прекара пет дни с този човек.

— Лека нощ, господин Рандолф. Съжалявам, че условията тук не са добри. Ако имате нужда от нещо, не се колебайте да ме извикате. Закуската е в осем и петнайсет.

Единственото, което Джеф направи, беше просто да кимне. Ваялид си тръгна, като се опита да не го намрази повече. Всъщност тя не го харесваше.

Джеф погледна часовника си. Беше три и двацет и пет сутринта. Направи няколко обиколки на стаята, за да премахне сковаността в мускулите си. Прозина се, но не му се спеше. Трябваше да иде до тоалетната. Никога не можа да свикне с шума, но Тайлър беше настоявал всяка стая в новия хотел да си има своя собствена тоалетна. Джеф си помисли какво ли е мнението на госпожица Гудуин за това. Той взе лампата и тръгна по стълбите. Спря, когато видя, че вратата на стаята ѝ е отворена. Почуди се защо ли не е заключена. Не биваше да му се доверява. Мъжете често не бяха онова, което се преструваха, че са.

Не че я заплашваше някаква опасност. Джеф не беше безразличен към жените въобще, но не би влязъл в стаята ѝ, дори да го беше поканила. Ако някоя жена от Юга не може да го приеме, как би

сторила това една янки? Беше се опитал да забрави за неуспеха си във Вирджиния последния път, но раната все още болеше. Видя Джулия още първия ден, когато пристигна там. Прекрасна, точно този тип жена, каквато се надяваше да намери. Красотата и искреността ѝ му напомниха за всичко онова, което бе загубил. Нищо не бе изречено, но все пак съществуваше надежда. Ако не беше онзи ужасен инцидент, той може би щеше да направи непоправима грешка.

По време на състезание с каруци едно от колелата изскочи встрани и нарани човек. Още си спомняше пукането на разцепеното дърво, ужасните викове на пострадалия. Джеф беше единственият, който знаеше какво трябва да се направи, как се действаше в такива случаи. Бързо издаде няколко заповеди, съблече палтото си, разкъса ризата си на парчета за превръзки.

В този момент Джеф беше забелязал, че Джулия някак се затвори в себе си. Надяваше се това да е реакция от случилото се или дори да се е притеснила от голото му тяло. Но през нощта, когато размишляваше, осъзна, че всъщност тя се е ужасила от ръката му. Промяната в поведението ѝ беше едва забележима, но все пак я имаше.

Беше преди почти десет години. Джеф не ходи повторно във Вирджиния, макар да знаеше, че накрая пак ще се върне. Нямаше намерение да открива дали Ваялид Гудуин е с по-широки разбирания по въпроса. Като се имаше предвид, че се е грижила за брат си, вероятно нямаше да се уплаши. Но той не искаше да го приеме просто защото беше виждала и по-лоши неща. Искаше му се за него да се мисли като за пълноценен човек. Като за всеки друг. Жестока ирония щеше да бъде, ако първата жена, която направеше това, се окажеше, че е една работеща жена от Масачузетс.

Джеф стигна до долния етаж и влезе в първата баня. Остави лампата на пода и вдигна клекалото на тоалетната. По-добре беше да се заключи. Ако някое от момичетата дойдеше тук, вероятно щеше да се разкрещи. Тази глупава янки щеше да е принудена да си помисли, че е направил нещо неприлично.

Господин Рандолф се чудеше защо ли е дошла в Колорадо. Не се обличаше като учителка. А пък и на кого ли се опитваше да направи впечатление с тези екстравагантни рокли? Трябваше да признае, че силните цветове влизаха в чудесен контраст с косата и очите ѝ, но това облекло беше изключително неподходящо за пансион за момичета.

Беше добре, че училище „Улф“ не беше за момчета. Не му се искаше да си мисли за еротичните сънища, които нейното присъствие щеше да възбужда в съзнанието на момчетата. Джеф дръпна устройството. Стресна се от шума, който се вдигна. Ако тоалетните трябваше да се изработват поновому, някой трябваше да измисля как да са малко по-безшумни, а не човек да има чувството, че водопад се спуска надолу по планински каньон. Очакваше, че поне половината от момичетата вече са си подали главите от стаите. Но когато отиде в салона, вратите бяха затворени и всичко тънеше в тишина. Когато тръгна нагоре по стълбите, се почуди какво ли е направила Ваялид, когато беше излязла. Тя вероятно напускаше училището понякога. Всеки нормален човек би полудял, ако стоеше заключен тук с шестнайсет малки момичета по цял ден, седмица след седмица. Но тук е имало карантина в продължение на повече от седмица. Усети, че почти я съжалява. Поспря пред вратата ѝ. Не знаеше защо. Ако случайно се събудеше, щеше да му е доста трудно да обясни какво прави тук. Джеф се прибра в стаята си малко по-бързо от нужното. Реши, че ще е по-добре да не мисли за Ваялид Гудуин и да се захване с работа. По-точно казано, трябваше да се занимае с пазара в Чикаго. Цените биха нестабилни. Ако имаше късмет, щеше да направи много пари.

Ваялид се събуди. Можеше да се закълне, че беше чула стърженето на някакво зъбно колело отвън пред прозореца си, но когато погледна, видя, че няма нищо. Беше шест и седемнайсет сутринта. Легна си обратно и се зарови в завивките. Зимата беше дошла по-рано от обикновено тази година в Денвър. На тавана беше студено.

Помисли си какво ли прави господин Рандолф. Не беше си легнал, когато тя вече заспиваше. Вратата към стаята му беше отворена. Разбра по ивицата светлина в коридора. Дори когато вече си беше легнала, Ваялид го чуваше как се разхожда из стаята. Вероятно беше работил до късно през нощта. Надяваше се, че ще спи до късно тази сутрин. Би ѝ било приятно, ако може да открадне малко време, през което не е необходимо да се разправя с него. Все още се опитваше да си наложи да не мисли за него. Беше си представяла, че той е просто един обикновен работник в банката, но се оказа, че е неин собственик. Смяташе го жесток, без човешка топлина, а той беше показал в отношението си към Еси не само разбиране, но и нежност.

На два пъти беше сгрешила в преценката си за него. Дали грешеше и за други неща? Не. Той беше арогантен южняк, изпълнен с много горчивина по отношение на войната и на загубената си ръка. Беше решил, че трябва да си го изкара на всички, особено на жените янки.

Но начинът, по който се държеше с Еси, беше едно доказателство, че не е бил винаги такъв. Какво го беше накарало да се промени? Не може да е само това, че си е загубил ръката или че войната не е завършила така, както е искал. Твърде много мъже бяха претърпели същото, без характерът им да се промени толкова драстично. Но Джеф Рандолф не правеше впечатление на човек, който би споделил тайните си с друг, особено ако той е янки.

„Ти просто се опитваш да го оправдаеш. Впечатлена си от външния му вид. Опитваш се да намериш начин да го превърнеш в някой, от когото можеш да се възхищаваш. Но не го прави. Изглежда му е приятно да си бъде такъв, какъвто е — самотник.“

Беше очарована от физическата му красота. Предишната нощ беше лежала поне половин час будна в леглото, без да може да заспи, защото знаеше, че той се намира само на една крачка от нея, че само една стена ги дели. Би трябвало да е шокирана от тези си мисли. Не беше младо, правещо впечатление момиче, а достатъчно възрастна вече, за да знае, че за един мъж не е най-важното да бъде симпатичен. Даваше си сметка, че личността на Джеф далеч не беше очарователна. Но го беше сънувала. Явно беше стояла затворена в училището прекалено дълго време. Надяваше се Харви отново да я покани на вечеря, и то не след дълго. Не беше толкова привлекателен, колкото Джеф Рандолф, но пък беше по-улегнал. Тази мисъл би трябвало да я спре...

Онзи ужасен звук отново се чу. Явно нямаше грешка. Ваялид отметна завивките. Облече си дрехата и се загърна плътно, защото усети как студът я пронизва силно. Обу си чехлите и отиде до прозореца. Очите ѝ се разшириха от изненада. Видя няколко мъже, които работеха долу. Бяха издигнали нещо като лост пред прозореца на господин Рандолф. Тя не можеше да каже какво вдигат. Приличаше на големи кръгли метални кутии. Не можеше да разбере за какво може да са му. Първата ѝ мисъл беше, че решението е чудесно. Джеф можеше да си взема онова, което му е необходимо, без да безпокои нея или пък децата. Но след това си даде сметка, че изпитва недоволство.

Изпускаше положението от свои ръце. Нямаше да може да следи какво прави той. Но вътрешно знаеше, че имаше нещо повече. Разочарована беше, че няма да има повод да се среща с него.

Как можеше да се чувства така? Може би просто изпитваше ревност от факта, че той я беше надхитрил. Разбира се, че човек, който е достатъчно умен, за да работи с един от най-интелигентните хора на Америка, лесно би могъл да излъже една обикновена сестра от Масачузетс, която дори не можеше да си върне обратно мината за сребро.

В един момент Ваялид си помисли да попита Джеф дали не би могъл да ѝ помогне, но после веднага отхвърли идеята. Не желаше да се обвързва по никакъв начин с него.

Шумът беше ужасен. Сигурна беше, че никое от момичетата не би могло да го понесе. Излезе от стаята си. Когато стигна до вратата на Джеф, спря изплашена. Той все още не се беше преоблякъл. Едва ли беше спал. Купища листи покриваха по-голямата част от леглото. Три железни диска лежаха на пода. В този момент той точно се протягаше, за да вземе още един през прозореца.

— Какво, по дяволите, правите?

Джеф се обърна към нея с леко объркано изражение.

— Какво ви се е случило?

Ръката на Ваялид инстинктивно се отправи към косата ѝ, която се спускаше по раменете и я правеше да изглежда като разярена лъвица. Беше облечена в избеляла домашна дреха. Вероятно изглеждаше ужасно.

— Ако мислите, че изглеждам зле и че това обяснява защо съм стара мома, по-добре е да си спестите коментарите. — Той продължаваше да я гледа втренчено. — Бях събудена от тази адска машина и нямах време да се приготвя.

— Не е нужно — каза Джеф, който продължаваше да я гледа и не си направи труда да се извини. — Вие изглеждате чудесно.

На Ваялид ѝ се искаше да му повярва, но не смееше. Ако го направеше, никой не можеше да каже в какви глупости можеше да започне да вярва. В следващия момент той се усмихна и тя почувства как сърцето ѝ се размеква. Толкова го харесваше. Как беше възможно да не е спал цяла нощ и в същото време да изглежда толкова привлекателен. Под очите му дори нямаше сенки.

— Харесвам, когато жените носят косите си спуснати.

— И да се разхождат наоколо в избелели домашни дрехи и износени чехли?

— Така ми приличат повече на жените, които познавах преди войната.

Асансьорното устройство пристигна и Джеф остави още един метален диск в стаята.

— Какво е това? — попита Ваялид.

— Тежести. След като не мога да отида при треньора си, го накарах да ми изпрати уредите тук.

Ваялид го наблюдаваше как постави един от дисковете между коленете си и после прокара една дълга метална тръба през отвора в средата. После направи същото с другия диск.

Какво ще направите с другите?

— Ще ги поставя също тук. А сега, ако не искате да ме видите как се разсъбличам до кръста, ще трябва да се върнете в стаята си — каза той, явно доволен от притеснението ѝ.

— Но вие имате само една ръка. Как ще успеете да вдигнете такова нещо? То би много да падне върху вас.

Лицето на Джеф видимо се стегна.

— Надявам се, че в такъв случай вие и близначките ще дойдете и ще ме спасите.

— Съмнявам се дали всички ние бихме могли дори да го помръднем.

— Значи тогава ще е по-добре да не го изтървам.

Подиграваше ѝ се, и то несправедливо. Тя просто изразяваше загрижеността си. Да заключиш най-важния финансист в Денвър на тавана си не беше много авторитетно. Но да го оставиш да се убие беше непростимо.

— Надявам се, че вашият счетоводител няма да бъде измъкнат по същия начин и доведен тук — попита Ваялид.

— Изкушавах се да го направя, но вие сигурно ще го задържите като заложник, нали? Освен това изниква проблемът къде ще спи, а вие нямате желание да делите с някого леглото си, нали?

Ваялид се изчерви до основата на косите си.

— И аз не си мислех, че е възможно. Така че ще го пусна да отиде при жена си тази вечер.

— Вероятно не се е виждал с бедната женица от вчера. Без съмнение сигурно е прекарал цялата нощ в монтирането на тази адска машинария. В колко часа пристигнаха вашите хора?

— Малко преди пет.

— Пет?

— Може и по-рано да е било. Не съм обърнал внимание.

— Така ли пришпорват всички свои подчинени?

— Госпожо, подчинените ми са добре заплатени. Ако пожелаят да напуснат, добрите препоръки, които ще им дам, ще им осигурят работа във всяка банка на Денвър.

— И колко човека сте изхабили по този начин?

— Аз не изхабявам никого.

Ваялид го гледаше скептично.

— Не желаете ли да държите добри хора около себе си?

— Светът е пълен със способни работници. Ако някой от моите не може да устои на изискванията ми, аз винаги мога да намеря друг.

„Той просто не е човек. Нима не може да разбере, че е превърнал мозъка си в машина? Използва тези тежести, за да направи същото и с тялото си. Ще се самоунищожи така, както направи Джонас.“

— Имате още половин час на разположение, докато момичетата станат и започнат да закусват — каза Ваялид.

— Не се безпокойте. Моят счетоводител ще ми изпрати закуската по асансьора и ще отнесе по същия начин мръсните съдове.

Ваялид беше разтревожена, че Джеф няма да получава дори храната си от нея. Той изключваше възможността за всякакъв контакт, което я тревожеше. Вратата в края на коридора се отвори и през нея се подаде главата на Еси Браун. Момичето се усмихна, когато видя Ваялид.

— Какво правиш толкова рано? — попита Ваялид.

— Дойдох да видя чичкото.

— Мисля, че ще е по-добре, ако се върнеш обратно в стаята си. Той не е готов все още, за да ти прави компания. Опитай се да не събудиш другите момичета.

— Всички са станали.

— Нищо. Връщай се в стаята си. Можеш да се качиш по-късно.

Еси беше разочарована, но независимо от това се прибра.

— Твоят ужасен лифт е разбудил всички.

— Ти си виновна. Не позволи на прислужничката да ми качи нещата, изгони хората ми в седем часа миналата вечер. Трябваше да измисля нещо.

Ваялид реши, че ще е по-добре да не казва онова, което ѝ е дошло на ум. Когато видя, че мъжът изглежда разочарован, още по-твърдо реши, че няма да направи никакъв коментар на казаното.

— Сметнах, че по този начин твоята прислужничка ще е свободна да си изпълнява задълженията — каза Джеф. — А и близначките ще започнат отново да правят пакости.

— Вероятно госпожица Сетъл ще има да каже нещо по въпроса — каза Ваялид, която не беше в състояние да измисли начин, по който да спре този мъж да поеме управлението в сградата. — Очаквам да се видя с нея тази сутрин.

— Кажи ми какво е казала, след като говорите с нея.

Той започна да разкопчава копчетата на ризата си. Ваялид си помисли, че ако веднага не си тръгне, Джеф вероятно ще се разсъблече тук, пред нея, просто за да види какъв ще е ефектът.

Върна се в стаята си и седна пред огледалото, за да разреши косите си. Опитваше се усърдно да потисне раздразнението си. Изпитваше желание да вземе нещо и да го запрати в лицето му. Мъжът явно не се опитваше да потиска лошия си характер. Тя остави четката и започна да захваща косата си с фиби. Джонас беше невероятно приятен, дори жизнерадостен в деня, когато се върна от болницата, до деня, в който умря десет години по-късно. Винаги ѝ благодареше за всяко нещо, което направеше за него. Но беше решил да умре и тя не беше в състояние да му повлияе. Ваялид се чудеше дали господин Рандолф някога се беше чувствал по същия начин. Раните му не са били толкова много колкото на брат ѝ, но тя беше разбрала, че по-дълбоките рани, онези, които оставаха, бяха в душата. Те най-трудно нарастваха. Може би характерът на господин Рандолф да е резултат от такава рана, която не може да зарасте. Нямахте начин да разбере какво чувстваше той или какво криеше в душата си. Ваялид реши, че няма да произнася присъдата си, докато не научеше нещо повече за него. Трябваше да му отдаде дължимото и за всичко онова, което беше постигнал. А и тя имаше доказателство, че всичките му постижения са резултат от усърдна работа. Ваялид пхна последната фиба в косата си и започна да си избира роклята за деня. Отвори големия гардероб,

единствената мебел в стаята ѝ, освен леглото и нощната масичка. Дрехите, които висяха в него, бяха хубави и правещи впечатление, но бяха толкова малко. Беше си решила да не слага една и съща рокля, докато господин Рандолф е тук. Искаше ѝ се сама да си удари плесница заради глупавото си поведение. Не би трябвало да захвърля сестринската си униформа. Ваялид не искаше господин Рандолф да си помисли, че го харесва. Някоя жена вероятно би могла да си затвори очите и да не обръща внимание на характера му заради парите и положението, което той заемаше в обществото, но не и тя. Усети, че е шокирана от посоката, в която тръгнаха мислите ѝ. Явно изолацията, в която се намираше през последните дни, оказваше влияние на начина ѝ на мислене. Беше дори абсурдно да възприема този човек. Може би тя мислеше за него в по-благоприятна светлина, отколкото той за нея. Но ако той мислеше за нея като за някое библейско зло и тя можеше да го мрази. Освен това не се интересуваше от брак. Ваялид искаше да си вземе парите, да се върне в Масачузетс и да намери начин да помогне на жените, които бяха пожертвали живота си, така както самата тя беше направила.

— Служителите на господин Джеферсън са завзели салона — каза Бет. — Те дори са си запалили огън.

— Бедните хора трябва да се стоплят — каза Ваялид. — Той ги е накарал да стоят навън в този ужасен студ.

— Те са може би шест или седем души и всеки е със собствено бюро. Работят така, сякаш са в банката.

— А ти откъде знаеш? — каза Ваялид.

— Не мога да не погледна, когато отворят вратата все пак, нали?

— Ти не бива да стоиш там. — Когато видя, че Бет се изчервява, продължи: — Ти си надничала през ключалката.

— Е, добре, съвсем малко — каза Бет. — Има толкова симпатични мъже тук. Чувствам, че ще припадна само като си помисля.

— Не го прави. Аз мога да се справя сама.

— Да, вие можете. Нищо не може да ви разтревожи.

— Но това може. Бих искала госпожица Сетъл да ми беше отговорила. Чувствам се неудобно, като не знам как тя смята, че трябва да се държа с господин Рандолф.

— Той изглежда приятно, нали?

— Да, но е също и много взискателен. А сега е по-добре да се погрижим да сервираме закуската. Момичетата се бяха раздвижили и станали, когато слязох долу. Трябва да напиша на госпожица Сетъл за лифта. Потрепервам при мисълта, какво би могло да си помисли, когато го види.

Ваялид не беше стигнала и до половината на писмото, когато чу писъците на момичетата от втория етаж.

— Бет, виж какво става. Ако са близначките, изпрати ги при мен веднага.

Ваялид продължи с писмото, но едва си беше събрала мислите и тъкмо се канеше да напише следващото изречение, когато Бет връхлетя в стаята, останала почти без дъх.

— Той, госпожо... Той е в банята и е почти напълно гол.

ГЛАВА ПЕТА

Ваялид имаше чувството, че всичко се движи, когато пристигна на втория етаж. Момичетата скачаха, крещяха и се държаха една за друга. Някои от тях изглеждаха, сякаш всеки момент ще припаднат. Бяха облечени, но повечето по нощници, с боси крака, с разпилени по раменете дълги коси, несресани. Впрочем те всички си прекарваха много добре.

— Какво е това, което чувам...

— Той е тук, вътре! — изкрещя Бети Сю, като посочи към банята и в същото време подскачаше нагоре-надолу като гумена топка. — Аз го видях, той няма никакви дрехи върху себе си.

Когато Джулиет се присъедини от другата ѝ страна, Бети Сю отново започна да крещи. Подстриганата ѝ руса коса подскачаше, докато тя си въртеше главата насам-натам.

— Какво, по дяволите, ви става? — чу се плътен мъжки глас.

Момичетата замръзнаха на място и крясъците им спряха на минутата. Ваялид се обърна и видя, че стои на по-малко от шест инча разстояние от Джеф Рандолф. Беше гол от кръста нагоре. Почувства се, сякаш някой я е ударил в стомаха. Почти не можеше да диша. Не можеше да се движи. Джеф беше толкова близо, че можеше да усети мъжката му миризма, защото той беше тренирал дълго време и потта, която покриваше тялото му, сега под светлината правеше кожата му да блести. Пулсът му туптеше във вените на врата. Ваялид почти усещаше топлината, която се излъчваше от тялото му. Можеше да прочете колко руси косъма се намират в центъра на гърдния му кош. Беше сигурна, че ще припадне.

Крясъците на Бети Сю — близначките бяха успели най-после да я хванат, прибавени към целия хор крясъци от различни места на салона, накараха Ваялид да слезе от небесата и да се осъзнае. Беше отговорна за момичетата. Трябваше да поеме нещата в свои ръце.

— Моля ви, приберете се обратно в банята — каза тя на Джеф, колкото можеше по-спокойно. — Ще говоря с вас веднага след като

успокоя момичетата. Аурелия и Джулиет, веднага оставете Бети Сю на мира. Не я докосвайте отново, иначе аз няма да мога да направя нещо друго, освен да ви препоръчам за изключване от училище.

— Но тя излъга. Каза, че чичо Джеф бил гол — каза Аурелия.

— Разбрах какво е станало и ще говоря с нея. Но сега искам всичките, с изключение на близначките, да слезете долу. Не стойте тук. Не ме гледайте така втренчено, а тръгвайте.

Момичетата се разхилиха и забързаха надолу по стълбите, където можеха да си говорят на спокойствие.

— Тази заповед се отнася и за теб, Еси.

— Аз му казах, че може да дойде тук. — Еси нямаше желание да си тръгне. — Казах му, че имаме две бани.

— А ти какво правеше горе толкова рано?

— Искях да го попитам кога ще дойде татко. Той не миришеше на хубаво. Вие винаги сте ни казвали да се изкъпем, ако не миришем добре.

Ваялид погледна към Джеф. Като видя смутеното му лице, тя не можа да се сдържи да не се засмее.

— Добре, Еси, ти можеш да се прибиращ долу заедно с другите момичета.

— А защо Аурелия и Джулиет трябва да останат? — попита Еси.

— Те са негови племеннички. Освен това не смея да им се доверя и да ги оставя сами с Бети Сю.

— Не харесвам Бети Сю — тя не е хубава.

— Вземете Еси с вас и се приберете в стаята си — каза Ваялид на близначките. Не се обърна назад, за да застане лице в лице с Джеф, преди децата да са излезли от стаята. — Сега...

Почувства, че още веднъж близостта на Джеф ѝ влияе със страшна сила. Трябваше веднага да си тръгне, ако искаше в главата ѝ да остане някаква разумна мисъл. Надяваше се да го направи, без да изглежда, сякаш бяга. Не беше забелязала до този момент ръката на Джеф. Беше отрязана точно над лакътя. През изминалите четиринайсет години червенината от белега беше изчезнала.

— Какво, по дяволите, ви накара да слезете на този етаж? — попита тя, като отмести поглед от ръката на Джеф към лицето му. Не искаше да се преструва, че не е видяла ръката му, но и не искаше той да си помисли, че показва по-голям от обичайния интерес.

Погледите им се срещнаха. Двамата приличаха на дуелиращи се, с готови саби в ръцете, като всеки един изчакваше другия да направи първата стъпка.

— Мисля, че Еси обясни положението доста добре — каза той.
— Трябваше да се изкъпя.

— Но да слезете долу полуоблечен...

— Имах намерение да се върна на горния етаж, преди момичетата да са се появили. Това е единствената риза, с която разполагам, преди счетоводителят да ми донесе някои други дрехи.

— Можехте да останете горе, докато той се върне. Можехте да изпратите да ме повикат. Можехте да направите поне десетина други неща, вместо да накарате почти половината от момичетата да изпаднат в истерия.

— Няма им нищо. Те просто се забавляваха.

— Разбирам. Но все пак вие накарахте някои от тях да се развълнуват прекалено много, особено Бети Сю.

— Кой? Тази малка крава?

— Настоявам да си подбирате думите — каза Ваялид.

— По-добре ли е, ако кажа „онази малка кучка“?

Ваялид пое дълбоко въздух и започна да брои до десет, надявайки се, че ще се сдържи да не избухне. Но стигна само до четири.

— Не! Бих предпочела да се приберете в стаята си и да не излизате оттам, докато карантината не свърши.

— Не мога да направя това. Докато се къпя, вие можете да си помислите за второто си най-желано нещо.

— След като създадохте толкова много безредици, предполагам, че сте се отказали да влизате в банята?

— Аз все още мириша на лошо.

Ваялид не можеше да откаже на този човек да ползва банята. Боже господи, не беше помислила за това.

— Но това са ваните на момичетата. — Усети, че думите й звучаха глупаво, но това беше единственото нещо, което можеше да каже в момента.

— Имате ли някакви други вани? — попита Джеф.

— Не.

— Вие самата използвате ли ги?

— Разбира се. Аз живея тук.

— Както и аз. Не мисля, че след мен ще останат никакви гадни мъжки микроби, но обещавам да измия ваната внимателно, след като свърша.

— Не ставайте смешен.

— Нямам такова намерение. — Джеф беше сериозен. — Имате ли никакви хавлии? А може би от мен се очаква да бягам нагоре-надолу по етажите, докато изсъхна?

Ваялид се чудеше защо си беше помислила, че този мъж може да влага разум в някои неща. Тя отиде до един шкаф, извади две хавлии и му ги хвърли.

— Смятате ли, че тези ще ви стигнат?

— Ще ви се обадя, ако имам нужда от още.

— Няма да ви чуя, защото ще бъда долу.

— Съветвам ви да останете. Следващия път може и да изляза гол от банята.

Ваялид си наложи да не му отговори веднага. Явно той просто си правеше шеги с нея.

— Сигурна съм, че не сте имали намерение да изплашите момичетата. Но както виждате, те са твърде впечатлителни на тази възраст.

— По-скоро бих казал глупави. Никой мъж не би се държал така, ако видеше гола жена да излиза от банята.

— Но пък и никоя жена не би излязла полугола от банята.

В очите му се видя, че пробягва дяволита светлинка.

— Аз пък познавам някои, които биха излезли така, както майка ги е родила.

Ваялид знаеше, че се е изчервила.

— Може би трябваше да кажа „дама“.

Джеф се усмихна.

— Мисля, че е редно да се изкъпя, преди да съм скандализирал още някой друг. Можете ли да държите момичетата за известно време на долния етаж? Или може би ще е по-добре да се заключа?

— За мен ще е най-добре да се върнете на горния етаж колкото е възможно по-бързо. Ако имате нужда от нещо... — Тя не довърши изречението си. Само мисълта, че в това състояние той би могъл да я накара нещо, я караше да се изчервява.

— Ще ми се притечете ли на помощ? Не? Може би ако първо си затворите очите?

Ваялид си наложи да си тръгне. Не можеше да има доверие в себе си, ако останеше дори и една минута още при Джеф. Не можеше да разбере как ставаше така, че когато я дразнеше, губеше контрол, но в този момент беше на ръба да го загуби напълно.

— Бети Сю се държа така, защото искаше да е гадна — каза Аурелия в момента, в който Ваялид влезе в стаята.

— Тя винаги прави такива неща — обади се Джулиет.

— Каза, че татко никога няма да дойде — каза Еси. — Че той не бил нищо друго, освен един стар трапер, който имал късмет, че попаднал на злато, когато поставял капани за бобри в гората. Но не е вярно, госпожице Гудуин. Татко отива на работа в службата точно както този господин.

— Господин Рандолф — уточни Ваялид.

— И освен това той каза, че татко ще дойде да ме види. Бети Сю не е права, тази проста, стара коза.

— Слушайте, момичета. Ще се наложи господин Рандолф да бъде тук още няколко дни. Не можем да позволим това, което стана тази сутрин, да се случва всеки път, когато той реши да използва банята. Трябва да ми помогнете.

— Как?

На Ваялид ѝ се искаше да знае как. Не си правеше илюзии, че Джеф би могъл да се сработи с момичетата повече отколкото с нея.

— Бих искала една от вас да го наблюдава. Известете ме, когато той има намерение да слезе долу. И преди всичко не обръщайте внимание на онова, което ви казва Бети Сю или някое друго момиче. Точно сега те са твърде възбудени, за да мислят, преди да говорят.

— Госпожице Гудуин.

Едно от по-големите момичета беше застанало най-отгоре на стълбите и оглеждаше целия салон, за да види дали господин Рандолф не е наблизо.

— Не искам никоя от вас да идва тук, докато аз не ви кажа.

— Нося ви бележка от госпожица Сетъл. Бет каза, че ще искате да я видите веднага.

— Благодаря ти, Корина. А сега веднага се върни при другите. Кажи на Бет, ако има други съобщения, да ги донесе самата тя.

— Добре, госпожице Гудуин.

Ваялид наблюдаваше момичето, докато то не тръгна надолу по стълбите. После, вместо да се върне в стаята на близначките, отвори писмото, което беше кратко и точно:

„Извини ме за закъснението, с което отговарям на писмото ти, но то почти ме остави без дъх. Не мога да си представя как такова изключително събитие като това господин Рандолф да бъде поставен под карантина може да се случи на нашето училище.

Как можа да позволиш такова нещо?

Направи всичко, което е по силите ти, за да се чувства той удобно. Позволи му да използва сградата без никакви ограничения, както и персонала. Същото се отнася и за теб.

Момичетата да са далече от него.“

Елеонора Сетъл

Ваялид почувства, че настръхва, когато прочете бележката. Госпожица Сетъл не само я държеше отговорна за положението, но и очакваше, че Ваялид ще се справи със ситуацията, така че да няма лоши последствия — за госпожица Сетъл, за училището.

Позволи му да използва сградата без никакви ограничения, както и персонала.

Не съществуваше възможност да не му позволи тези неща дори и да искаше. Той беше човек, свикнал всичко да става така, както сам реши. Що се отнасяше до това момичетата да не разберат за присъствието му тук, неговото разкарване насам-натам полуоблечен едва ли можеше да остане незабелязано. Момичетата едва ли щяха да говорят за нещо друго, освен за това, в продължение на цели месеци.

Същото се отнася и за теб.

Ваялид нямаше да позволи на съзнанието си да работи върху тази мисъл. Освен това, ако господин Рандолф продължи да се държи по същия начин както досега, щеше да е щастлив, ако тя не го убие в собствената му стая. Ваялид погледна към затворената врата на банята. Съмняваше се дали госпожица Сетъл я е имала предвид в бележката,

но Ваялид реши да не ѝ казва до каква степен се е възползвал от гостоприемството им господин Рандолф.

Вратата на банята се отвори и той излезе полуоблечен. Понеже не поспря, за да види дали има момичета в коридора, Ваялид реши, че е живял твърде дълго сам, за да има навик да мисли за другите хора, което беше доста тъжно. Беше избухлив човек, но вероятно щеше да се намери жена, която нямаше да обръща внимание на ръката му и на лошия му характер и щеше да открие доброто у него. Еси го направи за по-малко от ден.

Джеф изглеждаше великолепно след банята. Косата му беше като залепнала за темето. Кожата му беше мокра и това още по-силно подчертаваше мускулатурата на тялото му. Ваялид не обръщаше внимание на ръката му. А и как би могла, след като тялото му беше толкова великолепно. Ужаси се, когато разбра колко дълбоко ѝ влияе физическото му присъствие. Винаги си беше мислила, че умът и сърцето на един мъж ще бъдат единствената важна част от него. Всъщност нали тялото беше просто един съд. Само че опаковката на господин Рандолф беше толкова великолепна! Тя разбираше, че е напълно невъзможно да мисли за лошото съдържание.

— Можете да кажете на момичетата да излязат от укритието си. — Джеф тръгна срещу Ваялид. Малко от подигравката в гласа му беше изчезнала. — Очаквах, че ще си скриете главата под възглавницата. Нима жените от Масачузетс не се ужасяват от гледката на мъжкото тяло?

— Какво знаете вие за Масачузетс или за жените оттам?

От очите му изчезнаха веселите искрици и на тяхно място дойде ледена твърдост.

— Бях затворник на Конфедерацията там в продължение на две години. Жените в града близо до затвора отказваха да се грижат за нашите ранени.

— Не мога да повярвам. Никой не би могъл да бъде толкова жесток.

Ваялид видя свирепото изражение на Джеф.

— Войната е жестока. Тя променя хората, дори и жените. — Той се обърна и започна да се изкачва по стълбите.

Още една причина да мрази жените янки. Ваялид се почуди дали някога би простил на тези жени, дали някога ще спре да си мисли, че и

тя е като тях. Искаше да му докаже, че е по-различна, но не знаеше как.

Джеф смачка бележката на топка и я изхвърли през прозореца. Братята му никога нямаше да се научат да си гледат работата и да не се месят. Тайлър беше същият. Вместо да му изпрати една проста вечеря, каквато Джеф беше поискал, той му беше изпратил храна като за цял банкет и дори му беше предложил да покани учителката и да вечеря с нея.

„Може би така ще се подобри представата за семейството ни в нейните очи.“

Никога не го е било грижа за представата на хората за семейството им. Просто се опитваше да подразни Джеф и наистина го беше постигнал.

„Фърн казва, че си кучи син. Нищо ново под небето, но поне заради близначките, както и заради всички нас останалите, особено ако Роуз реши да обяви война, се опитай да се държиш като джентълмен.“

Тайлър не можеше да си представи какво е това да слушаш гласа на госпожица Гудуин, който да ти напомня за тези две години в затвора, и да имаш чувството, че това е било вчера. Опитваше се да не показва яда си и да не го насочва към нея. Ако я гледаше в очите, ако тя се усмихваше, би могъл да сдържа лошия си нрав. Но когато тя заговореше, акцентът ѝ му напомняше за онези жени, които бяха му обърнали гръб по време на войната. Правеше всичко възможно да не избухне. Изминалите петнайсет години не можеха да притъпят спомена за студа и влагата, за стенанията и виковете на умиращите около него, за мириса на изгоряла човешка плът. За телата, които се изнасяха, студени и вкочанени, за да бъдат погребани в плитски общи гробове. Не можеше да забрави болката в ръката си. Имаше моменти, в

които му се искаше и той да е мъртъв. Но по-силно беше желанието му да живее, за да докаже, че е по-силен, да докаже, че те не могат да убият духа му така, както се бяха опитали да убият тялото му.

Омразата беше поддържала живота на Джеф през двете страшно студени зими в затвора. Мислеше, че я е забравил, но тя го навестяваше понякога. Подразни се от желанието на Тайлър да бъде любезен с Ваялид. Опитваше се да не я обвинява. Но тя му действаше като онази малка искрица, която е необходима, за да се възпламени барутът на натрупаната омраза.

В един от килерите Джеф намери стабилна дъбова маса. Доволен, че Ваялид не е тук, за да го види как се мъчи да я издърпа от стаята, я постави на краката ѝ и оправи плота. Започна да пренася храната от асансьора и да я поставя на масата. Беше толкова абсурдно да се изпраща толкова много храна. Тя беше много дори за двама души. Тайлър беше изпратил храна за петима. Масата беше отрупана с кристал, сребърни прибори и фин порцелан и изглеждаше, сякаш човек се намира в хотела на брат му. Вероятно Ваялид не беше сядала на такава маса от времето, когато беше напуснала Масачузетс. А и как би могла, след като е затворена с шестнайсет малки момичета? Най-вероятно тя се хранеше с безвкусни зеленчуци, варено месо и от всичко това я болеше стомах.

Джеф погледна отрупаната с храна маса. Никога не би могъл да изяде всичко сам. Но той се беше държал доста грубо с Ваялид. Вярно, че беше забравила да му каже за карантината, но беше оставена сама да се грижи за шестнайсет момичета. Истинско чудо, че не си беше загубила ума все още.

Нито веднъж не си беше изпуснала нервите, макар че той беше направил всичко възможно, за да я провокира. Нямахте да го заболи, ако се опиташе поне веднъж да бъде любезен с нея. Време беше да ѝ покаже, че и той може да потиска лошия си характер.

Все още обаче се колебаеше дали да я покани да вечерят заедно. И без това през следващите дни ще трябва дълго да са заедно. Не му се искаше да скъсява дистанцията помежду им. Ако направеше така, че да се сблизат, това неминуемо щеше да доведе до очаквания от нейна страна. А надеждите на жените винаги бяха свързани с женитба.

Но за да бъде справедлив, той си даде сметка: Ваялид никога не беше показвала, че има желание да приеме неговите симпатии.

Погледна още веднъж към масата. Почувства се глупаво да седне така сам. Почувства се и като егоист да задържи такава хубава храна само за себе си. Може би пък няма да е толкова лошо да поговори час и нещо с нея. Джеф не искаше да говори за момичетата или пък за семейството. Всъщност нямаше и много значение. Ако се окажеше, че го отегчава, просто нямаше да я кани пак, независимо колко много храна изпращаше Тайлър.

Е, добре, ще я покани. По този начин дори щеше да ѝ направи услуга, като ѝ даде да се измъкне поне за час от момичетата. Двамата не се харесваха, но тя едва ли щеше да му откаже да дойде.

А може би щеше да го направи? Тази жена имаше достатъчно кураж да направи каквото пожелае, особено ако това ще го подразни. А той би се подразнил, ако тя му откажеше. Знаеше защо гордостта му беше толкова ранима, но от това нещата не се променяха. Не можеше да приеме лесно отказ на някоя жена, така както не можеше да се примири с неуспех в бизнеса си.

Знаеше как да постъпи в този случай. Не съществуваше жена, която би могла да пренебрегне Джеф Рандолф — включително и Ваялид Гудуин.

— Всичко е вярно — каза Ваялид, като подаде листа на Еси. — Как успя? Винаги ти е било трудно да се готвиш по математика.

— Чичкото ми помогна.

Ваялид не се беше качвала горе през целия ден. Джеф Рандолф не беше слизал долу, но все нещо постоянно ѝ напомняше за присъствието му тук. Ето, това, че беше помогнал на Еси, отново ѝ напомни за него.

— Казва се господин Рандолф, Еси. Ако ще продължаваш да го посещаваш, трябва да запомниш името му.

— Той каза, че за него няма значение как ще го наричам.

— Може и да е така, но ти трябва да знаеш имената на хората. Това е израз на любезност. Разбра ли всичко, което ти казах? — Ваялид посочи към тетрадката по математика.

— Ъхъ. Господин Рандолф ме накара да реша всички задачи сама. Каза ми, че никога не трябва да завися от другите хора.

На Ваялид ѝ се искаше господин Рандолф да си запази философските заключения за себе си. На Еси и без това ѝ беше достатъчно трудно да свикне без баща си.

— Обясни ми.

На Ваялид ѝ бяха необходими само няколко минути, за да разбере, че Еси наистина разбира урока. Чудеше се какво специално има у нея, което караше Джеф да бъде мил с нея. Той дори към собствените си племеннички не се отнасяше толкова добре, колкото с Еси.

— Горда съм с теб — каза Ваялид, когато детето свърши с обясненията. — Надявам се, че и в бъдеще ще се справяш добре.

— Господин Рандолф каза, че ако не разбирам нещо, мога да отида и да го попитам.

Ваялид се чудеше дали господин Рандолф си даваше сметка какво ще се случи с Еси, когато той си тръгне. Явно не можеше да разбере, че човек не може да спечели доверието на едно дете и след няколко дни да изчезне, без това дете да бъде дълбоко наранено. Възможно е, понеже беше сам, да има нужда от Еси така, както тя имаше нужда от него. Но Джеф трябваше да разбере, че той по-лесно би могъл да свикне със загубата на приятел, отколкото Еси.

Ваялид се чудеше всъщност дали тези нейни разсъждения бяха верни. Може би той имаше нужда от някой близо до себе си не по-малко, отколкото Еси имаше нужда да повярва, че баща ѝ я обича.

— Ето, че Бет вика всички на вечеря. — Ваялид стана от стола. — По-добре побързай, защото другите момичета ще изядат всичко, преди да си отишла.

— Това повече няма да става. — Еси се усмихваше. — Аурелия и Джулиет казаха, че ще ми пазят място до тях.

Ако господин Рандолф беше успял да накара близначките да вземат Еси под свое крило, той беше направил голямо добро на детето. Никой, освен Бети Сю, не искаше да приеме за приятелки близначките Рандолф. Дори и чичо им да не беше Рандолф, те пак биха отстоявали своето.

Ваялид се чудеше дали да се храни с момичетата, или да не се качи в стаята си. В интерес на истината не ѝ се искаше да направи нито едното, нито другото. Чувстваше се обхваната от някакво

безпокойство. Би дала заплатата си за цял месец само да имаше възможност да напусне сградата за няколко минути.

Въздъхна. И тя както господин Рандолф беше един затворник тук, само че беше тук от десет дни, докато той — само от един. Чудеше се как ли ще стои затворен четири дни.

Не ставай глупачка. Четири дни са нищо в сравнение с това да си затворник в продължение на две години.

Онова, което беше чула за страданията в затворите беше достатъчно, за да ѝ се повдигне. Не можеше да си представи как някой с толкова сериозна рана би могъл да преживее в затвора или пък как някоя жена би могла да откаже да се грижи за ранен човек, независимо дали той е от Конфедерацията или от янките. Нищо чудно, че Джеф Рандолф беше ядосан на целия свят и по-специално на янките. Ваялид нямаше толкова сериозни причини за това и все пак и тя имаше насъбрани лоши чувства към хората от юга.

Джулиет слизаше надолу по стълбите. Спря се точно пред Ваялид.

— Чичо Джеф каза, че ще вечеряте с него. Той каза, че да вечеряш с врага не може да е по-неприятно от това да вечеряш с шестнайсет бърборещи женски.

— И освен това той каза, че обещава да не е разсъблечен на вечеря — добави Аурелия с дяволита усмивка.

— Джулиет, кажи му, че му благодаря за поканата, но че ще вечерям с шестнайсетте бърборещи женски.

— Няма да му се хареса — каза Аурелия, докато Джулиет вземаше стълбите по две.

— Не съм и очаквала. А сега по-добре ще е да седате на масата. Еси има нужда от вас.

— Ако тази ужасна Бети Сю каже само една дума...

— Сигурна съм, че няма да каже. Но вие трябва да се опитате да не я дразните. Тя не е много по-различна от вас по отношение на послушанието и пазенето на тишина.

— Ние от рода Рандолф никога не пазим тишина — каза Аурелия. — Обичаме да се открояваме.

— Този вид поведение може да е подходящ за малки момчета, но за момичетата не знам...

— Татко казва, че момичетата трябва да са смели като момчетата.

— Какво казва майка ви? — попита Ваялид, сигурна, че Джордж Рандолф би могъл да даде малко по-друг съвет на дъщерите си.

— Мама казва, че ако наоколо няма жени, мъжете щяха да бъдат животни. Освен това казва, че мъжете от рода Рандолф щяха да бъдат от най-лошите животни.

— Бих искала да се срещна с вашата майка. Тя, изглежда, е невероятна жена.

— Чичо Мадисън казва, че мама е татарка. Аз не знам какво значи това, но леля Фърн много се смее, когато чуе тези думи.

Независимо от усилията, които беше положила, Ваялид не беше успяла да научи близначките да вървят спокойно. Техният свят се движеше в галоп.

— Чичо Джеф каза, че ако не се качите, ще слезе долу. Каза ми да ви предам, че не си спомня какво е направил с ризата си.

— Но това е шантаж! — Ваялид не си даде сметка, че говори на глас.

— Той ми каза да ви предам и това също.

С всяка измината крачка нагоре Ваялид чувстваше, че сърцето ѝ започва да бие по-учестено. Не можеше да разбере дали причината е в това, че не се движи много и не е във форма (думите на Джеф отекваха в съзнанието ѝ), дали от страх, или защото беше развълнувана? Каза си, че не ѝ е работа да отива някъде, където е много близо до него. Каза си, че ще използва отиването си там, за да си изясни някои неща. Каза си също, че той не би си позволил да слезе долу без риза на гърба си. Но в същото време си даде сметка, че може да го направи все пак.

Време беше някой да му даде урок и да му покаже, че той не може да кара другите хора да се съобразяват с желанията му — независимо от това дали те искат или не. Време беше да разбере, че загубата на ръката му не е повод винаги да се надява на отстъпчивостта на хората.

Когато стигна до горната площадка и влезе в стаята, тя замръзна на място. Беше сложил масата в средата на стаята, отрупана с неща, които Ваялид не беше виждала от години — два сребърни свещника със запалени свещи, кристални чаши, бутилка вино и различни

лакомства. В този момент той излезе от една друга стая, като носеше някакъв друг съд.

— Брат ми изпрати всичко това от своя хотел — каза Джеф, като се извиняваше. — Той е много добър готвач. Ще бъде грехота да не се изяде.

Джеф изглеждаше малко нервен, сякаш все още очакваше Ваялид да му откаже. Тя от своя страна беше имала точно това намерение, но когато видя всичко, усети как резервираността ѝ се стопява. Беше развълнувана, че този мъж си е направил толкова много труд. Трябваше да е заради нея. Никога не би го направил само за себе си.

— Всичко това дойде с асансьора? — попита тя, докато бавно се приближаваше към масата с широко отворени от учудване очи.

— Абсолютно всичко, което виждаш на масата.

— Учудвам се, че не сте побягнали с него.

— Страхувам се да не бъда арестуван. — По лицето на Джеф пробягна лека усмивка. — Доста неудобно за човек с моето положение. Освен това сега, след като съм се наредил, откривам, че не е толкова лошо. Без да има кой да ме прекъсва постоянно, мога да свърша два пъти повече работа.

Ваялид се остави той да ѝ издърпа стола и да ѝ помогне да седне. Вече беше забравила всяка дума, с която мислеше да го укори. Голите стени почти не се забелязваха на светлината от свещите и Ваялид имаше чувството, че се намира на някакъв вълшебен остров. Училище „Улф“, госпожица Сетъл, момичетата, всичко сякаш изчезна и ѝ се стори, че е дребно и незначително. Джеф ѝ беше много симпатичен, но сега наистина отговаряше на представата на всяка жена за принца от приказките. Беше си облякъл нова риза и си беше сменил самото. Косата му беше сресана. Мислено си казваше, че не трябва да отдава прекалено голямо значение на тази покана. Господинът е самотен и това бе израз на любезност. Нищо друго. Но Ваялид не беше в състояние да спре онова потръпва не, което усещаше в стомаха си и което явно нямаше да изчезне през цялата вечер.

Беше минало доста дълго време от момента, когато беше оставала сама с мъж, който възбуждаше у нея чувства, различни от това, как ще изтрае да го слуша, докато вечерта свърши. Сега, когато

беше сама с Джеф, в съзнанието ѝ нахлуваха мисли, за които си казваше, че са опасни.

Но тя не беше на себе си тази вечер. И всъщност тези мисли не бяха опасни за жената, която се чувстваше, че е в този момент.

Джеф отвори бутилка вино. Ваялид постави ръката си върху чашата. Забеляза, че гарафата от кристал до него беше пълна с мляко.

— Защо не си налеете от него?

— Пиенето унищожи татко. Мадисън пие коняк само от време на време, но всички ние останалите от семейството въобще не прием.

— Аз също ще пия мляко. — Ваялид не знаеше защо каза това. Не беше пила мляко с яденето от времето, когато беше малко момиченце.

— Сигурна ли сте? Това е чудесно вино. Тайлър го е изпратил специално за вас.

— Баща ми също пиеше много, докато не се пропи напълно. Не мога да се докосна до вино след това, което му се случи.

За един кратък миг Ваялид усети, че помежду им има нещо общо. Но след това всичко изчезна така бързо, както се беше появило.

Ваялид си взе по малко от всеки съд с ядене, но всъщност вниманието ѝ беше концентрирано върху Джеф, а не върху храната. Не можеше да го разбере. Усмиваше ѝ се, докато ѝ сервираше, но разговорът се ограничаваше единствено до описание на съдържанието на всеки отделен съд и във въпроси колко да ѝ разсипе. Тя се чудеше дали той просто не знаеше как да се държи в компанията на хора, за да води един обикновен разговор, или просто нямаше какво да ѝ каже. Но скоро Ваялид реши, че просто няма какво да ѝ каже. Мъжът си сервира и започна да се храни. Докато стоеше на масата и мълчаливо го наблюдаваше, Ваялид усети, че магическата атмосфера, която ѝ се струваше, че е обвила всичко, изчезна. Имаше чувството, че те са двама души, които седят в една и съща стая, но са разделени от невидима бариера.

Млякото беше студено, а храната — вкусна, просто великолепна.

— Никога не съм опитвала такава чудесна храна. — Ваялид, се надяваше, че похвалата към брат му може да го накара да започне да говори.

— Тъхъ.

В семейството ѝ имаха навик да говорят по време на ядене. Но явно Джеф беше решил да избягва всякакви разговори, докато се храни. Ваялид усети как я обхваща разочарование. И последната искрица от възбуда изчезна. Джеф пак си беше много симпатичен, но магията беше изчезнала. Тя беше поканена на вечеря и ако не започнеше да се храни, яденето щеше да изстине. Забеляза, че върху салфетките има монограм. Хотел „Уиндзор“. Най-изисканият и най-люксозен хотел в Денвър. Беше открит през лятото и оттогава насам винаги беше пълен.

— Значи вашият брат е един от готвачите в хотел „Уиндзор“.

— Да.

— Чух, че това е един от най-скъпите хотели в Денвър.

— Така е. Брат ми е собственикът.

— Брат ви е собственик на хотел „Уиндзор“?

— На половината от него. Жена му е собственик на другата половина.

Ваялид вече не беше гладна. Явно мястото ѝ не беше тук. Тя не знаеше с какво се занимава бащата на близначките, нито какво прави чичо им Мадисън, но явно всички бяха много богати. Очевидно всички от рода Рандолф бяха богати.

Как ли се чувства човек, който може да си купи всичко, без дори да си помисли за цената. Дори когато баща ѝ беше добре и работеше, тя винаги трябваше да внимава с парите. Трудно беше да не почувстваш малко завист при вида на такова богатство.

— Храни се.

— Не мога повече.

— Не е възможно. Има и десерт.

— Бихме могли да го изпратим долу на момичетата. Те никога не са получавали нещо такова за ядене.

— Няма достатъчно за шестнайсет деца. Освен това на тази възраст те не осъзнават вкуса на храната. Просто искат да поглъщат огромни количества.

Все пак може би онова, което си беше помислила за тази вечеря, не беше истина. Джеф никога не се беше опитвал да покаже, че зад поканата му се крие нещо друго, освен любезност. Да си помисли, че има нещо друго, си беше нейна грешка. Време беше да спре да си фантазира. А и беше твърде стара за такива неща.

— Очевидно вие не сте живели в близост с момичета. Може и да нямат чувство за вкуса на храната както възрастните, но аз постоянно трябва да ги карам да се хранят повече.

— Защо?

— Страхуват се да не напълнеят. Дори вече се тревожат дали ще си намерят съпрузи.

— Боже господи, та те са просто деца!

— Всяка жена, независимо на колко години е, много рано научава, че трябва да си намери подходящ съпруг.

— Вие научихте ли този урок?

Ваялид почувства, че се изчервява.

— Да, но за себе си избрах да върша други неща.

— Какви?

— Да се грижа за брат си и за баща си.

— А сега има ли за кого да се грижите? — попита Джеф.

— Не.

— Тогава защо не сте омъжена? Вие сте много хубава.

ГЛАВА ШЕСТА

Нима Ваялид не беше толкова привлечена от Джеф, та дори да забрави, че такъв въпрос не би трябвало да бъде задаван от един джентълмен на една дама? Но той никога не би си помислил, че една янки може да бъде дама. Каза си, че сигурно ще е безсмислено да се опитва да го накара да разсъждава по друг начин.

— Не ми казвай, че никой не ти е правил предложение. Просто няма да ти повярвам.

Ваялид винаги се беше опитвала да избягва въпроси, отнасящи се до нея самата. Повечето хора бяха достатъчно възпитани, за да не я разпитват. Животът ѝ не засягаше никого и си беше само нейна работа. Но очевидно Джеф Рандолф не принадлежеше към тази група.

— Защо не? — попита тя.

— Току-що казах. Ти си хубава.

— Това ли е всичко, което се изисква от една жена? Да бъде хубава?

— Аз нямам съпруга.

— А ако имаше, ако трябваше да избереш някоя утре?

— Не.

— Какво друго ще търсиш у един човек?

Джеф остави вилицата си на масата. Явно нямаше желание да ѝ отговори. Но ако ѝ задаваше лични въпроси, тя също имаше право да го попита. Освен това колкото по-дълго говореше той, толкова по-дълго можеше тя да отлага своя отговор.

Джеф донапълни чашата си с мляко и каза:

— Трябва да е мила и любезна, да говори тихо, да е грижовна. Да се справя с домакинството. Но преди всичко да е дама.

Джеф няма големи претенции, помисли си Ваялид саркастично. Ако и жените имаха подобни изисквания към мъжете, в цялата страна годишно нямаше да има повече от десетина женитби.

— Намерихте ли такава жена в Денвър? — попита Ваялид.

— Не съм търсил.

— Защо?

— Когато си избира жена, тя ще е истинска дъщеря на Юга.

— Нима тук няма истински дъщери на Юга? — Тя се надяваше гласът ѝ да не звучи прекалено заядливо, но изискванията му бяха просто абсурдни.

— Никога не бих си взел за съпруга жена, която е дошла в Колорадо. Ще изчакам, докато се върна във Вирджиния.

Джеф наистина беше сериозен по този въпрос. Той вярваше, че ако една жена напусне Юга, характерът ѝ може да се промени. Дали някога се е замислял колко самият той се е променил през тези петнайсет години, през които не е живял във Вирджиния? Разбира се, че не беше. Мъжете никога не се замисляха. Те предполагаха, че са точно онова, което искат да бъдат.

— Да не би да искаш да кажеш, че една добра жена от Юга не може да живее другаде, освен там?

— Да, може и така да се каже. Майка ми е отишла в Тексас, но не е могла да издържи там. Умряла е след две години.

— Но Тексас е част от Юга.

— Истинският юг е Вирджиния и Каролина, а може би и част от Джорджия.

Ваялид си помисли, че Джеф има нужда от урок по география и по история, но на глас каза:

— Къде си роден?

— Във Вирджиния.

— Защо напуснахте това място?

— Ти задаваш много въпроси, а все още не си отговорила на моите.

— Аз не те познавам. Не мисля, че би трябвало да коментирам с напълно непознат човек защо не съм омъжена.

Джеф погледна към жената над ръба на чашата си. Ваялид не си спомняше някога мъж да я бе оглеждал над чаша мляко и това правеше ситуацията да изглежда някак си смешна.

— Няма да се измъкнеш, като ми даваш умни отговори. Въпреки това ще ти кажа, че баща ми беше жестоко копеле и голям пияница. Когато уби най-добрия си приятел, съседите ни решиха, че не искат да живеят в близост до него. Те се съгласиха да изплатят дълговете му, ако той се премести да живее в Тексас.

Ваялид не знаеше какво да каже. На Джеф сигурно му е било трудно да бъде изгонен от дома, който е обичал.

— Как се озовахте в Денвър?

— Когато ранчото ни донесе малка печалба, трябваше да я инвестираме някъде. Първия път вложихме парите си в Чикаго, а сега дойде ред и на Денвър. Следващия път може би ще бъде Сан Франциско.

— Ти къде искаш да отидеш?

— Няма значение, стига да печеля.

— Но досега трябва да си спечелил доста. Не искам да ти се бъркам в работите, но близначките казаха, че банката е твоя.

— Банката е собственост на семейството.

Заедно с няколкото ранчота и хотел „Уиндзор“ — помисли си Ваялид.

— Смяташ ли да създадеш втора банка в Сан Франциско?

— Съмнявам се. Банковото дело не ме интересува много.

— Но...

— То ми носи печалби.

— И защо ти трябва толкова много пари?

— За да можем да се върнем във Вирджиния.

— Цялото семейство ли имаш предвид? — попита Ваялид.

— Да.

Значи това бе причината той да работи денонощно.

— Но защо искаш да се върнеш там? — Джеф я погледна, сякаш бе умствено изостанала, и Ваялид поясни: — Та ти си президент на банката. Единият ти брат е преуспяващ бизнесмен, другият притежава най-печеливия хотел в Денвър, а останалите са собственици на ранчота. Всеки си има свой живот и семейство. Защо тогава ще искат да се върнат във Вирджиния?

Джеф се наведе напред и очите му заблестяха пламенно:

— Ти смяташ ли да останеш в Денвър?

— Не.

— И къде искаш да отидеш, когато се махнеш оттук?

— Обратно у дома. Има нещо, което искам да направя — отвърна Ваялид.

— Не можеш ли да го направиш някъде другаде?

— Предполагам, че мога.

— И въпреки това искаш да се върнеш у дома си.

— Да.

— Защото там е твоят дом — каза Джеф.

— Ами... да.

Той се облегна назад с очевидно задоволство, че бе успял да изясни становището си. За Ваялид нещата обаче не бяха едни и същи.

— Аз нямам никаква причина да остана в Колорадо. Нямам нито семейство, нито финансова империя. Твоето семейство не се е връщало във Вирджиния цели двацет години. За толкова време много неща там са се променили — не го попита за дома му, защото нещо ѝ подсказваше, че той е бил унищожен.

— А сега ми кажи защо не си омъжена.

Джеф не обърна внимание на забележката ѝ. Бе казал всичко, което бе сметнал за необходимо, и нямаше намерение да говори повече за себе си.

Ваялид не беше сигурна защо ѝ се искаше да отговори на Джеф. Единственото, в което бе сигурна, бе, че всеки път, когато се приближеше до него или го погледнеше в очите, сякаш нещо я омагьосваше. Знаеше, че трябва да изпитва срам, но докато вниманието, което той ѝ отделяше, я караше да се чувства, като че ли бе единственият човек на света, това просто не я интересуваше.

Не беше сигурна какво точно да му отговори. Можеше да му каже, че просто не е искала, или че никой не е поискал ръката ѝ, но и в двата случая щеше да го излъже, а усещаше, че щеше да разбере, че го лъже.

— Предполагам, че моментът не беше подходящ. А когато реших, че му е дошло времето, вече бе твърде късно.

— Не ставай смешна. Ти си красива жена и си все още млада. На колко си години все пак?

Никакво чувство за такт ли нямаше този човек? Не осъзнаваше ли, че една жена на нейните години нямаше желание да обсъжда възрастта си?

— Вече ти казах.

— Забравих.

Хората винаги забравяха възрастта на старите моми.

— На двацет и девет и отдавна съм прехвърлила подходящата за брак възраст.

— Аз пък съм на трийсет и седем и смятам, че съм в най-подходящата за брак възраст.

— Съмнявам се, че някое шестнайсет-седемнайсетгодишно момиче би се съгласило с теб — отвърна тя малко по-рязко. Той я погледна с неприкрита изненада.

— За бога, аз нямам намерение да се женя за дете.

— Това е най-подходящата за брак възраст за жените. — Не знаеше какво си мислеше той, но бе очевидно, че е успяла да го изненада. Толкова по-добре. Зарадва се, че не беше единствената, която губеше самообладание по време на безкрайната им вечеря. — Ако не искаш толкова млада жена, каква търсиш?

Джеф я погледна по начина, по който според нея би погледнал някой новоназначен служител в банката, който току-що е объркал първата поставена му задача.

— Нямах право да ми задаваш повече въпроси, преди да си отговорила на моите.

— Това е дълга и тъжна история — започна неохотно тя. — Ще си помислиш, че търся съжаление.

— Никога не съжалявам хората. Съжалението само ги кара да се въргалат в собствената си безпомощност.

Дано никоя жена не го е обичала истински, защото в противен случай животът ѝ би представлявал нещастна поредица от неизпълнени надежди. Ваялид се зачуди дали той наистина се интересуваше защо не се е омъжила. Джеф не беше човек, който си позволяваше да любопитства само заради самото любопитство, но той със сигурност не се интересуваше от нея.

— Когато бях деветгодишна, брат ми се присъедини към армията на Съюза. Баща ми беше лекар и го мобилизираха, за да се грижи за ранените. Беше отличен лекар, но имаше слаба воля. През целия си живот разчиташе на майка ми. Тя му помагаше да се грижи за военнопленниците, но заболя от дизентерия и почина. Тогава армията позволи на баща ми да се върне у дома, но той вече не бе същият. Постоянно говореше за купищата ръце и крака, които се събирали на камари пред лекарските палатки след сражение, за мъже, които загинали по бойните полета, защото никой не можел да стигне до тях, за мъже, на които никой лекар не бил в състояние да помогне и които

крещели в агония, докато не настъпела смъртта. Единствено пиенето го караше да забрави всичко това.

— А ти? — попита Джеф.

— аз бях на тринайсет. Какво може да направи едно тринайсетгодишно момиче за мъж, който се измъчва, както се измъчваше баща ми? — Дори и майка ѝ не би била в състояние да помогне на баща ѝ. Той просто бе видял твърде много ужасни неща и психиката му не бе издържала. — Баща ми може би щеше да се оправи, ако брат ми не се бе върнал у дома инвалид. Джонас бе загубил и двата си крака, но изглежда имаше и някакво вътрешно нараняване. Независимо от всички усилия на лекарите той не можа да се възстанови. С всеки изминал ден отслабваше все повече, докато най-накрая почина. След това баща ми изгуби желание да живее. Той спря да ходи в болницата и да посещава пациенти по домовете. През по-голямата част от времето беше мъртво пиян. Една вечер се спънал на някакво стълбище, паднал и си счупил врата.

— Нямаше ли други роднини?

— Дойдох тук, за да съм близо до чичо си. — Нямаше намерение да казва на Джеф за смъртта на чичо си, нито пък за загубата на мината. Просто не ѝ се говореше за това.

Почувства облекчение, когато Джеф не ѝ каза колко много съжалявал и как с времето болката ѝ щяла да намалее. Знаеше, че това не е вярно, че болката никога няма да изчезне, но тя ще свикне с нея.

— Какво толкова търсиш у една жена, че е невъзможно да я намериш извън Вирджиния? — попита го Ваялид.

— Вече ти казах.

— Навсякъде можеш да намериш много нежни, уравновесени жени, които се справят добре с домакинската работа. Какво толкова особено има у жена, която е родена във Вирджиния?

Първоначално Ваялид си помисли, че Джеф няма да ѝ отговори, но след това осъзна, че той се отнася в някакъв свой свят. Дори не беше сигурна дали той самият го осъзнава.

— Става въпрос за качеството — отговори ѝ той най-накрая. — Диамантите и перлите имат най-различно качество, но човек винаги търси най-хубавите. Истинската южнячка е като идеалния скъпоценен камък. Тя е колкото красива, толкова и грациозна. Знае как да се държи във всяка една ситуация. Подрежда домакинството си така, че да

създава най-голямо удобство на съпруга си. Думата на съпруга ѝ е закон за нея и тя никога не му се противи и не поставя под съмнение решенията му. Любовта ѝ е безкрайна, а верността ѝ вечна. Знае кога да говори и кога да мълчи. Грижи се за децата и прислужниците ѝ да бъдат възпитани и да се държат към съпруга ѝ със същото уважение и почитание, което му отдава тя. Домът ѝ е спасително пристанище за него, а приятелите му са винаги добре дошли. Неговото щастие е най-голяма радост за нея.

Джеф сякаш говореше за някаква робиня или наложница! Ваялид не можеше да повярва, че един интелигентен мъж можеше да мисли по този начин.

— И много такива жени ли има във Вирджиния? — попита тя с престорена невинност. — Смея да твърдя, че можеш да намериш достатъчно такива глупави — може би трябва да кажа безгръбначни — жени и на север. Всъщност, съмнявам се, че ще ти се наложи да търсиш дълго.

На лицето на Джеф се изписаха последователно изненада, шок и гняв.

— Трябваше да се досетя, че една севернячка няма да разбере за какво ѝ говоря.

— Разбрах те отлично. — Ваялид свиваше кърпата си и отблъскваше назад стола си. — Мога само да предположа, че влошаващото се качество на жените от Юга е причината, поради която загубихте войната. Южняшките мъже трябва да са наистина забележителни, щом са успели да прикрият недостатъците си толкова дълго. Сигурен ли си, че мъже като Джордж Вашингтон и Томас Джеферсън не са били откраднати от Севера, докато са били бебета?

Докато се изправяше, Ваялид си помисли, че Джеф ще избухне.

— Благодаря за вечерята. Предайте почитанията ми на брат си. Не мога да ви пожелаая късмет в търсенето на съпруга. Не ми се иска да вярвам, че такава жена изобщо съществува, но ако все пак я има, надявам се да се погрижите добре за нея. Тя очевидно няма да бъде способна да се грижи сама за себе си.

— Госпожице Гудуин, вие имате доста странно мнение за южняшките. — Гласът му бе студен и режещ.

— Ако е така, това се дължи само на вас. Никога не съм предполагала, че една интелигентна жена може да се превърне в такава

карикатура, нито пък, че подобна карикатура би проявила интерес към мъж с вашия интелект. Може би просто не знаете нищо за жените. Предполагам, че това е причината все още да не сте женен. Иначе изглеждате достатъчно добре. — Тя направи нещо, за което смяташе, че е реверанс на дама от Юга. — Лека нощ, господин Рандолф.

Джеф се зарече никога повече да не кани жена на вечеря. Той беше толкова ядосан, че буквално хвърли чиниите върху асансьора. Ако Тайлър и утре му изпратеше храна за петима, щеше да покани госпожица Сетъл.

Какво знаеше Ваялид за южнячките? Никой янки не можеше да разбере какво означава да си роден на юг. Северняците водеха напълно различен начин на живот — винаги бързаха, винаги се опитваха да вземат превес над съседите си, винаги се опитваха да получат нещо, което не притежаваха, да станат такива, каквото не бяха. Нищо не им беше достатъчно. Те винаги искаха повече, защото смятаха, че трябва да притежават най-много.

Те не разбираха, че южняците не се интересуват дали всички останали са по-богати от тях. Южняците си помагаха един на друг и деляха всичко. Южняците предпочитаха да загинат, вместо да бъдат опозорени.

Джеф знаеше, че не трябва да се ядосва толкова. Той никога не бе очаквал Ваялид да разбере нещо толкова чуждо на природата ѝ. Тя може би щеше да се промени с времето, но той доста се съмняваше в това. То беше нещо, с което човек се раждаше, нещо подобно на това да се научиш да понасяш горещината.

Той си казваше, че за него няма значение какво мисли Ваялид, но това беше лъжа. Тя го дразнеше. Може би той просто не можеше да търпи една толкова привлекателна жена с толкова погрешни представи.

А и истината беше, че той самият не бе улеснил нещата. Бе зяпнал от удивление, когато се бе появила на площадката на стълбището като някакво видение, облечена в онази тъмносиня рокля, която караше очите ѝ да блестят като сапфири. През цялата вечер не бе можел да мисли за нищо друго, освен да сипва още храна в чинията ѝ.

Когато най-после си бе възвърнал дар слово, бе започнал да я разпитва за миналото ѝ. И на всичко отгоре се бе тревожил, че няма да

бъде в състояние да води интересен разговор! Дори едно дете би се справило по-добре от него.

Но той се нуждаеше от време, за да се съвземе от шока, причинен от откритието, че бе помислил неща, които противоречаха на всичко, което бе казал и в което бе вярвал през последните двайсет години. Бе признал, че смята Ваялид за красива и че тя го привлича. Харесваше я и я намираше за интересна.

Повтаряше си, че дори и да бе южнячка, пак щеше да бъде една невъзможна жена. На пръв поглед изглеждаше мекушава и спокойна, но в действителност беше от онези жени, които внимателно криеха истинските си мисли. Джеф не искаше да има нищо общо с такава жена. Не можеше да си представи как съпругът на Ваялид Гудуин би бил щастлив с нея, ако не е съгласен с мнението ѝ.

Всичко това несъмнено се дължеше на факта, че на нея ѝ е било позволено да подрежда живота на двама мъже още когато е била четиринайсетгодишна. Нямаше как да знае какво означава да бъде защитавана от мъж достатъчно силен, за да я закриля в живота.

Ти не си нищо друго, освен един жалък, дребен страхливец. Трябва да се срамуваш, че се наричаш мъж. Срамувам се да те нарека свой син.

Джеф усети капки пот да избиват по челото му. Бяха изминали много години от деня, в който тези думи на баща му бяха пробили стените, които бе изградил в съзнанието си, така че единствено в съня си оставаше уязвим.

Не смей да се наричаш мъж, освен ако нямаш волята да се държиш като мъж. Но ти нямаш воля. Ти си слаб като жена.

Джеф поклати глава. Не можеше да си позволи да си спомня за тези жестоки подигравки. Не му беше ясно какво толкова се бе случило тази вечер, за да отслаби защитния му механизъм. Това не му се беше случвало от години.

Постепенно той остави да върне стените на старото им място. Не искаше да мисли нито за баща си, нито за Ваялид. Работата винаги му бе помагала да държи демоните си под ключ.

Ваялид се събуди от силно дрънчене, което сякаш разтърсваше сградата из основи. Тя не знаеше какво е то, но знаеше, че идва от

стаята на Джеф Рандолф.

Не ѝ бе необходимо да поглежда часовника си, за да разбере, че е рано. Слънцето тъкмо се подаваше над хоризонта. 6:47 сутринта. Този човек беше за убиване! Бе прекарал едва две нощи в тази сграда и вече на два пъти я бе събудил в небогоугоден час. Беше сигурна, че момичетата също се бяха събудили.

Ваялид се измъкна от леглото, облече пенъора си и нахлу пантофите си. Знаеше, че ще направи някаква забележка за косата ѝ, но не се постара да я покрие. Когато отвори вратата, едва не припадна. Джеф вдигаше лоста с четирите железни диска над главата си, но използваше само едната си ръка. Единствените му дрехи бяха къси, плътно прилепващи панталонки. Все едно че се беше съблякъл чисто гол.

Ваялид бе прекарала целия си живот край мъже. Като медицинска сестра бе свикнала да вижда мъже във всякакъв вид, но този път всичко беше различно. Тя закри очите си с длан.

— Господин Рандолф! Не ви ли е срам?

Лостът падна върху пода с оглушителен трясък. Цялата сграда се разтrese. Ваялид очакваше момичетата да се появят тичешком по стълбите, уплашени, че има земетресение.

— Никога не ми викайте, когато държа тежест над главата си. Ако в стаята имаше и друг човек, освен мен, той можеше да пострада.

— Като се има предвид как сте облечен в момента, искрено се надявам, че никой няма да влезе в стаята ви. — На Ваялид ѝ се стори, че той се изкиска, но тя не посмя да отмести ръката си, за да види дали не е сбъркала.

— Свалете си ръцете. Сигурен съм, че сте виждали мъже в много по-оскъдно облекло.

— Така е, но той ми беше брат.

— Е, аз не съм ви брат, но не съм по-различен от него.

— Не е същото.

— Надявам се да сте права. Мъжете в семейство Рандолф са известни със своите — как да го кажа — атрибути.

— Господин Рандолф! Знам, че нарочно правите това, за да ме ужасите. Според мен това е ужасно нечестно. Не мога да си тръгна, защото се страхувам, че някое от момичетата може да се появи, за да види какъв е този шум. Отказвам да си махна ръцете и да ви гледам.

Ако го направя, ще имате пълното право да ме смятате за безочлива севернячка, каквато ви се иска да бъда.

— Тогава се обърнете и си свалете ръката. Ще ви кажа кога можете да се обърнете отново.

— Какво правите?

— Ще вдигна лоста още три пъти. Не съм си свършил упражнението.

— Господин Рандолф...

— Не говорете. Пречите ми да се съсредоточа.

Ваялид имаше нужда да говори. Трябваше да направи нещо, за да изхвърли спомена за тялото му от съзнанието си, но се страхуваше, че ще го запомни до края на живота си.

Ако видът на голите му гърди я бе завладял, то видът на голите му крака я бе довел почти до припадък. По гърдите си Джеф нямаше почти никакви косми. Лекото окосмяване на ръцете и краката му почти не се виждаше на утринната светлина и пред шокирания ѝ поглед се откриваха напрегнатите мускули на мощните му прасци и бедра.

Но замайването ѝ се дължеше най-вече на впитите му панталони. Джеф Рандолф беше много надарен мъж и тъй като Ваялид беше медицинска сестра, а не някаква слабоумна южняшка красавица, тя познаваше много добре мъжката анатомия и отлично знаеше за какво служи тази надареност.

Ваялид беше сигурна, че се е изчервила като домати и лицето ѝ рязко контрастираше с медночервеникавата ѝ коса. И което бе най-лошото, докато го слушаше как пъхти и си представяше напрегнатото му тяло с ясно очертаните мускули, тялото ѝ започна да реагира както никога преди. Гърдите ѝ набъбнаха и през тялото ѝ премина гореща вълна на удоволствие. Това усещане се спря в стомаха ѝ и причини пулсираща реакция, от която краката ѝ омекнаха. Цялото ѝ тяло трепереше. Едновременно ѝ се струваше, че е много студено и много горещо. Искеше ѝ се да седне, преди краката ѝ да откажат да я държат. Когато лостът се удари в пода, тя подскочи.

— Обличам си халата — каза Джеф. — Вече можете да се обърнете.

Ваялид се обърна бавно, тъй като смяташе, че той може да я е излъгал, за да види как ще реагира. Когато обаче застана с лице към

него, той вече бе облякъл дълъг бял халат, който покриваше тялото му изцяло.

— Защо не бяхте облекли това вчера?

— Вчера го нямах. Също както нямах и своя кърпа и сапун.

Смяташе да слезе долу и да се изкъпе! И нямаше никакъв начин да го разубеди.

— Чакайте! Искам да се уверя, че момичетата са си по стаите.

— Те сигурно все още спят.

— Не и след като започнахте да подхвърляте петдесет килограма желязо по пода. Не слизайте долу, преди да съм ви извикала. — Ваялид се надяваше, че Бет ще остане в стаята си. Изобщо не ѝ се искаше да види отново някоя жена да пищи или да припада.

Точно както се бе опасявала, момичетата вече бяха будни и разговаряха шепнешком, като се чудеха какво става.

— Както вече сте се досетили, това беше господин Рандолф. Той ще слезе долу, за да се изкъпе. Затова искам всички вие да си останете по стаите, докато не ви кажа, че можете да излезете.

— Коя баня ще използва? — поинтересува се Бети Сю.

— Не знам — отвърна Ваялид, като се чудеше каква ли пакост е намислила Бети Сю.

— Не мога да се къпя във вана, която е била използвана от мъж.

Ваялид се опита да превъзмогне лошото си предчувствие и каза:

— Ако хвана някоя от вас извън стаята ѝ, преди да съм ви дала разрешение да излезете, ще я накарам да остане тук един ден след вдигането на карантината.

Всички глави изчезнаха. Очевидно момичетата усещаха заточението си със същата сила, с която го усещаше и Ваялид. Тя изчака една минута, но никой не посмя да подаде глава. Изглежда, че всички се бяха успокоили.

— В безопасност ли са патенцата ви? — попита внезапно Джеф.

ГЛАВА СЕДМА

Ваялид подскочи от изненада.

— Казах ви да останете горе, докато се уверя, че момичетата са си по стаите. — Беше също толкова ядосана на Джеф, че не я бе послушал, колкото и на самата себе си, че бе толкова нервна. На всичкото отгоре се питаше дали той има някакви дрехи под халата си. — Вървете да се изкъпете — каза Ваялид. — Независимо какво правите, не излизайте от банята, преди да съм ви казала, че може.

Вратата на банята се затвори зад Джеф и Ваялид въздъхна с облекчение. Отдалечи се едва когато чу водата да се излива във ваната. Ваялид премина бавно по коридора, като провери дали всяка от осемте врати е затворена. Бяха затворени, но тя беше сигурна, че във всяка стая се обсъжда една и съща тема.

Джеф Рандолф. Неговото присъствие напълно доминираше в малката им група. За момичетата той беше едно интересно, а може би дори и скандално, развлечение, но само след няколко дни те щяха да забравят за него. По Коледа вероятно нямаше дори да си спомнят как е изглеждал. Ваялид обаче нямаше да го забрави никога. Не можеше да си представи как някое момиче или жена може да забрави такова тяло. Дори самата мисъл за това караше усещанията да се връщат.

С усилие на волята Ваялид се концентрира върху гледката от прозореца в дъното на коридора. Върху кафявата трева бе паднал тънък слой мраз и на студената утринна светлина тревата изглеждаше като от сребро. Силните ветрове бяха оголили дърветата от листата им и клоните стърчаха във всички посоки на фона на небето. Зад дърветата се виждаше част от Денвър — високи, сиви фирмени сгради, масивни каменни къщи на собственици на сребърни магнати, гъмжащи от хора кални улици, шумни трамваи, които караха хората от новите предградия.

В далечината Ваялид виждаше покритите със сняг върхове на Скалистите планини. Само след няколко месеца планините щяха да бъдат изцяло затрупани от тежка снежна мантия и проходите в тях

щяха да бъдат затворени до настъпването на пролетта. Някъде там се намираще Лидвил — Лидвил и сребърната мина, която някога бе била нейната застраховка за бъдещето. Тя бе започнала да подозира, че Харви Маккий е искал да бъде нейната застраховка.

Ваялид си наложи да не мисли за Лидвил, мината и Харви. Докато карантината не бъдеше вдигната, тя постоянно щеше да се притеснява какво ли още може да направи Джеф Рандолф.

По-добре си помисли какво прави той с теб. Никога преди не си реагирала така на мъж. Не е възможно да се влюбваш в него, нали?

Тази мисъл беше толкова абсурдна, че Ваялид не ѝ обърна особено внимание. Несъмнено обаче Джеф ѝ влияеше много силно и по много неочакван за нея начин. Нейната детска любов — Нейтън Уейнрайт — никога не ѝ бе влиял по такъв начин, а бе искал да се ожени за нея. Това не можеше да се дължи на личността на Джеф Рандолф, а по-вероятно се дължеше на тялото му. Само един поглед я бе накарал буквално да се разтрепери.

За бога, та тя желаше Джеф Рандолф! Сигурно това беше отговорът, единственото смислено обяснение. Тя, Ваялид Анкун Гудуин, желаше мъж, когото дори не харесваше. Първата ѝ реакция бе да изпита ужас от това, че си бе позволила да се поддаде на такова примитивно чувство.

След това обаче усети иронията на ситуацията и ѝ се прииска да се разсмее. Бе прекарала целия си живот загрижена единствено за съзнанието, за духа, за истинския смисъл на живота — дори бе казвала, че презира тялото като причина за привличане между две човешки същества — и всичко това само за да бъде предадена от собственото си тяло при първия удобен случай.

Зърната на гърдите ѝ бяха набъбнали и бяха станали толкова чувствителни, че през ризата си усещаше твърдостта на корсета си. Дори и при най-малкото движение на раменете ѝ търкането на плата в гърдите ѝ я караше да изпитва лека болка.

Още по-голяма изненада бе усещането в стомаха ѝ. Такова нещо Ваялид не бе изпитвала никога. То бе толкова различно и непознато, че отначало дори не разбра какво означаваше. Но когато почувства горещина и влага в най-интимните части на тялото си, вече знаеше точно какво означаваше това усещане. Тялото ѝ реагираше на близостта на Джеф Рандолф.

Ваялид се отмести от прозореца, но така вратата на банята попадна в полезрението ѝ. Знаеше, че Джеф е гол зад тази врата, и това още повече засили усещанията, които я измъчваха.

— Госпожице Гудуин. — Гласът на една от ученичките я извади от мислите ѝ.

— Какво има, Корин?

— Трябва да отида до тоалетната.

— Не можеш ли да почакаш? — Ами ако Джеф излезеше чисто гол от банята в коридора? Не се съмняваше, че е способен на подобно нещо просто за да я ужаси.

— Не — отговори момичето.

Ваялид сви рамене и тръгна по коридора.

— Добре. Върви след мен. Използвай тази — каза тя и посочи към втората тоалетна. — И не излизай, преди да съм ти казала.

— Да, мадам. — Корин изчезна зад вратата.

Ваялид застана пред вратата на банята, въпреки че всяка секунда някакъв вътрешен глас ѝ повтаряше все по-високо и по-високо, че Джеф е гол и само една стена го дели от нея. Единственото, което трябваше да направи... Ваялид отказа да си позволи да завърши тази мисъл.

Беше събота и момичетата щяха да учат само половин ден. Ваялид щеше да бъде достатъчно заета да им намери работа за останалата част от деня. В неделя щеше да бъде още по-зле. Трябваше да прегледа списъка си със задачи, за да се увери, че ученичките ѝ имаха достатъчно заетост.

Ваялид тъкмо бе започнала да прехвърля наум задачите, които щеше да им даде, когато Корин почука на вратата. Ваялид се послуша, но откъм банята не се чуваше нищо. Тя се надяваше Джеф да е все още във ваната.

— Добре. Вече можеш да излезеш.

Корин отвори вратата и тръгна бързо по коридора. Вратата на стаята ѝ едва се бе затворила зад нея, когато вратата на банята зад Ваялид се отвори. Тя се обърна и застана лице в лице с Джеф.

Първото нещо, което Ваялид усети, бе някакъв свеж аромат, примесен с миризма на сапун. Никога не бе предполагала, че един мъж може да мирише толкова хубаво. Опитва да се овладее. Отстъпи назад.

— Помолих ви да почукате, преди да излезете. Защо отказвате да правите дори и най-дребното нещо, за което ви помоля?

— Извинете, забравих.

— Моля ви, вървете си в стаята. Момичетата започнаха да стават нетърпеливи. Току-що се разминахте с една от тях за няколко секунди. Благодаря на бога, че тя не ви видя.

— Не съм предполагал, че севернячките са такива моралистки. — Изражението му беше странно и Ваялид се зачуди какво ли щеше да й направи сега. Не знаеше дали вярва в онова, което казва, но бе уверена, че Джеф се опитва да я провокира.

— Ако ставаше дума само за мен, изобщо не ме интересува какво правите — излъга го нагло. — Но не мога да ви позволя да поставяте тези момичета в неудобно положение. Ако се разчуе, че сте се разхождали по коридора пред очите им, това ще се отрази зле на репутацията на училището.

Джеф повдигна вежди.

— Или ще увеличи молбите за прием.

— Господин Рандолф, вие напълно провалихте съня на момичетата. Моля, позволете ми да продължа да си върша работата.

— Мислех, че събота е почивен ден за всички.

— Момичетата нямат учебни часове, но моите задължения си остават непроменени. — Ваялид чу звука на асансьора от външната страна на сградата. — Очевидно това важи и за вас. Струва ми се, че първият ви товар със задачи току-що тръгна нагоре.

На Джеф сякаш не му се искаше да тръгне и това изненада Ваялид. Мислеше, че той живее заради работата си и за него не съществува нищо друго, освен работа.

— Предполагам, че сътрудниците ви вече са готови за работа и ви чакат в дневната — каза тя.

— Сигурно е така, щом като асансьорът работи, нали?

— Защо не ги оставите да си починат в събота и неделя?

— Те почиват в неделя.

— Но това е само един ден.

— Аз не почивам и толкова.

— Ако искате да се съсипете, като работите денонощно по седем дни в седмицата, аз нямам нищо против, но ми се струва, че някои от служителите ви биха искали да се видят със семействата си.

— И го правят всяка вечер, когато се приберат у дома си.

— Те работят толкова до късно, че когато се приберат, децата им вече са заспали, а вечерята отдавна е изстинала.

— Госпожице Гудуин, аз не съм асоциация за подпомагане на жените. Плащам добре на хората си. Ако работното време не им харесва, могат да си намерят друга работа.

— Не се учудвам, че сте принуден да търсите компания в работата си. Вие не сте човек и ви липсва състрадание към хората.

— Предпочитам да мисля, че не смесвам състраданието със сантименталността. Хората нямат нужда от тази безполезна емоция. Тя с нищо не подобрява живота им, но ги прави по-слаби.

— Не всички са толкова силни като вас, господин Рандолф.

— Може и да е така, но това не е основание да очаквате от мен да променя изискванията си към служителите.

— Но вие не можете...

— Този разговор не води доникъде. Двамата никога няма да постигнем съгласие по въпроса. Довиждане. Желая ви приятен ден.

— Госпожице Гудуин! Госпожице Гудуин! — извика Еси и се затича към Ваялид, размахала лист хартия в ръка. — Татко ми е написал писмо. Господин Рандолф каза, че той ще ми пише.

С озарено от щастие лице детето прегърна Ваялид.

— Те не му позволили да дойде да ме види, но все пак му разрешили да ми напише писмо. Казва, че когато карантината бъде вдигната, ще се върне. Кога ще я вдигнат, госпожице Гудуин? Искам да му пиша и да му кажа веднага.

— Ако не се случи нещо непредвидено, би трябвало да я вдигнат в понеделник на обяд. Искаш ли да ти помогна да си напишеш писмото?

— Трябва да го покажа на Аурелия и Джулиет. — Еси тръгна към близначките, които седяха в ъгъла, навели глави една към друга. Те бяха прекарвали цялата сутрин в тази поза и Ваялид се тревожеше, че замислят някаква нова беля.

— Ще го покажа и на онази гадна Бети Сю. Искам да ѝ докажа, че сгреша. След това ще го покажа на господин Рандолф. Той обеща да ми помогне да пиша на татко.

Ваялид се почувства малко обидена от това, че Еси предпочиташе Джеф пред нея. Тя си напомни, че детето изпитваше

отчаяна нужда от одобрението на някой мъж, но въпреки това изпита ревност.

Бъди честна. Той успя да накара бащата на Еси да ѝ пише и да обещае да я посети. Никой друг не е успял да направи дори толкова.

Еси прелетя край Ваялид и се понесе тичешком нагоре по стълбите.

— Отивам да занеса писмото на господин Рандолф — извика тя през рамо, докато вземаше стълбите по две наведнъж. В много отношения Еси започваше да се държи като близначките.

Ваялид осъзна, че изпитва ужасно любопитство какво щеше да каже Джеф Рандолф, когато Еси му покажеше писмото си. Тя дори си измисли няколко причини да се качи на втория етаж, но бързо ги отхвърли. Колкото по-малко се виждаше с него, толкова по-добре. Само като си спомнеше какво бе станало тази сутрин, и пулсът ѝ се ускоряваше.

Ваялид направи усилие да се овладее. Освен че не искаше да бъде привлечена от Джеф, тя не искаше и да остави емоциите си на благосклонността на физическата си природа. Случката от сутринта ѝ бе доказала, че не е в състояние да контролира тялото си. А щом не можеше да контролира тялото си, не можеше да контролира емоциите си. А щом като не можеше да контролира емоциите си, нямаше контрол върху себе си. А щом не можеше да контролира себе си, то Рандолф щеше да я контролира. Ваялид не можеше да приеме това. Трябваше да се отърси от неговото влияние на всяка цена.

— Но аз не знам какво да пиша — каза Еси на Джеф. — Никога досега не съм писала писмо.

— Защо?

— Аз съм само на осем години. Малките момиченца като мен не пишат писма.

— Сигурен съм, че госпожица Гудуин ще ти помогне с удоволствие.

— Аз искам вие да ми помогнете.

Джеф осъзна, че нямаше начин да не помогне на момичето да си напише писмото. Не че имаше нещо против, но тя го бе прекъснала точно когато се бе опитвал да уреди няколко важни сделки. Ако ѝ отделише време, щеше да му се наложи да започне всичко отначало. Е,

какво пък, и без това концентрацията му вече беше нарушена. Той бутна документите встрани.

— Помисли си какво искаш да му кажеш. След това го кажи на мен. Аз ще го напиша, а след това ти можеш да го препишеш.

— Защо трябва да го преписвам?

— Баща ти ще се зарадва повече, ако разбере, че сама си го написала. Също както писмото, което си получила, е толкова ценно за теб, защото го е писал баща ти.

— Това е първото писмо, което получавам.

— Знам — каза усмихнат Джеф. — Вече ми го каза пет пъти. А сега ми кажи какво искаш да напишеш.

Еси застана до Джеф, за да го гледа, докато пише.

„Здравей, татко!

Получих писмото ти. Беше много хубаво. Показах го на близначките: Аурелия и Джулиет. Те са най-добрите ми приятелки. Обещаха да отрежат косата на Бети Сю, ако каже още нещо лошо за теб.“

— Мисля, че ще бъде по-добре да махнем последното изречение — каза Джеф. Еси изглеждаше разочарована, но не възрази.

„Господин Рандолф ми помага да ти напиша това писмо. Той пише много красиво, но казва, че ти ще се зарадваш повече, ако ти пиша аз. Аз не пиша красиво. Госпожица Гудуин казва, че трябва да се упражнявам повече.“

— Пиши му кога вдигат карантината — посъветва я Джеф. — Трябва да му кажеш кога може да дойде да те види.

„Госпожица Гудуин казва, че болестта няма да я има от понеделник на обяд. Тогава можеш да дойдеш.

Госпожица Гудуин казва, че мога да изляза с теб за целия следобед. Може ли, татко?“

Еси гледаше Джеф, докато той завършваше последното изречение.

— Това е много — каза тя.

— Не е достатъчно. Трябва да кажеш на баща си колко много го обичаш и колко ти липсва.

— Но той знае това.

— Знам, но все пак трябва да му го кажеш. Понякога бащите забравят.

— Но как могат да забравят такова нещо?

— Не знам — отвърна Джеф, като си мислеше за своя баща, а не за Харолд Браун. Неговият баща бе заобиколен от хора, копнеещи да му дадат любовта си, но той сякаш никога не бе забелязал това, както не бе забелязал и че ги наранява дълбоко с безразличието си. — Но те забравят и понякога трябва да им се напомня.

„Обичам те, татко. Липсваш ми. Моля те, не забравяй да дойдеш. Това е всичко.“

— Много хубаво писмо — каза Джеф. — Госпожица Гудуин ще бъде много горда с теб. А сега слез долу и го препиши дума по дума. След това ми го донеси и аз ще се погрижа баща ти да го получи.

— Мога ли да остана тук?

На Джеф му беше приятно Еси да седи в стаята. Освен това, ако я отпратеше, щеше да я нарани.

— Разбира се.

Той премести част от документите, за да ѝ освободи място. След това ѝ подаде чист лист хартия и писалка.

— Вземи си един стол. Можеш да седнеш до мен.

На Ваялид ѝ беше трудно да се концентрира. Еси беше при Джеф от повече от половин час. Тя не можеше да си представи защо Джеф

Рандолф ѝ бе позволил да остане толкова дълго. Той бе изгонил племенниците си веднага след поставянето на асансьора. Не че близначките имаха нещо против. Те се държаха необичайно добре и Ваялид потръпваше, когато си помислеше какво щеше да се случи, когато Джеф си тръгне и с това дойде краят на тяхното самоналожено добро поведение.

Но в момента изглеждаше, че нищо, което ужасните близначки можеха да направят, не бе в състояние да я накара да спре да мисли за чичо им. Това беше още нещо, което Ваялид трябваше да промени. За близначките отговаряше тя, а не Джеф Рандолф. Но отношенията между Джеф и Еси я караха да се чуди дали не съществуваше и някакъв друг Джеф Рандолф, освен онзи, който ѝ бе позволено да види. Другите момичета се страхуваха от него, но нежната, срамежлива Еси го обожаваше, а той, изглежда, нямаше нищо против да ѝ позволи да остане при него колкото иска. Защо?

Да не би да виждаше у Еси нещо от самия себе си? Ваялид почти отхвърли тази мисъл. Невъзможно ѝ беше да си представи, че мъж като Джеф Рандолф някога може да е бил нежен или срамежлив. Но докато продължаваше да търси друго обяснение, тази мисъл все се връщаше в съзнанието ѝ.

Може би като дете е бил различен. Може би нещо го бе принудило да се промени, за да оцелее. Трябваше да разбере какво. Усещаше, че нещо между нея и Джеф се променя и това нещо не се ограничаваше с физическата реакция.

Не ставай глупава. Той няма да ти даде възможност да се доближиш толкова много до него. Пък и няма смисъл. Когато карантината бъде отменена, ти никога повече няма да го видиш.

Независимо от това Ваялид реши да разбере какво бе превърнало Джеф Рандолф в такъв нещастен стар заядливец.

Джеф хвърли един поглед на храната, която току-що бе пристигнала по асансьора и започна да ругае толкова жестоко, че мъжете отвън се уплашиха и нямаха желание да изпратят нищо друго нагоре. Тайлър отново беше пратил огромно количество храна, а заедно с нея и сребърни прибори, чинии от китайски порцелан, бяла покривка, вино, кристални чаши и свещи. Джеф не знаеше какво се опитваше да направи Тайлър, но още щом карантината бъдеше вдигната в понеделник на обяд, той щеше да извие врата на брат си.

Джеф се бе заклел вече да няма нищо общо с онази нахакана севернячка. Не му харесваше да се подиграват с представите му за жените. Не бе очаквал тя да го разбере, но също така не бе очаквал и сарказма ѝ.

Бе мислил много за това как е гледала, че брат ѝ умира. Това беше променило мнението му за нея, поне малко. Никоя жена не можеше да издържи на подобно изпитание, без да разбере поне малко от онова, което бе изстрадал Джеф. Тя бе изгубила и двамата си родители и имаше почти същото основание да чувства горчивина като него.

Само че тя не го правеше. Не обичаше да говори за това, нито да се измъчва от спомена — нещо, за което братята му постоянно го обвиняваха.

Джеф погледна към документите до лявата си ръка. Знаеше защо никога не се бе замислял да използва изкуствен крайник. Всички останали искаха да забравят войната, да оставят зад себе си горчивината, да се държат, сякаш нищо не се беше случило. Той искаше да запази тази ръка такава, каквато си беше, за да напомня на себе си и на всички останали какво отнема войната.

Ваялид сигурно изпитваше същото, въпреки че не го показваше. Винаги изглеждаше радостна и щастлива, поне когато нямаше работа с него. Чуваше я да говори на момичетата, да им помага в ученето, да споделя с тях преживяванията им, да се смее с тях. Не ги подслушваше, но нямаше как да не ги чуе всеки път, когато отиваше до тоалетната. Близначките винаги стояха на пост. Ваялид никога не беше далеч, но се държеше на разстояние от него.

Той си спомни реакцията ѝ от сутринта, когато тя го бе видяла да тренира, и се разсмя. Дори една южняшка красавица не би се почувствала толкова неудобно, колкото Ваялид в този момент. Той трябваше да признае, че нарочно бе излязъл от банята, без да почука, за да я разстрои. Беше жена, която се владееше изключително добре и да я притеснява му беше забавно. Може и да се преструваше, че според нея той е един стар заядливец, но Джеф беше в състояние да я накара да се изчерви и да започне да заеква.

Ваялид беше зряла жена, но когато изпадаше в неудобно положение, на него му се струваше, че всъщност е много по-млада. Не съвсем момченце, но също така непорочна. Според него непорочна не

беше съвсем точната дума. У нея имаше нещо, което намаляваше ефекта на възрастта, правеше я да изглежда привлекателна дори и когато се държеше като истинска директорка на училище. Тя се правеше на твърда и независима, но нещо в нея говореше за обратното.

Джеф не знаеше защо си мисли толкова много за Ваялид Гудуин. Предполагаше, че е съвсем естествено, когато някой мъж се намира сред привлекателни жени, пък били те и севернячки — особено пък когато жената беше само една. Ваялид обаче не беше проявила никакъв интерес към него. Просто не можеше да си обясни защо мислеше толкова много за нея.

Джеф не можеше и да си обясни защо изведнъж му се прииска да сподели вечерята си с нея. Сигурно прекараният с Еси следобед го бе изтощил. Тя беше сладко дете, но колкото и да я харесваше, за него децата си оставаха загадка, която не знаеше дали ще бъде способен да разреши някога.

Започна да нарежда блюдата по масата. Когато всичко бе готово, Джеф реши, че сега му е времето да покани госпожица Гудуин, но не знаеше как да го направи. Не му се искаше да слезе долу и да я покани пред всички. Трябваше да я извика горе. Но как?

Внезапно му дойде една идея, която го накара да се усмихне широко.

Бет и още няколко от момичетата тъкмо привършваха с подреждането на масата за вечеря. Ваялид се качи по стълбите, за да повика по-малките момичета. Едва бе отворила уста, за да извика, когато чу вик. Близначките излязоха тичешком от стаята си.

— Отвън има нещо! — извика Аурелия и посочи към стаята.

— Прилича на прилеп — каза Джулиет.

Ваялид не знаеше как е възможно прилеп да налети на затворен прозорец — не помнеше такова нещо да се е случвало някога — но това не беше причина за тревога.

— Слизайте долу — каза тя на другите момичета, които се бяха насъбрали край стаята на близначките. — Бет е готова с вечерята.

— Не можем ли да видим? — попита Корин.

— Обзалагам се, че няма нищо за гледане — каза Бети Сю.

— Слизайте долу, всички. И вие двете също — нареди Ваялид на близначките. — Каквото и да е това нещо, аз ще се погрижа за него.

— Но това е нашата стая — възрази Аурелия. — Не можем ли да останем?

— Не. Сигурно сте видели някакъв боклук, захвърлен в прозореца ви от вятъра. Може да е бил издухан от асансьора на чичо ви.

— Казах ви, че няма нищо — каза Бети Сю. — Аз нямаше да се уплаша от парче боклук, захвърлено в прозореца ми от вятъра.

— Нито една от вас да не смее да й каже нито дума — каза Ваялид, когато видя буреносните физиономии на близначките. — А сега изчезвайте.

Момичетата тръгнаха неохотно. Знаеше, че близначките щяха да намерят начин да си го върнат на Бети Сю, но се надяваше, че ще направят нещо, за което Ваялид можеше да си затвори очите. Харесваше близначките. Бяха смели момичета. А и тяхната защита беше превърнала Еси от нервно, затворено дете в щастливо, енергично момиче. Дори само заради това Ваялид беше в състояние да им просто много по-големи прегрешения.

Влезе в стаята на близначките, като очакваше да види парче хартия да се блъска в прозореца. С отвращение осъзна, че странният предмет, който вятърът леко полюшваше пред прозореца, са късите панталонки, които Джеф Рандолф бе носил на сутринта, когато го бе видяла да вдига тежести. Нямаше да забрави тази дреха до края на живота си.

Боже милостиви! Ако разбереше, щеше да бъде ужасен. Трябваше веднага да се качи при него и да му каже, преди някой да беше разбрал какво точно виси пред прозореца.

Слезе долу, за да каже на близначките, че предметът е просто една от дрехите на чичо им, вероятно издухана от вятъра през прозореца му и закачила се на едно от въжетата на асансьора. За да им спести подигравките, им каза също, че отдалеч дрехата наистина приличала на прилеп. Ваялид остана за малко, докато се увери, че Бети Сю няма да каже нещо, с което да създаде проблеми. Когато момичетата започнаха да се хранят, излезе от трапезарията.

Наложи си да се изкачи по стълбите бавно. Не й се искаше отново да стигне до площадката на стълбището без дъх. Ваялид стигна

до площадката и спря внезапно. Джеф стоеше зад наредена за вечеря маса и държеше един стол, сякаш се готвеше да ѝ помогне да седне.

— Ще вечеряте ли с мен? — попита той.

ГЛАВА ОСМА

Ваялид бе толкова удивена, че загуби ума и дума. Подредената маса, усмихнатият Джеф — всичко това надминаваше и най-смелите ѝ очаквания. Тя напълно забрави за развяващите се навън панталонки, както и за решението си, че не иска да има нищо общо с Джеф Рандолф. Единственото, което изпитваше в момента, бе удоволствие от това, че той искаше тя отново да вечеря с него.

Ваялид се приближи до масата и остави Джеф да ѝ помогне със стола. Когато седна, си възвърна присъствието на духа.

— Не смятах, че ще ме поканите отново след снощи.

— Брат ми пак изпрати твърде много храна.

Не очакваше такъв отговор. На нея никога не ѝ бе хрумвало, че той може да е поискал повече храна.

— Винаги мога да изпратя близначките да вечерят с вас.

— Еси беше при мен целия следобед и сега имам нужда от компанията на някой възрастен.

Масата беше подредена за двама и той бе стоял до нея, сякаш бе очаквал Ваялид. Онези панталони не се вееха пред прозореца на близначките. Бе ги сложил там, защото бе знаел, че това ще я накара да изтича по стълбите. Бе искал да я покани на вечеря, но явно не по обичайния начин, въпреки че Джеф без съмнение щеше да отрече, че е желал компанията ѝ достатъчно много, за да си губи времето да измисля такъв глупав начин да я накара да се качи при него.

Ваялид беше шокирана. Не бе очаквала подобно нещо от Джеф, но повече беше шокирана от самата себе си. Спря се тъкмо когато повдигаше ръка, за да провери дали прическата ѝ не се е развалила.

Държеше се като малка хлапачка, поканена за първи път от джентълмен. Преди десет години не се бе държала така и беше глупаво да започва сега. Джеф може и да беше заядлив, но и той беше човек и имаше правото да търси компанията на други хора. А и той беше достатъчно самотен, за да се задоволи с една севернячка, тъй като наоколо нямаше други жени.

Въпреки това възбудата ѝ не отмина. Невъзможно беше да седи на вечеря на свещи с един хубав мъж и да не чувства тръпката от очакването. Пък и сега той се беше преоблякъл. Очевидно не я смяташе за пълна дивачка. Променяше мнението си за него към по-добро. Може би някой ден наистина щеше да поиска да вечеря с нея.

О, господи! Това не беше обикновена похот. Докато Джеф наливаше мляко за двамата, Ваялид осъзна, че го харесва и че иска и той да я харесва.

— Какво е сготвил брат ви днес? — Ваялид изпитваше нужда да говори. Това ѝ помагаше да си събере мислите. — Трябва да призная, че не ми се искаше да ям овчарски пай с момичетата.

Джеф започна да вдига похлупаците на блюдата.

— Телешко с пюре, цели картофи с масло и подправки, круши с бял сос и аспарагус с желе от месо. За десерт има нещо шоколадово с пълнеж.

— Добре че не ям толкова всяка вечер. Нищо чудно, че тренирате толкова усилено.

Споменаването на тренировката му я накара да си спомни за почти изцяло голото му тяло. Ваялид се надяваше, че не се е изчервила, но беше сигурна в обратното.

— Тайлър изпраща всичката тази храна, за да ви подкупи да не изхвърлите близначките от училището.

Джеф ѝ подаде една чиния и Ваялид усети близостта му. Беше висок и дори приведен ѝ се струваше, че се извисява над нея. Зачуди се дали и той усещаше близостта ѝ по същия начин и погледна нагоре към него, но очите му бяха напълно безизразни.

Ваялид почувства леко разочарование. Каза си, че е глупаво от нейна страна да иска повече, но това желание беше по-силно от нея. Като знаеше колко силно реагира на присъствието ѝ, смяташе, че е съвсем честно и той да реагира на нейното присъствие.

— Би трябвало да знаете, че подкупът няма да свърши работа.

— Не аз се опитвам да ви подкупя.

Ваялид реши да не му напомня кой я бе поканил на вечеря. Нейните собствени чувства все още я изненадваха и беше твърде рано да се опитва да проверява какво точно изпитва той.

— Всъщност много харесвам близначките — каза тя. — Те забъркват големи каши, но аз харесвам момичетата с характер.

Докато Джеф сядаше, кракът му се опря в нейния. Той я погледна въпросително.

— Съжалявам — каза Ваялид. — Масата е малка.

Надяваше се, че гласът ѝ не издава вълнението, което изпитваше, и не можеше да се спре да се пита дали той я бе докоснал неволно или нарочно.

Двамата продължиха да разговарят за близначките, за живота на Ваялид в училището, за малките главоболия и победи, които бяха част от работата ѝ. Скоро ѝ стана ясно, че докосването на Джеф си беше чиста случайност. Ако Джеф Рандолф изпитваше нещо — ако изобщо беше способен на чувства — то беше най-добре пазената тайна в Колорадо.

— Да се правите на майка на толкова много деца сигурно е доста отегчително понякога — каза Джеф.

— Нямам намерение да се задържам тук. Очаквам скоро да получа значителна сума пари.

Ваялид посегна към чашата си едновременно с Джеф. За миг ръката му покри нейната, след това той я отдръпна бързо.

— Искях да я напълня. — Погледът му беше безизразен и само гласът издаде реакцията му.

— Не, благодаря. — Той също го беше почувствал. Не беше толкова силно, колкото ѝ влияеше той, но все пак бе почувствал нещо. Това накара Ваялид да се поуспокои малко и вече не се чувстваше толкова непохватна, колкото в началото на вечерята.

— А достатъчно средства ли ще имате, за да преживявате? — поинтересува се той.

— Много повече от необходимото. Поне така се надявам.

— Ще трябва да ги инвестирате. Ако не го направите, някой ден няма да ви остане нищо.

Банкерът. Спомени му за пари и забравя всичко друго.

— Намислила съм какво да направя с тях — каза Ваялид.

— Какво?

Тя се поколеба, преди да му отговори, но осъзна, че отдавна ѝ се искаше да му каже за идеята си. Може би щеше да ѝ помогне, дори да ѝ даде някои идеи как да го осъществи.

— Беше ми много трудно едновременно да се грижа за баща си и брат си и да работя. След войната сигурно много жени са изпаднали в

подобно положение. Повечето от тях вероятно имат по-малко средства, отколкото имах аз по това време. Искам да направя нещо, за да им помогна, но все още не знам какво точно.

— Вероятно очаквате да получите голямо богатство.

— Не знам дали изобщо може да се нарече богатство — отвърна Ваялид, тъй като все още не ѝ се искаше да му каже за мината. — Просто се надявам, че ще бъде достатъчно, за да мога да направя нещо полезно. Но мисля, че вече говорихме достатъчно за мен. Разкажете ми нещо за себе си.

Тя осъзна, че Джеф бе прекарал цялата вечер, заслушан в историите, които му бе разказвала за себе си. Освен това я бе наблюдавал внимателно, въпреки че нервността ѝ в началото на вечерята ѝ бе попречила да забележи това.

— Няма нищо за разказване — отговори той.

— Разбира се, че има. Нямам предвид ръката ви или войната. Изобщо не си мисля, че може да ви се иска да говорите за такива неща. Джонас не обичаше. Затова и не искаше да се вижда с хора — войната и раните му бяха единствените неща, за които останалите искаха да говорят с него.

Ваялид забеляза как лицето на Джеф се помрачава и се зачуди дали някога той щеше да бъде в състояние да си мисли за войната или за изгубената си ръка, без да изпитва горчивина. Ако не забравеше за това, никога нямаше да бъде щастлив, но тя не смяташе да му го казва, тъй като бе сигурна, че и други преди нея са опитвали.

— Вие сте един от най-богатите мъже в Денвър и въпреки това не преставате да работите. Защо?

Ваялид се замисли за жените в живота на Джеф. Не беше възможно един толкова богат и известен мъж да не събужда интерес. На всичко отгоре беше толкова привлекателен, че дори и да нямаше пари, жените пак щяха да го харесват. Със сигурност трябваше да има поне една, която бе успяла да разбие студенината и резервираността му.

— Миналата вечер вече ви обясних защо.

— Но вие още преди години трябва да сте имали достатъчно пари, за да се върнете във Вирджиния. Защо не сте го направили?

— Моментът не беше подходящ.

— И защо?

Джеф отново се отнесе някъде. Ваялид се зачуди какво ли го привличаше към родното му място след цели двацет години. Тя винаги щеше да приема Масачузетс за свой дом, но спокойно можеше да си представи, че никога няма да се върне там и това изобщо не я притесняваше.

— Ние бяхме изгонени от Вирджиния. — Джеф гледаше в кафето си. — Вярно е, че те искаха да се отърват от баща ни, но ние се чувствахме, сякаш искаха да се отърват и от нас. Не мисля, че който и да е от братята ми би си и помислил да се върне там, ако не се смята за достатъчно богат, за да изтрие този позор.

Ваялид се запита какъв ли човек е бил баща им и какво ли е направил, за да вкорени в синовете си толкова силно желание за изкупление.

— Затова ли работите толкова много в банката?

— Това ми е работата — отговори той. — Така си изкарвам прехраната.

Но Джеф бе свалил гарда си за малко и Ваялид бе успяла да види, че той има нужда да се чувства необходим на някого. Работата му в банката беше просто неговият начин да се чувства преуспял. Тя не знаеше кое е по-важно за него — нуждата да преуспее заради баща си или нуждата да преуспее заради ръката си. Ваялид не беше сигурна дали това изобщо имаше някакво значение. И в двата случая бремето беше непоносимо и изтощаваше Джеф Рандолф.

— Тогава трябва да намерите нещо, което да вършите за удоволствие — каза тя.

— Аз обичам работата си.

— Може би, но работите твърде много и това ви прави раздразнителен. Ако продължавате в същия дух, вероятно няма да доживеете до петдесет. А сега мисля, че е време да си тръгвам, преди да съм казала още нещо. Благодаря ви за вечерята. Надявам се някой ден да мога да се срещна с брат ви, за да му кажа колко много ми харесва храната му.

— Винаги можете да го намерите в „Уиндзор“.

— Сигурна съм, че там ще се чувствам не на място. Между другото, утре сутрин ще имаме църковна служба в параклиса. Ще затворят балкона, за да можем да го използваме. Можете да се присъедините към нас, ако желаете.

— Не съм влизал в църква от двайсет години.

— Значи е крайно време да го направите. Предполагам, че отдавна не сте пели.

— Аз не пея.

— Колко жалко. Момичетата обичат да пеят. Ще бъдете обграден от ужасна какофония.

— Не, няма. Утре ще работя.

— Сигурно можете да се отделите от работата си за един час.

— Не мога да карам служителите си да ме чакат, докато аз самият пея химни. Ако започна да си почивам всяка сутрин, конкуренцията ще ме изпревари.

Ваялид се втренчи в него.

— Вие ми казахте, че служителите ви не работят в неделя.

— Излезе нещо неочаквано и трябва да се възползвам, преди да е станало твърде късно.

— Това си е ваш избор.

— Ако служителите ми не харесват...

Ваялид дръпна стола си назад толкова рязко, че краката му одраскаха пода.

— Не смейте да ми казвате, че ако не им харесва, могат да си потърсят друга работа. Не е толкова лесно човек да си намери добра работа, още по-малко пък такава, от която да печели достатъчно, за да издържа семейството си. На тях може да им се иска да захвърлят листите с числата в лицето ви, но трябва да мислят как да изхранват семействата си. Настоявам да ги оставите да ползват почивния си ден утре.

— Какво ви е грижа за тях? Та вие дори не ги познавате.

— Грижа ме е за всеки, който бива потискан, а това, че изнудвате хора, чиято работа зависи от вас, си е чиста проба тирания.

Джеф изглеждаше раздразнен и озадачен. Вероятно търсеше някакъв скрит умисъл в думите на Ваялид — точно както би направил всеки циничен банкер.

— Освен това неделя е особен ден за момичетата. Ако не бяхме под карантина, те щяха да имат посещения. За утре смятам да използвам гостната. Ще накладем огън и ще си разказваме истории. Не мога да позволя служителите ви да я ползват и асансьорът да ми скърца постоянно.

— Накарайте ги да си запушат ушите.

— Не смятам да им развалям деня. Освен това вие дължите на служителите си компенсация под формата на почивка за това, че работят по такова ненормално работно време.

— Какво правят моите служители, не е ваша работа.

— Моя е, щом го правят в моята сграда.

— Могат да се преместят на поляната.

— Това няма да се наложи, ако разглобя асансьора ви.

— И как ще го направите?

— Не знам — отвърна Ваялид. — Но все ще измисля някакъв начин да го спра. Утре сутрин нито един лист хартия няма да стигне до прозореца ви.

Изразението на Джеф показваше различни чувства и Ваялид се загледа в него с удивление. Тя можеше да прочете мислите, които преминаваха през съзнанието му.

— Добре. Утре ще им дам почивен ден.

Това изявление я завари напълно неподготвена. Не бе очаквала да се предаде, най-малкото пък толкова бързо.

— Благодаря ви. — Не можа да се сети какво друго да отговори. — А сега трябва да си вървя. Предполагам, че момичетата вече са приключили с вечерята си.

Слезе по стълбите дълбоко замислена. По време на вечерята нищо не бе станало според очакванията ѝ и последното ѝ пререкание с Джеф доказваше това. Не беше възможно да бе дал почивен ден на служителите си само защото го бе помолила за това, нали?

Не. И все пак Ваялид усещаше, че нещо не беше същото като преди.

Джеф беше толкова ядосан на себе си, че буквално захвърли чинията си на масата. И без това бе възнамерявал да даде почивен ден на служителите си. Всъщност ги караше да работят в неделя много рядко, и то само на доброволни начала. Обичаше да остава сам в банката в неделя, когато там цареше пълна тишина и спокойствие. Защо тогава беше казал на Ваялид, че очаква от служителите си да работят и в неделя?

Никога не противоречеше на хората просто за да ги затруднява. Тогава защо го бе направил тази вечер? Вероятно по същата причина, поради която беше поканил Ваялид да вечеря с него. Беше му влязла под кожата и не можеше да се освободи от нея. Но защо се беше получило така, оставаше загадка за него.

Пусна куп чинии върху асансьора толкова силно, че една от тях се счупи. Прииска му се да захвърли и кристалните чаши по същия начин, но беше достатъчно зрял, за да се овладее и да се опита да реши проблемите си тихо и спокойно като възрастен човек.

Не можеше да повярва, че тази жена го привлича. Това беше единственото обяснение за поведението му. Защо иначе беше направил всичко възможно да вечеря с жена, която представляваше всичко онова, което той искаше да избегне? Защо бе пожелал да го направи втори път, след като всичките му съмнения се бяха потвърдили? И защо беше излъгал, че ще направи нещо само за да я раздразни?

Джеф натовари и последните прибори на асансьора. За негов късмет те бяха сребърни, защото в противен случай той сигурно щеше да счупи и няколко от тях.

По време на вечерята бе наблюдавал отражението на светлината от свещите в очите на Ваялид. Очите ѝ бяха толкова сини, че му се струаха като бездънни пропасти.

Косата ѝ беше пленителна. Джеф не можеше да определи точния ѝ цвят. На слънчева светлина изглеждаше почти червена, при нормална светлина придобиваше по-меден оттенък, а на светлината на свещите ставаше почти също толкова тъмна, колкото миглите и веждите ѝ.

Всичко във Ваялид беше един голям контраст между тъмни, смели цветове — дори и сапфирено зелената ѝ рокля.

Защо тя не беше споменала нищо за развяващите се панталони? Ваялид без съмнение беше разбрала какво се вее пред прозореца, както и че той ги беше закачил там нарочно. Джеф бе очаквал да му се скара за това, а тя дори не го беше споменала. Не се държеше според очакванията му.

Ваялид не беше и като жените, които бяха посещавали затвора в Масачузетс. Беше по-нежна, спокойна, държеше се като истинска дама. Не можеше да отрече това. И въпреки че беше много упорита, знаеше, че тя никога не би отказала да помогне на затворник, пък бил той и войник на Конфедерацията.

Това обаче все още не му беше достатъчно да я харесва. Може би единственото обяснение беше, че не бе виждал Луиз твърде отдавна. Винаги бе имал силен физически апетит и очевидно присъствието на красиви жени и невъзможността да задоволи нуждите си го караха да върши, казва и чувства твърде необичайни за него неща.

Джеф щеше да прекара само още два дни на това място. Все щеше да успее да се въздържи до понеделник следобед. Нямаше смисъл да се забърква в неприятности. Жените бяха непредвидими същества. Те можеха да впримчат един мъж дори ако той смяташе, че е в безопасност. Джеф се бе оказал твърде уязвим точно тогава, когато най-малко бе очаквал това. Отсега нататък трябваше да внимава повече. Възнамеряваше да се върне във Вирджиния като ерген.

Ваялид за пореден път беше събудена от трясъка на тежестите на Джеф. Тази сутрин поне шумът беше започнал малко по-късно и не беше толкова силен. Джеф очевидно се стараяше да не събуди момичетата, но Ваялид се съмняваше, че това ще му се удаде. Явно не знаеше какво е да живее с други хора.

На нея никак не ѝ се искаше да стане от леглото, защото не искаше отново да застане лице в лице срещу него и да го види отново в онези шорти. Предполагаше, че след като си бе тръгнала миналата вечер, бе прибрал панталонките си, тъй като близначките не се бяха оплакали от прилепи, когато се бяха върнали в стаята си. Беше забравила да му се скара за това и вече беше твърде късно. И без това щеше да си има достатъчно главоболия, когато той пожелаеше да използва банята.

— Онзи мъж пак ли е там? — попита Бети Сю.

— Той трябва да се изкъпе — отговори ѝ Ваялид.

— Не разбирам защо трябва да използва нашата баня.

— Защото няма друга. Ти защо си станала толкова рано? Друг път не се измъкваш от леглото, преди да съм те извикала поне два пъти.

— Не мога да спя на този шум.

— Готова ли си да се изкъпеш?

— Не. Просто исках да разбера дали онзи мъж пак е в банята. Баща ми много ще се ядоса, когато разбере.

Ваялид бе очаквала тази забележка. Неразумно беше да смята, че момичетата няма да кажат за присъствието на Джеф, но ѝ се искаше някоя друга вместо Бети Сю да бе повдигнала въпроса.

— На никого не му е приятно, но господин Рандолф не може да си тръгне.

— Той не би трябвало да бъде тук.

— Е, да, но е. И докато е тук, ще трябва да потърпим до утре следобед. Тогава ще вдигнат карантината, той ще се прибере у дома си и всичко ще бъде както преди.

— И все пак аз ще кажа на татко.

— Предполагам, че госпожица Сетъл вече те е изпреварила, но можеш да му кажеш, щом искаш.

— Ще му кажа и за близначките.

— Какво за близначките? — Ваялид се чудеше какво ли бяха направили пак.

— Ще му кажа и за онази грозна малка невестулка Еси Браун.

Значи това беше. Откакто близначките бяха взели Еси под крилото си, Бети Сю вече не можеше да я тормози и това я ядосваше.

— Бети Сю, ти имаш много приятелки в това училище. Баща ти е богат и влиятелен мъж. Майка ти е известна в обществото в Денвър. Защо просто не спреш да обръщаш внимание на тези момичета?

— Мразя ги.

— Ако не ги харесваш, не им обръщай внимание.

— Те мислят, че са толкова красиви, че всичко им е позволено. Казват, че чичо им е също толкова богат и влиятелен, колкото татко. Дори, че леля им е по-красива от майка ми.

Ревност. Неприятното чувство в гърдите на всяко момиче, което се изправя пред по-красиво момиче. Само че в случая по-красивите момичета бяха две. Ваялид предположи, че ако не беше в училището толкова отскоро щеше да е забелязала какво изпитва Бети Сю много по-рано.

До пристигането на близначките Бети Сю беше най-красивото момиче с най-богатите и влиятелни родители. Въпреки че приятелките ѝ не я бяха изоставили, на нея не ѝ харесваше, че позициите ѝ са застрашени.

— Мислех, че си достатъчно голяма, за да не те интересува какво говорят те. В крайна сметка, те са просто момиченца, а ти си вече на тринайсет.

Ваялид със задоволство видя, че думите ѝ накараха Бети Сю да се замисли.

— Те ме дразнят много.

— Малките момичета често са такива, но с времето се оправят. А сега предлагам да се върнеш в стаята си. Не чувам шум от вода и ми се струва, че господин Рандолф скоро ще излезе от банята.

— Той защо не даде да му направят изкуствена ръка? — попита Бети Сю. — Мама казва, че се разстройва от това, че постоянно трябва да вижда отрязания му крайник.

Ваялид усети как я обзема гняв — не само заради Джеф, но и заради всички онези мъже, които се бяха сражавала за кауза, в която бяха вярвали, а след това бяха принудени да гледат как хората им обръщат гръб, защото трябваше да носят бремене, от които останалите бяха пощадени. Понякога си мислеше, че хора като майката на Бети Сю биха предпочели техните роднини и приятели да се върнат от война в ковчези, отколкото осакатени.

— Не мога да ти отговоря на този въпрос. — Ваялид се опитваше да говори колкото се може по-спокойно. — Ако майка ти се разстройва, бих ѝ предложила да избягва да се среща с него.

— Мама казва, че той е твърде важен, за да го избягва.

Ваялид си напомни, че Бети Сю вероятно не искаше да каже нищо лошо, а само повтаряше каквото бе чула от майка си.

— Наистина не знам какво можеш да направиш по този въпрос. Може би ако се опиташ да си спомниш, че той е загубил ръката си по време на война, това няма да ти се струва толкова ужасно.

— Мама казва, че той се е бил на страната на врага и че е заслужил да загуби ръката си.

Ваялид осъзна, че е толкова вбесена, че цялото ѝ тяло се тресе. Ако това беше пример за нещата, които Джеф Рандолф е трябвало да изтърпи през последните петнайсет години, нямаше нищо чудно в това, че той работеше денонощно. Това вероятно беше единственият начин да забрави жестокостта на хората, които трябваше да му бъдат благодарни, че той, а не те, бе платил цената на дългата и кървава война.

— Ако бях на твое място, не бих повторила това. Не е богоугодно изявление, особено в неделя.

— Но мама каза...

— В този случай майка ти греши — прекъсна я Ваялид. — Господин Рандолф се е бил за онова, в което е вярвал. Дори само за това заслужава твоето уважение и възхищение. Много от най-храбрите ни мъже така и не се завърнаха по домовете си. Ние сме длъжни да посрещнем добре онези, които се върнаха дори ако са осакатени. В случая с господин Рандолф фактът, че той е преуспял, въпреки недъга си, е още по-забележителен. Майка ти трябва да се гордее, че познава такъв мъж.

Ваялид забеляза, че Бети Сю се почувства засрамена, и каза:

— Същото нещо е можело да се случи с баща ти или с някой от чичовците ти. Сигурна съм, че не би искала хората да обръщат гръб на някого, когото обичаш.

— Предполагам, че не.

— И аз така си помислих. А сега се връщай в стаята си. Ще те повикам, когато господин Рандолф се качи горе.

Дори когато Бети Сю се бе прибрала в стаята си, Ваялид не можа да се успокои. Никога досега не беше виждала такава жестокост. Никой не бе казвал подобно нещо за Джонас. Може би Колорадо беше по-различно от Масачузетс. Всички в родното ѝ място вярваха толкова силно в справедливостта на войната, че се отнасяха с почести към ветераните. Всички до един.

— Винаги ли защитавате врага?

Гласът на Джеф я накара да подскочи.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Джеф се ухили на Ваялид, която го гледаше втренчено с леко отворени устни, за да си поеме дъх. Погледът ѝ премина от лицето му към триъгълника от плът, който се виждаше през отвора на халата му.

— Няма ли да се научите да ме предупреждавате, преди да излезете в коридора? — попита тя със слаб глас.

— За това е виновно красноречието ви. То ме накара да забравя.

— Сигурна съм, че не това е причината. Аз не говорих много.

Изглежда, се чувстваше неудобно от това, че бе чул думите ѝ, но тревогата ѝ едва ли беше по-голяма от неговата изненада. Не че Джеф бе очаквал тя да се държи като Клара Рабин. Клара беше една егоистична кучка, която натискаше съпруга си да печели все повече и повече пари, за да подхранва социалните ѝ амбиции. На Джеф изобщо не му пукаше какво мисли Клара за него и Клара знаеше това. След една разгорещена среща преди няколко години Клара бе започнала да отбягва Джеф.

Той обаче беше изненадан, че Ваялид го бе защитила. Джеф не беше сигурен, но имаше чувството, че тя храни дълбока неприязън към Юга.

— Никога не съм чувал човек да казва толкова много с толкова малко думи — каза той. — Повечето хора предпочитат да не забелязват ръката ми или да се правят, че всичко е наред. Дори и семейството ми би искало да забрави за недъга ми.

— Трудно е едновременно да помниш и да забравиш.

Той мразеше загадките.

— И какво трябва да означава това, по дяволите?

Ваялид се усмихна. Удивително беше как очите ѝ сменяха цвета си според настроението ѝ. От тъмносини, почти черни, те ставаха по-светли, като водите на дълбоко планинско езеро, обляно от лъчите на лятното слънце. Човек лесно можеше да забрави, че тя е севернячка, и да си спомня само, че беше една красива жена.

— Нямам претенции да познавам южняшките красавици толкова добре, колкото вас — отвърна Ваялид, — но предполагам, че ще трябва да се научите на добри обноски, преди да поискате ръката на някоя от тях. Вие сте рязък, груб и когато някой ви дразни, започвате да ругаете.

— Това, изглежда, не ви притеснява.

— Щеше ли да се промени нещо, ако възразях?

— Не.

— Тогава е по-добре да си мълча.

Той нямаше намерение да влиза в поредното словесно пререкание с нея. Тя вече бе доказала, че в това отношение е по-добра от него.

— Все още не сте ми обяснили забележката си.

— Онова, което ще ви кажа, няма да ви хареса.

— Да видим.

Тя го погледна изпитателно и си пое дълбоко дъх.

— Инвалидността ви е поставила семейството ви в много трудно положение. Знам, защото и аз съм го изпитвала. Невъзможно е да се забрави рана като вашата. Да се забрави напълно, означава да се забрави саможертвата ви, да не ви се дава уважението, което заслужавате за онова, което сте извършили. Това означава също да се пренебрегват по-големите усилия, които е трябвало да полагате, за да правите неща, които останалите са постигали по-лесно, да се пренебрегнат допълнителните усилия, които сте вложили, за да преуспеете, да се пренебрегнат раните, които хора като майката на Бети Сю Рабин са ви нанасяли. Това би означавало също те да пренебрегнат по-голямата сила на характера ви, която сте придобили, за да се справяте с всичко това.

— Не говорете за мен, сякаш съм някакъв светец.

Когато Ваялид се усмихна отново, на Джеф му се прииска тя да спре да го прави. Всяка нейна усмивка разбиваше самообладанието му. Единственото, за което можеше да мисли, бе колко сочни изглеждат устните ѝ.

— Не бих ви объркала със светец — каза Ваялид. — Светците са твърде крехки, за да оцелеят в нашия свят. В него оцеляват само кисели мечки като вас.

Без сам да знае защо, на Джеф му се прииска да ѝ се усмихне в отговор. Не беше съгласна с него. Наричаше го кисела мечка, а той

искаше да ѝ се усмихва. Тази жена беше вещица. Преди няколкостотин години жени като нея са били изгаряни на клада. Не беше сигурен дали отказването от тази практика е било разумно решение.

— Завършете обяснението си. Защо хората трябва да забравят?

— Тази част няма да ви хареса.

— Нищо от онова, което казахте досега, не ми хареса.

— Не можете да карате хората да се чувстват виновни до края на живота ви. В крайна сметка ще започне да им става неприятно. Най-накрая ще ви намразят. Загубили сте ръката си. Същото е можело да се случи и на друго. Можело е да бъде и по-зле. На хората трябва да им бъде позволено да забравят, за да могат да започнат да се държат с вас като с нормално човешко същество.

— Но аз не съм нормален — каза Джеф, като размаха празния си ръкав. — Аз не мога да забравя.

— И все пак трябва да забравите, за да не бъдете осакатен емоционално, както се случи с брат ми. Когато се погледнеше, виждаше само развалината. Не можеше да види прекрасния човек, който бе оцелял, който не се беше променил само защото е изгубил част от тялото си. Вие не сте оставили нещастieto да ви унищожи, а сте вложили енергията си в работата си. Успели сте да постигнете нещо в живота си.

На Джеф вече не му се искаше да се усмихва. Беше малко ядосан, че Ваялид с такава лекота отхвърляше недъга му. Нямаше как да знае, че липсващата ръка го караше да се чувства непълноценен мъж. Нямаше как да знае какво означаваше постоянно да се бори с хора като Клара Рабин, за да не бъде смятан за социално изолиран. Той не харесваше висшето общество, но щеше да бъде проклет, ако оставеше някой да го изгони от него. С ръка или без, той беше също толкова добър, колкото и всеки друг.

В същото време Джеф се чувстваше и малко засрамен. Ваялид му беше дала по-голямо признание, отколкото заслужаваше. Никога не бе позволил на никого да забрави какво се бе случило с него — нито на семейството си, нито на сътрудниците си, нито дори на клиентите си. Използваше всяка възможност, за да раздухва пламъците на спомена и никога не бе позволил на някого да забрави, че мрази всички янки, които са се родили на този свят.

И все пак не мразеше Ваялид, въпреки че тя го дразнеше, въпреки че му напомняше за горчивите години в затвора.

Джеф се усмихна и усети как мускулите на лицето му се свиват и ъгълчетата на устните му се повдигат леко. Усети как настроението му се променя. Не знаеше защо се бе усмихнал, просто го бе направил.

— Имате доста розов поглед към света, госпожице Гудуин.

Ваялид му се усмихна в отговор. Ако продължеше да го прави, на него щеше да му се наложи да я помоли да престане. Когато тя се усмихваше, той не можеше да мисли достатъчно ясно. Усмивките ѝ караха ужасния розов цвят да навлезе в собствените му възгледи за живота, а той разполагаше с предостатъчно доказателства, че в най-добрия случай животът е тъмносив.

— Не мислите ли, че е крайно време да спрем да се обръщаме един към друг с „госпожице“ и „господине“? Знам, че след няколко дни ще си тръгнете, но предпочитам да ме наричате Ваялид.

— Наричайте ме Джеф. Томас Джеферсън Рандолф. Сама можете да се досетите на кого са ме кръстили.

— Томас Джеферсън! Прекрасно е да носите името на един от най-великите мъже в историята на страната ни.

— Всъщност той ми е далечен братовчед.

Джеф не знаеше защо ѝ каза това. Той и братята му бяха решили да не казват на никого, че баща им ги е кръстил на американски президенти. Те също така избягваха и да споменават за роднинската си връзка с някои от най-известните хора в страната. И без това половината от хората не им вярваха, а останалата половина ги харесваше само заради това.

Ваялид го зяпна с недоверие, което бе заменено от удивление.

— Това е истина, нали?

— Не знам защо ти го казах. Не трябваше. Но след като вече знаеш, трябва да ти кажа, че съм роднина и на генерал Робърт Е. Лий.

Той видя как топлината и удоволствието изчезват от погледа ѝ, за да бъдат заменени от стоманен блясък, който никога преди не беше виждал.

— Обикновено с братята ми не говорим много за семейството си. Роднинските ни връзки, изглежда, ни носят повече беди, отколкото добрини.

Ваялид се опита да се усмихне, но без особен успех.

— Не се притеснявай. Няма да те държа отговорен за делата на близките ти. А сега ще е най-добре да се качиш горе, преди някое от момичетата да е излязло в коридора.

Джеф се поколеба. Той не можеше да си представи защо новината за роднинската му връзка с Робърт Лий бе предизвикала такава реакция, но очевидно тук имаше нещо много дълбоко, за което Ваялид не искаше да говори и което много я ядосваше.

Тя се обърна и тръгна по коридора, но изведнъж спря.

— Поканата да дойдеш на службата с нас остава.

— Не.

— Ако е заради ръката ти, мисля, че е крайно време да се помириш със своя Създател.

— И ако не го направя?

— Въпреки това трябва да дойдеш. У теб има натрупан много гняв. Никога няма да бъдеш щастлив, ако не се отървеш от него.

— И според теб посещението на църковната служба ще ми помогне, така ли?

— Може би. Аз не спирам да се надявам, че ще помогне на мен.

С тези думи тя се обърна и започна да чука по вратите.

— Ставайте, момичета. Службата започва след час.

Джеф искаше да я попита какво бе имала предвид с последната си забележка, но Ваялид очевидно бе свършила с разговора за момента. Той тръгна нагоре по стълбите. Може би щеше да я попита по-късно вечерта. Може би тя искаше той да вярва, че нейният живот е по-спокоен от неговия, но несъмнено нещо я тревожеше.

На Джеф не му харесваше да вижда в очите на Ваялид гнева, с който той самият бе живял толкова дълго. Знаеше какво му бе причинил неговият гняв и не искаше същото да се случи и с нея.

Еси подаде глава през вратата.

— Госпожица Гудуин иска да знае дали ще дойдете с нас на службата.

Джеф се намръщи и вдигна поглед от бележките си.

— Имам много работа. — Той посочи към няколкото камари документи пред себе си.

— Татко ще дойде. Той ми изпрати писмо. — Момичето извади писмото и му го показа. — Той вече е тук.

— Тогава нямаш нужда от мен — каза Джеф и се приготви да продължи с работата си.

— Той ще бъде далеч. Ще ни сложат на балкона, а той е ужасно висок. Страх ме е да излизам на балкона.

— Тогава се дръж за ръката на госпожица Гудуин. — Еси не помръдна от мястото си и Джеф каза: — По-добре върви да се облечеш, за да не закъснееш.

— Вече съм облечена — отвърна тя, влезе в стаята и направи пирует, за да му покаже роклята си.

Джеф си каза, че ще трябва да внимава повече какво говори. Ако беше казал подобно нещо на жена, с която току-що бе прекарал доста време, да се приготви да бъде забелязана, тя вероятно би се ядосала толкова много, че да разкъса документите му на парченца.

— Много си хубава. Сигурен съм, че баща ти ще се гордее с теб.

— Той ще дойде утре.

— Вече ми го каза. А сега ще е най-добре да се върнеш долу. Скоро ще стане време за службата.

— Сигурен ли си, че няма да дойдеш? — попита друго гласче. Беше Аурелия. До ангелското ѝ лице се виждаше това на сестра ѝ Джулиет.

— Вие двете какво правите тук?

— Дойдохме да видим дали ще дойдеш за службата.

— Вече казах на госпожица Гудуин, че няма да дойда.

Близначките изглеждаха много доволни.

— Добре.

Джеф моментално почувства тревога. Нещо му подсказа, че приближава опасност.

— И какво толкова му е доброто?

— И ние не искаме да ходим на службата. Госпожица Гудуин каза, че ако не дойдеш, можем да останем при теб.

Изнудване. Ваялид го удряше със собствените му камъни. Ако тези две фурии останеха при него, той нямаше да има нито минутка спокойствие.

— Бети Сю също не иска да ходи.

Страхотно! Ако тези трите бъдеха оставени сами само за един час, последствията можеха да сложат началото на война, в която щеше да се включи всяка жена в Денвър. Джеф хвърли писалката си на бюрото.

— Предайте на госпожица Гудуин, че след десет минути ще сляза долу, за да дойда на службата. Можете да й кажете също, че последния път, когато ходих на църква, изнудването не се смяташе за християнско дело.

— Госпожица Гудуин не спомена нищо за изнудване — каза Джулиет.

— Предполагам, че не е.

— Какво значи изнудване? — поинтересува се Еси.

— Да караш хората да вършат онова, което не искат — обясни Джеф.

— Това се случва постоянно с децата. — Аурелия очевидно бе разочарована от обяснението на мистериозната думичка.

— Мога ли да остана тук, докато се обличате? — попита Еси.

— Разбира се, че не, глупачке — отвърна Аурелия. — Момичетата не могат да гледат как мъжете се обличат.

— Защо?

— Защото ще родиш бебе.

— Как?

— Не знам, но Корин казва, че това се е случило с някаква жена, която майка й познавала. Тя казва, че всички толкова се ядосали, че жената трябвало да се премести в друг град.

Джеф реши, че да се намира в обкръжението на малки момиченца е много опасно. Дори не му се искаше да си представи какво биха си помислили във висшето общество на Денвър, ако чуеха разговора им!

— И трите моментално изчезвайте долу — изкомандва ги той.

— Не искате ли да прочетете писмото ми? — попита Еси.

— Не сега. Ако не побързам, ще закъснея за службата.

Освен това той искаше да обмисли на спокойствие какво щеше да направи на Ваялид. Не можеше да остави това изнудване без отговор.

На Ваялид ѝ се искаше да престане да си мисли колко е хубав Джеф. Искаше ѝ се също така да не обръща погледа си към него поне веднъж в минута. Ако не започнеше да се контролира, всички в параклиса щяха да започнат да си шушукат за нея.

Тя погледна надолу към хората на приземния етаж. Госпожица Сетъл бе хвърлила един поглед нагоре, видимо бе пребледняла, когато бе забелязала Джеф на балкона и едва се бе замъкнала до пейката си.

Харолд Браун също беше дошъл. И той бе пребледнял, когато бе видял дъщеря си да влиза хванала Джеф за ръка. Ваялид се чудеше каква сума е взел той назаем от Джеф и дали щеше да може да върне заема. Беше сигурна, че отсега нататък той щеше да посещава Еси редовно.

Ваялид се помоли да не позволява на други родители да дойдат на службата. Ако се наложеше да дава обяснение, то можеше да бъде изтълкувано погрешно. И без това Бети Сю правеше достатъчно бели. Майка ѝ я посещаваше всяка сряда и петък и Ваялид не се съмняваше, че Бети Сю ѝ разказваше всичко, което се случваше в училището, както и някои неща, които съществуваха само във въображението на момичето.

Ваялид знаеше, че трябва да следи литургията, но погледът ѝ неволно се насочваше към Джеф. Когато бе слязъл долу, той я бе погледнал сърдито. Тя му се беше усмихнала и погледът му веднага бе омекнал. Знаеше, че Джеф не е луд, и очакваше, че той ще ѝ отвърне по някакъв начин, но това не я притесняваше толкова много, колкото фактът, че го харесваше.

На всичко отгоре желанието ѝ не се ограничаваше само с похот. Действително го харесваше, въпреки раздражителния му характер и всичките му недостатъци. Но Ваялид не искаше да харесва южняк.

В това нямаше абсолютно никакъв смисъл. Тя наистина се възхищаваше на Джеф заради успеха му, но той беше раздражителен мъж, твърдоглав, изпълнен с предразсъдъци и твърдо вярваше, че всяка жена, родена над линията Мейсън-Диксън, е дяволско изчадие. Не че на нея ѝ се искаше да бъде като жената, за която той искаше да се ожени. Не можеше да си представи по-нещастна жена от идеалната южняшка красавица на Джеф. Дори мисълта за това трябваше да кара всяка уважаваща себе си жена да побеснее.

Но нито едно от тези неща не я притесняваше толкова много, колкото съзнанието, че не можеше да контролира чувствата си. Харесваше Джеф, въпреки че беше глупаво.

Ваялид се загледа в профила му. Една жена не се влюбваше в мъж само защото той има класически профил, нали? Видът на Джеф по време на сутрешната му тренировка изплува в съзнанието ѝ. Дори и мъжете обичаха да се преструват, че обичат жените заради душевните им качества, а не само заради телата им.

Не че Ваялид им вярваше. Джеф например искаше само една красива обвивка и всякакви душевни качества, освен пълно подчинение, бяха неприемливи за него.

Трябваше да слуша какво казва свещеникът. Проповедта му беше сякаш писана за нея. Простете на враговете си. Бъдете добри с онези, които ви преследват и ви презират. Времето не беше подходящо за нея. Тя не можеше да прости на хората, които се опитваха да ѝ откраднат мината, както не можеше да прости и на онези, които бяха разбили семейството ѝ.

Питаше се какво ли изпитва Джеф. Той сдържаше гнева си още по-упорито, отколкото тя самата. Може би беше сгрешила, като го бе принудила да дойде на службата.

Органът засвири последния химн. Ваялид се опита да събере мислите си и да се концентрира върху текста. Проповедта не ѝ беше донесла нищо и тя можеше да си остане в спалнята.

Най-последен шумът, който идваше отдолу, наруши концентрацията на Джеф. Службата не се беше оказала нищо особено. Все още беше раздразнен, че си беше загубил времето. Не можеше да си прости, че бе позволил на Ваялид да го подлъже да отиде и беше вбесен от проповедта. Свещеникът го беше гледал сърдито през цялото време. Джеф не знаеше името на това лицемерно копеле, но беше решил, че ще се погрижи той да бъде уволнен.

Поредната серия от писъци, тропане от тичащи крака и бараж от пискливи гласчета разбиха и последните остатъци от спокойствието. Последните цифри отлетяха от главата на Джеф и упорито отказаха да се върнат. Той измърмори една цветиста псувня, която бе научил от Монти, бутна масата встрани и се изправи.

Джеф погледна през прозореца. Навън беше облачно, но температурата беше над нормалната и нямаше вятър. Идеално време за разходка. Той се надяваше, че служителите му ще се възползват пълноценно от времето, защото следващата седмица щяха да бъдат адски заети.

Джеф се отдръпна от прозореца, но, освен работата му, нямаше нищо, което да му запълни времето. На него му беше писнало от работа. Миналата нощ бе спал само четири часа и не чувстваше никаква умора. За сметка на това беше нетърпелив и раздразнителен, като че ли не можеше да свърши нещо, което искаше. Само че той не знаеше какво точно е това нещо.

Джеф излезе от стаята си, отиде до дъното на коридора и погледна през прозореца. От тази височина можеше да види къщата си на Четиринайсета улица. Някои от домовете в новопостроения луксозен квартал Кепитъл Хил също се виждаха, а между тях изпъкваше с чудовищните си размери къщата на Филип и Клара Рабин. Джеф можеше да види и мястото, на което Хоръс Талбот щеше да построи къщата си.

Къщата на Мадисън се намиреше в равнината, на една миля от края на „Бродуей“. Фърн бе настояла той да построи дома им извън Денвър, където щеше да има достатъчно място да язди конете си. Не че Мадисън ѝ оставяше време за езда. Откакто се бяха преместили от Чикаго, тя постоянно беше или бременна, или кърмеше новородено бебе. В резултат Мадисън сега притежаваше огромен парцел, който някога щеше да струва цяло състояние. Джеф не можеше да не се удивява на това как всичко, до което се докоснеше Мадисън, се превръщаше в злато.

Джеф видя едно семейство, което вървеше по тротоара пред училището. Две малки момчета се държаха за ръцете на баща си, дърпаха го насам-натам и се смееха. Майка им вървеше бавно до тях и тикаше количка. Джеф с изненада осъзна, че познава мъжа и че е сключвал сделки с него. Не бе и подозирал, че този човек се интересува толкова много от семейството си. По служебни дела с този мъж беше трудно да се работи. И въпреки това той си вървеше по улицата и изглеждаше, сякаш не може да откаже нищо на семейството си.

Необяснимо защо сцената напомни на Джеф са собствената му самота. Той се зачуди дали на Ваялид ѝ беше мъчно, че няма семейство. Тя беше заобиколена от много деца, но това сигурно не беше като да си има свои. Бе му казала, че не иска да се омъжи, че иска да помага на жените като нея. Той се зачуди дали това можеше да ѝ замести семейството, което повечето жени, изглежда, искаха отчаяно.

Настъпилата в сградата тишина привлече вниманието му. Заслуша се внимателно, но не можа да долови и най-малкия шум. Джеф тръгна назад към стаята си, но не беше в настроение да работи. Беше любопитен защо изведнъж бе настъпила такава тишина, след като само допреди няколко минути шумът в сградата беше наподобявал бойно поле.

Когато стигна до площадката на стълбището на втория етаж, той осъзна, че там нямаше никого. Всички врати зееха отворени и светлината от прозорците им се изливаше в коридора, но не се чуваше нито звук.

Коридорът на първия етаж беше също така празен и тих и за миг Джеф се запита дали карантината не беше вдигната предсрочно. Не, ако беше така, той щеше да си тръгне, но не и момичетата.

Джеф отвори една от вратите от дясната страна на коридора. Бет нареждаше масата за вечеря и се стресна, когато вдигна очи и го видя.

— Търся Ваялид... госпожица Гудуин — каза той, тъй като не можа да измисли друга причина, която да обяснява присъствието му тук.

— Тя е в час в другия край на коридора — каза момичето. — Карантината ще бъде вдигната утре и момичетата трябва да се върнат към нормалните си занимания.

Той затвори вратата, мина по коридора и отвори единствената врата, която видя. Тази стая беше пълна с чиновци, на всеки от които седеше по едно момиче с отворена пред него книга. Ваялид стоеше до черна дъска, на която бяха написани една дузина имена.

— Това е господин Рандолф — каза Еси. — Ще ми помогнете ли с аритметиката?

— Аз също имам нужда от помощ — каза Аурелия, — а и той ми е чичо.

— Влезте, господин Рандолф — покани го Ваялид. — Идвайте тъкмо навреме, за да ни помогнете с урока за Гражданската война.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Инстинктът за оцеляване на Джеф беше почти толкова силно развит, колкото и на Джордж. Посланието му беше напълно ясно — трябваше да се оттегли и да бяга, за да се спаси. Навлизаше в минно поле, от което нямаше да излезе жив. Врагът бе насочил тежката си артилерия към сърцето му, а той стоеше там само по риза.

Но Джеф притежаваше също така и инстинктите на стар боен кон. Веднъж подушил мириса на сражението, вече не можеше да избяга от бойното поле. Усети как тялото му се напрегна и по лицето му изби пот. Самата мисъл за войната връщаше спомена за ужаса на онези години. Той отново усещаше мириса на кръв, чуваше свистенето на снарядите, виждаше труповете, вкусваше прашния въздух и чувстваше изгарящата топлина от големите оръдия.

Виждаше и лицата на загиналите и осакатените, лица на приятели, на мъже, които бяха жертвали живота си, цветът на младежта на Юга изклан като добитък. Жестоката несправедливост на всичко това застана като буца в гърлото му.

— Аз вече приключих с урока по история — каза Еси.

— Може би господин Рандолф ще ти помогне, когато свърши да говори. Рядко ни се случва да научим нещо за войната от човек, който наистина е взел участие в нея. Той е роднина на генерал Робърт Е. Лий и може би ще ни разясни защо генералът направи всичко възможно, за да удължи войната.

Шокираният поглед на Джеф се спря върху Ваялид.

— Баща ни е участвал във войната — каза Джулиет, — но никога не говори за нея. Той има сабя, която държи в кабинета си, но не иска да ни каже каква е тя.

— Това е офицерска сабя — каза Джеф, без да сваля очи от Ваялид.

— Защо не започнете, като ни разясните причините, които доведоха до започването на войната? — предложи Ваялид.

Тя не приличаше на жената, с която Джеф бе говорил през последните няколко дни. Не че се държеше ядосано или враждебно. Просто се бе превърнала в някакъв друг човек, студен и отдалечен.

— Ставаше въпрос за правата на щатите — започна Джеф. — Южните щати вярваха, че имат правото да решават сами съдбата си. Когато вече не искаха да бъдат част от Съединените щати, сметнаха, че имат правото да се отцепят.

— Какво означава да се отцепят? — попита Еси.

— Да се отделят и да създадат своя държава — обясни Ваялид.

— Това означава ли, че Тексас щеше да бъде в държава, различна от Колорадо? — поинтересува се Джулиет.

— Да, ако Югът бе спечелил войната — отвърна Ваялид.

— И Уайоминг ли? — попита Аурелия.

— Да.

Близначките се спогледаха.

— Нямаше да ми харесва, ако чичо Монти живееше в друга държава — каза Джулиет.

— Щеше да имаш възможност да ходиш дотам и да се връщаш, както правим с Мексико — поясни Джеф.

— Татко не иска да ни пусне да отидем в Мексико — каза Джулиет. — Той казва, че там не е безопасно за дъщерите на богати американци.

Джеф усети как контролът върху положението му се изплъзва още преди да е започнал да говори. Погледна към Ваялид, но изражението ѝ си оставаше непроменено.

— Това няма нищо общо с причините, поради които започна войната — каза Джеф.

— Ами робите? — намеси се Ваялид.

Тонът на гласа ѝ сам по себе си беше достатъчно предупреждение. Той издаваше нейния гняв, скрит дълбоко и контролиран внимателно, но също толкова силен, колкото и неговия.

— Не е ли вярно, че Югът започна войната, защото плантаторите искаха да задържат робите си и огромните си плантации? Не е ли вярно, че всичките приказки за правата на щатите бяха само прикритие на истинската причина, поради която южняците желяеха да водят една толкова дълга и кръвопролитна война?

Това беше атаката, която бе очаквал от самото начало и която бе видял в очите ѝ още когато бе влязъл в стаята. Джеф знаеше, че в този момент Ваялид не му е приятелка.

— Това може и да е било вярно за някои хора, но повечето южняци не притежаваха роби. Моето семейство никога не е имало роби. Не сме имали и плантация. Имахме ранчо в Тексас и едва успяхме да преживеем и да спестим пари, за да си купим патрони, за да се браним от крадците на добитък, бандитите и индианците.

Ваялид изглеждаше изненадана. Не бе очаквала подобен отговор. Беше като всички от Масачузетс. Всички те вярваха, че южняците притежаваха стотици роби, не правеха нищо друго, освен да пият ментови джулепи по цял ден и да играят комар или да се веселят по цяла нощ. Ваялид трябваше да види майка му такава, каквато я помнеше Джеф от деня, в който бе заминал за бойното поле — с изцапана рокля, разрошена коса, изгоряла и напукана кожа.

— Продължавайте с четенето, момичета — каза Ваялид. — Ще го обсъдим, когато свършите. С господин Рандолф ще продължим разговора си откъдето. Ако ви трябва, ще бъда в коридора.

Все още беше студена и ядосана. Джеф се зачуди какво ли толкова имаше да му казва Ваялид, та не искаше да го чуят ученичките ѝ.

— Знаете, че Югът започна войната заради робите — каза му тя, когато затвори вратата зад себе си. — Нямаше друга причина.

— Не бих рискувал живота си, за да могат други мъже да задържат робите си — отвърна ѝ Джеф със също толкова ядосан глас.

— Ами плантацията ви във Вирджиния? — Тя стоеше пред него в празния коридор и гласовете им ехтяха от единия край до другия.

— Земята ни беше наета. Всички, които работеха за нас, получаваха надници.

— Тогава защо се бихте? — изглеждаше объркана. — Едва ли сте смятали, че Югът ще бъде в по-добро положение, ако бъде отделна държава.

Всъщност Джеф бе вярвал точно в това, но бе смятал, че може да бъде постигнато по мирен път. Бе казал това на баща си и все още чуваше гневния му отговор.

Ти мислиш така само защото си страхливец. Страхуваш се да се биеш, защото знаеш, че няма да издържиш. Винаги си бил слабак.

Близнаците имат много повече смелост от теб.

Той се бе опитал да забрави за този ден, да го заличи напълно от паметта си, но деветнайсет години по-късно все още си го спомняше, сякаш го преживяваше в момента. Спомняше си гнева и омразата, които бе изпитал тогава към баща си. Копелето изобщо не го беше грижа за собствения му син, а само за това семейното име да не бъде опетнено. Джеф така и не беше разбрал защо да бъдеш некадърник, лъжец, пияница, прелъстител, толкова зъл, че собствените ти съседи да ти платят да се махнеш от щата, се смяташе за по-почтено от това да се откажеш да воюваш.

Ти се страхуваш, че някой янки ще те застреля. Ако не се биеш, аз лично ще те застрелям.

Джеф никога не се бе съмнявал, че баща му би се поколебал да изпълни закана си. Бе убил най-добрия си приятел, а той му беше единственият. Синовете му обаче бяха седем.

— Аз вярвах, че ще бъдем по-добре като отделна държава — каза Джеф най-накрая.

— И сега ли мислите така?

Беше му трудно да каже какво точно мисли сега. Една част от него искаше да извика, че Югът щеше да бъде много по-добре мъртъв, отколкото подвластен на Севера, че войната беше убива всичко добро и ценно. Но банкерът у Джеф беше готов да спори на висок глас, че ако Югът трябваше да бъде оставен сам да оцелява, щеше да изпадне в много икономически неизгодно положение.

— В сърцето си все още ми се иска да бяхме свободни. Северът може и да е по-силен и по-богат, но не споделя нито силата, нито богатството си с нас. Достатъчно е човек да е преживял Реконструкцията, за да разбере колко много ни мразят северняците.

— Звучите като човек, който не иска да се раздели с предразсъдъците си.

— Типично за северняците е да поставят под един знаменател нещата, в които не вярват, и предразсъдъците. Никой не може да ме накара да се откажа от онова, в което вярвам, но не бих започнал война, за да изглаждам различията.

Ваялид направи няколко крачки към него.

— Говорите като човек, който не вярва във войната.

— Аз наистина не вярвам във войната. Тя е един жесток начин за уреждане на някакъв спор. Крайният резултат няма нищо общо с това кой е крив и кой прав, а само с това кой е по-силен. Проблемите си остават. — Той не можа да се въздържа да не погледне към празния си ръкав. — А и войната е глупава загуба на човешки живот. Тя разрушава живота на толкова много хора.

Беше се записал доброволец само заради присмеха на баща си. Но никога не можа да свикне, че си бе лош войник. Джордж беше воювал цели четири години и се бе отървал дори без дракотина. Дори бе достигнал до чин капитан, без някога да е учил във военно училище.

Джеф беше ранен и пленен, ескадронът му беше избит край Гетисбърг. Оттогава постоянно се мъчеше да успокои чувството си за вина.

— Знаете, че истинската причина за войната беше робството — каза Ваялид и гневът в гласа ѝ прекъсна мислите му. — Семейството ви може и да не е имало роби, може би дори и повечето южняци не са имали роби, но хората, които са вземали важните решения, са имали. — Тя се приближи още към него и той видя сърдитите пламъчета в очите ѝ.

— Имаше и много други причини, поради които искахме да се отцепим — отвърна Джеф, ядосан, че тя все още не искаше да смени темата. — Като например това, че вашите търговци задушаваша нашата търговия.

— Вие и без това се задушаваште. — Тя движеше ръцете си в големи кръгове, които показваха гнева ѝ по-добре от гласа ѝ. — Вашата икономика зависеше от неограничените запаси на необработена плодородна земя, която можехте да експлоатирате, и неограничения пазар на памук, който вие пренаситихте заради желанието си да печелите все повече и повече.

— Ние нямахме монопол върху експлоатацията на земята. Стотици янки забогатяха от търговия с роби. Когато тя беше обявена за незаконна, започнахте да експлоатирате бедняците и техните деца при убийствени условия на работа във фабриките ви. Изнасилвахте земята, за да измъкнете минералните ѝ богатства. Ако искате да видите как се прави това, идете да видите какво са направили с планините край Лидвил.

— Заобикаляте проблема — каза Ваялид. — Югът не беше прав и южняците го знаеха. Биеха се, за да задържат една морално неоправдана позиция. Опитаха се да прикрият това, като избягат — онова, което вие наричате отцепване — но успяха само да започнат една война, в която загинаха стотици хиляди млади, красиви мъже. И аз смятам, че Робърт Лий е главният виновник за това.

Джеф се бе обърнал, за да тръгне нагоре по стълбите, но последните й думи го накараха да се спре. Обърна се с лице към Ваялид. Изненадата му беше толкова голяма, че почти забрави гнева си.

— И защо, по дяволите, ще мразите най-уважавания мъж след Линкълн, който оцеля след тази кървава баня?

— Защото той беше твърде добър войник, твърде забележителен мъж. Трябваше да се бие на страната на Съюза. Та той е служил в армията на Съюза.

— Не, служил е в армията на Съединените щати. Подал е оставка, преди тя да стане армия на Съюза.

Двамата стояха толкова близо един до друг, че носовете им почти се допираха и крещяха като докери на кея.

— Той вярваше в правото на Вирджиния да се отцепи — каза Джеф.

— Ако вместо това беше повел армията на Съюза, войната щеше да свърши след само една битка. Вие щяхте да си запазите ръката, а брат ми все още щеше да бъде жив.

Ето какво ставаше, когато на жените бъдеше позволено да си мислят, че знаят нещо за войните и историята. Жените просто не можеха да видят по-далеч от собствените си емоции.

— Дори и Робърт Е. Лий нямаше да бъде в състояние да завърши войната само с една битка — отговори Джеф. — В тази война имаше твърде дълбоки чувства. Единственият начин тя да бъде проведена беше така, както се случи — едно безкрайно кръвопролитие, в което едната страна поваляше другата отново и отново, докато тя вече не можеше да се изправи. Армията на Съюза беше два пъти по-многобройна, разполагаше с неограничени ресурси и блокира целия Юг. И въпреки това войната продължи четири години. Лий не би могъл да промени всичко това сам.

— Хората щяха да се вслушат в думите му. Ако той бе останал верен на клетвата си, щяха да го последват и други.

— Вие не знаете за какво говорите.

Джеф мразеше другите да се опитват да му казват какво е трябвало да направи Югът, как е трябвало да се държи, как трябвало да се срамува от онова, което е направил, но най-вече мразеше това да му се казва от някой янки.

— Вие не сте живели на юг. Вие си нямате и най-малката представа за това как мислим, какво изпитваме, как честта ни задължава да дадем живота си за нещо, в което вярваме.

— Чест! — Тя произнесе думата, сякаш изричаше проклятие.

Бет отвори вратата и надникна в коридора.

— Добре ли сте, госпожице Гудуин?

— Вие не знаете значението на тази дума — каза Ваялид, без да обръща внимание на Бет. — Няма нищо почитено в това да се води една война по непочтени причини.

— Вие сте толкова късогледа, че не виждате нищо друго, освен онова, което искате да видите. Според вас аз може би греша, но един милион мъже от Юга вярваха достатъчно, за да рискуват живота си и всичко, което притежаваха. Хиляди загинаха. Хиляди други бяха осакатени като мен и всичко това само защото Линкълн смяташе, че трябва да си останем една държава. Може и да е бил прав, но струваше ли си да го правим с цената на толкова много убити?

— Мисля, че ще отида да видя какво правят момичетата — каза Бет и се изнесе на пръсти през коридора, оставяйки спорещите сами.

— Вие сте толкова сляп, че не можете да видите истината дори ако тя ви бъде завряна в очите — каза Ваялид. — Вие сте толкова зает да се самосъжалявате, да мислите как светът ви дължи извинение до края на живота ви, че не можете да видите, че загубата на ръката ви е само едно от нещата, които се случват на някои хора в живота. Можело е да ви убият.

— Щеше да бъде за предпочитане.

През първите няколко месеца след операцията лекарите го бяха държали вързан за леглото, тъй като бе заплашил, че ще се самоубие. Онова, което не бяха разбрали — и което дори той не бе осъзнал в продължение на много години — бе, че желанието му да живее е твърде силно. Баща му може и да не беше дал много на синовете си, но

всеки от тях имаше желязна воля и абсолютната увереност, че е прав. Джеф предпочиташе да умре, но да не отстъпи. Баща му беше сгрешил. Той не беше страхливец и никога нямаше да постъпи като страхливец.

— Погледнете се само — продължи Ваялид. — Мислите си, че сте страдали, но дори и без тази ръка сте преуспели.

— Готов да дам цялото си състояние, за да си върна ръката.

— Няма смисъл да мислите за изгубената си ръка. Трябва да я забравите напълно.

Същото се опитваха да му кажат всички, които не бяха загубили дори косъм. Не знаеха какво е хората да ги оглеждат, да ги сочат, да ги съжالياват, да ги разпитват. Дори и да се опитаха да забрави, хората нямаше да му позволят.

— Забравил съм дотолкова, доколкото позволява здравият разум.

— Това ли е оправданието ви, че се криете в службата си и работите денонощно? Единственото, което ви е донесло то, е много пари и още повече самосъжаление.

— Аз...

— Вие сте се затворили в себе си и сте превърнали печеленето на пари в компенсация за изгубената си ръка.

Тук Ваялид грешеше. Печеленето на пари компенсираше некадърността му на войник, чувството му, че не е истински мъж. Само че това лекарство никога не вършеше работа. Независимо колко много беше успял, колко много пари беше спечелил, чувството за поражение не изчезваше.

— Печеля пари, защото така си изкарвам прехраната. Печеля пари и защото искам семейството ми да се върне във Вирджиния.

— За да можете да се върнете богат.

— Не можете да очаквате да искаме да се върнем бедни.

Те и не можеха да го направят. Това щеше да бъде все едно да признаят, че хората, които бяха изгонили баща им, са били прави.

— Това не е цел, за която си струва да се работи — каза Ваялид. — Сега семейството ви има толкова много пари, че да има повече е безпредметно. Вие какво сте направили, за да помогнете на онези осакатени нещастни мъже, за които сте се загрижил толкова много? Предложили ли сте им медицински грижи или изкуствени крайници?

Помогнали ли сте на семействата им да се изправят на крака, докато се мъчат да помагат на осакатените си близки?

— А вие?

Беше й върнал въпроса, тъй като не смееше да й отговори. Джеф никога не се беше замислял да направи подобно нещо. За да го направи, той първо трябваше да свикне със собствената си загуба, а досега това не му се беше удало.

Бе се връщал във Вирджиния само два пъти. По време на престоя си бе видял унищожените земя и имоти, дори човешки живот, но не бе успял да се изправи срещу унищожаването на човешкия дух. Бе откупил Ашбърн, купил бе и някои от фермите, които го заобикаляха, като винаги бе плащал повече от реалната стойност на имота, казвайки си, че така осигурява на хората средства, с които да започнат нов живот. Но Джеф все още избягваше истинския проблем и много добре знаеше това.

— Не, не съм — отвърна Ваялид. — Преди да се преместя в Денвър, бях твърде заета да се грижа за брат си, а след това и за баща си. Но чичо ми остави в наследство една мина, за която се твърди, че струвала цяло състояние. Има малък проблем с наследството — наела съм адвокат да защитава интересите ми — но когато си получа парите, смятам да направя всичко възможно. И в Масачузетс има мъже, които загинаха или бяха осакатени.

— Ако тези мъже си бяха гледали работата, ако не се бяха опитвали да ни принудят да приемем идеите им...

— Няма смисъл да продължаваме този разговор, господин Рандолф. Изглежда, че няма да постигнем съгласие. Предлагам да се върнете към купчината си с документи. Докато си губехте времето в разговор с мен, сигурно сте пропуснали да спечелите няколко хиляди долара.

Ваялид се обърна и изчезна в класната стая, преди Джеф да успее да й отговори. Така беше по-добре. Той и без това не можеше да измисли отговор, за който нямаше да му се налага да се извинява по-късно. А като се имаше предвид как се чувстваше в този момент, предпочиташе да си глътне езика, отколкото да се извини на тази жена.

Беше го нападнала в момента, в който беше най-уязвим. Джеф никога не беше приел някои от причините за започването на войната и опитите му да не им обръща внимание не бяха дали резултат. Когато

Ваялид ги бе извадила на показ и буквално ги бе запратила в лицето му, ситуацията се беше влошила още повече.

У Джеф се беше събудил огромният му гняв към всички онези хора като баща му, които не разбираха, че честта е нещо повече от твърдоглаво придържане към една страна на даден проблем просто защото бяха обявили, че това е тяхната позиция. Честта изискваше те да бъдат прави. Животът на твърде много хора зависеше от тази малка подробност.

Ваялид му беше напомнила за безполезността, жестокостта и бруталността на войната, за мъжете, които бяха загубили живота си, които бяха страдали повече от него и всичко това само защото няколко души не бяха пожелали да отстъпят и да потърсят други начини за решаване на проблемите си.

Тя бе върнала на преден план в съзнанието му една битка, която Джеф бе водил със себе си и която никога не бе успял да спечели — конфликтът между обичта му към Вирджиния и всичко, което тя означаваше за него и омразата към войната, която бе довела до разрухата в родното му място.

По дяволите тази жена! Беше го захвърлила обратно в ада, от който се опитваше да избяга в продължение на петнайсет години.

На Ваялид ѝ се искаше да има къде да се скрие, докато спре да се тресе, но не можеше да се сети за нито едно място, на което Джеф да не може да я открие. Когато влезе в класната стая, Бет и момичетата я погледнаха с любопитство. Трябваше да им се усмихва, да се преструва, че всичко е наред, но беше сигурна, че усмивката ѝ е изкуствена.

— Господин Рандолф ще се върне ли? — попита Еси.

— Може би след вечеря — отвърна Ваялид. — Сега е зает.

Зает да мисли как да ѝ извие врата. Не трябваше да го напада така, но не можеше да си мълчи, когато ѝ говореха такива глупости. Може би той вярваше във всичко, което бе изрекъл — не можеше да знае дали това е така — но не всички от Юга имаха същото чувство за морална справедливост. Джеф вероятно наистина бе воювал само заради правото на отцепване. Той беше идеалист и подобно нещо беше

точно в неговия стил. След края на войната сигурно трудно бе приел рухването на идеала си.

— Ще обсъждаме ли материала за четене? — поинтересува се Джулиет.

— Всички ли свършиха? — попита Ваялид.

Само близначките и Корин вдигнаха ръце.

— Мисля, че ще ни трябва още малко време.

Не трябваше да напада Джеф лично. Ясно беше, че не бе успял да забрави войната. И брат ѝ се беше чувствал по същия начин. Животът му бе спрял в мига, в който изкривеното парче метал бе проникнало в тялото му и се бе опитало да разкъса всичко в него.

Но Джеф не се беше предал. Той просто отказваше да забрави. Неразумно щеше да бъде да иска от някого да забрави такова силно преживяване като война, инвалидност или пленничество. От друга страна, загубата на ръката не беше край на живота за Джеф Рандолф. Ваялид все още не можеше да разбере защо той се измъчваше заради недъга си.

— Скучно ми е — каза Джулиет.

— И на мен — присъедини се Аурелия.

Ваялид погледна към Корин, но момичето не каза нищо.

— Някоя от вас може ли да помогне на Еси с математиката?

— Аз мога — отговори Джулиет.

— И аз — не остана по-назад Аурелия.

— Ще им помогнеш ли, Корин? — попита Ваялид. Корин беше по-голяма. Тя беше добра по математика и на нея можеше да се разчита да не позволи на близначките да направят някоя глупост.

— Да, госпожице Гудуин.

— Тогава вие четирите можете да отидете в трапезарията. Можете да използвате една от масите на Бет, но когато свършите, трябва отново да я подредите.

— Да, госпожице Гудуин — казаха в един глас момичетата.

— Искам да се върнете в час. Урокът свършва чак в шест.

— Да, госпожице Гудуин.

В стаята настъпи тишина и Ваялид отново се замисли за Джеф, както постоянно ѝ се случваше през последните няколко дни.

Преди време се бе досетила, че той използва работата си, за да избяга, да се скрие от хората, но сега започваше да подозира, че това не

е единствената причина. Мразеше войната също толкова, колкото и тя самата. Джеф беше заявил, че войната е жесток начин за разрешаване на спорове, но бе участвал във война. Това тя не можеше да разбере. Робърт и баща ѝ бяха вярвали във войната. Бяха подкрепили Линкълн още от самото начало. Ваялид бе спорила и с двамата, но те не бяха обърнали никакво внимание на думите ѝ, защото според тях тя беше жена, която не знаеше за какво говори. Същата фраза беше използвал и Джеф.

И въпреки това зад думите му се криеше нещо, което той вероятно не искаше да признае дори пред самия себе си, камо ли пред нея. Ваялид не можеше да спре да се пита какво бе това нещо.

— Госпожице Гудуин!

— Да, Бети Сю?

— И на мен ми е скучно.

Ваялид откри, че няма апетит. Добре, че Джеф не я бе поканил отново на вечеря, тъй като изобщо не беше гладна.

Не беше очаквала покана за вечеря тази вечер, не и след спора им. Всъщност предварително беше решила какво точно ще му каже, за да откаже такава покана. Не я беше поканил и Ваялид трябваше да се чувства облекчена, но въпреки това беше разочарована. Имаше голяма разлика между това да ѝ бъде дадена възможността да откаже на покана и изобщо да не ѝ бъде отправена покана.

Докато гледаше към изстиващата храна пред себе си, си помисли, че животът ѝ е напълно объркан. Нямаше никакви пари. Нямаше изгледи да си намери друга работа, освен тази в училището, а току-що беше отблъснала единствения мъж, който беше достатъчно влиятелен да ѝ помогне да получи и двете. И всичко това само защото не можеше да прости на Юга, че беше разбил семейството ѝ.

Тя беше също толкова лоша, колкото и Джеф. Обвиняваше го, че живее с миналото, а тя самата правеше същото. Ваялид не носеше никакви видими рани, не можеше да размахва празен ръкав пред очите на хората, но спомените ѝ продължаваха да поддържат гнева ѝ. И когато Югът ѝ се беше сторил твърде незначителен обект на омразата ѝ, тя я беше стоварила върху Робърт Е. Лий.

Откъде бе могла да знае, че генералът ще се окаже роднина на Джеф? Всъщност не трябваше да се изненадва чак толкова. Лий все пак трябваше да има някакви роднини, при това доста многобройни, ако се съдеше по размера на повечето южняшки семейства. Може би можеше да срещне роднините на Лий из цялата страна. Но тя бе налетяла на един от тях точно тук и той се бе оказал първият мъж, който бе привлякъл вниманието ѝ откакто Нейтън Уейнрайт я бе помолил да се омъжи за него.

Това също беше глупаво. Джеф беше заявил достатъчно ясно, че никога няма да се ожени за жена, която не е била родена в Юга. За щастие, още не беше влюбена в него, поне засега, но го харесваше много. И при това привличането беше от типа, който обикновено клонеше към женитба. Ама че късмет — да хлътне по мъж, който мразеше всичко, свързано с нея, както в миналото, така и в настоящето.

— Госпожице Гудуин, сега мога ли да отида да видя господин Рандолф? — попита Еси и прекъсна размисъла ѝ.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Джеф наблюдаваше Еси, докато момичето започваше да решава последната си задача. Той не разбираше защо това дете имаше такива трудности с математиката. Трябваше да бъде много по-добра в смятането. Харолд Браун със сигурност нямаше трудности в събирането и изваждането. Като се имаше предвид с каква скорост ги прилагаше, той скоро щеше да бъде един от най-богатите мъже в Денвър. А единствената му дъщеря Еси щеше да бъде една от най-богатите наследнички в града.

Документите на Джеф лежаха разхвърляни пред него и той не им обръщаше почти никакво внимание. След спора с Ваялид не можеше да мисли за нищо друго, освен за караницата. Първоначално беше толкова ядосан, че се бе зарекъл никога повече да не ѝ проговори. Дори не бе искал да мисли за нея. Проблемът беше, че не можеше да мисли за нищо друго.

Силата на гнева ѝ го беше изненадала. Постоянно го дразнеше със своите критики. Понякога му се струваше, че му се присмива, но тя изглежда винаги се контролираше. И тогава внезапно бе свалила ръкавиците и му бе нанесла силно кроше в лицето пред очите на зяпналите момичета.

— Това вярно ли е? — попита Еси и вдигна листа си, за да му покаже резултата.

— Напълно. Защо не можеш да го правиш всеки път?

— Не знам.

— Напротив, знаеш. Кажи ми.

— Не си харесвам учителката — отговори най-накрая момичето.
— Тя ме плаши.

— И какво прави, че те плаши?

— Втрещва се в мен. Когато съм уплашена, не мога да мисля.

— И госпожица Гудуин ли те плаши?

— Не, нея я харесвам. Харесвам също и Джулиет и Аурелия. Те са ми най-добрите приятелки.

— Мислиш ли, че ще се справиш по-добре, ако госпожица Гудуин ти е учителка по математика? — като видя, че Еси премисля какво да му отговори, Джеф продължи: — Това ще я зарадва.

— А ще я накара ли да спре да издава онези странни звуци?

— Какви странни звуци? — Еси, изглежда, нямаше намерение да му обясни и той попита: — Трябва да ми кажеш, Еси. Може да се окаже важно. Ако не ми кажеш, ще трябва да питам госпожица Гудуин.

— Не!

Момичето изглеждаше толкова уплашено, че той я съжали.

— Да не си направила нещо, което не е трябвало? — Тя кимна и той попита: — Какво?

— За всичко е виновна Бети Сю. Тя е една зла, стара котка. Мразя я.

— Ти какво направи?

— Бети Сю каза лоши неща за татко и аз плачех. Присила — тя е момичето, което спи в моята стая — ми каза, че ако ще плача, мога да спя в коридора. Но в коридора беше тъмно. Госпожица Гудуин ни беше казала, че винаги спи с отворена врата, за да ни чува, ако имаме нужда от нея. Затова се качих горе.

— За да спиш в стаята на госпожица Гудуин ли?

Еси поклати глава.

— Пред вратата й. Но подът беше толкова твърд, че не можах да заспя. Вече бях спряла да плача и тогава се върнах в стаята си.

— И какво за странните шумове? — напомни й Джеф.

— Тя говореше странно. Не както обикновено. Като че ли беше разтревожена или нещо такова. Не плачеше, но издаваше едни странни звуци, като че ли искаше да заплаче.

— А казваше ли някакво име?

— Не помня.

— Джонас ли беше името?

— Не знам.

— Оттогава чувала ли си я да издава същите странни звуци?

— Не.

Джеф погледна часовника си на масата.

— По-добре си събирай учебниците и тичай долу. Почти е време за лягане.

— Утре ще ми помогнете ли?

— Баща ти ще бъде тук утре. Обзалагам се, че той ще ти помогне, ако го помолиш за това.

— Татко никога не е обичал да ми помага с уроците.

— Помоли го отново. Понякога хората си променят решенията.

— Не и татко.

— Дори и баща ти. А сега изчезвай. Не искам госпожица Гудуин да се качи тук, за да те търси. Сигурно ще ми се скара, че съм те задържал толкова до късно.

Еси се изкиска, но прибра нещата си, дръпна Джеф надолу, целуна го и изтича във от стаята. Той докосна бузата си на мястото, на което го беше целунало момичето, и се зачуди как така Еси не се страхуваше от него. Дори на собствените му племеннички нямаше да им дойде наум да го целунат за лека нощ.

Деца нямаше да бъдат толкова лоши, ако всички бяха като Еси. Разбира се, това беше невъзможно. Нямаше смисъл да мисли за това. Та кое дете щеше да иска да има безрък баща?

Престоят в училището започваше да му се отразява. Първо бе поканил една севернячка на вечеря. Сега пък си мислеше за деца. Скоро май щеше да започне да си мисли и за брак.

Джеф не забеляза шума, докато той не спря. Заслуша се внимателно, но не чу нищо. Погледна часовника си. 2:37 сутринта. В сградата беше тихо от часове. Ваялид и Бет си бяха легнали преди десет, а момичетата още по-рано. Понеделник беше редовен учебен ден. Понеделник щеше да бъде и денят, в който карантината щеше да бъде вдигната.

Може би не беше чул нищо. Може би разказът на Еси за странни шумове се отразяваше на въображението му. Може би Ваялид или Бет се бе обърнала в леглото си или бе промърморила нещо насън. Във всеки случай не беше нещо, което трябваше да го тревожи.

2:51. Той беше сигурен, че бе дочул тих стон. Бяха изминали по-малко от петнадесет минути. Той се спря. Цифрите в главата му постепенно изчезнаха от мислите му. Какво можеше да направи, ако нещо не беше наред? Дори ако Ваялид говореше насън, най-добре беше да я остави на мира. Пък и шумът може би идваше от стаята на Бет.

Джеф се опита да продължи да работи, но част от съзнанието му продължаваше да се ослушва за звука. Той се чудеше дали въображението не му играеше лоша шега. Предишните нощи не бе чул нищо.

Когато чу звука за трети път, Джеф почти изпита облекчение. Надигна се от стола си, но след секунда се отпусна обратно. Какво можеше да направи? През целия си живот никога не му се беше случвало да успокоява разтревожена жена. В действителност никога не му се беше случвало да прави каквото и да било за някоя жена.

Звукът се повтори отново. Този път изглеждаше, че Ваялид наистина плаче. Джеф се изправи, но все още не бе решил какво да прави. Това сигурно ѝ се беше случвало и преди и той се съмняваше, че на нея щеше да ѝ се хареса, ако разбереше, че той знае.

Джеф излезе от стаята си, но се спря пред вратата на Ваялид. Стаята ѝ едва ли беше по-голяма от два и половина на три метра и в средата на далечната стена имаше прозорец. Вдясно от прозореца се намираше легло с дъбова рамка. До лявата стена бяха допрени маса и гардероб.

Лунната светлина влизаше през прозореца и падаше върху лицето на Ваялид. Тя сънуваше нещо. Устните ѝ изричаха безмълвни думи, тялото ѝ не можеше да си намери място в леглото, главата ѝ се местеше от една страна на друга, а ръцете ѝ бяха стиснати здраво в юмруци от двете страни на тялото ѝ.

Внезапно тя проговори съвсем ясно и разбираемо.

— *Джонас, не можеш да направиш това!*

Брат ѝ.

— *Ти си всичко, което имам. Не можеш да умреш!*

Тревогата ѝ растеше. Джеф все още не беше решил какво да направи. Влезе в стаята. Какво правеше тук? Не знаеше какво трябва да направи и се чувстваше съвсем не на място. Нямаше никакъв опит с подобни неща. Не можеше да промени нищо. Като се имаше предвид какво се беше случило между тях предишната вечер, се съмняваше, че тя ще приеме опитите му да я успокои. Но тревожните звуци, които Ваялид издаваше, го привличаха неудържимо към леглото ѝ.

Въпреки че лунната светлина караше кожата ѝ да изглежда неестествено бледа, това не намаляваше красотата ѝ. Великолепната ѝ

коса блестеше на слабата светлина. Само устните ѝ запазваха топлия си цвят. Канещи устни. Устни, които се молеха да бъдат целувани.

— *Джонас!*

Беше почти вик. Ваялид се претърколи толкова рязко, че Джеф си помисли, че ще падне от леглото.

Той коленичи и протегна едната си ръка, за да ѝ попречи да падне. Странно беше, че трябваше да я подкрепя с липсващата си ръка. С дясната си ръка се опита да я вдигне и да я премести обратно в средата на леглото. Ваялид обаче го прегърна и го притисна силно към себе си.

— *Джонас!* — Въздишка на облекчение, почти на довольство.

Той не смееше да помръдне от страх да не я събуди. Нито една жена не беше търсила опора в него. Той просто си седеше коленичил на пода, неподвижен като статуя, чудещ се какво трябва да направи.

Братята му щяха да му се изсмеят, ако можеха да го видят. Е, може би, с изключение на Джордж, но останалите щяха да намерят сцената за много забавна. Роуз сигурно щеше да му каже, че така му се пада.

Докато Джеф пъхаше дясната си ръка под Ваялид, за да я придържа, той остро усещаше липсващата си лява ръка, искаше му се да я отдръпне от тази жена, да я скрие някъде. Но инстинктивната му реакция беше да придържа Ваялид с две ръце.

Трябваше да се махне оттук възможно най-скоро. Дори не трябваше да я докосва. Ами ако Бет се събудеше? Само че тревогата на Ваялид му действаше, както не му бе действала никоя друга жена. Той се тревожеше, защото тя също беше разтревожена. Джеф изпитваше нужда да я успокои, въпреки че знаеше, че това е грешка. Ваялид беше янки и той не трябваше да изпитва подобни чувства към нея. Не можеше да си позволи подобно нещо.

Сигурно беше полудял! Та той просто се опитваше да успокои една жена, която бе викала насън. Не трябваше да прави от мухата слон.

Но Джеф не можеше да се залъгва с подобни глупости. От мига, в който беше влязла в дневната преди две седмици Ваялид Гудуин бе разпалила емоциите му, замъглила мислите му и възкресила чувства, които той отдавна бе смятал за погребани.

Джеф отмести встрани косата, която беше паднала върху лицето ѝ. Въпреки годините, които беше прекарал, искайки да види Луиз, той никога не бе докосвал жена. Поне не истински. Не знаеше, че кожата ѝ може да бъде толкова мека, като топло кадифе. Искаше му се да гали лицето ѝ докато не запомни очертанията на бузите ѝ, твърдостта на миглите ѝ, мекотата на устните ѝ.

Джеф не знаеше какво го накара да го направи — би казал, че това е последното нещо, което би си помислил да направи — но той я целуна. Това бе по-скоро леко докосване на устните, отколкото истинска целувка, но ефектът върху него беше като от страстна прегръдка. Искаше му се да я целуне отново, този път истински. Освен това му се искаше да я пусне, да скочи на асансьора и да обикаля навън на студа, докато лудостта не го напусне.

Тогава Ваялид се събуди. Тя повдигна глава от гърдите му и на лицето ѝ се изписа паника.

— Какво търсите тук? — попита тя и го отблъсна.

Джеф не знаеше какво да ѝ отговори. Дали тя знаеше, че я бе целунал? Ваялид изглеждаше шокирана от откритието, че се намира в прегръдките му. Почти уплашена. Тя сигурно не си мислеше, че... не, дори една севернячка не би си помислила, че той може да нападне жена, която спи.

— Сънувахте лош сън. За малко да паднете от леглото. Когато се опитвах да ви върна обратно...

Тя дръпна завивката върху раменете си. Едва тогава Джеф осъзна, че Ваялид беше облечена в нощница с дълбоко деколте от някакъв плат, който приличаше на коприна.

— Благодаря.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — Искаше му се да направи нещо, но не знаеше какво. Тя беше сама и имаше нужда от спокойствие.

— Вече съм добре. Можете да се върнете в стаята си.

Джеф усети огромно облекчение. Значи Ваялид не знаеше.

— Сигурна ли сте, че сте добре?

— Да.

— Викахте Джонас. Защо?

— Вече ви казах. Той почина.

— Но това не е нещо, което може да ви накара да го сънувате. Преди не сте викали насън.

— Това е, защото заговорихме за войната. Знаех си, че така ще стане. Не трябваше да повдигам тази тема.

— Какво се случи с него?

— Вече ви казах. Той почина.

— Но има и нещо друго.

Ваялид придърпа завивката към себе си и се отпусна обратно в леглото.

— Не трябваше да умира. Лекарите казаха, че може да се оправи, ако иска. Само че той искаше да умре. Отказваше да си взема лекарството. Отказваше да се храни. Не искаше да се вижда с никого. Просто си лежеше и чакаше.

Джеф разбра. И той се бе чувствал по същия начин отначало. Но не след дълго бе успял да го превъзмогне и да си възвърне желанието за живот. Не че животът му беше обещавал кой знае какво, но той не се беше чувствал готов да го замени с ангелски крилца — или пък, по думите на Монти, с дяволски рога.

— Имаше едно момиче, което го обичаше. Тя беше готова да се омъжи за него такъв, какъвто си беше. Можеше да получи грижите на най-добрите лекари. Но отказваше среща с нея и не четеше писмата ѝ. Каза ѝ, че животът му е разбит и че не иска да разбива и нейния.

— А тя какво направи?

— Най-накрая си тръгна. Искаше съпруг и семейство и си намери друг. Сега е щастлива. Но всеки път, когато видя съпруга ѝ, неволно се питам какво ли щеше да стане, ако Джонас бе имал смелостта да живее. Аз много обичах брат си. Бях готова да направя всичко за него, но ми се струва, че почти го намразих за това, че се оказа такъв страхливец.

Страхливец! Думите на баща му отекнаха някъде из дълбоко ерозиралите каньони на паметта на Джеф. Страхливец! Страхливец!

Джеф усети как се отдръпва. Ваялид изглежда също забеляза това.

— По-добре си вървете. Благодаря, че дойдохте.

Джеф се изправи. Беше му ужасно неудобно.

— Сигурна ли сте, че ще се оправите? — Това беше адски глупав въпрос. Никой не беше пострадал от това, че е сънувал кошмар.

— Добре съм. Мисля, че ще е най-добре да поспя. Утре ще бъде тежък ден.

Той не знаеше защо не му се искаше да я остави сама. Не знаеше и какво може да направи, за да остане.

— Още ли не сте си лягали? — попита го Ваялид.

— Имам още работа.

— Джонас не защити живота си. Вие ще пропилиете вашия, защото работите твърде много. Не знам кое от двете е по-лошо.

Забележката ѝ го засегна. Тя си лежеше там, уплашена до смърт от някакъв проклет кошмар, но въпреки това не спираше да го съди.

— Трябва да си възстановя онези пари, които ми се изплъзнаха днес следобед — отвърна той.

Ваялид явно не може да се сети веднага и го погледна озадачено. Джеф се почувства като идиот за това, че беше толкова язвителен. След това тя си спомни и изглежда ѝ стана неудобно. Джеф се изруга мислено, че не беше премерил добре думите си.

— Обикновено не си позволявам да започвам разговори за войната — каза тя. — Винаги казвам нещо, което не трябва. И след това винаги сънувам Джонас.

Дяволите да я вземат! Беше го накарала да почувства, че ѝ дължи извинение. А никога не се беше извинявал на никого. Твърде стар беше, за да започва да го прави сега.

— Предполагам, че когато сме ядосани, всички казваме неща, които после ни се иска да не сме изричали.

По дяволите, на практика това си беше извинение. Какво ставаше с езика му? Той, изглежда, дърдореше, без да слуша какво му казваше мозъкът. Джеф се отдръпна към вратата, преди да бе казал още нещо.

— Повикайте ме, ако имате нужда от нещо. Няма да си лягам скоро.

— Лягайте си. Сигурна съм, че рано или късно ще си наваксате пропуснатото. Хората като вас винаги го правят.

Джеф я погледна за последен път. Ваялид беше придърпала завивката до брадичката си и лежеше на една страна, обърната с лице към него и със затворени очи.

— Да затворя ли вратата? — попита той.

— Не.

Джеф знаеше, че ще му отговори така. Еси му беше казала, че Ваялид не затваря вратата си. Той обаче си търсеше причини да остане още малко. Опитваше се да си обясни причината за онази целувка и се надяваше да разбере защо тази жена беше по-различна от останалите. Отговорът беше някъде там, но му се изплъзваше. Ако си тръгнеше сега, може би никога нямаше да разбере.

Но Джеф нямаше причина да остане. Не възнамеряваше да целува Ваялид отново. Колкото по-скоро забравеше за това, толкова по-скоро щеше да забрави и за последните пет дни.

Джеф се обърна и тръгна към стаята си. Когато влезе вътре, се отпусна в стола си като бегач след края на състезания. Трябваше да си го каже. Чувствата му към Ваялид не бяха просто физически. Не разбираше как беше възможно това да се случи, но то си оставаше факт.

Братята му щяха да дадат половината от собствеността си, за да разберат. След всичко, което им бе казал за съпругите им, след начина, по който се бе държал през всичките тези години, те никога нямаше да му позволят да го забрави. Нямаше значение, че чувствата му се ограничаваха до привличане. Когато братята му свършиха с него, любовта на Ромео и Жулиета щеше да прилича на временно увлечение.

Той вдигна документите си и се концентрира върху работата си. Трябваше да потърпи още малко. Утре следобед щеше да си замине и щеше да я забрави.

Ваялид се появи, докато Джеф все още тренираше. Той беше обут в панталони и памучна риза. Когато я видя, спусна щангата на пода.

— Искам да ви благодаря за снощи. Съжалявам, че ви отблъснах така. Бях разстроена.

Изглеждаше неуверена, почти срамежлива. Той се запита дали усещаше, че нещо между тях се беше променило. Не можеше да определи какво точно, но знаеше, че то съществува. Бяха споделили нещо и то бе прехвърлило мост, макар и крехък, между тях.

— Не трябваше да оставам толкова дълго — отговори Джеф. — Някой друг също можеше да се събуди.

Тя определено изглеждаше нервна.

— Знам, че не харесвате особено много жените и най-вече севернячките. Това, че дойдохте снощи, означава много за мен.

Той щеше да отрече, но беше твърде късно. Скоро щеше да си тръгне оттук, така че това нямаше никакво значение.

— Обикновено не сънувам кошмари, освен когато съм уморена — продължи Ваялид. — Не можах да си почина в края на миналата седмица. — Лицето ѝ се разведри. — Но всичко ще бъде по-добре, когато вдигнат карантината. През по-голямата част от деня момичетата ще бъдат навън или в час.

— И мен няма да ме има.

Ваялид отново изглеждаше разтревожена, сякаш ѝ се искаше да каже нещо, но не искаше.

— Сигурен съм, че ще изпитате облекчение — продължи Джеф. — Последните няколко дни сигурно са били изпълнени с доста напрежение за вас.

На него не му се искаше карантината да има край, но той беше настъпил и сега му се струваше, че свършва нещо много важно. Ваялид беше една самоуверена кавгаджийка, но той изпитваше леко съжаление, че никога вече нямаше да я види. Трудно му беше да повярва, че това се беше случило толкова бързо, но той беше свикнал тя да бъде край него. Тя беше в състояние да го вбеси само с няколко думи, но бе докоснала и някои места в душата му, които отдавна бяха хванали прах. Беше като свеж вятър, който го караше да се чувства по-жив и по-малко оцетен.

— Не беше толкова зле, колкото очаквах. Надявам се Еси да се оправи с математиката — каза Джеф.

Ваялид успя да се съвземе, пое си дълбоко дъх и прие обичайния си делови вид.

— Сигурна съм, че ще се оправи. А сега по-добре побързайте да си завършите упражненията. Днес е учебен ден и момичетата ще станат рано.

Той я наблюдаваше, докато тя слизаше по стълбите. Сатенената ѝ рокля с цвят на корал се полюшваше в такт с движенията ѝ. След няколко часа той също щеше да слезе по тези стълби за последен път, но щеше да напусне тази сграда по-различен, отколкото когато бе влязъл в нея. Засега Джеф все още не знаеше дали това е добре, или не.

Айрис отвори вратата и надникна в стаята. Фърн седеше в леглото втренчена в прозореца, а таблата със закуската ѝ беше поставена напречно на коленете ѝ.

— Казах на Монти, че си будна — каза Айрис, докато влизаше в стаята. — Беше сигурен, че ще спиш до обяд.

— Айрис! Ти пък какво правиш тук? — Фърн я погледна подозрително. — Кога дойде? Мислех, че ще останеш в ранчото до Коледа.

Фърн се отпусна на леглото. Таблата със закуската се наклони на една страна и остатъкът от кафето ѝ се изля върху чинийката.

— Дай да взема това, преди да го съборя — каза Айрис и сложи таблата на масата до леглото. — Как си?

— Първо ми кажи какво търсиш тук — отвърна Фърн.

Айрис се ухили и се отпусна на леглото.

— Не исках да идвам, но твърдоглавият ми съпруг настоя.

— Той къде е?

— Играе си с момчетата.

— Не мога да си представя защо го прави, но съм му благодарна. Те го обожават. А сега стига си се опитвала да смениш темата и ми кажи защо си тук.

— Чудото най-после се случи.

— Какво чудо? Не е възможно Монти най-после да е пораснал.

— Може би трябваше да те оставя да се залееш с кафе.

— Вземам си думите обратно. Монти ми харесва такъв, какъвто си е.

— И аз също, поне през по-голямата част от време — каза Айрис.

— Изплюй камъчето.

— Бременна съм. Най-после съм бременна. — Айрис прегърна Фърн още веднъж. — Когато разбра, Монти реши, че съм твърде крехка и слаба, за да прекарам дори един миг от следващите седем месеца без лекарски надзор. Ако не се бях съгласила да дойда, той щеше да ме върже и да ме довлече дотук.

— Дейзи също очаква бебе.

— Знам. Пристигнахме в хотела снощи. Не можах да повярвам на очите си, като го видях. Истинска златна мина. Строежът сигурно е

струвал цяло състояние.

— Но се изплаща. Дейзи казва, че хората се избиват да наемат стаи там.

Айрис се разсмя.

— Тайлър изглеждаше разочарован, когато му казах, че съм бременна. Каза, че на семейството щяло да му се наложи да си построи болница за родилки. Ти как си? Дейзи каза, че имаш проблеми.

— Никой не може да каже какво не е наред. Досега не съм се забавяла нито с минута. Този път усетих, че има нещо различно още от самото начало.

— Вероятно този път ще бъде момиче — опита се да я окуражи Айрис. — Преди още да се е родила, се опитва да ти каже, че няма да се съобразява с по-големите си братя.

— Надявам се да си права. Хубаво ще е да бъде момиченце. Обичам момчетата, но ми се иска да имам поне едно дете, което да не вдига шум колкото стадо елени.

— Къде е красивият ти съпруг?

— Джеф го изпрати в Лидвил. Има някакви неприятности с мините.

— Защо Джеф не е отишъл лично?

— Нали го знаеш. Той няма да напусне банката доброволно — внезапно Фърн се разсмя. — Няма да повярваш какво се случи.

Когато Фърн свърши с разказа си, и двете вече се хилеха толкова неудържимо, че очите им се бяха напълнили със сълзи.

— Чакай само Монти да чуе това — каза Айрис между два изблика на смях. — Той харесва Джеф още по-малко от Мадисън. Мислиш ли, че ще дойде тук, когато излезе оттам?

— Вероятно. Защо?

— Очаквам да е на ръба на полудяването. Знам, че не е много любезно от моя страна, но много ми се иска да видя Джеф изваден от равновесие. Поне веднъж.

— Ако изобщо нещо може да го извади от равновесие, то това ще е да бъде затворен в една къща с шестнайсет малки момиченца и една севернячка.

На Айрис не ѝ хареса умората, която се забелязваше по лицето на Фърн. Все още беше ранна утрин.

— Добре ли спиш?

— Не съвсем. Никога не спя добре, когато Мадисън го няма.

— Горкичката! Та него го няма шест месеца в годината. Имаш да си наваксваш цели четири години сън.

Фърн се усмихна.

— Не е чак толкова зле, но наистина ми се иска вече да си е свършил работата и да се прибира. Момчетата имат нужда от поне един родител, който да може да се държи на крака. Те не ме приемат много на сериозно, когато съм на легло.

— Аз мога да се погрижа за това — заяви Айрис. — Сега обаче трябва да намеря Монти, преди да ги е научил да не обръщат внимание на всички правила, на които си ги научила.

Фърн се усмихна.

— Те не са кой знае колко много. Като се има предвид кои са им родителите, направо се учудвам, че се научиха да живеят в къща.

— Не, моето дете е това, което ще бъде наречено детето вълк. На Монти ще му се отрази много добре, ако е момиче. Можеш ли да си го представиш как ще се оправя с дете вълчица?

Двете избухнаха в смях.

— Казах, че тръгвам, а все още съм тук. — Айрис издърпа завивката около Фърн. — Ти си лежи. Аз имам малко работа, но ще се върна и ще остана при теб следобед.

Айрис затвори вратата и отиде да намери Монти. Когато го откри, тя му каза:

— Заминавай при телеграфа — или каквото там е необходимо, за да се стигне до Лидвил — и кажи на Мадисън да се връща незабавно. С Фърн става нещо много лошо.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Ваялид кръстосваше дневната. Сътрудниците на Джеф бяха прекарвали по-голямата част от сутринта в изнасяне на документите си и връщане на мебелите на старите им места. Дори и в този момент те чакаха разглобяването на асансьора, който бе скърцал в продължение на няколко дни под постоянния поток от хартия, храна и дрехи за стаята на Джеф. Дневната ѝ се струваше някак странно тиха. Единствено миризмата на прясна пепел в камината говореше за трескавата дейност, която бе кипяла в тази стая.

Момичетата обядваха в трапезарията. Ваялид трябваше да се храни с тях, но не беше гладна. Само след няколко минути Бет щеше да обяви края на карантината, а с това и края на двете седмици затвор. Но Ваялид не мислеше за себе си, а за Джеф Рандолф.

След вчерашния им спор беше сигурна, че никога повече няма да му проговори. Но след онова, което се беше случило миналата нощ вече не беше толкова сигурна. Не беше човек, който можеше да бъде разбран лесно. Джеф изискваше много от другите, но и от себе си. Не знаеше много за жените. По-често постъпваше неправилно, но у него имаше нещо, което не ѝ даваше да го забрави.

Беше станала свидетелка на твърде много случаи, в които бе проявил избухливия си характер и липсата си на такт и беше чула за войната повече неща, отколкото бе искала да чуе. Ваялид щеше да бъде благодарна, ако никога през живота си не чуеше думата янки. Този човек беше упорит, но и тя не му отстъпваше по инат.

Но дълбоко в него имаше нещо различно. Еси го беше забелязала веднага. Ваялид бе забелязала съвсем малка част от него и до предишната нощ бе мятала, че се е излъгала. Толкова лесно беше да се намерят извинения за мъже като Джеф Рандолф.

Когато си спомни как бе изглеждал той в късите си панталонки, нещо в стомаха ѝ затрептя. Мисълта, че беше толкова податлива на физически реакции я шокираше, но Ваялид не можеше да избяга от

истината. Вече започваше да си въобразява разни неща. Не можеше да бъде другоаче, щом като беше убедена, че той беше я целунал в съня ѝ.

Напрежението от карантината сигурно ѝ се отразяваше. Ваялид не можеше да се сети за нещо по-невероятно от това да бъде целуната от Джеф. Беше изненадана, че той бе забравил за работата си достатъчно дълго, за да разбере, че тя сънува кошмар. Откритието, че се намира в ръцете му ѝ беше дошло като гръм от ясно небе, дори и след като той и бе обяснил как се бе стигнало до това. Беше изненадана, че Джеф не я бе оставил да падне на пода.

Не, това не беше честно. Той може и да не я харесваше, но в него имаше някаква галантност, която го караше да се държи по един и същ начин с нея и с всички жени, въпреки че тя беше янки. Но това не беше достатъчно да го накара да я целуне. На Ваялид ѝ се искаше той наистина да я беше целунал.

Тази мисъл я удиви. Нямаше начин да е била толкова пленена от външността му, та да ѝ се иска той да я целува. Тя си беше мечтала за него, но това беше естествена реакция от близостта на привлекателен мъж. Да ѝ се иска той да я целува, означаваше нещо съвсем различно. Вратата към спалните помещения се отвори и прекъсна размислите ѝ.

— Дванайсет часът е — обяви Бет. — Край на карантината.

Ваялид нямаше възможност да почувства облекчение или разочарование, защото момичетата се втурнаха покрай нея като малки кученца, пуснати от клетка. Тя им беше казала, че могат да прекарат един час навън и те изглежда бяха решени да не загубят нито минута. Когато близначките стигнаха до вратата, Ваялид сложи ръце на раменете им и ги издърпа настрана.

— Няма ли да кажете довиждане на чичо си? — попита ги тя.

— Можем да му помахаме — предложи Аурелия.

— Не мисля, че това е достатъчно — каза Ваялид. — Вие сте причината, поради която той беше затворен тук с нас. А и не прекарахте много време с него.

— Той е твърде груб — каза Джулиет.

— Той харесва Еси повече от нас — добави Аурелия.

— Независимо от това трябва да му кажете довиждане и да му благодарите за това, че дойде да говори с мен за вас.

— Не можем ли да го изчакаме навън? — попита Аурелия.

— Той може да се забави горе — допълни сестра ѝ.

— Добре, но не се отдалечавайте много, за да ме чуете, когато ви повикам.

— Няма — обещаха в един глас двете. След това се втурнаха през вратата преди Ваялид да си беше променила решението.

— Мислиш ли, че ще искат да влязат вътре след един час? — попита Бет. Двете гледаха как момичетата се гонят весело по широката поляна.

— След две седмици бездействие ще бъдат толкова изморени, че няма да могат да се държат на краката си.

Бет погледна през рамо към вратата, която водеше към спалните помещения.

— Той кога си тръгва?

— Скоро. Едва ли ще иска да остане повече, отколкото е необходимо.

Думите ѝ сякаш накараха Джеф да се появи. Вратата на стаята се отвори и Джеф и Еси влязоха заедно в дневната. Ваялид не го беше виждала от сутринта — тя си беше наложила да стои далеч от него — и сега го гледаше сякаш го виждаше за пръв път. Той беше толкова красив, облечен в тъмносин вълнен костюм, бяла риза и черна папийонка. Русата му коса беше сресана докато още е била мокра, но въпреки това няколко косъмчета бяха избягали от гребена и нарушаваха вида му. Очите му бяха толкова сини, а раменете толкова широки, че Ваялид трябваше да си напомни, че трябва да диша.

Джеф си тръгваше. Тя вече нямаше да се чуди как да го избягва, нямаше да се притеснява, че ще му се налага да използва банята, че ще я събуди с упражненията си или че ще я покани на вечеря. Нямаше да ѝ се налага да се притеснява от неочакваните реакции на тялото ѝ на неговото присъствие. Животът ѝ щеше да се върне към нормалния си ритъм. Нормалният живот никога не се беше струвал толкова непривлекателен на Ваялид.

Еси се хвърли към нея.

— Моля ви, накарайте го да остане.

— Сигурна съм, господин Рандолф с нетърпение очаква да се върне на работа — каза Ваялид, изненадана от молбата на момичето. — Не можеш да очакваш от него да остане в сграда, пълна с малки момиченца.

— Вие не сте момиченце.

Погледът на Ваялид се премести върху лицето на Джеф преди тя да се овладее. На него изглежда му беше също толкова неудобно, колкото и на нея.

— Господин Рандолф си има семейство и работа и много задължения.

— Близначките казаха, че ако се държат лошо, ще го накарате да се върне.

— Не мисля, че това е добра идея — отговори Ваялид.

— Но аз искам той да се срещне с татко.

— Вече се познавам с баща ти — намеси се Джеф.

— Но аз искам да ви покажа на него.

— Може би някой друг път — каза Ваялид.

Еси се обърна от Ваялид към Джеф и го дръпна за ръката.

— Нали ще се върнете? Моля ви.

Ваялид си помисли, че Джеф ще изгуби самообладание и ще се ядоса. Еси вероятно му беше досаждала цяла сутрин. Вместо да се мъчи да оправя личното си объркване, Ваялид трябваше да обръща по-голямо внимание на работата си.

— Имам по-добра идея — каза Джеф. — Защо пък някой ден баща ти да не те доведе в банката?

Еси подскочи от радост.

— Обещавате ли?

— Обещавам.

— Виждам баща ти да се задава по пътя — каза Бет.

— Защо не изтичаш да го посрещнеш? — предложи Ваялид.

— Можете да се видите с татко сега — извика Еси. — Нали няма да си тръгнете, преди да се върна?

— Обещавам да те изчакам — отвърна Джеф.

Решила проблема си, Еси се стрелна през вратата, която Бет й държеше отворена, и се затича през поляната, за да посрещне баща си.

— Съжалявам. Не съм предполагала, че ще ви досажда толкова — обърна се Ваялид към Джеф.

— Скоро ще ме забрави — отговори той.

Ваялид се съмняваше, че обитателките на училището щяха да го забравят толкова лесно. Те стояха мълчаливо и се гледаха.

— Ще ви изпратят ли кола? — попита след известно време Ваялид.

— Аз винаги ходя пеш. Това е едно от най-добрите упражнения. Трябва и вие да опитате.

— Но аз го правя — отвърна обидено Ваялид. — Само че не мога да отсъствам твърде дълго от училището.

— Трябва да включите ходенето в режима на момичетата.

— Може би трябва да поговоря с госпожица Сетъл.

— Ще имате тази възможност още сега. Тя идва насам.

Излязоха навън. Госпожица Сетъл, помощничката ѝ и двама от членовете на училищното настоятелство, изглежда, ги бяха очаквали, тъй като тръгнаха към тях веднага щом видяха Джеф.

Ваялид остана малко по-назад. Тя ги гледаше как му се подмазват, как му оказват вниманието, с което даряваха само богатите и влиятелни хора. Веднъж той погледна към нея и тя си помисли, че му се иска да дойде и да го спаси от тях. Но това беше смешно. Беше свикнал да му оказват такова внимание и сигурно знаеше как да се справи сам.

Тя се опита да концентрира вниманието си върху момичетата, върху Еси, върху каквото и да е, стига да не бе Джеф и неговото заминаване. Той вече беше изчезнал — госпожица Сетъл и останалите го бяха заобиколили и той вече не се виждаше.

Ваялид тръгна да посрещне Еси и баща ѝ, когато Джеф се измъкна от обкръжението си. Той се приближи до нея, хвана я за ръка и я замъкна до госпожица Сетъл.

— Госпожица Гудуин се справи много добре с всичко — каза той. След това я избута пред себе си. — Едва ли ѝ е било много лесно да бъде затворена с толкова много момичета в продължение на две седмици. Мисля, че трябва да ѝ дадете една седмица почивка, за да се възстанови.

Ваялид беше удивена, но не повече от госпожица Сетъл.

— Но ние нямаме с кого да я заместим! — възкликна директорката.

— А вие самата? — попита Джеф.

Членовете на настоятелството изглеждаха шокирани, а госпожица Сетъл сякаш всеки миг щеше да припадне.

Ваялид се обърна и погледна Джеф, за да види какво го бе накарало да направи подобно предложение. Дали се опитваше просто

да провокира госпожица Сетъл както бе провокирал и самата нея? Той я погледна, но сините му очи не ѝ дадоха отговора, който търсеше.

— Това няма да бъде необходимо — обърна се Ваялид към директорката. Гласът ѝ звучеше твърде високо в настъпилата тишина. — Ще се оправя бързо.

— Глупости — отсече Джеф. — Вие сте изтощена. Ще прекарате два дни в хотела на Тайлър. Настоявам.

Два дни! Той не беше забравил.

— В „Уиндзор“! — едва си пое дъх госпожица Сетъл. — Но там никога няма места.

— Тайлър пази два апартамента за семейството — отговори Джеф. — Тя може да отседне в един от тях.

— Но... — опита се да възрази Ваялид.

— Край на дискусията — заяви Джеф. — Тайлър ще изпрати колата да ви вземе в четири часа. Така ще имате време да се настаните преди вечеря. Дотогава ще можеш да намериш някой, който да остане с момичетата, нали, Елеонор? — обърна се той към директорката, която го гледаше зяпнала. — По-добре побързай, ако не искаш да обърнат училището с главата надолу. Представи си какво ще стане, ако близначките бъдат оставени без надзор за два дни.

Госпожица Сетъл изглеждаше също толкова изненадана, колкото и Ваялид, но Джеф просто каза:

— Къде са малките чудовища? Искам да им хвърля още един поглед, за да се уверя, че не са счупили нещо, откакто ги видях за последен път.

Ваялид се овладя достатъчно, за да му посочи към близначките. Преди Джеф да успее да помръдне обаче Еси доведе баща си.

— Това е татко — заяви гордо момиченцето.

Въпреки че не се беше оправила от изненадващата покана на Джеф, Ваялид усети как очите ѝ се навлажняват. Никога досега не беше виждала Еси толкова щастлива. Момичето гледаше към баща си, сякаш той беше единственият човек на света. Дори обожаваният от нея Джеф беше почти невидим в присъствието на баща ѝ. Харолд Браун беше висок и слаб, с дебели, гъсти мустаци и бакенбарди. На Ваялид ѝ се прииска да му оскубе мустаците косъм по косъм за това, че толкова дълго беше пренебрегвал собствената си дъщеря.

— Радвам се да видя, че си толкова точен — каза Джеф и в гласа му се долови студено предупреждение. — Много липсваше на Еси.

— Бях доста зает — отвърна Браун. — При толкова много работа и с тази карантина аз...

— На всички ни беше трудно — намеси се госпожица Сетъл, която вече се беше възстановила достатъчно, за да говори с друг богат родител. — Сигурна съм, радвате се, че дъщеря ви се връща при вас здрава и читава.

— За което трябва да благодариш на госпожица Гудуин — каза Джеф.

— На никого не му беше позволено да влиза в сградата — вметна един от членовете на настоятелството. Той беше самодоволен дребосък, дебел и плешив и толкова стар, че в училището учеше внучката му. — Законът го забранява.

— Радвам се, че се видяхме, Браун. Не искам да те отделям от дъщеря ти за дълго — каза Джеф и се обърна към директорката. — Не забравяй, че госпожица Гудуин трябва да бъде готова да тръгне след един час. О, господи, ето ги и племенничките ми.

Аурелия и Джулиет се приближиха предпазливо и Ваялид ги подкани:

— Хайде, той няма да ви ухапе.

Възрастните се разсмяха, но близначките не бяха много уверени.

— Вие докажете, че можете да се държите добре, така че очаквам да продължите в същия дух.

— Да, чичо Джеф — казаха двете в един глас.

— Добре. А сега изчезвайте.

Те приеха думите му буквално и изчезнаха с максимална бързина.

— Такива хубави момиченца — каза госпожица Сетъл. — Сигурно много се гордеете с тях.

— Щях да се гордея още повече, ако не бяха такива проклети палавници — отвърна той и се обърна към Ваялид. — За вечеря се обличаме официално. — С тези думи той се обърна и тръгна към пътя. Ваялид и останалите го гледаха мълчаливо.

— Май ще е най-добре да започнете да си стягате багажа, госпожице Гудуин — каза единият от настоятелите. — Не трябва да го карате да чака.

— Откъде ще ѝ намеря заместничка за толкова кратко време? — попита госпожица Сетъл. — Близначките създават толкова много неприятности.

— Опитайте се да намерите някого, когото харесват — предложи вторият настоятел. Той също беше дебел и плешив, но беше млад и гладко обръснат. Ваялид беше срещала дъщеря му. — Училището ни за момчета ще бъде завършено догодина. Не можем да позволим синовете на Рандолф да учат на друго място.

— Ще ви очаквам не по-късно от сряда на обяд, госпожице Гудуин — каза директорката. — Наистина не знам как този мъж очаква да се справя без вас.

Ваялид не можеше да мисли за проблемите на госпожица Сетъл. Тя се опитваше да успокои собствените си емоции. Надежда, страх, цинизъм, размисъл, здрав разум и още една дузина чувства се бореха за превес. Тя се опитваше и да разбере какво бе накарало Джеф да ѝ отправи поканата си. Той очевидно бе запомнил какво му бе казала тя предишната нощ. Джеф ѝ беше уредил почивка. Какво друго можеше да поиска да направи той?

Беше я поканил да отседне в семейния хотел. Възможните обяснения бяха безброй. Ваялид си каза, че ще бъде загуба на време да се опитва да ги подреди. Скоро щеше да разбере кое от тях беше истинското.

Джеф огледа дневната на Фърн с неприкрито отвращение. Ама че късмет, да открие, че всички членове на семейството в радиус от сто мили се бяха събрали тук. Той беше още по-отвратен от това, че Айрис и Дейзи бяха бременни, а Монти и Тайлър се държаха сякаш бяха направили нещо изключително. Никой не беше реагирал добре на забележката му.

Вероятно щеше да бъде по-добре, ако вместо да беше дошъл тук, бе отишъл да види Луиз. Той беше уверен, че физическото облекчение щеше да му помогне да изтрие образа на Ваялид Гудуин от съзнанието си. Но Джеф не беше в настроение за компанията на Луиз. Раздразнен и объркан от чувствата си, беше решил да види Фърн.

— Малките чудовища се държаха прилично, докато бях там — каза той, — но очаквам всеки момент да направят нещо лошо. Не знам

как някой толкова тъп мъж като Джордж може да създаде две такива дяволски изчадия.

— Просто имат твърде много енергия — каза Айрис. — Спомням си, когато ме изпратиха в пансион. Мразех всяка минута от престоя си там, докато не пораснах достатъчно, за да мога да ходя на събирания.

— Тогава можеш да отидеш и да стоиш при тях.

— Може и да го направя, само и само да се отърва от Монти. Там сигурно ще имам по-голяма свобода.

От начина, по който Монти се ухили на жена си, на Джеф му се повдигна. Монти не беше любимият му брат, но преди да срещне Айрис, никога не се беше държал като глупак заради някаква жена. Тайлър, изглежда, се справяше по-добре. Той поне беше достатъчно умен, за да продължи да работи. Ако Монти се мотаеше наоколо без работа цяла зима, те всички щяха да откачат.

— Искан ми се да не беше пращала телеграмата на Роуз — каза Фърн. — В крайна сметка, аз ѝ обещах да се погрижа за близначките.

— Не можем да очакваме това от теб, след като дори не можеш да ставаш от леглото — отвърна Дейзи.

— Никой не може да контролира тези момичета — намеси се Монти. — Лошо ми става, като си помисля какви ще бъдат след десет години.

— Е, аз нямам нищо общо с тях — каза Джеф, — нито след десет минути, нито след десет години. Стига ми, че бях затворен с тях за четири дни.

В очите на Монти проблесна дяволито пламъче.

— Фърн ми каза, че домакинята ти е била някаква красива янки изкусителка.

— Червенокоса е. Мисля, че знаеш повече за нея от мен — отговори Джеф.

— Какво точно искаш да кажеш с това? — подскочи брат му.

— Как изглежда? — намеси се Айрис, опитвайки се да предотврати спора. — Фърн казва, че е доста хубава.

Това не беше думата, с която той би описал Ваялид. Интелигентна, самоуверена, красива и опасна бяха най-близките епитети за качества, които му пречеха да я забрави.

— Тя е от Масачузетс — каза Джеф под зоркия поглед на пет чифта очи. — Какво друго искате да знаете?

Той нямаше намерение да им казва за кожата ѝ, за косата ѝ или за начина, по който изглеждаше, когато закриваше очи, за да не гледа разголеното му тяло.

— За бога, Джеф — каза Фърн, — милиони хора живеят в Масачузетс. Предполагам, че доста от тях са червенокоси. Но те не могат да бъдат еднакви.

— Не мога да знам. — Той беше сигурен, че нито един от тях нямаше да хареса Ваялид.

— Ти си говорил с нея, нали? — поинтересува се Тайлър. — И си я поканил да разделиш с нея храната, която ти изпращах?

— Да, така е. И се надявам повече да не правиш такива глупости. Тя се чувстваше също толкова неудобно, колкото и аз.

Не, истината беше, че той се беше чувствал неудобно. Тя се беше опитала да се държи, сякаш ѝ харесва да бъде с него, но нямаше жена, на която би ѝ харесало да прекара вечерта с мъж, който първо мълчеше, а след това започваше да спори.

— Никой не може да се чувства неудобно, когато яде храната на Тайлър — каза Айрис.

— Може, ако вечеря с Джеф — вметна Монти.

— И какво мисли тя за „Бифтек Рандолф“? — поинтересува се Айрис. — Ние хапнахме от него, когато пристигнахме. Кълна се, че можех да изям още една порция.

— Тя не дойде на вечеря тази вечер — информира ги Джеф. Беше се чудил дали щеше да дойде, ако я бе поканил. Не че я беше поканил, но все пак не бе спрял да се пита дали щеше да приеме поканата му, или не.

— Защо? — попита Фърн.

— Трябва ли да питаш? — намеси се пак Монти. — След като е вечеряла два пъти с него, тя сигурно се е отказала да се храни изобщо.

— Защо не дойде? — повтори Фърн, без да обръща внимание на Монти. — Ти нали я покани?

— Не — отговори Джеф. Колкото и да се беше ядосал онази вечер, той все пак си бе помислил да я покани за вечеря. Всъщност през цялото време, докато се бе хранил, не бе спрял да се чуди какво ли прави в този момент Ваялид.

— Трябвало е да я поканиш дори само заради това, че й се е наложило да те търпи — каза Айрис.

— Тя нямаше да дойде.

— И защо? — попита отново Фърн.

Джеф си помисли, че идването му тук беше грешка. Роднините му щяха да изцедят и най-малката подробност от него и онова, което щяха да научат, изобщо нямаше да им хареса. Това пък не се харесваше на него.

— Имахме малко разногласие — отговори той.

— Не си споменал войната, нали? — сбърчи вежди Фърн.

— Тя поиска да обясня причините за войната пред момичетата — отговори й Джеф и всички в стаята изпъшкаха.

— Струва ми се, каза ни, че тя била интелигентна жена — каза Монти. — Това едва ли е вярно, щом не е могла да разбере само за десет секунди, че по отношение на тази война Джеф е абсолютен глупак.

— За мое щастие тя не мислеше така — тросна се Джеф. — Брат й е бил ранен по време на последната офанзива. За разлика от вас тя не се прави, че нищо не се е случило.

След поредното общо изпъшкване Монти се поинтересува:

— Щом като тя проявява такова разбиране, защо не си седи у дома и не се грижи за брат си?

— Защото той е починал.

— Ние не извадихме такъв късмет.

— Монти! — скастри го Фърн.

— По дяволите, писна ми да слушам за нещо, което е станало преди четиринайсет години. Ако смятате да говорите за това, аз си тръгвам. — Монти стана и отвори вратата, но звукът от тропане на крака го накара да се спре. Той се обърна към Фърн.

— Да не би да държиш крави в къщата? Имам чувството, че тук има цяло стадо.

Фърн се усмихна щастливо.

— Това са момчетата. Часовете им са свършили и им е време да ме посетят, преди да излязат навън.

Джеф тръгна към вратата.

— Сега, изглежда, е моментът да се махна. Между другото, след като толкова много ви интересува госпожица Гудуин, сигурно ще се

зарадвате да разберете, че ще можете да се запознаете с нея. Аз я поканих да прекара два дни в хотела.

— Какво? — удиви се Фърн.

— Не го вярвам! — каза Айрис.

— И къде ще я настаним? — попита Дейзи. — Всички стаи са заети.

— В апартамента на Джордж и Роуз — информира я Джеф.

— Не можеш просто така да каниш някого да отсяда в хотела, без да ни кажеш — възмути се Тайлър.

— Е, току-що ви казах. А, преди да съм забравил, тя ще очаква да ѝ изпратиш колата в четири часа.

— Направо не мога да повярвам — каза Айрис, повече на себе си, отколкото на другите.

— Ти как ще си свършиш работата в хотела? — попита Дейзи.

— Нали винаги се оплакваш от шума.

— Ще си бъда в службата, както обикновено — отговори ѝ Джеф.

— Но кой ще забавлява госпожица Гудуин? — настоя Дейзи.

— Вие. Аз го правих в продължение на четири дни. — Ядосаните им изражения го накараха да се засмее. — Приемете това като вашия принос за образованието на близначките.

Той почти успя да мине през вратата, преди три момчета с гарвановочерни коси да влетят в стаята. Последва ги бавачка, която носеше четвърто момче на около две години. Двете най-големи момчета се хвърлиха към Монти.

— Можеш ли да си играеш с нас сега? — попита по-малкото.

— Този път искам да яздя пред теб — каза по-голямото.

— Джеймс, ела тук с Тезуел — нареди Фърн. — И докато идвате, внимавайте да не прегазите Тъкър и Стюарт.

— Не знам защо си оставила Мадисън да даде такива смешни имена на момчетата — каза Монти. — В училище ще се спукат да ги подиграват.

— Това са хубави имена от семейството — каза Джеф, за когото беше твърде необичайно да защитава някого от братята си.

— Не са по-лоши от Аурелия и Джулиет — каза Фърн.

Докато останалите продължаваха разговора си, Джеф се измъкна навън. Цели двацет минути темата бяха единствено синовете на

Фърн. Но когато момчетата бяха излезли с Монти и бавачката, Фърн се обърна към Айрис.

— Защо, по дяволите, Джеф ще кани госпожица Гудуин да прекара два дни в хотела?

— Не знам, но когато го каза, направо щях да падна.

— Мислиш ли, че той я харесва? — попита Дейзи.

Айрис се разсмя.

— Ти си отскоро в семейството, но едно от нещата, които ще научиш твърде скоро, е, че Джеф не харесва никого, който е имал каквато и да било връзка със Севера. Горкичкият, той изобщо не ме харесва, но аз съм единствената му снаха, която съвестта му позволява да одобрява.

— Той заслужава да се влюби в нея — намеси се Дейзи. — И не само това, ами му се пада тя да го отхвърли категорично.

— Боже милостиви! — каза Тайлър и се изправи с бързина, непристъпа за него. — Не пожелавайте подобно нещо да се случва в семейството. Ние не сме най-добрите хора на света, но не заслужаваме такова проклятие.

Един прислужник свали стълбичката и отвори вратата на каретата, за да може Ваялид да слезе пред входа на хотел „Уиндзор“. Друг свали багажа ѝ и го внесе вътре. Трети ѝ отвори входната врата. Четвърти я поведе през фоайето.

Ако допреди малко беше удивена, сега тя се почувства направо замаяна. Хотелът надхвърляше и най-смелите ѝ представи, фоайето беше огромно. Подът и колоните бяха от бял мрамор и му придаваха приветлив вид. Мебелите и тапетите в златно и пурпурно бяха зашеметяващи. Една жена, висока поне метър и осемдесет и очевидно бременна, се приближи към нея.

— Вие сигурно сте госпожица Гудуин. Аз съм Дейзи Рандолф, снаха на Джеф.

— Той тук ли е? — попита Ваялид, която копнееше да види поне едно познато лице сред целия този ужасяващ разкош.

— За съжаление, той има много работа и трябваше да остане в банката. Страхувам се, че довечера ще трябва да се задоволите с компанията на семейството. Освен ако, разбира се, не желаете да

останете сама. Джеф казва, че имате нужда от два дни спокойствие за това, че е трябвало да останете затворена с ужасните близначки.

— С удоволствие ще се присъединя към вас, ако нямате нищо против — каза Ваялид, която се ужасяваше повече от мисълта да остане сама тук, отколкото да прекара вечерта с непознати. — Ще се радвам да си поговоря с госпожа Мадисън Рандолф.

— Май нямате късмет — каза една красива червенокоса жена. Ваялид бе изтърпяла доста подигравки заради цвета на косата си, но в този момент разбра как изглеждаше червената коса в действителност. — Аз съм Айрис Рандолф, другата снаха. Лекарят на Фърн не ѝ позволява да излиза от къщи, но тя настоява утре да дойдете на вечеря при нея.

Ваялид кимна в знак на съгласие и остави двете жени да я придружат до един асансьор. Нищо чудно, че Джеф не бе пожелал да остави работата си, за да прекара вечерта с нея. В сравнение с останалите жени в семейство Рандолф Ваялид беше почти незабележима. Ако не беше наложена карантината, Джеф никога нямаше да я забележи.

— Ние вечеряме в частната трапезария — обясни с усмивка Дейзи. — Затова не се чувствайте длъжна да се обличате официално. Сигурна съм, досетили сте се, че очаквам дете. Айрис също е бременна. Затова ние се възползваме от всяка възможност да ни бъде колкото се може по-удобно.

— Съпругът ми ще се присъедини към нас, ако успее да се отърве от момчетата на Фърн — каза Айрис.

— И моят също — добави Дейзи, — ако успея да го измъкна от кухнята. Когато решихме заедно да построим този хотел, не предполагах, че ще ми се налага да му се моля да ми помага всеки път, когато трябва да вземам решение.

— Искате да кажете, че сама управлявате хотела? — попита Ваялид и се зачуди как ли би реагирал Джеф на подобно изказване. Тя не можеше да си представи, че той би одобрил даването на много власт на една жена. Но той не можеше да контролира снахите си. Може би точно това беше причината да не дойде на вечеря.

Не, не се опитвай да се самозалъгваш. Той не дойде, защото ти не си достатъчно добра причина да остави работата си.

— Харесва ми да управлявам хотел — отговори Дейзи. Тя се усмихна, сякаш споделяше някаква тайна между приятелки. — Голямо удоволствие е да можеш да нареждаш на мъжете какво да правят. Аз се справям много добре, но всички знаят, че причината хората да се тълпят тук е храната.

Ваялид вярваше, че това е така. Тя не беше забравила вкуса на нито една хапка от двете вечери, които беше споделила с Джеф. Асансьорът пристигна на втория етаж и те излязоха.

— Ще ви настаним в апартамента, който пазим за Роуз и Джордж. Това е съвсем честно, защото вие е трябвало да търпите техните близначки.

Дейзи отвори една врата и вкара Ваялид в една приказна стая. Ваялид не можеше да си представи, че беше заслужила да прекара две нощи в такъв лукс само защото бе изтърпяла няколко палавници.

Дневната беше с размерите на училищната. След спартанската простота на новоанглийските мебели в училището мебелите в стил Луи XV, тапицирани в коприна в кралско синьо със сребърни ръбчета й се струаха невероятно разкошни. Ламперията на стените беше поръбена със злато. Килимът беше в синьо и бяло със златно. Завесите бяха от синьо кадифе със сребърни ширити.

Спалнята, по-голямата част от която беше заета от огромно легло, представляваше фантазия в синьо и бяло. Една прислужница вече разопаковаше дрехите на Ваялид и ги прибираще в гардероба. Когато Ваялид осъзна, че ще има собствена баня, тя се почувства на седмото небе от щастие.

— Вечерята е в седем и половина — каза Дейзи и посочи на гостенката си един звънец. — Ако ви трябва нещо, позвънете.

— Ще ви оставим малко на спокойствие — каза Айрис, — но ако имате някакви въпроси, аз съм в съседната стая. Ще дойда да ви извикам за вечеря.

Ваялид едва успя да изрече благодарностите си, след което застана вцепенена от удивление, защото едва сега осъзна, че щеше да прекара два дни като почетна гостенка в най-големия апартамент на най-луксозния и най-известния хотел в Денвър.

Извика и се хвърли на леглото. Уверена, че някои гости могат да си помислят, че ги нападат индианци, закри устата си с ръка, след което се разсмя. Стените тук бяха толкова дебели, че не беше

възможно някой да беше чул вика й. След два дни пак щеше да се прави на майка на всички онези момичета, но дотогава щеше да се наслаждава на всяка минута от престоя си в този невероятен разкош.

Не можеше да си представи защо Джеф я беше поканил, а след това бе решил да не се появява. Това обаче не трябваше да я изненадва. Беше типично в негов стил да ѝ предложи някаква компенсация за това, че ѝ се беше наложило да го изтърпи, но да смята, че той не трябва да взема участие в това.

Беше разочарована и си го призна. Ваялид си каза, че изглупяваше, като оценяваше толкова високо волята за оцеляване. Но след като беше загубила семейството поради липсата на точно тази воля, тя просто не можеше да се спре. Ваялид нямаше нищо против, че Джеф беше боец, дори и това да означаваше, че и тя щеше да отнесе няколко удара.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Тази вечер си различен от друг път, Джеф — каза Луиз. Тя разгърна халата си, за да му даде възможност да види по-добре покрития ѝ с черна дантела корсет. — Не е в твой стил първо да искаш да се нахраниш.

— Просто съм изморен. Напоследък работя повече от обикновено.

Тя го огледа над чашата си с вино.

— Чудех се защо не беше идвал толкова дълго. Не в твой стил. — Тя отметна рамене назад и това накара големите ѝ гърди да придобият още по-внушителни размери.

Двамата седяха край маса, отрупана с останките от вечерята им. Храната не беше толкова добра, колкото ако Джеф беше отишъл да вечеря в хотела. Компанията също не беше от най-добрата. Не че тази вечер Луиз беше по-различна от стотиците други нощи, които бяха прекарвали заедно. Просто цялата вечер му се струваше досадна. Джеф дори не беше направил онова, за което бе дошъл тук.

— Проблеми с бизнеса ли имаш? — попита го Луиз. Тя се наведе напред, за да му покаже дълбоката вдлъбнатина между гърдите си.

— Не. Ако се изключи един малък проблем с една мина в Лидвил, всичко върви по-добре от обикновено.

Двамата често обсъждаха работата му, но винаги после. Луиз беше умна жена, която успяваше добре да се възползва от информацията, която Джеф понякога ѝ даваше в знак на благодарност за онова, което бе направила за него. С нея той можеше да задоволява сексуалните си нужди, без да чувства липсата на ръката си.

— Изглеждаш ми угрижен. — Тя сви устни в подканваща гримаса.

Двамата се бяха запознали преди девет години. Джеф беше спасил Луиз от побоя, който се бе канел да ѝ нанесе някакъв раздразнен клиент. Тя му бе предложила да си плати по единствения възможен за нея начин. Джеф ѝ бе намерил квартира, където не ѝ се

налагаше да приема всеки срещнат на улицата. Тя му се бе отплатила, като запазваше две нощи в седмицата за него. С годините връзката им беше прераснала в приятелство. Оттогава Джеф не беше спал с друга жена.

Луиз застана пред него. Седна върху краката му, обви ръце около врата му и повдигна гърдите си нагоре, докато цялото му лице не беше зарито в тях. Той не реагира и тя започна да го милва между краката. Джеф усети познатата тръпка в слабините си, но за негово удивление този път не почувства обичайното желание да се забие в тялото ѝ.

С годините те бяха създали една безпроблемна приятелска връзка, но внезапно той осъзна, че иска нещо повече от това. Не беше съвсем сигурен какво точно, но знаеше, че виновницата за това му желание беше Ваялид.

Луиз се отдръпна назад, за да го погледне.

— Сигурен ли си, че всичко е наред? Такова нещо не ти се е случвало досега.

Джеф си помисли, че тя беше загрижена повече от липсата на интерес у него, отколкото за самия него. Ако една жена с нейната професия започнеше да губи привлекателността си, очакваха я сериозни неприятности.

— Ти си съвсем наред — отвърна ѝ той и я целуна по гърдите. — Просто тази вечер аз не съм на себе си.

Луиз беше амбициозна жена. Тя беше използвала връзките си, създадени с помощта на Джеф, за да се образова, държеше да знае последните новини в бизнеса и политиката и бе подобрила стила си на обличане. В много отношения можеше да се държи като дама по-добре от някои от жените от висшето общество на Денвър.

— Какво си направил със себе си? — попита тя. — От девет години не съм те виждала в такова състояние.

Той не можеше да ѝ каже, че във фантазиите си я е заменил с някаква червенокоса домакиня. Луиз никога нямаше да му прости подобно нещо.

— Предполагам, така става, когато човек го затворят под карантина.

— Какво! — Луиз отскочи от него, сякаш беше заразен с някаква смъртоносна болест. — Дошъл си тук заразен и не си ми казал?

— Не съм заразен — отговори Джеф. — Отидох да видя в какви неприятности са се забъркали племенничките ми и трябваше да изкарам последните няколко дни под карантина. Болестта вече беше отминала. А и мен ме държаха далеч от момичетата.

— Изкарал си карантината в девическо училище? Не ми казвай, че е онова луксозното на 17-та улица.

— Същото.

Луиз започна да се смее.

— Горкичкият. Сигурно си откачил, когато са те затворили с онези пискливи девици. И въпреки това не трябваше да идваш тук. При заразните болести няма нищо сигурно. Дори сега може да си болен, без да знаеш. Можеш да ме заразиш, а аз да предам заразата на моите момичета. Това ще ни съсипе.

— Не съм заразен.

— Може и да не си, но със сигурност се държиш странно. Личи си. — Тя се отдръпна още малко назад, грабна една кърпичка и я размаха във въздуха, сякаш така щеше да отпъди болестта от своята част на стаята. — Може би трябва да си вървиш.

Джеф се изненада от облекчението, което изпита. В това нямаше никакъв смисъл. Двамата с Луиз винаги се бяха чувствали много добре заедно.

— Може би така трябва — каза той и стана. — Днес не съм много добра компания.

— Не се тревожа за това.

— Знам. Ти се тревожиш за болестта, която може да се крие някъде из мен.

— Може. Не трябваше да идваш. Не беше честно да не ми казваш.

— Не се притеснявай. Няма да дойда пак, преди да съм уверен, че съм абсолютно здрав.

Джеф беше раздразнен. Луиз прекаляваше. Той не беше болен и не носеше никаква зараза. Въпреки това нямаше да остане. Имаше нужда да е насаме със себе си. Трябваше да разбере защо всеки път, когато погледнеше към Луиз, виждаше Ваялид.

Ваялид се отпусна върху пухения дюшек. Щеше да ѝ бъде трудно да се върне в училището след два дни, прекарани в такъв разкош. Тя се загледа в гипсовите орнаменти на тавана, лампите „Тифани“, масата с мраморен плот и огромното огледало. Само мебелите в спалнята трябваше да струват повече от къщата на баща ѝ.

Тя се беше притеснявала много от срещата със семейството на Джеф, но в действителност вечерята се бе оказала забавна. Храната беше невероятно вкусна, а и тя харесваше роднините на Джеф, особено Айрис и Монти. Харесваше ѝ тяхната енергия, желанието му да се наслаждават на всичко в живота, склонността им към схватките. На Ваялид ѝ беше много интересно какво дете щеше да им се роди. Тя се зачуди дали ако се окажеше момиче щяха да го изпратят да учи в нейното училище. Ако Харви Маккий не направеше нещо с мината ѝ, със сигурност щеше да си остане в училището.

Дейзи и Тайлър се оказаха по-загадъчни за нея. Това може би се дължеше на факта, че Тайлър остана само колкото да опита храната си, а на Дейзи ѝ се наложи на два пъти да излиза по време на вечерята, за да урежда някакви проблеми. Чувството, че е постоянно търсена, би докарало Ваялид до лудост, но тези двамата, изглежда, копнееха точно за такъв живот. Те бяха също толкова неизлечими работохолици, колкото и Джеф.

Ваялид се бе опитала да изгони Джеф от мислите си, но по време на вечерята той се бе завърнал няколко десетки пъти в съзнанието ѝ. Тя си спомняше приборите от двете им вечери заедно. Дори и свещниците ѝ изглеждаха познати.

Ваялид си помисли колко много ѝ се искаше да види Джеф и се ядоса на себе си. Трябваше да преодолее чувството на огорчение от това, че той не бе дошъл на вечеря. Все пак не беше обещавал нищо, а и тя не бе очаквала подобно нещо точно от него.

На вечеря всички се бяха държали весело. Тя предполагаше, че в присъствието на Монти и Айрис нямаше как да бъде другояче. Те имаха толкова много енергия, че я караха да се чувства старица. Джеф притежаваше същата жизненост, но при него тя беше по-тиха, почти скрита и не излизаше на повърхността, а оставаше в дълбокото.

Ваялид се замисли какво правеха момичетата. Тя се усмихна, когато си представи как госпожица Сетъл се оправя с близначките и Бети Сю. Ваялид се надяваше, че Еси е прекарала добре с баща си, но

й се искаше той да беше дошъл по собствена воля, а не под влиянието на Джеф.

Тези мисли я накараха отново да се сети за Джеф. Всъщност напоследък всичко я караше да мисли за него. Ваялид предполагаше, че това не беше нещо неочаквано. Ако не го беше срещнала, сега нямаше да се намира в тази стая. Може би точно в това беше проблемът. Тъй като той не се интересуваше от нея чак толкова, че да дойде и да види дали тя се забавлява, Ваялид просто не можеше да си представи защо изобщо я беше поканил.

Тя реши, че ако продължи да се опитва да разбере Джеф, най-вероятно ще получи мигрена или мозъчна треска, а това съвсем не й се искаше. Ваялид си обеща да се наслаждава на престоя си в хотела и да не се пита повече защо я бяха поканили. Поканата беше отправена, нямаше да има никакви последствия, следователно тя не трябваше да се безпокои.

Но най-силното впечатление от вечерята беше щастието, на което се радваха двете семейства. Тя отдавна бе загубила надеждата, че някога ще може да изпита подобно щастие, но откри, че тъкмо сега това й се иска повече от всякога — и че иска да го изживее с Джеф.

Ваялид едва ли трябваше да си напомня колко глупаво беше това й желание. Тя се сви под завивките, но осъзна, че ще й бъде необходимо само едно тънко одеяло. Топлината от радиатора беше толкова силна, че в стаята беше направо горещо. След прекараните в леденостудената таванска стая нощи това й се струваше върхът на лукса.

Ваялид си пожела Харви Маккий скоро да уреди въпроса с мината й. Тя все още възнамеряваше да направи каквото може за жени в нейното положение, но вече й се искаше и да си позволи малко поразточителен живот. Не всички пари от сребърната мина щяха да се върнат в Масачузетс.

— Ваялид! Какво правиш тук? — Харви Маккий тръгна забързано през фойето към нея. — Кога вдигнаха карантината? Мислех си, че ще се правиш на майка, докато твоите хлапета не се оправят.

Ваялид се разсмя.

— Така и щеше да бъде, ако Джеф не ме беше поканил да си почина тук за два дни. След това принуди госпожица Сетъл да наеме някой на моето място.

Усмивката на Харви започна да се смалява.

— Джеф ли? Джеф кой?

— Джеф Рандолф.

Усмивката му започна да ѝ се струва изкуствена.

— Джеф Рандолф те е поканил да прекараш два дни тук? Къде? Та те никога нямат свободни стаи.

— Настаниха ме в един от семейните апартаменти.

Усмивката на Харви изчезна напълно.

— Не мога да си представя защо го е направил. Нали знаеш, че той мрази всички северняци?

Ваялид не разбираше защо Харви внезапно беше станал толкова сериозен.

— Разбира се. Той не пропуска да ми го напомни при всеки удобен случай.

— Тогава защо си дошла?

— Защото бях изморена и не бях използвала двата си почивни дни. Какво друго трябваше да направя? — Ваялид беше раздразнена. Вече ѝ беше писнало да слуша как всички се опитваха да укоряват Джеф.

— Нищо. — Харви се насили да се усмихне. — Щом като си тук, ще вечеряш ли с мен?

— Не мога. Канена съм на вечеря в дома на Фърн Рандолф.

— Джеф ли ще те води?

Ваялид се вцепени.

— Не.

— Той ще бъде ли там?

Тя започваше да се ядосва.

— Предполагам, че цялата вечер ще работи.

— Кажи им, че не можеш да отидеш — предложи Харви. — Те са трудно семейство.

— Не мога да направя такова нещо, след като съм приела гостоприемството им.

— Не се оставяй да бъдеш залъгана от външния им вид. Те са най-безскрупулното семейство, което някога съм срещал.

Ваялид не можеше да разбере Харви. Той никога преди не се беше държал по този начин.

— Аз пък ги харесвам. Според мен те са очарователни.

Харви замълча за малко.

— Надявах се, ще решиш, че аз съм очарователен.

— Така е. Освен това си и един от най-добрите мъже, които познавам.

— Тогава ще...

— Ще се видим другата седмица по обичайното време. Ако искаш, тогава ще изляза с теб на вечеря.

— И няма да забравиш какво ти казах?

— Харви, много добре знаеш, че не бих позволила на когото и да било да говори лошо за теб в мое присъствие. Не можеш да очакваш от мен да не направя същото и за Джеф.

Харви прие поражението с достойнство.

— Ще се опитам да го запомня за следващи път, когато ревността ме накара да кажа нещо не на място.

— Ревност ли? Мен ли ревнуваш? — не скри изненадата си Ваялид.

— Ти сигурно знаеш, че много те харесвам.

— Да, но да ме ревнуваш? Никога не съм си мислила...

— Ще говорим, когато се видим за вечеря — прекъсна я той. — Дотогава се пази от чара на семейство Рандолф.

Филип Рабин влезе в кабинета на Джеф Рандолф и Джеф не скри раздразнението си от това, че му прекъсват работата.

— Ще ти отнема само една минутка — каза Рабин.

Джеф не разбираше защо един преуспяващ мъж като Филип винаги изглеждаше така, сякаш беше ядосан на целия свят. Вероятно фактът, че имаше за съпруга Клара и беше прокълнат да има за дъщеря Бети Сю го бе накарал да желае да излее гнева си върху целия човешки род.

Джеф не му предложи да седне, но Рабин изглеждаше по-заинтересован да си стопли ръцете край камината.

— В качеството си на председател на училищното настоятелство идвам да се извиня за това, че карантината те задържа там. Не знам какво си е мислила, че прави госпожица Гудуин, когато те е пуснала да влезеш в училището.

Джеф се зачуди какво ли беше наговорила госпожица Сетъл на настоятелите. Директорката очевидно не искаше да поеме никаква отговорност.

— Госпожица Гудуин няма нищо общо с това — отвърна той. — Грешката си беше само моя. Тя направи всичко възможно, за да спаси положението.

Рабин не изглеждаше убеден. Джеф се запита дали жена му или дъщеря му не му бяха наговорили някакви лъжи. Клара Рабин мразеше Джеф, но нямаше причина да обвинява Ваялид за случилото се. Това обаче не важеше за Бети Сю.

Рабин прочисти гърлото си.

— Чух, че тя е спала в стаята до твоята.

Нямаше кой друг да му е казал, освен онази гадна, малка вещица Бети Сю. Тя беше сърдита, защото Ваялид бе защитила близначките и се опитваше да я натопи. Джеф не можеше да си представи защо един възрастен мъж ще вярва на всичко, което му говори едно тринайсетгодишно момиченце, но пък от друга страна той не разбираше и как така Филип се оставяше да бъде командван от жена си.

— Тя спа в стаята до моята, защото нямаше други свободни стаи — каза Джеф остро и отсечено. — Бети Сю не ти ли каза, че прислужницата също спа на горния етаж и че госпожица Гудуин държеше вратата на спалнята си отворена през цялото време, за да чуе, ако момичетата я извикат за нещо?

— Какво те кара да мислиш, че...

— Госпожица Гудуин изобщо не беше доволна, че в спалните й помещения има мъж, и постоянно се поставяше между мен и момичетата. Тя не ми позволяваше дори да слизам на долния етаж в нейно отсъствие.

— Вярно ли е, че поне два пъти е вечеряла насаме с теб?

— Да. — Джеф реши, че може би трябва да си поговори с близначките. Ако искаха да бъдат изхвърлени от училището, то поне преди това можеха да се погрижат за Бети Сю. Той огледа внимателно Филип. Събеседникът му изглеждаше твърде доволен от себе си.

— В такъв случай се страхувам, че настоятелството ще трябва да преразгледа работата й в училището. Не можем да си позволим да

държим служители, които показват такава лоша преценка. Ако родителите научат...

— Няма, освен ако вие не им кажете. — Джеф говореше тихо, но изражението на Филип показваше, че събеседникът му е доловил заплахата в тона му.

— Но ние не можем да скрием факта, че...

— Госпожица Гудуин вечеря с мен на маса в коридора, където можеше да ни види всеки, който се качеше по стълбите. Аз я поканих, за да ѝ дам няколко минути почивка от постоянните ѝ усилия да държи под контрол шестнайсет момичета. Някога да ти се е случвало да се грижиш за шестнайсет момиченца едновременно?

Филип не каза нищо и Джеф продължи:

— Такова нещо може да докара всеки мъж до лудост. Точно затова и настоях госпожица Сетъл да ѝ даде два дни, които да прекара в хотела.

— Що се отнася до това...

— В случай че все още имаш намерение да се оставяш да бъдеш залъган от клюки и слухове, лесно може да бъде доказано, че откакто тя се настани в хотела, аз не съм се приближавал на по-малко от пет пресечки. И нямам намерение да го правя, преди тя да се изнесе оттам.

Джеф не беше сигурен дали Филип вярваше на всичко, което бе чул, но беше сигурен, че колкото и много Рабин да обожаваше дъщеря си, той трябваше да знае, че няма да бъде трудно да се докаже дали тя го лъже.

— Радвам се да го чуя — каза Филип и се отдръпна от камината. — Ситуацията беше доста неприятна. Естествено, госпожица Сетъл и настоятелите бяха много загрижени.

— Но не чак толкова, че да дойдат лично да проверят какво става — отвърна Джеф. — А сега знам, че имаш важна работа.

Ясно беше, че Филип Рабин не може да приеме да му бъде посочена вратата, та дори и от президент на банка. Само че той не можеше да направи нищо по въпроса.

— Радвам се да науча, че госпожица Гудуин се е справила толкова добре. Клара ще се почувства облекчена, когато научи за това.

— Клара ще бъде щастлива едва когато аз се опетня толкова, че никой в Денвър да не ми говори.

Филип Рабин изглеждаше по-разтревожен от обикновено.

— Но вие с Клара никога не сте се виждали.

— Напротив — каза Джеф. — Просто не можем да се понасяме. А сега имам неотложна работа, за която трябва да се погрижа.

В мига, в който вратата се затвори след Филип Рабин, Джеф остави писалката си върху бюрото. Опитът на Филип да дискредитира Ваялид го беше вбесил. Джеф обаче беше изненадан от силата на гнева си. За малко да нападне госта си.

Вбесяваше го фактът, че някой имаше наглостта да подозира Ваялид в неприлично поведение. Тя може и да беше янки, но приемаше много сериозно задълженията си. Бе направила всичко възможно, за да защити момичетата от последствията, произтичащи от необходимостта да делят дома си с мъж.

Той се усмихна, когато си спомни как Ваялид бе стояла пред входа на банята, колко шокирана бе изглеждала, когато той бе застанал пред нея гол до кръста, как бе стояла с ръка върху очите на вратата на стаята му. Добре, че Клара Рабин не знаеше за това.

Джеф се зачуди дали Ваялид прекарваше добре в „Уиндзор“. Той все още не знаеше какво го беше накарало да я покани. Думите бяха излезли от устата му, преди да разбере какво казва. Той предположи, че причината беше отчасти раздразнението му от госпожица Сетъл и настоятелите, които се бяха държали, сякаш имаха някакви проблеми. В крайна сметка, Ваялид бе свършила цялата работа.

Айрис му беше изпратила бележка, в която му пишеше, че са прекарвали чудесно на вечеря и го уведомяваше, че ще се събират за вечеря в дома на Фърн. Канеше го да се присъедини към тях, но бележката завършваше с думите, че очаквала той да има работа и това раздразни Джеф. Прииска му се да отиде на вечерята само за да подразни Айрис. Пък и му се искаше да разбере дали Ваялид се радва на почивката си. Той не беше забравил колко изморена и напрегната бе изглеждала тя в понеделник на обяд. Истината беше, че ѝ трябваша повече от два дни почивка.

Джеф си спомни целувката. Този спомен все още го караше да се облива в студена пот. Помнеше мекотата на устните ѝ. Никога не бе изпитвал желание да целуне Луиз, дори и в най-страстните им моменти. С Ваялид беше различно, почти по детински невинно. Джеф беше забравил вкуса на невинността. Внезапно си спомни целувките,

които беше откраднал от Амелия Бланд през лятото, когато и двамата бяха едва шестнайсетгодишни.

През един горещ юлски следобед двамата бяха заедно. Той все още помнеше тежката, сладка миризма върху градинската ограда, чуваше звуците, които долитаха откъм къщата, овощната градина и пътя, който минаваше край градината. Джеф все още помнеше магията, която тогава бе накарала звуците да му се струват далечни и маловажни.

Това се бе случило преди цели двацет и една години, преди семейството му да бъде принудено да напусне Вирджиния, преди войната, преди да загуби ръката си, преди да се бе научил да мрази целия свят. Той бе престанал да бъде онова момче преди толкова много години, че бе забравил всичко за него. А Ваялид му беше припомнила всичко само с една целувка.

Джеф не беше сигурен, че искаше това. Тези спомени го караха да се чувства отново слаб и уязвим. Той бе станал силен. Знаеше какво трябваше да прави, за да преуспява като банкер. Той познаваше себе си, знаеше какво може и какво не е по силите му. Животът и чувствата му бяха поставени под силен контрол и вършеха онова, което той очакваше от тях.

Онова момче беше слабо и не можеше да контролира нищо. То беше изпитвало ужас от баща си. Не бе имало никаква представа какво иска да постигне в живота си. И въпреки че бе имало две ръце, не се бе чувствало достатъчно силно, за да се бори за Амелия с един по-голям братовчед. Онова момче беше слабо и страхливо. Джеф не искаше никога вече да се чувства по същия начин.

Но целувката на Ваялид му бе припомнила нещо забравено. Онова момче се бе радвало на живота и бе притежавало онова желание да се втурне с главата напред в бъдещето, което липсваше на Джеф. Той бе треперил целият, когато устните му бяха докоснали устните на Амелия, когато пръстите му бяха докоснали меката кожа от вътрешната страна на ръката ѝ. Бе почувствал, че се намира на ръба на нещо прекрасно и вълнуващо. Бе се влюбил в любовта, бе омагьосан от магията. Тогава бе изпитвал абсолютната увереност, че някой ден ще намери жена, която ще го накара да се чувства напълно и почти болезнено щастлив.

Сега, вече на трийсет и седем, бе изгубил тази абсолютна вяра и безкраен ентузиазъм. Джеф не беше сигурен, че подобно бъдеще съществува за когото и да било. Беше напълно уверен, че то не съществува за него и че беше глупаво дори да го помни. Житейският опит беше безжалостен, но изключително добър учител и Джеф не смяташе да забравя научените уроци.

Но дори докато вдигаше отново писалката си, си мислеше как бе изглеждала Ваялид седнала срещу него на масата, на светлината на свещите — нейните тъмни, дълбоки очи, блестящата ѝ гъста коса, мекият ѝ и спокоен глас — и решителността му отслабна. Искаше му се да я види още веднъж, да я целуне отново. В него беше останала много по-голяма част от онова момче, отколкото си беше представял.

Докато придърпваше една купчина документи, Джеф си каза, че всичко това е глупаво. Не можеше да позволи да го разстройва някаква си севернячка. Пък и самата мисъл, че ще трябва да прекара вечерта с останалите членове на семейството го караше да смята, че желанието му не е чак толкова силно.

Ваялид не можеше да реши какво във външността на Фърн я караше да се чувства неудобно, но по време на работата си като медицинска сестра тя беше развила силни инстинкти и сега те ѝ казваха, че Фърн Рандолф е зле.

Мадисън и Фърн си бяха построили красива двуетажна къща на върха на един малък хълм, на три мили от центъра на Денвър. Семейството се беше събрало в голяма дневна във викториански стил, обзаведена със скъпи мебели от тъмно дърво.

Невзрачните пламъчета на малък огън се опитваха да погълнат двата дебели пъна в камината, но газените лампи осветяваха ярко стаята, а радиаторите пропъждаха зимния студ.

— Не ставайте — каза Ваялид и бързо прекоси стаята. Стъпките ѝ бяха заглушени от дебелия килим. — Сигурна ли сте, че не трябва да останете в леглото?

Фърн се усмихна с очевидно усилие.

— От време на време трябва да излизам от тази стая. Пък и исках да ви благодаря за това, че сте издържали присъствието на близначките и Джеф. Това е повече, отколкото може да се иска от всеки човек.

— Всъщност, те се държаха доста добре, докато чичо им беше там. — Тя почти го бе нарекла по име, но се усети навреме. — Прекараха първия ден в тичане по задачи, които им възлагаше той. Според мен близначките почувстваха истинско облекчение, когато чичо им нареди да издигнат асансьора пред прозореца му.

— Разкажете ни за това — каза Айрис. — Мога да си представя какво са си мислили хората, които са минавали по пътя, когато са виждали това съоръжение.

Ваялид я погледна усмихнато.

— За щастие, той не можеше да бъде видян от улицата. Затова пък половината дузина търчащи банкови служители се виждаха много добре. Учудвам се, че някой родител не се появи да попита какво става в училището.

— Да бъдете заключена на едно място с Джеф, трябва да е било като да ви сложат в една клетка с тигър — каза Айрис. — Покажете ни белезите си.

— Госпожица Гудуин изглежда способна да се грижи за себе си — възрази Монти. — По-добре ни разкажете за белезите на Джеф.

— Ако продължавате така, ще й създадете ужасно впечатление за нас — намеси се Фърн.

— Моля ви, наричайте ме Ваялид.

— Тя вече си го създаде — отвърна Айрис. — След миналата вечер и цял един ден, прекаран в обикаляне на половината от магазините в Денвър, тя вече знае всички тайни на семейство Рандолф.

— А твоите знае ли ги? — попита Дейзи.

— Моите не са тайни на семейство Рандолф. Те са си мои и аз ги пазя за себе си.

— Аз обаче ги знам — обърна се Монти към Ваялид със заговорническа усмивка. — Какво ще кажете да се видим утре сутрин за езда.

Ваялид знаеше, че Монти и Айрис са лудо влюбени един в друг и въпреки това усети, че се изчервява от това, че беше вмъкната между тях в разговора им. В нейното семейство никой не беше правил подобно нещо и тя не знаеше как да постъпи.

— Не им обръщайте внимание — каза Фърн. — Те винаги... — Тя не можа да довърши изречението си.

Джеф току-що бе влязъл в дневната. Ваялид се надяваше, че в суматохата и удивлението от появата му никой не бе забелязал как тя бе пребледняла.

Беше си казала, че никога вече няма да го види. Когато пристигна в хотела миналата вечер и той не се появи за вечеря, бе загубила и последната си надежда. Бе приела факта, че утре приказката ще свърши и тя ще се върне в училището, а животът ѝ ще продължи отново постарому. Появата на Джеф отново ѝ бе възвърнала надеждата.

Тя усети, че погледът му незабавно обходи стаята, докато я забеляза. Той спря за миг, сякаш за да попие гледката, преди да бъде обкръжен от семейството.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита го Монти.

— Реших, че не мога да оставя госпожица Гудуин сама с вас две поредни вечери. В противен случай тя ще получи странна представа за семейството.

— Семейството си е странно — каза Тайлър. — Ако е имала някаква друга представа, ще трябва да се откаже от нея.

— Ти със сигурност си най-странният — отговори му Джеф.

— Ако си дошъл тук да разстройваш хората, можеш да си вървиш — намеси се Фърн. Изражението ѝ беше строго, а гласът твърд. — Все още не съм ти простила за това, че изпрати Мадисън извън града. Няма да ти позволя да провалиш единствената вечер, в която се чувствам достатъчно добре, за да си поканя гости.

— Да го изхвърля ли? — попита Монти.

Двамата с Джеф стояха един срещу друг и се гледаха ядосано. Приликата между тях шокира Ваялид. Монти беше малко по-висок от Джеф, но въпреки че Джеф изглежда имаше по-малки кости и двамата бяха еднакво мускулести, имаха една и съща руса коса и бяха еднакво красиви.

— Никой няма да изхвърля никого — заяви Фърн. — А сега сядайте и престанете да се държите така, сякаш ще се сбиете. Те винаги се държат така — обърна се тя към Ваялид.

— Монти се държи много добре, когато Джеф не го предизвиква — защити съпруга си Айрис.

Ваялид изпита силно желание да защити Джеф и сигурно щеше да го направи, ако не беше срещнала погледа му. Той ѝ се усмихна и

поклати едва забележимо глава.

Монти се разсмя.

— Никога не съм бил добра компания и ти го знаеш. Точно затова семейството е толкова щастливо, че живея в Уайоминг.

— Аз съм много доволна, че си в Денвър — каза Фърн. — Момчетата ще се радват много, но няма да ти позволя да се караш с Джеф. Точно сега не ми е до вашите глупости.

— Може би трябва да изляза да потърся момчетата.

— Да не си посмял. Ако отидеш при тях, те няма да искат да си легнат.

— Поканете близначките — предложи Джеф. — Момчетата ще бъдат толкова изморени от опитите си да се справят с онези две фурии, че с удоволствие ще се хвърлят на леглата си.

— Госпожица Гудуин тъкмо ни разправяше как са се държали по време на карантината.

— Те всъщност взеха под защитата си едно от по-малките момичета — каза Джеф. — Така можеха да бъдат готови да се сбият, без обаче да им се налага да го правят.

— Те наистина бяха много добри към Еси Браун — намеси се Ваялид, — но тя се привърза истински само към Джеф.

— Джеф! — възкликнаха едновременно пет гласа.

— Тя имаше проблеми с математиката — обясни Джеф.

— Ти си помогнал на дете да си свърши домашното? — попита с удивление Айрис. — Не го вярвам.

— Ако бяхте казали, че я изплашил до смърт, можеше да ви повярвам — каза Монти.

— Или пък ако бяхте казали, че се е отървал от нея, като я е изпратил долу по асансьора — добави Тайлър.

Ваялид не можа да изтърпи всичко това.

— Очевидно не познавате брат си много добре. Еси го обожава. Баща ѝ никога не бе идвал да я види в училището. Джеф не само се погрижи той да бъде на входа, когато карантината беше вдигната, но и помогна на Еси да напише писмо на баща си.

Ваялид осъзна, че всички в стаята бяха зяпнали Джеф, а той очевидно се чувстваше неудобно.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

На Ваялид изобщо не ѝ беше хрумнало, че Джеф може и да не иска семейството му да разбере какво бе направил за Еси Браун. Но на него изглежда много повече му харесваше роднините му да го смятат за свадлив самотник и това откритие я шокира. Тя не можеше да си представи как някой можеше да се чувства добре, когато го смятат за саможив.

— Или трябваше да ѝ помогна, или тя щеше да си направи бивак пред вратата ми — каза Джеф и се отпусна в един стол срещу Ваялид. — Близначките решиха, че трябва да я защитя от дъщерята на Клара Рабин.

— Дори една мечка гризли ще има нужда от защита от децата на Клара Рабин — съгласи се Фърн. — Тази жена е истинска змия.

— Днес Филип дойде в кабинета ми, за да ми каже колко много съжалявал, че карантината ме заварил в училището.

— Аз на твоето място не бих му имала голямо доверие — каза Фърн. — Мадисън казва, че откакто си му отнел железопътния бизнес, той ни мрази. Ще се опита да ни създаде неприятности при всяка възможност.

— Той изобщо не ме тревожи — заяви Джеф, след което огледа стаята. — Искане ми се да наемеш някой, който да оправи това място. Тази стая прилича повече на погребална агенция, отколкото на място, където хората трябва да се забавляват.

Ваялид смяташе, че викторианският вкус на Фърн е твърде тежък, но стаята ѝ харесваше и тя бе изненадана, че Джеф си позволяваше да я заклеява толкова открито.

— Можеш да правиш с нея каквото си искаш — заяви Фърн и в очите ѝ проблеснаха заплашителни пламъчета, докато се усмихваше на Джеф. — Можеш дори сам да избереш декоратора, стига да платиш сметката.

— Проклет да съм, ако дам и един цент за някоя от къщите на Мадисън — заяви Джеф. — Той има повече пари от всички нас взети

заедно.

Ваялид почувства облекчение, когато бе съобщено, че вечерята е готова. Тя не знаеше колко дълго щеше да се запази мирът, ако Джеф продължеше да атакува роднините си с острия си език. Ваялид не разбираше защо той постоянно се стремеше да провокира братята си.

Вечерята премина по-добре от очакванията ѝ. Джеф седна в края на масата между Дейзи, която през повечето време не му обърна никакво внимание, и празния стол на Мадисън. Той отдаде по-голямата част от вниманието си на храната и на мислите си. От време на време поглеждаше към Ваялид, но когато го правеше, обикновено се мръщеше и Ваялид не пожела да разговаря с него.

Освен това тя се тревожеше за Фърн. С напредването на вечерта загрижеността ѝ се увеличи. Фърн хапна съвсем малко от първото ястие и не пожела да вкуси от останалите. Малко преди сервирането на десерта силите на Фърн я напуснаха.

Ваялид скочи от стола си. На пръв поглед Фърн нямаше треска, но беше преbledняла, кожата ѝ беше влажна и студена, а пулсът ѝ — твърде ускорен.

— Трябва да си легнете — каза Ваялид.

— Ще се оправя за минутка. Просто временно неразположение.

— Нищо подобно — заяви Айрис, която бе застанала зад Ваялид.
— Независимо дали искаш, или не, ще те сложим в леглото. Монти, занеси я горе.

— Това е смешно — възпротиви се Фърн. — Мога да вървя и сама.

— Няма смисъл Монти да има такива мускули, ако не му се налага да ги използва понякога.

Ваялид не можа да се сдържи и погледна към Джеф. Той имаше същите мускули, същата сила, но никой не се бе сетил за него, защото имаше само една ръка. Запита се колко ли пъти се беше случвало това, без някой да го осъзнае. Незаинтересованото изражение на лицето на Джеф не се промени, но Ваялид знаеше, че го е заболяло. Тя се обърна отново към Фърн. Монти вече я беше вдигнал на ръце и я изнасяше от стаята.

— По-добре остани тук — каза Айрис на Дейзи. — Не можем да оставим трима от братята Рандолф насаме без съдия, а ми се струва, че

още е твърде рано да жертваме Ваялид. Пък и без това имам нужда от помощта ѝ.

Дейзи се усмихна в отговор. Ваялид се зачуди как Дейзи и съпругът ѝ можеха да запазят спокойствие в едно толкова бурно семейство.

Когато Фърн беше съблечена и натикана в леглото, Ваялид беше толкова разтревожена, че изпрати да повикат лекар. След това даде знак на Айрис да я последва в коридора.

— Десет години помагах на родилки — каза тя, когато вратата зад тях беше затворена. — Нещо с нея не е наред, но не знам какво точно. Съпругът ѝ защо не е тук?

— Писах му да се върне.

— Кога?

— Вчера.

— Може ли да бъде намерен по телеграфа?

— Предполагам, че да.

— Ще накарам Джеф да му изпрати телеграма.

— Веднага ли?

— Да.

— Наистина ли мислиш, че е толкова сериозно?

— Да.

Ваялид не промени мнението си дори когато докторът прегледа Фърн и обяви, че е просто преуморена.

— Той е глупак — заяви ядосано Ваялид, когато семейството отново се събра в дневната и докторът си бе тръгнал. — Нещо с нея не е наред и се страхувам, че ако не вземем мерки...

— Майката на Фърн е починала по време на раждане — каза Айрис. — От това ли се страхуваш?

Ваялид кимна.

— Когато съпругът ѝ се върне, кажете му да се консултира с друг лекар. Не знам каква е репутацията на онзи, който току-що си тръгна, но му нямам доверие.

— Той е най-добрият в Денвър — каза Тайлър.

— В такъв случай на Денвър му трябва нов лекар. — Ваялид си бе позволила чувствата ѝ да вземат връх и бе забравила, че говори с още две жени, които също бяха бременни. Тя не искаше да каже нещо, което да ги разтревожи. — Сигурна съм, че при обикновени случаи

доктор Кийнър е много способен, но Фърн има нужда от човек, който да положи специални грижи за нея.

— Не мисля, че има такъв.

— Познавам един лекар в Бостън, който се е грижил за много жени в състоянието на Фърн. Може би той може да препоръча някого.

— Не бих се доверил на лекар от Бостън — каза Джеф.

— Мадисън обаче е завършил Харвард и може да не споделя мнението ти — отвърна му Монти.

Ваялид се изправи.

— Ако името на лекаря не се харесва на Мадисън, кажете му да ми се обади. А сега мисля, че ще бъде най-добре да се върна в хотела. Не се налага да ме придружавате — добави тя, когато видя, че Монти и Тайлър се надигат от местата си. — Останете и се погрижете Фърн да е добре.

— Джеф може да те придружи — каза Айрис. — Каретата сигурно го чака. Няма начин да е ходил пеша такова разстояние.

— Не е необходимо — каза Ваялид. — Не е необходимо...

— Не можете да се приберете сама — заяви Джеф и се изправи.

Ваялид едновременно искаше да бъде и да не бъде с Джеф. Тя знаеше, че близостта му щеше да съживи всички онези чувства, които толкова се опитваше да потисне. Присъствието на Джеф тази вечер не бе променило нищо.

Ваялид седна в каретата, като си напомни, че не трябва да очаква прекалено много. Но когато Джеф седна до нея, а не срещу нея, тя започна да се надява, че студенината му се дължеше на това, че той не искаше да разкрива чувствата си пред семейството.

— Наистина ли мислиш, че състоянието на Фърн е толкова сериозно? — попита той.

Ваялид знаеше, че не трябва да изпитва разочарование от това, че Джеф се интересува повече от снаха си, отколкото от нея, но не можеше да се въздържи. Не знаеше какво бе очаквала да чуе от Джеф — та те нямаха за какво да говорят, освен за близначките — но все пак се бе надявала на нещо.

— Да. Някога се грижех за жени като нея и мога да определя, че нещо не е наред, въпреки че не мога да кажа каква е причината.

— Ако не си получиш парите, ще започнеш ли отново да работиш като медицинска сестра?

Ваялид не искаше да говори за това. Искаше ѝ се да разбере защо Джеф се бе държал настрана, защо бе дошъл при нея през онази нощ, защо бе предложил да я придружи до хотела. Искаше ѝ се да разбере дали означаваше повече за него от обект за присмех поради факта, че се бе родила на север от линията Мейсън-Диксън. Искаше ѝ се да разбере дали той щеше да продължи да се появява неочаквано в живота ѝ само за да изчезне отново след това.

— Не знам — отговори тя. Мисълта за завръщане в Масачузетс, където да живее до края на живота си, беше твърде неприятна. — Може да го направя, а може и да остана да работя в училището.

За своя голяма изненада тя осъзна, че само допреди няколко седмици тази възможност не ѝ се беше струвала толкова лоша. Същото важеше и за завръщането ѝ на работа като медицинска сестра. След преместването на семейството ѝ в Бостън тя бе работила с някои от най-добрите лекари в страната и бе обичала работата си.

Ваялид внезапно осъзна, че завръщането ѝ в Масачузетс означаваше, че никога повече няма да види Джеф. Те бе ужасена, че бе оставила чувствата си да се изплъзнат до такава степен от контрола ѝ. Щом си мислеше, че една въображаема целувка може да стане реална само защото така ѝ се иска, то тя беше глупачка и заслужаваше да бъде оставена да плесенясва върху пращната полица на моминството.

— Винаги можеш да се омъжиш — каза Джеф.

— И преди сме обсъждали този въпрос, нали? Твърде стара съм за брак. Освен това сега съм много по-придирчива и не знам дали ще успея да намеря мъж, който да отговаря на моите изисквания.

— И какви са те?

В тона и поведението му нямаше и следа от цинизъм. Той изглежда, наистина искаше да разбере и това я изненада. Мъжете обикновено не искаха да знаят какво търси една жена в брака. Те просто очакваха жените да приемат с благодарност предложението за женитба и толкова. Според тях, ако осигуряха покрив над главата на жената, дрехи на гърба ѝ, храна в стомаха ѝ и бебета в корема ѝ, значи бяха направили повече от достатъчно. Джеф вече ѝ бе казал какво точно търси и сигурно знаеше, че то се различаваше от нейните желания.

— Отново ще ме наречеш глупава севернячка — отговори тя. След това ѝ се стори, че забелязва лека усмивка върху лицето му.

— Може би, но все пак искам да ми кажеш. Свикнал съм да слушам неща, които не ми харесват.

Господи, какво искаше наистина? Ваялид не беше сигурна дали знае.

— Трудно ми е да кажа. Досега никога не съм се опитвала да го изразявам с думи.

— Човек винаги трябва да знае какво иска. В противен случай му се налага да приема онова, което му се предлага, само за да осъзнае, че не е искал точно това.

— Ти не вярваш ли, че когато даваме, получаваме нещо в замяна и че любовта има силата да толерира грешките и недостатъците?

— Не.

Категоричен и недвусмислен отговор. Това ѝ подежда като студен душ. Знаеше, че е строг, изисква много и е критичен, но бе предполагала, че поне вярва в любовта. Тя вярваше в нея, въпреки че никога не я бе открила.

— Емоциите само замъгляват проблема — допълни Джеф, — но не променят нищо.

— Изобщо ли не вярваш в любовта? Ами братята ти?

— Любовта не е за всеки. Тя е вид емоционална слабост, на която могат да рискуват да се подложат само най-силните мъже. Мадисън успя да се оправи.

— Защо мислиш така? Защото може да остави жена си, когато тя е бременна?

— Погледни Монти. Той подскача всеки път, когато Айрис си отвори устата.

Ваялид имаше чувството, че Монти прави каквото си иска и че Айрис е тази, която в повечето случаи трябва да се съобразява със съпруга си, но Джеф очевидно не гледаше на нещата по същия начин.

— Ако смяташ така, сигурна съм, че не искаш да знаеш какво търся в мъжете, защото първото ми изискване е той да бъде силно влюбен в мен. Второто пък е да оценява мнението ми също толкова, колкото и аз ценя неговото. Дейзи и Тайлър правят точно това.

— Само така изглежда на пръв поглед. Дейзи управлява хотела, защото Тайлър не може да понася някой да го измъква от кухнята. Още

от самото начало знаех, че той не става за управител на хотел.

— Тогава защо хотелът е най-преуспяващият в Денвър?

— Защото е най-люксовият и предлага най-добрата храна.

— Кой го проектира?

— Тайлър.

— Струва ми се, че ти току-що обори собствения си довод.

— Не съм съгласен, но не се интересувам от Тайлър. Какво друго търсиш в съпруга си?

— Защо искаш да знаеш?

— Винаги съм изпитвал любопитство по отношение на янките. Те са такава странна порода.

— Ние не сме порода! Ние сме хора също като вас южняците.

— Продължаваш да избягваш въпроса ми.

— Ще изисквам от съпруга си да не мисли за янките като за порода. Той трябва да знае, че и ние сме хора и имаме същите чувства и нужди, както всеки роден във Вирджиния. И имаме същото право да бъдем щастливи.

— Сигурен съм, че имаш и други изисквания.

Ваялид не искаше да говори повече по тази тема. Тя се зачуди дали Джеф не бе дошъл с нея само за да убие надеждите, които тя може би хранеше към него. Е, ако това беше целта му, бе успял. Сега трябваше да си отиде у дома и да я остави на мира.

— С възрастта жените опознават много по-добре мъжете и все по-малко желаят да се доверят на непознати мъже — каза Ваялид.

— А ти ще се довериш ли на съпруга си?

— Ще ми се наложи, не мислиш ли? Законите са такива, че...

— Не говоря за законите. Говоря за теб.

В този момент в гласа му нямаше нищо презрително или чуждо. Той изглеждаше много заинтересован да чуе отговора ѝ. Ваялид не знаеше защо Джеф искаше да разбере това. Той очакваше от една жена да се остави изцяло на грижите на съпруга си. Това не беше съвсем същото като да му се доверява, но тя не беше сигурна дали Джеф знаеше каква е разликата.

— Ако не мога да му се доверя, няма да се омъжа за него.

— Но не означава ли това, че можеш да му вярваш дотолкова, че да го оставиш да взема всички решения вместо теб?

— Не се опитвай да не ме разбираш нарочно. Нямам никакво намерение да позволявам на когото и да било да управлява живота ми. Докато съм здрава и силна, очаквам хората да се съобразяват с мен. Това е мое право като човешко същество и не смятам да се отказвам от него, когато реша да се омъжа. От друга страна, това означава, че ако не съм в състояние по една или друга причина да взема някакво решение, ще се доверя на съпруга си да го вземе вместо мен, като ще съм сигурна, че той ще имам предвид както своите, така и моите желания.

— А няма ли да бъде по-лесно да оставиш съпруга си да взема всички такива решения и да се занимаваш само с домакинството?

Ваялид се втренчи в Джеф.

— Аз не съм нито глупава, нито мързелива. В продължение на десет години се грижих за баща си и брат си, управлявах домакинството и работех, за да издържам цялото семейство. Нямам намерение да позволя внезапно да ми бъде казано, че вече не мога или няма нужда да мисля.

— Наистина ли искаш да се омъжиш?

— Някой казал ли ти е, че си най-грубият мъж в Денвър?

— Често. А сега отговори на въпроса ми.

Ваялид беше изморена, но и много ядосана.

— Някога смятах за даденост, че искам да се ожения, но срещите ми с мъже като теб ме накараха да се замисля дали това наистина е толкова добра идея.

Джеф се разсмя. Той просто си седеше до нея и се смееше, сякаш бе казала нещо много смешно.

— Някой ден ще успееш да подлъжеш някой нещастен глупак, но не мисля, че той ще се смята за измамен.

Ваялид остана безмълвна. Не знаеше защо изобщо харесва този мъж. Тя не знаеше как беше възможно дори да си помисли за връзка с мъж, който не притежаваше нищо друго, освен великолепно тяло и който се смееше само веднъж седмично — на нея.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря — каза тя след малко.

— Дори няма да те попитам защо смяташ така, защото ако чуя отговора ти, сигурно ще се наложи да ме вържат, за да не те нараня.

В началото Ваялид се изненадваше колко пъти след запознанството ѝ с Джеф ѝ бе идвало наум да прибегне до насилие, но

такива мисли вече не ѝ правеха впечатление. Не можеше да си представи как някой може да го познава и да не му идват подобни мисли поне веднъж на всеки час. За нейно щастие каретата спря пред хотела.

— Благодаря, че ме придружи до хотела — каза тя, като се опитваше да говори възможно най-официално. — Не беше необходимо, но все пак беше любезно.

— И аз ще вляза. — Той стана и ѝ помогна да слезе.

— Не е необходимо.

— Знам.

Ваялид се опита да остави Джеф зад себе си, като влезе с бърза крачка в хотела. Той обаче се справи с лекота. Тя спря пред асансьора. Джеф натисна бутона.

— Не знам защо ми оказвате цялото това внимание. Но ако някой ден решите да си потърсите жена за сериозна връзка, трябва да ви кажа, че подходът ви е съвсем грешен.

Вратата на асансьора се отвори. Ваялид не позволи присъствието на младежа, който управляваше асансьора, да ѝ попречи да каже онова, което искаше.

— Ще ви се наложи да се опитате да бъдете по-приветлив, да се държите с повече уважение към младата дама. За една жена е трудно да се влюби в мъж, ако той постоянно я ядосва. Ще ви се наложи да се преструвате, че се интересувате и от друг човек, освен себе си, дори ако той изобщо не ви интересува. Ще ви се наложи да казвате по нещо хубаво. Осъзнавам, че това ще ви бъде много трудно и затова ви предлагам да започнете да си записвате някои неща и да ги заучавате наизуст.

Вратата на асансьора се отвори и Ваялид излезе в коридора.

— Всъщност, аз не очаквам от вас сам да си измислите тези фрази. Ясно ми е, че всичко, свързано с ласкателство и любезност, е чуждо на природата ви. Можете да накарате някой от служителите си да свърши тази работа вместо вас.

Стигнаха до вратата на стаята ѝ, но тя още не беше свършила.

— Когато научите стотина фрази, можете да започнете да ги изпробвате. Не се опитвайте да вниквате в смисъла им, защото няма да го разберете. Просто ги вмъквайте в разговорите си. Ако го правите достатъчно често и ако заучите достатъчно фрази, може и да заблудите

някое нещастно, наивно момиче да повярва, че наистина мислите онова, което казвате.

— Но теб няма да заблудя, нали?

— Нито за секунда.

— Добре. Невъзможно ми е да се възхищавам на глупави жени.

Ваялид се надяваше, че не стои с отворена уста. Без значение колко време прекарваше с Джеф, той постоянно я изваждаше от равновесие с думите си. Но всичко това не беше нищо в сравнение с шока, който изпита, когато Джеф Рандолф я целуна.

Беше твърде удивена, за да реагира по какъвто и да било начин. Просто стоеше там, неподвижна като статуя, ядосана на себе си, ядосана на него.

— Защо го направи?

— Цяла вечер ми се искаше да го направя.

— Но защо?

— Харесваш ми.

— Но аз съм янки. Ти мразиш всичко, което съм, и не одобряваш нищо от онова, в което вярвам.

— Опитвам се да забравя за това. Трябва ли да влизаш в стаята си точно сега?

— Зависи — едва успя да промълви тя, като се чудеше какво ли щеше да направи Джеф сега.

Той я целуна отново. Този път Ваялид му отвърна. Беше ужасена, но не можеше да се спре. От дни си бе мечтала да го целуне, сънувала бе този момент всяка нощ. Джеф беше изпълнен с предразсъдъци, безчувствен, тесногръд мъж, но това не променяше нищо.

Ваялид не знаеше колко дълго бяха стояли в коридора и се бяха целували като хлапета, когато чува вратата на асансьора да се отваря. Джеф дори не трепна, но Ваялид отскочи назад и остана доволна, че се отдръпна. В коридора се появиха Айрис и Монти.

— Мислех, че вече си се върнал в кабинета си и си се заровил в книгата си — отбеляза Айрис.

— С госпожица Гудуин обсъждахме качествата, които тя търси у съпруга си — отвърна Джеф.

— Защо? Вие двамата нямате нищо общо.

— Просто любопитство.

Айрис огледа Джеф с недоверие.

— Когато започне да се държи по този начин, става опасен. На твое място щях да се заключа в стаята си.

— Джеф не я заплашва по никакъв начин — намеси се Монти. — Нали не си забравила, че тя е от Масачузетс?

Айрис не сваляше очи от Джеф.

— Аз все пак не бих му се доверила. На нито един мъж от семейство Рандолф не може да се има вяра.

— И на мен ли?

— Особено на теб. Защо според теб не те изпускам от поглед си?

— Защото нямаш търпение да...

Айрис се изчерви леко. Тя отвори вратата на семейния им апартамент и бутна Монти да влезе пред нея.

— Мъжете от семейство Рандолф са толкова скромни — каза тя.

— Но ние имаме толкова много причини да бъдем нескромни — отвърна Монти, след което вратата се затвори зад тях.

Ваялид почувства нужда да се скрие зад вратата на своята стая. Имаше да мисли за много неща и не можеше да го направи в коридора, особено когато Джеф я гледаше втренчено.

— Искам да ти благодаря, че ми даде тези два дни — каза тя и му подаде ръка, опитвайки се по този начин да установи някакво разстояние помежду им. — Не ми беше чак толкова трудно да се оправя с близначките, но все пак ми е приятно, че усилията ми бяха оценени.

Джеф пое ръката ѝ, но не я пусна.

— Ако не те видя утре, искам да знаеш, че оценявам начина, по който ме прие семейството ти. — Тя успя да потисне нервността си и се усмихна. — Те едва ли са се чувствали по-удобно от теб в присъствието на една севернячка.

— Трима от братята ми се ожениха за севернячки.

— Айрис ми каза за това. Но тази вечер аз бях единствената истинска янки в стаята.

— Ти беше най-красивата.

— Виждаш ли? Казах ти, че е лесно да рецитираш заучени фрази. Току-що каза нещо, сякаш наистина го мислеше. Продължавай в същия дух и скоро ще бъдеш готов за лунна светлина и магнолии. Това е любимото дърво на южняците, нали?

Джеф пусна ръката ѝ.

— Аз лично предпочитам орлови нокти.

— Виждаш ли? Това ти се удава съвсем естествено, също като правенето на пари. А сега трябва да вървя. Сигурно приближава полунощ. Знам, че не съм Пепеляшка, но не съм сигурна, че тази нощ няма да завърши с мишки и тикви.

Приглушените звуци от смях и тропане откъм стаята на Айрис и Монти отвлякоха вниманието на Джеф и Ваялид успя да отвори вратата си.

— Благодаря ти още веднъж. — Тя влезе в стаята си и затвори вратата зад себе си. След това се облегна на нея и се разплака. Чувстваше се точно като Пепеляшка. Роклята ѝ може и да не се беше превърнала в парцали, но вечерта ѝ със сигурност беше станала на пепел.

Цялата сутрин Ваялид си повтаряше, че не трябва да очаква Джеф да я придружи обратно до училището. Само защото той беше целунал една севернячка, за да разбере какво е усещането, не означаваше, че иска да си направи и някакъв друг експеримент. Постоянно си напомняше, че не иска да я чака във фойето, но знаеше, че се залъгва. Едва когато видя празната карета, Ваялид осъзна колко много бе искала той да бъде с нея тази сутрин.

— Много ни беше приятно, че беше с нас — каза Айрис.

— Ще трябва да дойдеш пак — добави Дейзи.

Ваялид се усмихна, благодари им и се отпусна върху меката седалка. Никога вече нямаше да се върне тук. Знаеше го много добре.

— Искам договорите за заеми на бюрото си до петнайсет минути — нареди Джеф на един от служителите си. Човекът стоеше пред бюрото на Джеф с изпънато тяло, а очите му бяха разтворени малко по-широко от обикновено. — Отчетите от мината също. И спри да ме гледаш, като че ли виждаш ранен кугуар, Каспар. Ако някой те види, ще си помисли, че имам намерение да ти прережа гърлото.

— Да, сър.

— И не се обръщай към мен, сякаш си в армията. Това тук е банка. Аз ти плащам адски добра заплата и ти все още можеш да се

прибираш у дома при жена си и децата си за вечеря.

Изражението на Каспар не се промени и Джеф добави:

— Е, почти всяка вечер.

Беше събота сутрин и Каспар бе работил с Джеф цяла нощ. Джеф бе работил всяка нощ, откакто бе оставил Ваялид в хотела преди четири дни. Всяка нощ с него бе оставал различен служител. Никой от тях не се бе оплакал. Те очакваха подобно натоварване, тъй като то бе част от работата им още от назначаването им в банката и размерът на заплатата им се дължеше отчасти на извънредния труд.

Джеф си повтаряше, че не трябва да се сърди на Каспар заради празния му поглед, провлечения вървеж или жена му, която бе вечеряла сама и децата му, които си бяха легнали, без да видят баща си.

Всичко това беше заради онази севернячка. Никога преди Джеф не се беше замислял за това, че караше хората си да работят денонощно или в почивните дни. Никога преди Ваялид да го бе накарала да се замисли. А сега, точно когато най-малко го очакваше, някоя от нейните критики внезапно изплуваше в съзнанието му и смущаваше спокойствието му.

— Има ли някой друг наоколо? — попита Джеф.

— Младият Бледсоу дойде преди малко — отвърна Каспар.

Джери Бледсоу не знаеше как да намери собствената си глава, въпреки че се учеше бързо. Той беше още толкова зелен, че на Джеф щеше да му отнеме повече време да му обясни какво да направи, отколкото да го свърши сам.

— Прибери се — каза Джеф на Каспар. — Ще използвам младия Бледсоу.

— Но той не знае кое къде е — възрази Каспар. — Пък и мисля, че е още твърде рано да му се доверяваме за някои от документите. Все още не сме проверили лоялността му.

— Не се притеснявай. Аз лично ще се занимавам с по-трудните документи. — Съвест. Кога, по дяволите, Джеф бе успял да развие съвест? Дали пък малката мръсница не се беше крила някъде в него през целия му живот, в очакване някой като Ваялид Гудуин да се появи и да я съживи с ритник отзад? — Помогни ми да намери документите, които ми трябва, и си върви.

Джеф видя, че Каспар не е сигурен дали го бе разбрал правилно, но знаеше, че служителят му няма да остане в стаята твърде дълго, за

да не даде време на шефа си да промени решението си. Скоростта, с която Каспар се изнесе от кабинета му, даде нов тласък на новопоявилата се у Джеф съвест.

Ваялид! Защо, по дяволите, не можеше да забрави тази жена? Защото не искаше! За първи път в живота си беше омагьосан от жена, а тя беше янки от Масачузетс. Точно от Масачузетс, от всички забравени от бога места, от ада, в който бе принуден да загуби две години от живота си, третиран малко по-добре от затворено животно.

Джеф пропъди спомена за тези години от мислите си. Това нямаше нищо общо с Ваялид. И ако трябваше да бъде напълно честен, вече нямаше нищо общо и със самия него. Той никога нямаше да забрави онова, което бе преживял тогава, нито пък щеше да прости, но всичко това беше в миналото. Познаваше достатъчно добре Ваялид, за да знае, че ако тя бе работила като медицинска сестра там, сигурно щеше да даде на капитан Седжуик да се разбере.

Джеф се усмихна при мисълта как Ваялид се кара на коменданта на военния затвор, докато той най-накрая не й дава всичко, което пожелае. Тя би се погрижила мъжете да получават сносна храна, чисти легла и медицински грижи.

Джеф отново пропъди спомена за онези години. Той не знаеше защо постоянно се опитваше да постави Ваялид на някакъв пиедестал. Джеф не обичаше жените, които обичаха да командват. Те може и да бяха полезни в някои случаи, но въпреки това трябваше да бъдат избягвани.

Но Ваялид не беше точно такава жена. Вярно, че тя не се колебаеше да изрази мнението си по всеки въпрос, но никога не се бе опитвала да принуди Джеф да постъпи по определен начин. Просто повдигаше въпроса и оставяше неговата съвест да свърши мръсната работа.

Запита се защо бе успяла да съживи съвестта му, след като всички в семейството се бяха провалили. Джеф бе срещал жени много по-красиви от Ваялид, но нито една от тях не беше успяла да го развълнува по начина, по който го правеше Ваялид. Всеки път, когато си помислеше за гъстата ѝ червена коса, нещо в него се обръщаше. По някаква причина косата ѝ се беше запечатала в паметта му и той не можеше да я забрави.

Нейната склонност към рокли в ярки цветове не беше проява на най-добър вкус, но въпреки това той чуваше шумоленето на роклята ѝ, когато Ваялид се движеше из училището. Спомняше си усещането от допира на плата в нощта, когато я бе целунал пред стаята ѝ в хотела, помнеше и аромата на парфюма ѝ. Не можеше да го забрави. Той загатваше за присъствието ѝ. Джеф се запита кога се бе научила да бъде толкова дискретна и каква беше причината за това.

На вратата се почука и Каспар влезе в кабинета и остави няколко папки върху бюрото на Джеф.

— Мислех, че ти казах да си вървиш — каза Джеф.

— Искях да се уверя, че ще получите документите, които ви бяха нужни.

— Не, искаше да се увериш, че не съм променил решението си — каза Джеф. На Каспар му бе ясно, че шефът му се държи необичайно, и искаше да бъде сигурен, че в понеделник все още ще има работа. — А сега изчезвай. Крайно време е сам да разбере дали Бледсоу може да се справи с работата си.

Каспар излезе, като затвори безшумно вратата зад себе си. Джеф се настани удобно в стола си и отвори първата папка. След няколко минути осъзна, че само гледа документите, без да разбира какво съдържат. Мислите му постоянно се връщаха към първата вечер, когато бе вечерял с Ваялид. Трябваше да признае, че колкото и да се опитваше, не беше възможно да забрави Ваялид Гудуин.

Иронията на ситуацията го накара да се разсмее. Ако не беше толкова упорит и твърдоглав, никога нямаше да успее да влезе в училището по време на карантината. А точно тези качества Ваялид мразеше най-много.

Мислите му бяха прекъснати от Бледсоу, който влезе в кабинета му, без да почука. Това беше едно от нещата, които момчето трябваше да научи веднага, за да не си търси нов работодател преди края на седмицата.

— Господин Рандолф, навън има една разтревожена жена, която настоява да ви види — каза Бледсоу, който не беше съвсем сигурен какво трябва да направи в тази ситуация. — Тя твърди, че е важно.

За удивление на Джеф в стаята нахълта Ваялид Гудуин.

— Съжалявам, че те безпокоя — каза тя, — но близначките са изчезнали.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Джеф скочи от стола си. За своя изненада откри, че не мисли за близначките, а се тревожи повече от факта, че Ваялид е толкова разтревожена. Предложи ѝ да седне, но тя отказа. Лицето ѝ беше преbledняло, а косата ѝ леко разрошена.

— Нямам време. Трябва да ги открием!

— Откога ги няма?

— От десет часа. Трябваше да разбере, че Еси не ми казва истината. Близначките никога не спят до късно. Понякога имам чувството, че изобщо не спят. В това отношение са също толкова ненормални, колкото теб.

Джеф я побутна към един стол, като същевременно нареди на Бледсоу да извика каретата, но Ваялид отново отказа да седне. Роклята ѝ шумолеше, докато тя се движеше из стаята с къси, резки движения.

— Ще ги намерим и те ще бъдат добре — увери я Джеф. Той ѝ предложи от кафето, което държеше горещо върху малка печка, но тя не прие. — Най-вероятно ще успеят да ядосат половината Денвър и ще се обалят за помощ.

— Трябваше по-рано да открия, че ги няма.

Джеф поведе Ваялид обратно към стола. Тя седна, но секунда по-късно скочи и каза:

— Трябва да тръгнем веднага. Не можем да вървим пеша. Изморих се, докато дойда дотук.

— Трябвало е да поискаш от госпожица Сетъл да ти даде двуколката си.

— Не посмях. Тя беше толкова разтревожена, когато ѝ казах, и аз си помислих, че ще ме уволни веднага.

— Никой няма да те уволни за нещо, което са направили близначките. Досега всички в училището щяха да бъдат изхвърлени.

Ваялид се усмихна и Джеф почувства как част от напрежението му се изпарява.

Бледсоу подаде глава през вратата.

— Каретата пристига.

Когато Ваялид тръгна към вратата, без да губи време, Джеф нямаше друг избор, освен да я последва.

— Бледсоу, кажи на всички да си вършат работата както обикновено, докато се върна. Къде според теб трябва да ги търсим? — попита той Ваялид, докато ѝ помагаше да се качи.

— Мислех си, че ти ще можеш да ми кажеш това.

— Към хотела — нареди Джеф на кочияша. — Това е най-близкото място, което те знаят.

Но момичетата не бяха там. Дейзи не ги беше виждала, Монти беше излязъл, но Айрис беше все още в стаята си.

— Трябва да ги намерите, преди Роуз да разбере — каза Айрис. — Не трябва да научи, че половин дузина възрастни не могат да се оправят с две момиченца.

— Дори половин дузина детективи на Пинкертон не могат да следят постоянно тези дивачки — каза Джеф.

— Какво смятате да правите сега? — поинтересува се Айрис. — И не забравяйте, че каквото и да правите, не трябва да безпокоите Фърн.

— Мисля, че ще трябва да си поговорим с Еси — каза Ваялид. — Според мен тя знае нещо, но не казва.

Когато стигнаха до училището, Ваялид не изчака Джеф. Без дори да мисли, Джеф се опита да я последва в спалните помещения, но Бет го накара да изчака отвън, докато Ваялид открие Еси. Когато Ваялид доведе момичето в дневната, то изглеждаше уплашено.

— Тя все още твърди, че не знае къде са отишли близначките, но аз не ѝ вярвам — заяви Ваялид.

— Ела тук, Еси — каза Джеф и момичето се приближи с нежелание. — Ти знаеш къде са отишли близначките, нали?

Тя не се помръдна и Джеф я попита:

— Те са ти казали да кажеш на госпожица Гудуин, че още спят, за да не може никой да ги настигне, докато не се отдалечат, нали?

Еси отново не каза нищо, но в очите ѝ Джеф прочете, че не греши.

— Те са можели да избягат, когато си поискат, но не е било правилно да те карат да лъжеш заради тях. Това те е принудило и ти да направиш нещо лошо. Те са се възползвали от твоята доброта.

Еси го гледаше с широко разтворени очи и той продължи:

— Не можеш да позволиш на близначките да те използват. Те ще съжаляват, ако се забъркаш в неприятности, но ще направят същото отново. Знам, защото са ми племеннички. Цялото ми семейство е като тях. — Не погледна към Ваялид, защото не искаше да знае каква щеше да бъде нейната реакция на тези думи. — Трябва да ги намерим, преди да им се случи нещо ужасно.

Еси все още стоеше безмълвна и Джеф се облегна назад.

— Ако не ми помогнеш, и аз ще спра да ти помагам.

Момичето отново не каза нищо, но изглеждаше разтревожено, когато Джеф продължи:

— Искаш ли да ти кажа какво ще направя? Аз накарах баща ти да дойде да те посети, нали? По същия начин мога да го накарам вече да не идва.

Джеф чу как някой си пое дълбоко дъх. Знаеше, че Ваялид не одобрява онова, което правеше сега, но не се сещаше за друг начин, по който да накара момичето да проговори.

Устните на Еси затрепериха. Гледката накара Джеф да се почувства мръсник. Много добре знаеше какво е да се почувстваш изоставен от всички. Самият Джеф предпочиташе да бъде пребит, отколкото да издаде приятелите си. Но единственият начин да накара Еси да проговори беше, като я заплаши, че ще ѝ отнеме нещо по-ценно от приятелството ѝ с близначките.

— За мен наистина е много важно да ми кажеш къде са близначките!

По бузите на момичето започната да се стичат сълзи. Джеф потисна желанието си да я прегърне и да ѝ обещае, че никога няма да направи нещо толкова ужасно.

Но Еси не показваше никакъв признак, че ще отстъпи. Джеф се възхищаваше на волята ѝ, но не можеше да ѝ позволи да спечели тази битка.

— Госпожице Гудуин, искам да отидете до прозореца и да гледате кога ще се появи бащата на Еси. Когато дойде, моля ви да му разкажете какво се е случило и да му обясните защо не може да види дъщеря си днес.

Никога през живота си Джеф не се беше чувствал такъв гадняр. Еси го погледна така, сякаш бе разрушил всичките ѝ надежди, а

Ваялид — сякаш беше убиец. Не беше сигурен, че тя щеше да направи каквото я беше помолил.

— Моля ви! Това е единственият начин.

Ваялид му хвърли гневен поглед, но отиде до прозореца. Джеф се отпусна на дивана. Харолд Браун щеше да пристигне след няколко минути. Двамата с Ваялид го бяха задминали на няколко пресечки от училището.

Джеф наблюдаваше Еси и забеляза болката и недоверието в очите ѝ. За първи път в живота си той усети, че губи някой със сродна душа. Никога не беше изпитвал подобни чувства, нито дори в собственото си семейство. Той се бе карал с роднините си много пъти, но никога не беше очаквал да получи някаква благодарност от тях, никога не му бе липсвала топлината, която просто не съществуваше между тях. Онова, което Джеф правеше за тях, го правеше, защото те бяха семейството му.

В сегашната ситуация нещата не бяха толкова прости. Ваялид също се беше обърнала против него, но той не знаеше какво друго може да направи.

— Господин Браун е тук — прекъсна размисъла му Ваялид.

— Идете да говорите с него.

Тя го погледна, умолявайки го да намери друг начин и да не я кара да взема участие в това.

Еси тръгна напред, но Джеф протегна ръка, за да ѝ препречи пътя.

— Моля ви, идете — повтори той с по-остър тон на Ваялид, която му хвърли ядосан поглед и излезе, за да посрещне бащата на момичето.

Еси изтича до прозореца. Стиснала език между зъбите си, тя гледаше как баща ѝ разговаря с Ваялид. Когато двамата тръгнаха бавно към пътя, тя подскочи. Джеф знаеше, че трябваше да говори с нея, да упражни по-голям натиск, но не можеше да го направи. Седеше тихо и чакаше.

Ваялид и господин Браун стигнаха до пътя, останаха да поговорят малко там и господин Браун тръгна обратно към града.

— Искаха да отидат да яздят — каза момичето. — Казаха ми, че ако ги издам, ще ме предадат на Бети Сю.

— Къде отидоха? — попита Джеф.

— Някъде, където имало много коне.

— Но къде точно?

— Не знам.

— С кого щяха да се срещнат?

— Не знам.

— Не казаха ли, че ще се видят с братовчедите си? — Еси поклати глава и Джеф попита: — Споменаха ли някакви имена? Джеймс или Тезуел?

Еси поклати глава за пореден път и Джеф се отчая. Не му оставаше много време. Не можеше да отхвърли възможността, че близначките бяха отвлечени. Всички знаеха колко богато е семейство Рандолф.

— Казаха ли нещо, което си запомнила? — Еси гледаше към баща си. — Моля те, опитай се да си спомниш.

Еси се обърна към него.

— Аурелия каза, че искала да язди Кошмар. Джулиет ѝ каза да не става глупава, защото чичо ѝ Монти сигурно не си бил довел коня чак от Уайоминг.

Джеф почувства, че от плещите му пада огромен товар. Близначките бяха отишли в ранчото на Мадисън. Надяваше се, че поне бяха стигнали дотам. Джеф се изправи и махна с ръка на Ваялид, която извика господин Браун и той тръгна обратно към училището.

— Баща ти ще бъде тук след малко — каза Джеф. — Съжалявам, че трябваше да направя това, но да се оставят малки момичета сами е опасно.

— Татко ще ми се сърди ли?

Внезапно Джеф се разтревожи, защото не знаеше какво бе казала Ваялид на господин Браун.

— Не. Той ще се сърди на близначките. Ние всички сме им много ядосани.

— Но аз им дадох думата си.

— Това не се брои, когато някой поиска от теб да направиш нещо лошо.

Еси не изглеждаше напълно убедена в правотата на Джеф, но ѝ се искаше да му вярва.

— Защо не отидеш да посрещнеш баща си? — предложи той. — Сигурен съм, че госпожица Гудуин няма да има нищо против.

Еси излетя навън като пусната от кафез птичка. Джеф се изправи бавно и се замисли. Изобщо не му се искаше да прекара следващите двайсет минути в каретата с Ваялид Гудуин и да слуша критиките й.

— По-добре ми го кажи направо, вместо да мълчиш — каза Джеф след десет минути мълчание. — Ако го направиш, може би няма повече да изглеждаш сякаш си отхапала киселица.

Ваялид не искаше да му казва какво чувства. Първоначално просто се беше ядосала. След това се беше вбесила, че Джеф я бе накарал да участва в нещо толкова неприятно за нея. Въпреки това се бе въздържала от коментари, тъй като независимо, че не харесваше методите на Джеф, те бяха дали резултат.

Близначките бяха негови племеннички и беше съвсем естествено той да бъде по-загрижен за тяхната безопасност, отколкото за чувствата на Еси. Донякъде Ваялид също споделяше това мнение. Еси беше в безопасност, но близначките може би не бяха. Ваялид се молеше те да бяха стигнали до ранчото на Мадисън.

— Няма смисъл да ти казвам какво мисля. Това вече е минало и каквото и да казвам, не мога да променя нищо.

— И затова ще си седиш тук, ще ме гледаш ядосано, без да продумаш, и ще се наслаждаваш на гнева си. Толкова типично за жените е да използват мълчанието, за да накарат един мъж да се чувства виновен.

— Изобщо не съм имала намерение да те карам да се чувстваш виновен. — Беше решила да откаже на Джеф удоволствието да я види как губи самообладание. — Дори и когато инатът и раздразнението ти те накараха да влезеш насила в спалните помещения на училището. Не се опитах да те накарам да се чувстваш виновен и когато направи всичко по силите си, за да нарушиш спокойствието в училището, като се разхождаше полуоблечен из коридорите. Нямам намерение да го правя и сега, въпреки че ми се иска да беше намерил някакъв друг начин да постигнеш своето. Мисля, че успехът може да е бил по-важен от чувствата на Еси.

С удоволствие забеляза, че го бе изненадала.

— Предполагам, знаеш, че Еси вече никога няма да ти вярва напълно.

Когато Джеф кимна, Ваялид си помисли, че той съжалява за тази загуба.

— Нямаше ли друг начин?

— Може и да е имало, но аз не се сетих. Какво каза на баща ѝ? Тя се притесняваше, че той ще ѝ се сърди.

— Няма. Той разбра колко важно е да намерим две момиченца, изчезнали в град с повече от трийсет хиляди души население, повечето от които мъже.

— Наистина ли не ме обвиняваш?

Ваялид не разбираше защо Джеф изобщо се интересуваше от мнението ѝ. Тя беше янки, а всички янки бяха лоша порода. Тази дума все още я вбесяваше. Но в поведението на Джеф имаше нещо ново — тонът на гласа му, начинът, по който я гледаше, всичко това ѝ беше интересно и загадъчно.

Той наистина искаше да знае какво мисли тя за него. Наистина. Честно. Великият Джеф Рандолф — непроницаемият бастион на самоувереността, на безразличието към чувствата и желанията на целия свят — се бе пропукал. И причината за това беше една севернячка.

На Ваялид ѝ се прииска да се разсмее. Искаше ѝ се да заподскача наоколо в див танц, докато не ѝ изпаднат всички фиби. Вместо това глупавото ѝ сърце отново заби в нормалния си ритъм. Джеф може би наистина се интересуваше от мнението ѝ, но той търсеше своята идеална южняшка красавица. Освен това беше убеден, че при раждането си всички янки си режиха дяволските рога и опашки. Може и да изпитваше физическо привличане към нея, но никога нямаше да почувства нещо повече.

— Както вече ти казах, не мога да те виня, че успя там, където аз се провалих — каза Ваялид.

— Аз пък мога.

Отговорът му я шокира.

— Защо?

— Аз винаги обвинявам хората, които не се държат така, както аз искам, дори и когато успяват.

— Но защо?

— Защото толерантността ми е напълно чужда.

Ваялид се запита защо ли Джеф ѝ казваше това. Изповедта може би беше добра за душата, но тя беше сигурна, че това беше първият път, когато Джеф се опитваше да се изповяда. Ако можеше да се съди по изражението му, това не се харесваше много на душата му.

— Аз винаги знам всички отговори — продължи той. — Никога досега не съм се интересувал от чувствата на останалите. Това ми се струваше пълна загуба на време, а и ми пречеше да свърша необходимото и да го свърша както трябва.

— И какво те накара да промениш мнението си? — надяваше се той да ѝ каже, че причината е в нея. Жените нямаха много власт. Ако Ваялид разбереше, че е успяла да въздейства върху мъж като Джеф Рандолф, това щеше да повиши чувството ѝ за ценност.

— Не знам дали наистина съм го променил. Вероятно винаги ще се държа все така — правя го от толкова дълго, че не знам друг начин на поведение — но не искам да ме мразиш за това.

— Аз не те мразя.

Ваялид не можеше да го мрази. Нейният проблем бе точно в обратното — тя го харесваше твърде много. И въпреки че отчаяно се опитваше да овладее чувствата си, те бавно се изплъзваха от контрола ѝ. Моменти като този изобщо не ѝ помагаша.

Джеф можеше да я вбеси и тя да повярва, че никога повече няма да се поддаде на чара му. След това обаче дори и най-малката проява на уязвимост от негова страна можеше да я накара да се стопи като ледена висулка върху гореща печка. Много скоро можеше да се влюби в този мъж, а това беше опасно.

Когато осъзна всичко това, мозъкът ѝ просто се парализира. Трябваше да сложи край на тази глупост. Понякога Джеф може и да не беше твърд като гранит, понякога дори можеше да проявява загриженост, но той смяташе, че знае всичко, че янките стоят само на едно стъпало над уличните плъхове и че всичко, което беше необходимо на една глупава, безгръбначна жена, за да стане Богородица, бе да бъде родена някъде във Вирджиния. Междувременно двамата бяха стигнали до ранчото на Мадисън и това я спаси от продължаването на разговора им — задача, в която Джеф я превъзхождаше.

— Налага ли се да безпокоим Фърн? — попита Ваялид, която не беше забравила забележката на Айрис да не тревожат снаха си.

— Ако изобщо някой знае къде са момичетата, това е Фърн — отвърна Джеф.

Но Фърн не знаеше. Тя не бе излизала от стаята си цяла сутрин. А въпреки писмото на Айрис Мадисън още не се бе завърнал от Лидвил.

— Ако са дошли тук, може да са навсякъде — каза Фърн. — Момчетата отидоха да яздят с Монти.

— Той тук ли е? — попита с надежда Джеф.

— Монти идва да язди с момчетата всеки следобед. Днес е събота и те не са на училище, затова той дойде, преди да се събудя.

Ваялид забеляза промяната в изражението на Джеф и реши, че тя изразява смес от гняв и облекчение. За нещастие, смяташе, че той всъщност имаше пълното право да се ядосва. Като се изключеше безпокойството, което им бяха създали близначките, оставаше фактът, че те се бяха изложили на голяма опасност. Момичетата трябваше да бъдат накарани да разберат сериозността на постъпката си.

— Ще отида до плевнята да проверя дали някой не ги е видял — каза Джеф. — Ти можеш да останеш тук с Фърн.

— Идвам с теб — отвърна Ваялид.

— Не е необходимо.

— И все пак ще дойда.

Фърн се усмихна и разтревоженото ѝ лице се разведри.

— Няма да ви се наложи да защитавате близначките от Джеф. Те винаги успяват да се измъкнат с много малки поражения за духа си.

— Роуз скоро ще дойде тук — каза Джеф. — Да видим как ще им понесе това.

— Нали не си телеграфирал на Роуз, че са избягали?

— Не съм чак такъв идиот, но смятам да ѝ телеграфирам веднага щом двете хлапачки бъдат върнати в училището. Заради тях нямах нито минута спокойствие миналия месец.

Ваялид беше съгласна с него, но не каза нищо. Крайно време беше родителите на близначките да дойдат и лично да се оправят с тях.

— Да, момичетата са тук — каза конярят на Джеф няколко минути по-късно. — Появиха се на разсъмване. Не знам как са успели да стигнат дотук, но господин Монти и момчетата още не бяха слезли, когато момичетата вече бяха оседлали конете и тръгнаха.

— И къде са сега?

— Не знам, но мисля, че скоро ще се появят от онзи хълм. Господин Монти не е човек, който пропуска обяда си.

Ваялид погледна часовника си и с изненада откри, че минаваше пладне. Тя бе толкова заета, че не бе забелязала как е минало времето.

Не им се наложи да чакат дълго. Два коня се появиха в галоп откъм хълма и Ваялид изобщо не се изненада, когато разпозна в ездачите близначките. Те бяха последвани от три момчета. Монти се появи последен.

— Тези момичета със сигурност знаят да яздят — каза конярят. — Рядко съм виждал жени да яздят толкова добре.

— Те са родени по време на отвлечение и са живели девет години в ранчо в Тексас — осведоми го Джеф. — Предполагам, че това обяснява защо са диви като бизони.

Ваялид се обърна и зяпна Джеф.

— Отвлечение ли?

— Някой път трябва да питаш Фърн за това. — Той излезе от сянката на плевнята, за да може да бъде видян ясно от групата, която се носеше в галоп надолу по хълма.

Ваялид забеляза как близначките забавиха конете си и се спогледаха. Едното момиче се обърна и погледна към Монти. Ваялид обаче трябваше да признае, че на двете момичета не им липсваше кураж. Те не изчакаха братовчедите и чичо си да ги настигнат, а се приближаваха право към Джеф. За миг Ваялид си помисли, че галопиращите им коне щяха да го прегазят, но Джеф стоеше неподвижно. Момичетата спряха конете си само на няколко метра от него.

— Е — каза Джеф, — сега ли искате да си изядете боя, или предпочитате да изчакам, докато се върнем в училището?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Момичетата пребледняха. Те се спогледаха, след това погледнаха Джеф, най-накрая обърнаха очи към Ваялид. Тя не можеше да реши дали близначките търсеха защита от нея или искаха да разберат дали чичо им говори сериозно. Ваялид не можеше да им отговори, тъй като самата не знаеше. Джеф имаше право да бъде ядосан, но да напердаши деца, които не бяха негови?

— Слизайте. Конярят ще се погрижи за конете ви — нареди Джеф.

— Трябва ние да им махнем седлата — каза Аурелия. — Ние ги яздохме.

— И ще го направите. Той просто ще ги разходи няколко минути.

Момичетата слязоха от седлата и подадоха юздите на коняря, който ги пое безмълвно. Ваялид погледна къде са Монти и момчетата и с изненада видя, че те все още бяха доста далеч. Монти беше най-отпред, но сега конете им вървяха спокойно, вместо да галопират. Той явно даваше възможност на Джеф да си каже думата насаме с близначките.

Джеф гледаше ядосано момичетата. Ваялид не можеше да забележи дори част от любезността и разбирането, които той бе проявил към Еси и нея. Джеф приличаше повече на съдия, изправен срещу двама отявлени престъпници, преди да изрече присъдата им.

— Имате ли представа какво направихте днес?

— Искяхме само да... — започна Джулиет.

— Вие разтревожихте цялото училище — рязко я прекъсна Джеф. — Разтревожихте госпожица Сетъл. Разтревожихте и госпожица Гудуин, която, освен всичко друго, вероятно ще бъде смъмрена за това, че е допуснала да се измъкнете.

Ваялид не се беше замисляла за това, но беше сигурна, че в случая Джеф не грешеше. Госпожица Сетъл със сигурност щеше да обвини някого за такъв недопустим пропуск.

Близначките погледнаха Ваялид, а след това и Джеф.

— Не е честно — каза Аурелия. — Никой не можеше да ни попречи да се измъкнем.

— А най-лошото е, че сте накарали Еси Браун да лъже. И всичко това само защото сте искали да направите нещо, което изобщо не би трябвало да правите. Това не подобава на членове на семейство Рандолф. Ако сте решили да правите нещо, трябва да се уверите, че вината за постъпката ви няма да бъде хвърлена върху някой друг. Но вие сте действали твърде егоистично и не сте мислили.

Както обикновено, когато осъзнаха последствията от постъпката си, близначките съжалиха за действията си. Ваялид не се съмняваше, че разкаянието им не е престорено, но в същото време знаеше, че само след седмица щяха да бъдат готови да извършат нещо също толкова лошо. Въпреки това тя не можеше да не се възхити на духа им. Момичетата не бяха слаби и безгръбначни мекотели. Ваялид започваше да смята, че непокорният дух е семейна черта на всички Рандолф.

— Наистина ли ще ни набиеш? — попита Аурелия.

— Не мислите ли, че трябва да го направя? — отвърна Джеф.

— Набий ни тук — каза Джулиет. — Ако ни набиеш в училище, ще трябва пак да избягаме.

Ваялид не можеше да повярва на ушите си, но веднага разбра, че момичетата казваха истината. Ако близначките бяха наказани по необичаен начин в училище, Бети Сю щеше да се погрижи те да не продължат да учат там.

Преди Джеф да успее да каже нещо, Монти и момчетата спряха до тях.

— Свърши ли да им наливаш мозък? — попита Монти брат си. Той слезе от коня си, без да показва, че е разтревожен от събитията тази сутрин.

— Той ще ни напердаши — осведоми го Джулиет.

— Идете да се погрижите за конете си — каза Монти. — Когато свършите, елате тук.

Напрежението между двамата братя не се харесваше на Ваялид. Нито един от тях не проговори, преди момичетата да се бяха отдалечили достатъчно, но тя усещаше как се натрупва враждебност и се зачуди дали не трябваше да тръгне с близначките.

— По-добре останете тук, госпожице Гудуин — реши проблема й Монти. — Ще трябва да се оправите с момичетата в училище, когато ние свършим.

— Страхувам се, че действията, които училището може да предприеме, не зависят от мен — каза Ваялид. — Съмнявам се дали изобщо някой ще поиска моето мнение.

— Въпреки това държа да останете.

Ваялид реши да остане, тъй като не беше сигурна, че в състоянието, в което се намираха двамата братя, някой беше способен да вземе разумно решение.

— Трябваше да се сетя, че си ги окуражил — каза Джеф.

— Те нямат нужда от това, за да избягат и да дойдат тук да пояздят — отвърна брат му. — Освен това, когато се събудих, те вече бяха на седлата.

— Трябвало е да ги върнеш в училище.

— Предположих, че мога да ги оставя да се насладят на ездата. Знаех, че рано или късно ще се появиш тук, за да ги върнеш обратно.

— Добре. Нека аз да бъда лошият великан.

— Това е роля, която, изглежда, ти харесва.

— Не трябваше да ги оставяш да яздят с теб.

— Нямаше как да ги спра, освен да ги подгоня и да ги сваля от седлата. Освен това те са имали причина да избягат от онова място. Може би ако им се даде повече свобода, ще имат по-голямо желание да останат там по-дълго.

— По-скоро така ще започнат да си мислят, че могат да излизат от училище, когато си поискат. — Монти сви рамене и Джеф продължи: — Те не се подчиняват на правилата. Мислят, че са създадени за всички, с изключение на тях.

— Никога не са се държали добре — от тях косата на Роуз побеля.

— А ти си се погрижил да побелее още.

— Престани, Джеф. И няма да ги биеш.

— Изобщо не съм имал такова намерение. Би трябвало да набия теб.

Двамата стояха и се гледаха като ядосани елени. Не клатеха глави и не ровеха земята, но се гледаха заплашително, свили мощните си рамене, готови да се хвърлят един срещу друг всеки миг. Ваялид се

запита дали наистина щяха да се сбият. Знаеше, че Джеф нямаше да отстъпи само защото му липсваше едната ръка.

— За възрастни мъже говорите твърде много глупости — намеси се тя. — Не знам как можете да очаквате добро поведение от деветгодишни момиченца, след като вие самите се държите като хлапета.

Джеф погледна към Ваялид и близначките, след което се обърна към Монти и направи жест на отвращение.

— Следващия път, когато близначките загазят, можете да отидете при Монти. Аз си измивам ръцете.

Той си тръгна, оставяйки Ваялид лице в лице с Монти и пет деца от семейство Рандолф, които гледаха с широко отворени от почуда очи. Единственото, което Ваялид можеше да направи, бе да приеме спокойно нещата, докато не се приберяха в училището. След това нищо нямаше да зависи от нея.

— Предполагам, че ще е най-добре да хапнем нещо — каза тя. — Вървете в къщата и не забравяйте да си измиете ръцете, преди да седнете на масата.

Петте деца се затичаха и близначките, които бяха по-големи от трите момчета, скоро ги оставиха далеч зад себе си.

Когато Ваялид стигна до къщата, видя, че Джеф я чака.

— Мислиш, че сбърках, нали? — попита я той, когато останалите вече бяха влезли вътре.

— Донякъде и двамата бяхте прави — отвърна Ваялид. Не одобряваше, че се бе държал толкова строго с близначките, но знаеше, че безгрижното отношение на Монти само щеше да окуражи непокорството им.

— С Монти никога не сме се съгласявали за нищо.

— Никога?

— Поне доколкото си спомням.

— Поне не се ли харесвате? — Тя беше готова да пребие брат си, ако по този начин можеше да му върне желанието за живот, но го бе обичала силно.

— Не, предполагам, че не.

— Но вие сте братя.

— Не можем да променим това.

Ваялид не знаеше какво да каже, тъй като този начин на мислене ѝ беше съвсем чужд.

— Трябва да се върна в банката — каза Джеф. — Ще изпратя каретата да ви закара обратно в училището след обяда.

— Няма ли да дойдеш с мен, за да видиш какво ще реши госпожица Сетъл?

— Никой не харесва как постъпих. Докато Монти е тук, той ще продължи да се меси. Нека Фърн да се оправя с тях, или пък Айрис, ако Фърн не е в състояние.

— На мен ми харесват повечето от нещата, които направи днес — каза Ваялид. Това беше истината. Не беше съгласна с всичко, което Джеф бе направил, но одобряваше строгото му поведение. Животът не беше лесен и не вървеше по мед и масло. Ако хората не упражняваха някакъв контрол, ги очакваха големи неприятности. А нейният опит ѝ показваше, че когато някой загазеше, онези, които страдаха най-много, бяха хората, които го обичаха. Ваялид смяташе, че това не е честно, но изглежда така беше устроен светът и нищо не можеше да се направи.

— Повечето не е достатъчно — отвърна Джеф. — Освен това Роуз и Джордж скоро ще пристигнат тук.

— Те наистина ли ще дойдат?

— Когато чуят за последната беля на децата си, няма да се забавят нито минута.

— Те какви хора са? — Ваялид често се бе питала какви са хората, които бяха създали близначките.

— Изобщо не приличат на тези две фурии, ако това имаш предвид. Но аз ще те оставя да решиш сама. Има ли нещо, което мога да направя, преди да тръгна?

Ваялид бе твърде изненадана, за да му отговори. Никога досега Джеф не ѝ бе казвал нещо подобно. Той обикновено просто се обръщаше и си тръгваше. И толкова.

— Не. И без това вече ти отнех цялата сутрин.

Джеф се усмихна.

— Не се притеснявай. Имам цяла нощ, за да спечеля парите, които изпуснах тази сутрин.

Никога нямаше да ѝ позволи да забрави тази реплика, но на Ваялид ѝ се искаше никога да не я беше изричала. Очевидно бе

докоснала много чувствително място.

Наблюдаваше го как се отдалечава, но за първи път не ѝ се стори, че напуска живота ѝ. Струваше ѝ се, че го познава от цяла вечност, че винаги е бил част от живота ѝ и Ваялид не можеше да не се учудва колко бързо бе станало това, след като беше една проклета янки, а той — един високомерен южняк.

Комбинацията беше твърде необичайна, но въпреки различията между тях Джеф запълваше голяма нейна нужда. В този момент Ваялид почувства, че иска да го извика, да го накара да се върне при нея. Не беше изпитвала подобно нещо от момента, в който Нейтън Уейнрайт бе поискал ръката ѝ. Тогава бе гледала как си тръгва, изпълнена с тъга, но напълно уверена, че бе постъпила правилно, като му бе отказала. Сега беше също толкова уверена, че не можеше да позволи на Джеф да си тръгне.

Когато пристигна в училището, Ваялид с удивление откри, че Джеф я чака. Тя нареди на близначките незабавно да се приберат в стаите си.

— Мислех, че имаш работа — каза тя в мига, в който момичетата се изгубиха от погледа ѝ.

— Така е, но реших, че няма да позволя на госпожица Сетъл да те обвини за бягството на хлапетата. Никой не може да контролира двете фурии и аз с удоволствие ще ѝ се противопоставя, ако не е съгласна с мнението ми.

Ваялид почувства огромно задоволство.

— Не се страхувам от госпожица Сетъл.

— Сигурен съм, че е така, но тя едва ли ще си позволи да изрази неодобрението си към теб в мое присъствие.

Ваялид не желаше постоянно да бъде укорявана. Бе направила всичко по силите си, но имаше да се грижи за още четиринайсет момичета и просто не можеше да държи близначките под око във всеки един момент.

— Мислех си, че никога не играеш ролята на рицаря защитник.
— Не трябваше да го подкача така. Джеф нямаше да хареса шегата, а и тя не проявяваше голяма любезност след всичко, което той бе направил за нея.

— За какво говориш?

— За това, че помагаш на една разтревожена дама.

Джеф изглеждаше объркан. Когато най-после разбра смисъла на забележката ѝ, Ваялид забеляза по лицето му да преминават противоречиви чувства и се изненада, когато Джеф се усмихна. Сърцето ѝ подскочи. Искаше ѝ се той да се усмихва по-често.

— Това е традиция в семейство Рандолф, въпреки че досега не съм го правил. Спазването на тази традиция неизбежно ни навлича много неприятности.

— Не те ли е страх, че и сега ще стане така?

— Винаги става така.

Това изявление беше твърде провокиращо и твърде интересно, за да бъде пренебрегнато, и Ваялид попита:

— И в какви неприятности си се забъркал ти?

— В женски.

Това не беше точно отговорът, който тя бе очаквала. Ваялид реши да даде на Джеф още една възможност. Уменията му в спасяването на разтревожени дами бяха насъбрали доста прах, но той току-що си бе признал, че ги бе държал на полицата през по-голямата част от живота си.

— Според мен е малко грубо да говориш по този начин, когато става въпрос за племенничките ти. Признавам, че те правят големи бели, но са много сладки момиченца.

Двамата вече бяха стигнали до стълбите, които водеха към входа на сградата, в която се намираше кабинетът на госпожица Сетъл. Джеф спря. Ваялид направи няколко крачки напред, след това спря и се обърна към него.

— Те са адски изчадия, които не подлежат на контрол. Но аз нямах предвид тях, а теб и ти много добре го знаеш.

Тя го зяпна. Точно това бе отговорът, който се беше надявала да чуе, но се бе оказала неподготвена.

— Харесвам те, по дяволите, и това изобщо не ми е приятно.

Това вече го беше очаквала. Всъщност, очакванията ѝ бяха изпълнени толкова точно, че тя не можа да се въздържи да не се усмихне. Нещата се връщаха към нормалното. Това беше онзи Джеф, който Ваялид разбираше.

— Не всички янки са порочни. Някои от нас даже са много добри.

Боже милостиви! Ваялид усети как свежда клепачи и те затрептяват провокиращо. Знаеше, че се усмихва изкусително, флиртуваше пред очите на половината Денвър, при това с Джеф Рандолф, най-устойчивият на флирт мъж, когото Господ някога бе създал. Ваялид се опита да се овладее. Тя дори не беше сигурна как иска да промени чувствата му. В този момент нещата не ѝ се струаха чак толкова лоши.

— Не се прави, че не ме разбираш — каза Джеф. — И ако не ти е влязло нещо в окото, спри да правиш физиономии и ме погледни в очите.

Този човек май нямаше никакво чувство за такт и Ваялид се зачуди дали беше възможно да го развие някога. Ако се съдеше по намръщаното му изражение, това едва ли беше от първостепенна важност за Джеф.

— Докато просто си мислех, че си красива, нямаше проблем — продължи той. — Дори и най-ужасните жени могат да бъдат красиви. Веднага се сещам за племенничките си. Не беше твърде зле дори когато исках да те целуна. Някой казвал ли ти е, че имаш уста, която направо си иска да бъде целуната? Въпреки че не си слагаш червило, устните ти са пълни и розови, а не тънки и бледи. Нямаше проблем и когато реших, че като цяло си много привлекателна. Проблемът възникна, когато започнах да те харесвам и да ти се възхищавам. Не много — побърза да добави той, — но все пак е факт.

Джеф се обърна, сякаш искаше да си тръгне и да избяга от тази неудобна ситуация.

— След това започнах постоянно да мисля за теб. Тъкмо започвах да чета някой отчет, и лицето ти изскачаше в съзнанието ми. Нямах представа какво бях прочел току-що. Сещах се за нещо, което си казала или направила. Ти провали целия ми работен график. Сега пък съм тук!

Това, изглежда, беше най-неприемливо за Джеф.

— Бюрото ми е отрупано с документи, които чакат да ги прегледам, а служителите ми чакат да се върна, за да им кажа какво да правят. И какво правя аз? Стоя си в кабинета, върша си работата и създавам работа на служителите си, докато не изплезят език от

изтощение? Не! Аз съм тук, за да се уверя, че онзи дракон няма да се опита да хвърли вината за сутрешните неприятности върху теб.

Джеф изглеждаше удивен от собствената си глупост. Ваялид се надяваше, че той бе искрен, но знаеше, че отново се усмихва и се държи, сякаш нещо бе влязло в окото ѝ. Никога досега подобна тирада от оплаквания не бе звучала като музика в ушите ѝ. Тя беше доволна, че Джеф бе захапал и се мятал на същата въдица, за която се бе закачило сърцето ѝ още от първата им среща.

Ваялид реши, че сигурно е откачило, щом ѝ се иска да прекара дори пет минути в компанията на този мъж. Баща ѝ и брат ѝ бяха двама от най-улегналите мъже, които бе познавала през живота си. Майка ѝ бе нежна и винаги проявяваше разбиране. Ваялид само можеше да предполага, че като противодействие на всичко това имаше нужда от голяма доза оцет, примесен за подсилване със сярна киселина. Джеф Рандолф със сигурност отговаряше на това условие.

— Не е необходимо да оставаш — каза тя. — Аз наистина съм в състояние сама да се оправя с госпожица Сетъл.

— Ще остана. — Той я хвана под ръка и тръгна към вратата.

— Но ти не искаш да бъдеш тук.

— Навсякъде другаде бих се чувствал ужасно.

Когато най-после бяха въведени в кабинета на директорката, Ваялид се радваше, че Джеф бе дошъл с нея. Госпожица Сетъл изглеждаше, сякаш всеки момент щеше да избухне. Отвори уста, за да каже нещо, но точно тогава Джеф влезе в кабинета ѝ след Ваялид. Реакцията на госпожица Сетъл бе почти комична.

— Господин Рандолф, какво правите тук? Надявам се, че племенничките ви са в безопасност.

— Нищо им няма. Засега госпожица Гудуин ги е затворила в стаите им.

Госпожица Сетъл изглеждаше облекчена, когато чу това.

— Добре. Не искам семейството ви да си мисли, че не се грижим добре за учениците си.

— Никой не може да удържи тези две дяволчета — каза Джеф.
— Ако наистина искате да ги контролирате, купете си една затворническа килия, заключете ги в нея и изхвърлете ключа. След

това сложете двама пазачи, в случай че те все пак успеят да измислят начин да се измъкнат.

Госпожица Сетъл потрепери нервно.

— Господин Рандолф, в нашето училище не заключваме учениците си.

— Тогава не обвинявайте госпожица Гудуин, когато те отново избягат.

Усмивката на директорката не беше от най-любезните.

— Уверена съм, че госпожица Гудуин ще се погрижи това да не се повтаря. А сега съм сигурна, че имате да решавате много важни въпроси. Оценявам присъствието ви, но знам, че няма да искате да останете и да изслушате една отегчителна дискусия на училищния правилник.

— Дойдох тук, за да се уверя, че няма да хвърлите вината за днешната случка върху госпожица Гудуин — каза Джеф с обичайната си откровеност.

За миг директорката бе толкова удивена, че не можа да каже нищо. Най-накрая успя да си възвърне дар слово.

— Разбира се, че няма да я обвиня.

— Добре. Няма смисъл да се прехвърля вината за всеки проблем върху подчинените. Те нямат достатъчно власт, за да променят каквото и да било. Единствено шефът може да промени нещо. Това е основен принцип, от който се ръководя. Наемете възможно най-добрите служители, които е възможно да се намерят — като госпожица Гудуин — дайте им най-добри условия и ги оставете да си вършат работата. Ако го направите и нещо се обърка, вината си е само ваша.

— Извинете! — едва успя да промълви директорката.

— Вие очевидно сте й възложили невъзможна задача. В това ви е грешката. Затова от вас зависи да решите от какво се нуждае госпожица Гудуин, за да свърши онова, което искате от нея, след което да й го осигурите незабавно.

Джеф се облегна назад в стола си доволен от това, че бе успял да обясни теорията си така, че дори госпожица Сетъл бе успяла да я разбере.

— При мен това върши работа като магия. Почти всички служители в банката ми работят за мен от десет години. Това ми

спестява и много време, тъй като не ми се налага да обучавам новите служители, като същевременно се възползвам от опита на старите.

— Разбирам. — Госпожица Сетъл все още не беше в състояние да говори нормално. — Уверена съм, че това е една отлична система. — Тя, изглежда, се бе посъзвела малко. — Сигурно ще искате да видите племенничките си, преди да си тръгнете. Ще ви уведомя за решението си. Госпожице Гудуин, моля да придружите господин Рандолф.

— Изхвърлете ги от училището — каза на тръгване Джеф. — Това няма да се хареса на Джордж, но ще ви спести много неприятности.

— Джеф Рандолф, как можеш да говориш подобни неща за собствените си племеннички! — възмути се Ваялид, когато двамата излязоха навън. — Та те са само на девет години.

— Това е истината. Не знам какво им става. Не бяха толкова лоши.

— Страхувам се, че госпожица Сетъл ще ги изгони.

— Така им се пада.

— Само това ли ще кажеш?

— Че какво друго мога да кажа? Да не мислиш, че мога да ги накарам да останат, да спазват правилата и да се държат прилично?

— Не, съмнявам се, че изобщо някой може да направи това.

— Според мен трябва да отпишем загубите и да продължим с работата. — Джеф погледна часовника си. — Време е да се връщам. Ако подкарвам всички безжалостно, сигурно ще наваксам загубеното до полунощ.

— Нали не смяташ да държиш нещастните си служители толкова до късно в събота вечер?

— Че защо не? Докато аз се мотаех из Денвър, те не са имали никаква работа. Не започвай пак. Няма да ги карам да работят в неделя.

— Колко благородно!

— Защо просто не кажеш онова, което мислиш — че съм един зъл скъперник, който изстискава и последната капка кръв от някоя ряпа?

— Няма смисъл да го казвам, когато ти, изглежда, се гордееш с това.

— Аз просто съм си такъв. Спрях да се опитвам да се променя преди много години.

— Това не е вярно. Ти се бориш толкова ожесточено с всичко и всички, че напълно си изгубил представа какъв си в действителност.

— Какво точно искаш да кажеш с това? — попита Джеф и учтивостта му изчезна. — И не си мисли, че можеш да се отървеш с някакъв заобиколен отговор. Искам да знам какво точно имаше предвид, когато каза това.

Ваялид не беше сигурна, че е добра идея да каже каквото и да било. Не беше уверена в правотата си, а и се намесваше в нещо, което не беше нейна работа.

Не можеше да си позволи да каже нещо неподходящо. Щом си пъхаше носа в забранена територия, беше длъжна да обясни на Джеф за какво говореше.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Не трябваше да казвам това — каза Ваялид. — Не те познавам достатъчно добре, за да си позволявам подобни преценки.

— Но ти го каза и аз няма да те оставя да се измъкнеш с такъв страхлив отговор — отвърна Джеф.

— Отговорът не е страхлив. Ти си се затворил по-плътно от мида в Нова Англия.

— Стига си увъртала, изплюй камъчето.

Защо ли й трябваше да казва каквото и да било. Но Ваялид се успокояваше, че Джеф поне можеше да обвинява единствено себе си, ако чуеше нещо, което нямаше да му хареса.

— Според мен на теб ти харесва, че никой не одобрява поведението ти. Може би, защото никой не очаква от теб да направиш нещо, за да му доставиш удоволствие, никой не се разстройва, когато направиш точно обратното. Те просто очакват точно това от теб.

— И защо трябва да харесвам това?

— Защото така можеш да вършиш каквото си поискаш. Повечето нормални хора трябва поне да направят опит да се съобразят с мнението на другите. На теб това не ти се налага, защото никой не го очаква от теб.

— И какво друго?

Ваялид въздъхна. Тя се съмняваше, че някога ще успее да си държи устата затворена. Мъжете не обичаха да чуват истината за себе си. Всъщност, това важеше не само за мъжете. Ако искаше да разкара Джеф, най-добрият начин да го направи бе да започне да му казва какво точно мисли за него.

— Не знам доколко все още имаш проблеми, когато си спомняш за войната след всичките тези години — предполагам, че не са чак толкова големи, колкото ти се иска да ги изкараш пред другите — но ти нарочно държиш тази рана отворена. Ти нарочно размахваш отрязаната си ръка пред всички, за да ги накараш да се почувстват виновни. Според мен първоначално така си се освобождавал от гнева,

породен от загубата на войната, загубата на ръката ти и времето, прекарано в плен.

— Според теб това не е важно, така ли?

— Разбира се, че е важно, но ти отдавна си го преживял. Намерил си нещо, което можеш да вършиш и си започнал да го правиш. Твърде си зает, за да имаш време да мислиш за ръката си или за войната.

Ваялид усети, че Джеф иска да я прекъсне, но тя беше твърдо решена да не му позволи. Когато свършеше, той можеше да говори колкото си иска.

— Не искам да кажа, че не трябва да се ядосваш за онова, което войната е направила с теб, за Вирджиния и за хилядите мъже, които загубиха живота си или бяха осакатени. Но този гняв вече не е толкова силен, колкото е бил някога. Ти си го надживял, приел си го като част от живота си и си продължил да живееш. Въпреки това ти си използвал ръката си като тояга толкова дълго, че това ти е станало навик. Всички останали пък са си създали навика да ти го позволяват.

Джеф я погледна по начина, по който Ваялид си представяше, че би гледала вълчица майка към някой, който застрашава малките ѝ.

— Грешал съм, като изобщо съм си мислил, че трябва да те защитавам от госпожица Сетъл. Бях забравил, че си янки, а всеки янки се равнява на двама или дори трима по-нисшестоящи смъртни. Ти не се нуждаеше от помощта ми. Просто можеше да забиеш зъби в плътта на онази нещастна жена и да я дъвчеш, докато от нея не остане нищо.

Ваялид беше подготвена за неговия изблик на гняв, но отговорът му беше по-силен, отколкото бе очаквала. Той не се ядосваше само на нея. Той се ядосваше на себе си, защото се беше оставил на чувствата си, а тя го бе възнаградила, като му бе показала, че няма нужда от него. Джеф грешеше, но ако Ваялид му го кажеше, той нямаше да ѝ повярва. Толкова много се беше увлякла в желанието си да му покаже, че знае всичко за него, че бе пропуснала тази подробност.

Ваялид не беше никаква безгръбначна, беззащитна, безмозъчна южняшка красавица и не искаше да бъде такава. Нямаше нужда от чужда защита. Ако това беше начинът, по който Джеф искаше да възстанови виждането си за самия себе си, трябваше да си потърси друга. Но само защото Ваялид можеше да стои здраво на краката си, не

означаваше, че и тя понякога не изпитваше нужда да се облекне на някого.

Да отстоява позициите си, беше изтощителна и самотна задача. Това ѝ отказваше голяма част от нещата, които животът можеше да ѝ предложи, от нещата, които изпълваха живота със смисъл. Джеф едва ли щеше да разбере това. За него животът беше една постоянна битка срещу нещо, срещу някого. Тя не се нуждаеше от парите му, от общественото му положение, нито дори от защитата му. Единственото, от което се нуждаеше, бе едно малко ъгълче в сърцето му.

— Оценявам, че дойде с мен при госпожица Сетъл. Няма да забравя изражението на лицето ѝ, когато ѝ каза, че вината за бягството на близначките е само нейна. Но аз те бях предупредила, че мога да се справя с нея и сама.

— Помня това, но се надявам да ми простиш, че се надяхах с присъствието си да предотвратя поне една малка дракотина. Не осъзнавах, че всъщност защитавах госпожица Сетъл.

Двамата стояха по средата на пътеката, която водеше от спалните помещения към пътя за града. Време беше да тръгнат и тези две различни посоки. Време беше да се разделят.

— Трябва да се върна при близначките. Те може и да са две малки дяволчета, но все пак са само на девет години и предполагам, че точно сега ще имат нужда от малко подкрепа. А ти — продължи тя, без да му даде време да каже нещо, — трябва да се върнеш при служителите, които те чакат.

Ваялид протегна ръка.

— Съжалявам за неудобството, което ти създадох. Наистина оценявам любезността и помощта ти. Никога няма да забравя двата дни, които прекарах в „Уиндзор“.

Вместо да поеме ръката ѝ, Джеф внезапно обви с ръка кръста ѝ и я придърпа към себе си.

— Ти си вещица. Трябва да бъдеш изгорена на клада!

След това я целуна толкова грубо, че сетивата ѝ отказаха да се включат. Ваялид забрави за здравия разум и приличието и отвърна на целувката му. Не разбираше как беше възможно да се примирява и дори да желае грубото отношение на този мъж, но вече не беше в състояние да се противопоставя на чувствата си към него.

Забрави, че половината училище можеше да ги види, забрави, че с Джеф не можеха да постигнат съгласие за нищо. Единственото, което усещаше, бе, че той я държи в ръце и че никога досега не се бе чувствала толкова добре.

Силата на Джеф я удивяваше. Тя се чувстваше, сякаш беше смазана, затворена, неспособна да помръдне. Целувката му беше груба и гневна, но това нямаше значение. Тя също искаше да бъде груба и гневна. Искаше ѝ се да го сграбчи и да разруши стените, с които Джеф се беше обградил, да взриви барикадите в съзнанието му.

Искаше ѝ се да го прегръща и да го целува, докато той не разбере, че го обича, че не я интересува дали има една ръка или три, че без значение колко избухлив и жесток можеше да бъде, тя разбираше, че и той е също толкова уязвим и отчаяно търсещ любов, колкото всеки друг.

И Ваялид го прегръщаше и го целуваше. Остана вкопчена в него, когато Джеф я бе пуснал, като притискаше тялото си до неговото, за да му покаже, че няма да крие нищо от него. Ваялид обещаваеше всичко, а не искаше нищо в замяна.

Когато Джеф я пусна, тя се почувства опустошена. Устните ѝ горяха, кожата ѝ сякаш беше обхваната от пламъци, а косата ѝ се беше разпиляла. Преди някой от тях да се съвземе достатъчно, за да проговори, Ваялид забеляза Харви Маккий да върви към тях по улицата.

Внезапно Ваялид се почувства по-малко безочлива. Тя не можеше да обясни поведението си спрямо Харви.

— Трябва да влизам вътре — каза тя, като се опитваше да звучи възможно най-спокойно. — Дори и вещиците трябва да дават почивка на метлите си от време на време. Ако не го направя, ще ми излезе много по-различно име.

— Само някой да посмее да каже нещо лошо за теб и ще го...

Тя се усмихна. Джеф може би ѝ беше ядосан, но все още беше готов да я защити. Това беше нещо, което си струваше да бъде запомнено.

— Ето, че отново се опитваш да ме защитиш. Не беше ли решил преди малко, че съм напълно способна да се защитавам сама?

Харви пресичаше улицата и скоро щеше да стигне до пътеката, която водеше към училището.

— Мъжете обичат да чувстват, че жените се нуждаят от защита. Ако ни отнемете и това, каква ще бъде ползата от нас?

Ваялид изпита тъга от това, че Джеф се смяташе за толкова непривлекателен.

— Попитай ме отново, когато имам време, за да ти отговоря. Сега трябва да вървя.

— Не и преди да съм казал последната си дума. — Той я целуна бързо, обърна се и тръгна към града.

Ваялид го гледаше как се отдалечава, напълно объркана от развитието на събитията. Ако той беше влюбен в нея, очакваше да получи малко нежност, а не глупави приказки. Ако просто беше раздразнен от нея, целувката беше необяснима. Но най-важното беше, че точно тази целувка доказваше без съмнение, че Ваялид се бе влюбила в Джеф Рандолф. Това противоречеше на всякаква логика, но въпреки това си оставаше факт. И при това тя дори не беше сигурна, че харесва този мъж!

Възхищаваше му се, копнееше по него и постоянно си мислеше за него. Това не беше достатъчно, но беше твърде много, за да го пренебрегва. Твърде много, за да го забрави.

И въпреки това трябваше поне да се опита да го забрави. Джеф нямаше никакво намерение да се влюбва в една янки. Според нея той не беше способен на такова нещо, независимо за колко красива можеше да я смята. А ако наистина се влюбеше в нея, щеше да се бори срещу любовта си до края на живота си. Откъдето и да погледнеше фактите, и двамата щяха да бъдат абсолютно нещастни. Единственото разумно нещо, което можеше да направи, бе да го изхвърли от съзнанието си.

Тя видя как Джеф и Харви се срещнаха по средата на пътеката. Дори и от това разстояние Ваялид успя да види как Джеф се намръщи, а Харви присви очи. Двата погледнаха към нея, след това се огледаха взаимно. Тя се усмихна. Хубаво беше, че двама мъже се опитваха да я спечелят. Такова нещо не ѝ се беше случвало досега и тя го намираше за доста ободряващо.

Двата се разминаха и Ваялид едва се сдържа да не се разсмее, когато Джеф се обърна на два пъти, за да погледне назад. Хубаво щеше да му дойде, ако изпиташе няколко пристъпа на ревност заради нея.

Той вече ѝ беше причинил достатъчно проблеми и тя беше сигурна, че щеше да ѝ причини още много преди да успее да го забрави напълно.

Близначките слязоха от файтона и последваха Ваялид по пътеката с наведени глави и сериозни изражения. Госпожица Сетъл ги беше изключила от училището и Ваялид ги водеше при леля им Фърн, където щяха да изчакат пристигането на родителите си. Първата ѝ мисъл бе да съобщи на Джеф, но беше невъзможно да остави близначките при него. Дори и ако той намереше време за тях, нямаше да знае какво да ги прави.

— Татко ще се ядоса — каза Аурелия.

— Мама ще побеснее — добави Джулиет.

— Вероятно — каза Ваялид. — Сигурна съм, че тя се е надявала да се държите добре в училище.

— Казахме ѝ да не се надява — заяви Аурелия.

— С изключение на Уилям Хенри, нито един Рандолф не обича да ходи на училище — добави Джулиет.

Ваялид позвъни на входната врата.

— Знам, че е трудно постоянно да ти казват какво трябва да правиш, но училището не може да си позволи да ви остави да бягате. Нещо може да ви се случи.

— На нас никога не ни се случва нищо — заяви Аурелия.

— Татко казва, че животът ни трябва да е омагьосан — добави Джулиет.

— Може би, но това не ви помогна пред госпожица Сетъл.

Една прислужница отвори вратата и ги въведе в малка дневна.

— Ще уведомя господин Рандолф, че сте тук — каза тя и изчезна.

— Не виждам чичо Мадисън — обади се Аурелия.

— Той сигурно харесва децата.

— Той харесва момчетата — осведоми я Аурелия.

— Той казва, че за момчетата никога не трябва да се тревожиш — добави Джулиет. — Те сами можели да се възпитават.

— Неговите момчета са можели да бъдат и момичета. — Аурелия поклати глава.

— Той казва, че ако са били момичета, е щял да ги даде на друг.

Преди Ваялид да бе имала време да реши дали близначките си бяха измислили всичко това, в стаята влезе един висок, красив, загорял мъж. Той погледна ядосано близначките и те се свиха под погледа му.

— Значи най-последно изхвърлихте малките чудовища. Това е първото разумно нещо, което сте направили. Изобщо не трябваше да ги приемате в училището. Казах на Джордж, че преди да ги укроти, трябва да ги пречупи.

Ваялид се втрени невярващо в Мадисън Рандолф. Той говореше също като Джеф.

— Тези момичета не са животни — отговори тя, при това може би малко по-строго, отколкото трябваше, — които могат да бъдат връзвани и бити.

— А може би точно така трябва да се постъпва с тях. — Мадисън се отдалечи от момичетата и приближи Ваялид. — Аз съм Мадисън Рандолф. Фърн ще слезе след минутка. Момичета, вървете да намерите момчетата. Сигурен съм, че на госпожица Гудуин вече ѝ е омръзнало да се разправя с вас. Не се притеснявайте — обърна се той към Ваялид, когато забеляза, че тя не изглежда много спокойна. — Предупредил съм всички. Хлапетата ще бъдат третираны като затворници до пристигането на Джордж и Роуз.

— И кога ще дойдат те? — попита Ваялид, която не знаеше какво друго да каже на този мъж, който, изглежда, се интересуваше от племенничките си още по-малко от Джеф.

— Утре. Изпратих им телеграма тази сутрин.

Ваялид едва бе успяла да приеме, че човек може да се придвижи от Тексас до Колорадо само за два дни. Тя все още не можеше да свикне с телеграфа, а вече бе чула, че няколко души в Денвър са си купили новата лудост, наречена телефон. Ваялид много искаше да види телефон. Как беше възможно човек да говори в някаква малка кутийка и гласът му да се чува на много мили? Погледна към газовите лампи, които осветяваха стаята. Толкова много неща се бяха променили през последните няколко години, но баща ѝ не бе имал парите, за да се възползва от тях. Семейство Рандолф очевидно не беше имало парични затруднения.

— Съжалявам, че ги изключиха. Те не са лоши момичета, просто не спазват правилата.

Фърн бе влязла в стаята тъкмо навреме, за да чуе последната реплика.

— Те никога не са спазвали правилата. Едва ли Роуз е вярвала, че ще останат дълго в училището.

Ваялид беше шокирана. Фърн изглеждаше много по-зле отколкото когато я бе видяла преди една седмица. Ваялид потисна импулсивното си желание да ѝ помогне да седне, но това не се оказа необходимо. Мадисън скочи на крака в мига, в който жена му влезе в стаята. Той може и да не се интересуваше от момиченца, но отдалеч си личеше, че обожаваше съпругата си. Ваялид изчака Фърн да седне и Мадисън да се увери, че жена му е настанена възможно най-удобно.

— Съжалявам, че трябваше вие да доведете близначките дотук, но сама виждате, че нямаше как лично да се погрижа за това — каза Фърн. Тя погледна с любов към съпруга си и Ваялид се зачуди дали някога щеше да изпитва същото към някой мъж.

— А сега, когато Мадисън се върна, нямам намерение да му позволявам да излиза оттук, преди да се роди детето.

— Госпожица Сетъл се съгласи аз лично да доведа момичетата — каза Ваялид.

— По този начин, ако ги изгубим, вината няма да бъде ваша — вметна Мадисън.

Госпожица Сетъл ѝ бе казала същото, но Ваялид нямаше намерение да им казва това.

— Тъкмо щях да кажа на съпруга ви колко добри ученички са близначките, но те просто не успяха да свикнат с правилата в училището. Това не означава, че те са лоши, но вие сами разбирате, че при дадените обстоятелства училището не може да ги задържи.

— Винаги съм смятал, че Роуз ги изпрати да учат там, за да си почине малко от тях — каза Мадисън.

— Засрами се — скастри го Фърн. — Знаеш, че ако има човек, който да може да укроти тези хлапета, то това е Роуз.

— Е, не смятам, че това е по силите на всеки. Господ да е на помощ на мъжете, които се оженят за тях.

Ваялид си помисли, че това не е честно. Ако някое момче се държеше по същия начин, щяха да кажат, че просто има твърде много енергия. Ако пък момчето разполагаше и с тлъста сума пари и изглеждаше добре, всяка жена на възраст за женене щеше да тича след

него. Но Ваялид бе научила колко глупаво е да се бори с предразсъдъци, които не можеха да бъдат променени.

— Госпожица Сетъл каза, че ако след година-две момичетата поулегнат малко, тя ще преразгледа решението си.

— Колко ѝ е платил Джеф, за да каже това? — поинтересува се Мадисън.

— Той още не знае — обясни Ваялид. — Помислих си, че може да искате да му кажете лично.

— Съмнявам се дали това го интересува.

— Той много ни помогна, докато теб те нямаше — каза Фърн. След това се разсмя внезапно. — Какво ли не бих дала да го видя по време на карантината при вас.

Ваялид се усмихна в отговор.

— Не беше много доволен от това, но за човек с неговия характер се справи доста добре.

Тя беше онази, която не бе успяла да се справи със ситуацията. Тя се бе поддавала на чувство, което беше колкото глупаво, толкова безсмислено.

— За човек с неговия характер? Не знам защо не сте го застреляли — каза Мадисън.

Ваялид прехапа език. Беше срещнала трима от братята на Джеф и всеки от тях се бе изказал брутално нелюбезно за него. Знаеше, че понякога Джеф проявяваше трудния си характер — самата имаше опит в това — но все пак те му бяха братя. Ако изобщо някой можеше да го разбере, това бяха те.

— Той трябваше да изтърпи много.

Фърн я огледа внимателно и видя повече, отколкото на Ваялид ѝ се искаше.

— Според мен госпожица Гудуин смята, че семейството на Джеф се държи твърде грубо с него.

Ваялид нямаше желание да става обект на такова голямо внимание, нито пък да слуша как критикуват Джеф и да не бъде в състояние да го защити. В същото време неговите роднини сигурно го познаваха по-добре от нея. Коя беше тя, че да си позволява да им казва как да се държат със собствения си брат?

— Смятам, че нося отговорност за това, тъй като забравих да му спомена за карантината.

— Ако наистина сте от Масачузетс, а по акцента ви си личи, че сте — каза Мадисън, — самият факт, че е говорил с вас, е истинско чудо. Не искам да ви обидя, но никой от нас не може да си обясни как сте постигнали това.

— Джеф не е чак толкова лош. Той само иска да изглежда такъв. Вие му помагате, тъй като му позволявате да казва и върши каквото си иска, без значение колко смешно е то.

Мадисън и Фърн се втрениха в нея с удивление и Ваялид усети, че се изчервява. Не бе искала да каже толкова много и изобщо не бе имала намерението да критикува когото и да било.

— Когато той започне да говори по някоя от любимите си теми, или изобщо не трябва да му обръщате внимание, или трябва да му покажете колко е абсурдно онова, което казва. Той е много интелигентен.

— Вие с Роуз ще се разберете отлично — заяви Мадисън.

— Напротив! — възрази Фърн.

— Но те стигнаха до едно и също заключение — каза Мадисън.

— Само че върху различна основа.

Ясно беше, че Мадисън не разбра за какво говореше съпругата му. Ясно беше също и че той беше готов да ѝ поиска обяснение. Ваялид реши, че няма да може да издържи на това и стана от мястото си.

— По-добре да се връщам в училището. Хората винаги казват, че не трябва да се тревожим за нищо, докато не сме на работа, но ако ми се наложи да оправям някаква бъркотия, предпочитам да съм там, когато се случи.

— Вие сте интелигентна жена — каза Мадисън. — Защо не помолите Джеф да ви намери работа в банката си?

— Не мисля, че неговото мнение за моите способности е толкова високо, колкото е вашето. — Тя не смяташе да му казва, че ако работеше толкова близо до Джеф, никога нямаше да успее да овладее чувствата си. — Благодаря ви, но сегашната ми работа ме задоволява напълно и...

Тя млъкна, защото Фърн се опита да стане, но не можа да се надигне от стола си.

— Добре съм — каза Фърн, когато Ваялид и Мадисън се опитаха да я подкрепят. — Просто понякога не ми остават никакви сили. Ще се

оправя.

— Не мисля така — възрази Ваялид. — Имам опит с жени във вашето състояние и знам, че нещо не е наред. Не ме интересува какво казва лекарят ви — добави тя, когато Фърн се опита да протестира. — При предишните си бременности чувствали ли сте се по същия начин?

— Не — каза Фърн с неприкрито облекчение от това, че можеше да признае собствените си страхове.

— Извиках всички лекари в Денвър да я прегледат — каза Мадисън. — Всички казаха, че й няма нищо.

Ваялид знаеше колко безполезно е една медицинска сестра да изказва мнението си пред това на лекаря — както и за една жена да противоречи на един мъж — но беше уверена, че Фърн е в опасност.

— И двамата знаете, че нещо не е наред.

Не беше необходимо да й отговарят. Израженията им казаха на Ваялид всичко, което й бе нужно да знае.

— В Бостън има един лекар, който е отличен специалист точно при подобни ситуации. Трябва да се консултирате с него.

— Тя е твърде слаба, за да пътува — възрази Мадисън.

— Има влакове.

Фърн и Мадисън се спогледаха и Мадисън попита:

— Как се казва той?

— Доктор Фредерик Улмстед. Ако ми дадете лист хартия ще ви напиша адреса му. — Мадисън извади писалка и хартия от джоба на сакото си и Ваялид бързо му записа адреса. — Кажете му, че аз съм казала да се свържете с него. Той ще си спомни за мен. Беше колега на баща ми. — Ваялид осъзна, че след като баща й бе лекар това даваше определена тежест на мнението й. — Той е много зает, но съм сигурна, че ще намери време за вас.

Ваялид излезе от къщата, изпълнена с тревога за близначките, Фърн, Джеф и самата себе си. Тя обаче забрави да се разтревожи за сребърната си мина.

Роуз влезе в спалнята на Фърн като малко торнадо.

— Мадисън каза, че не си добре — каза тя и прегърна снаха си. — Кажи ми какво точно чувстваш.

— Чувствам слабост, но иначе ми няма нищо.

— Чувстваш ли болки?

— Само понякога, и то не много силни — отговори Фърн, но Роуз не се успокои.

— Здравей, Джордж — обърна се Фърн към високия мъж, който стоеше безмълвно зад жена си. Фърн винаги се стряскаше, когато видеше Джордж. Той толкова много приличаше на Мадисън.

— Мадисън каза, че щял да те води в Бостън, за да те прегледа някакъв специалист — каза Джордж.

Роуз се обърна рязко и застана срещу съпруга си.

— Тя няма да мръдне от тази къща. Телеграфирай на този лекар и му кажи да се качи на първия влак за Денвър. Той къде е?

— В Бостън.

— Кога ще пристигне тук, ако тръгне днес?

— Той няма да тръгне, Роуз. Ще ни очаква в Бостън.

Роуз се обърна отново към Фърн. Двете жени не трябваше да казват нищо, те се разбраха само с поглед.

— Тя е твърде слаба, за да пътува чак до Бостън, дори и в един от твоите специални вагони. Какво казаха местните лекари?

— Че е слаба.

— Всеки глупак може да забележи това. Кой ви каза за лекаря в Бостън?

— Госпожица Гудуин. Тя е възпитателка в училището „Улф“.

Роуз сбърчи вежди.

— Ще се срещна с нея утре и след това ще ви кажа какво мисля. А сега искам да се видя с близначките, преди да се върна в хотела.

Тя се обърна към Фърн и отново се намръщи.

— Не мисля, че искам да отсядам в хотела. Вече съм твърде стара за такива неща. Пък и Монти е тук. Ще се скарам с него преди края на деня. Имаш ли нещо против с Джордж да останем тук? Ти имаш толкова много стаи, че дори няма да забележиш, че сме тук. Аз мога да се грижа за момчетата, за да може Мадисън да бъде постоянно до теб. Обещавам да не ти се пречкам.

Фърн се усмихна с облекчение. Знаеше, че Роуз иска позволение да поеме управлението на домакинството вместо нея и беше благодарна, че Роуз успяваше да разбере толкова много за толкова кратко време.

— Така вероятно ще бъде най-добре. И без това близначките са тук.

— Това е друг въпрос — отвърна Роуз. — Джордж, погрижи се за багажа. Мисля, че е време да си поговорим с дъщерите ни.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Когато майка им влезе в стаята, близначките се поколебаха за миг. Но като видяха усмивката ѝ, двете момичета се хвърлиха в обятията ѝ. Роуз ги прегърна силно и покри главите им с целувки. Те не видяха сълзите, които изпълниха очите ѝ, но дори и да ги бяха забелязали, нямаше да разберат защо плаче майка им.

Роуз се радваше, че ги вижда. Бяха ѝ липсвали ужасно. Роуз бе имала съмнения по изпращането им в Денвър. Все още бяха твърде малки и бе решила да ги прати там само защото бяха близначки и заедно можеха да се изправят срещу целия свят. И те бяха доказали, че майка им не беше сгрешила.

Но не можеха да разберат втората причина за сълзите ѝ. Бяха плът от нейната плът и тя знаеше, че не са щастливи. В противен случай не биха се държали толкова зле. От друга страна, момичетата трябваше да се научат да живеят в реалния свят, тъй като не можеха да го променят, така че да им харесва. Роуз плачеше заради болката, която щяха да изпитат в бъдеще. Плачеше, защото сега ѝ беше позволено, по-късно щеше да ѝ се наложи да бъде силна.

— Дайте да ви видя — каза тя и се отдръпна от тях.

— Защо плачеш?

— Защото не съм ви виждала отдавна и много ми липсвахте.

Джулиет прегърна отново майка си. Роуз отвърна на прегръдката ѝ, след което се освободи и се отдръпна.

— Приличате си твърде много. Още ли ви бъркат?

— Никой, освен госпожица Гудуин, не може да ни различи — каза Джулиет.

— По-красиви сте от всякога. Баща ви ще се гордее толкова много с вас, че сигурно ще забрави, че сте в немилост. — Роуз изтри сълзите си с бродирана кърпичка, която извади от ръкава си. Взе един стол, премести го между леглата и седна. — А сега ще си поговорим за поведението ви.

Близначките седнаха на леглата и млъкнаха. Усмивките бяха изчезнали от лицата им.

— Вие сигурно осъзнавате, че направихте баща си много нещастен — каза Роуз и момичетата наведоха глави. — Той има толкова силно развито чувство за отговорност, че просто не може да разбере защо сте се държали по такъв начин.

Това не беше съвсем вярно. Джордж ѝ бе казал с тъга, че момичетата приличали на баща му в това отношение. Дори ако бяха искали да се държат прилично, пак не биха успели. Вътре в тях имаше нещо, което ги караше да вървят към своето самоунищожение. Роуз не беше склонна да спори със съпруга си за баща му, но беше решила, че дъщерите ѝ няма да се самоунищожат, поне не докато тя можеше да направи нещо по въпроса.

— Би трябвало да ви заведе обратно в училището, да оставя госпожица Сетъл да ви метне един хубав бой и след това да ви върна в стаята ви и ако е необходимо да ви заключа там.

Момичетата изглеждаха ужасени.

— Точно това искаше да направи и чичо Джеф — каза Аурелия.

— Изглежда, че поне веднъж съм на едно мнение с него. Не съм привърженичка на боя, но не смятам да позволявам поведение като вашето.

— Опитавме се да бъдем добри — каза Джулиет.

— Можехме да бъдем много по-лоши — допълни Аурелия.

Роуз не можа да сдържи усмивката си.

— Сигурна съм, че е така. Всички в семейство Рандолф трябва доста да се трудят, за да се държат като нормални хора.

— Лизи и Уилям Хенри се държат прилично.

— Мисля, че те се повече Торнтън, отколкото Рандолф. В семейство Торнтън винаги правят онова, което им се каже. Затова и от тях стават добри войници.

— Ние защо не можем да бъдем като тях? — поинтересува се Джулиет.

— Не знам, но вие без съмнение сте Рандолф. Приличате на Рандолф, държите се като Рандолф, мислите като Рандолф. Но това ще трябва да се промени.

— Защо?

— Не можете да растете диви. По-късно това ще ви донесе много нещастия. Не можете да продължавате да тревожите баща си. Наложил се да дойдем тук, преди той да продаде стадата. Като се оставихте да ви изгонят от училище, хвърлихте на вятъра много пари. Парите не растат по дърветата и баща ви трябва да работи много, за да ги печели. Сега имате избор — можете да се върнете у дома или да останете тук.

— Искаме да се върнем у дома — заяви Аурелия.

— Не, не искаме — каза Джулиет.

— Ако се върнете у дома — продължи Роуз, която не пропусна да забележи необичайния факт, че близначките не бяха единни по въпроса, — ще бъдете затворени в къщата. Няма да можете да яздите понитата си, да ходите на събирания или на родеото. Ще ви наема частен учител. През деня ще имате уроци, а вечер ще учите за следващия ден. Аз лично ще ви наглеждам.

Момичетата изглеждаха опечалени. След това Аурелия попита:

— Каква е втората възможност?

— Ако училището се съгласи да ви приеме обратно...

— Госпожица Сетъл каза, че повече не иска да ни вижда.

— Тя може да бъде убедена да промени решението си. Както и да е, ако тя реши да ви приеме отново, аз ще ви спра дневните и ще прибера най-хубавите ви рокли. Ако в продължение на една седмица не чуя оплакване срещу вас, ще ви върна роклите. Ако се държите добре в продължение на един месец, ще си получите дневните. Мислите ли, че ще можете да се справите?

— Не знам — каза Аурелия.

— Е, тази вечер можете да си помислите — продължи майка ѝ.

— Няма да ви върна в училището, освен ако не ми обещаете, че ще се държите добре.

— Но тогава ще трябва да изпълним обещанието си — каза Джулиет.

— Това му е хубавото да бъдеш Рандолф. Когато веднъж дадеш думата си, дори ако си още дете, трябва да я спазиш.

— Имаме ли друг избор? — поинтересува се Аурелия.

— Не и не мислете, че ще успеете да накарате баща си да омекне. Той се съгласи да ме остави сама да се оправя с вас в този случай. — Роуз поомекоти строгото си изражение. — А сега ми кажете защо сте толкова нещастни. Обикновено не се държите толкова зле.

— Близначките се върнаха — каза Бет на Ваялид. — И майка им е с тях.

— Върнаха се? — попита изненадана Ваялид. — Не разбирам. Нали госпожица Сетъл ги изключи.

— Госпожа Рандолф казва, че госпожица Сетъл се е съгласила да преразгледа решението си, ако и ти си съгласна.

Ваялид не можеше да си представи как мнението ѝ можеше да повлияе върху решението на директорката. След последното посещение на Джеф беше забелязала известна студенина, почти недоверие, в отношението на госпожица Сетъл към нея. Ваялид беше уверена, че това имаше нещо общо с целувката пред училището. Госпожица Сетъл не бе казала нищо, но все някой трябва да ги беше видял и бе казал на директорката.

Ваялид остави книгата, която четеше и се огледа в огледалото. Беше облечена в рубиненочервена рокля и се зачуди какво ли щеше да си помисли госпожа Рандолф за дреха в такъв смел цвят.

— Те са в дневната — каза Бет. — Имат да ти казват нещо.

Ваялид влезе в дневната, изпълнена с огромно любопитство. На външен вид Роуз Рандолф не беше такава, каквато Ваялид си я беше представяла. Тя беше ниска, елегантна и привлекателна, без да бъде красива. Тъмнокафявата ѝ коса бе започнала да посивява около слепоочията. Погледът ѝ обаче беше точно такъв, какъвто Ваялид бе очаквала от човек, който трябваше да укротява две толкова буйни деца.

— Добър ден, госпожице Гудуин — каза Роуз и стана. — Радвам се най-после да се запозная с вас.

— С нетърпение очаквах да се запозная с вас — отвърна Ваялид. Тя погледна към мястото, на което седяха кротко близначките. Не изглеждаха унили, нито пък нещастни, а по-скоро решителни и това я накара да изпита безпокойство. Никога не знаеше какво може да очаква от тях.

Двете жени седнаха на местата си. Роуз погледна първо към момичетата, а след това и към Ваялид.

— Извинявам се за неприятностите, които са ви създали момичетата. Ние си поговорихме надълго и нашироко и те ми дадоха думата си, че ще се държат прилично до края на срока.

Ваялид погледна към близначките и кимнаха утвърдително.

— Говорих и с госпожица Сетъл — продължи Роуз — и тя каза, че стига вие да нямате нищо против, ще позволи на Аурелия и Джулиет да се върнат в училището. Ако обаче се забъркат и нови неприятности, ще бъдат изключени без възможност да се върнат отново.

Ваялид харесваше близначките и се радваше, че се бяха завърнали, но имаше чувството, че още не беше чула всичко.

— Нещата не са толкова прости, колкото изглеждат — продължи Роуз — и точно затова всичко зависи от вашето желание още веднъж да поемете лично грижите за момичетата. Момичета — обърна се тя към дъщерите си.

— Искаме да се извиним, че се държахме толкова лошо — каза Джулиет.

— Обаче не се извиняваме за Бети Сю — добави Аурелия, — въпреки че не искахме да ви създаваме неприятности.

— И какво още? — попита майка им.

— Госпожица Сетъл каза да ви питаме дали можем да посещаваме леля Фърн всяка събота и неделя, за да си яздим конете.

Ваялид погледна Роуз и тя обясни:

— Госпожица Сетъл отказва да поеме отговорността за тях от момента, в който напуснат територията на училището. Ще бъдете ли така добра да ми направите тази услуга?

— Ами останалите момичета и задълженията ми тук? — попита Ваялид.

— Вече съм уредила това — отговори Роуз.

Ваялид не можеше да не се удиви на властта, която изглежда имаше семейство Рандолф.

— Разбира се, че нямам нищо против. — Това щеше да ѝ даде малко време да остане насаме със себе си и да си почине от постоянните задължения в училището.

— Момичетата искат също така да обяснят защо са се държали толкова лошо. Оставям на вас да решите дали има друго разрешение на проблема.

— Никой не ни харесва — обясни Аурелия, преди майка ѝ да бе свършила.

— Наричат ни малки бизончета — допълни Джулиет.

— Бети Сю каза, че не сме нищо друго, освен две селянки, които не се чувстват щастливи, ако не са мръсни и прашни.

— Тя каза, че сме...

— Не мисля, че госпожица Гудуин иска да слуша повече — прекъсна ги майка им. — Ако смятате, че има друг начин близначките да бъдат приети от останалите момичета, ще ни помогнете много, ако го споделите с нас. Не искам да оправдавам поведението им, но си спомням какво беше да бъда дъщеря на полковник от Съюза, а да живея в град на Конфедерацията по време на войната. Бях готова да направя всичко по силите си, за да си го върна на хората за всичко онова, което ми наговориха тогава, особено за баща ми.

Ваялид я разбираше. Тя самата бе слушала хората да шепнат зад гърба на баща ѝ в продължение на години. Съзнанието, че част от приказките, които се изричаха, бяха верни ѝ пречеше да се защити от клеветите.

— Струва ми се, че ще трябва да накараме момичетата да показват повече уважение към качествата, които са необходими, за да управлява човек ранчо — каза Ваялид. — Мисля, че повечето от тях дори не са виждали крава, нито пък са яздили кон повече от един-два пъти.

— Бети Сю се страхува от коне — каза Аурелия.

— Не искам повече да споменавате Бети Сю — каза майка ѝ. — Ние се опитваме да подобрим нещата, а не да разискваме върху вече стореното, което не може да бъде променено.

Ваялид осъзна, че трябва да беше много трудно да си само на девет години и от теб да се иска да се държиш като възрастен. Много възрастни не можеха да се държат като зрели хора. Като си помислеше за това, тя веднага се сещаше за Джеф Рандолф. Ваялид обаче си напомни, че неговият проблем се дължеше на предразсъдъците му, а не на незрялостта му. Но не бяха ли предразсъдъците проява на незрялост? Или пък, в случая на Джеф, не ставаше ли въпрос за обикновен инат? В семейството му това качество изглежда се наблюдаваше в изобилие. Близначките също го притежаваха в огромно количество.

— Жалко, че не можем да поканим всички момичета в Тексас с нас — каза Роуз — и да им позволим да видят какво правим в ранчото.

— И край Денвър трябва да има ранчото — каза Ваялид.

— Можем да яздим понитата си — предложи Аурелия.

— А Уилям Хенри може да стреля по цели — допълни Джулиет.

— Той е отличен стрелец.

— Трябва ви родео — предложи Ваялид. — Когато дойдох в Денвър, видях реклама.

— Можем да го организираме при леля Фърн — заяви Джулиет с блеснали от възнение очи. — Тя има много крави.

— И достатъчно място — добави майка ѝ и се замисли. След това се разсмя на ентузиазма на дъщерите си. — Нали осъзнавате, че няма да успеете да отстраните Монти?

— Можеш ли да доведеш понитата ни от Тексас? — попита я Аурелия.

— Чичо Монти ще доведе Кошмар. Знаеш, че ще го доведе. — Роуз се обърна към Ваялид.

— Мислите ли, че училището ще се съгласи с подобно нещо?

— Не знам — отвърна Ваялид. — Не знам нищо за родеото и не бих могла да организирам нещо такова.

— Ние ще се погрижим за това — успокои я Роуз. — Вие само трябва да убедите госпожица Сетъл да позволи на момичетата да присъстват. Ние ще уредим всичко друго.

— Мислите ли, че идеята ще свърши работа? — попита я Ваялид.

— Не знам, но близначките ще останат много доволни. Подобно събитие ще им даде основание да се гордеят, че са от Тексас.

— Можем да се упражняваме, когато отидем при леля Фърн — каза Аурелия.

— Татко ще ни помогне ли? — поинтересува се Джулиет.

— Уверена съм, че ще ви помогне, но смятам, че трябва да поканите и Джеймс и Тезуел да участват.

— Но те са толкова малки — възрази Аурелия.

— Не са кой знае колко по-малки от вас, а и след като майка им без съмнение е най-добрата ездачка в семейството, те сигурно няма да се изложат. Освен това, щом искате да проведете родеото в нейното ранчо не виждам какво друго можете да направите.

— Ако изберете дата, аз ще говоря с госпожица Сетъл — каза Ваялид. — Не знам за ученичките, които идват само за занятия, но всички момичета от пансиона ще присъстват.

— Ще го направим като истински празник, така че момичетата сами да искат да дойдат — каза Роуз.

— Момичета, искате ли да се похвалите на останалите, че сте отново в училището? Сигурна съм, че госпожица Сетъл ще одобри това.

Когато близначките изчезнаха, Роуз се обърна към Ваялид:

— Оценявам, че правите това заради мен.

— Аз не правя нищо — отвърна Ваялид. — Вие имате съгласието на госпожица Сетъл за тяхното завръщане и ще поемете организацията на родеото. Всичко, което аз трябва да правя, е да се радвам на свободните си следобеди.

— Предполагам, че задълженията ви няма да се изчерпват само с това — каза Роуз, — но се радвам, че приемате нещата по този начин.

— Говорихте ли с Джеф? В крайна сметка, той е човекът, който прекара най-много време с близначките напоследък.

Джеф не можеше да каже на Роуз нещо, което никой друг не би казал, но Ваялид искаше да знае къде е той и какво прави.

Роуз се разсмя тихо.

— Момичетата ми казаха, че той влязъл насила тук, защото мислел, че ги криете от него. Типично за Джеф. След като ви се с наложило да го търпите, направо се учудвам, че просто не отказвате да имате нещо общо с цялото ни семейство.

— Той не се държа чак толкова зле — каза Ваялид, като се чудеше дали изобщо някой в семейството харесваше Джеф. Нищо чудно, че беше весел като пуритан. Сигурно не му е било лесно да знае, че дори собственото му семейство не го иска. — Понякога беше малко неудобно, но се оправихме.

— Сега разбирам защо искате да приемете близначките обратно — дори те няма да ви се струват толкова ужасни след Джеф.

Ваялид не можа да се сдържи. Тя не знаеше какво се бе случило между Джеф и Роуз преди четиринайсет години, но смяташе, че вече е крайно време семейството да започне да се държи с него като с човешко същество.

— Близначките и Джеф имат трудни характери, но аз открих, че си струва човек да ги познава — каза Ваялид. Тя се надяваше, че повдигнатите вежди на Роуз изразяват изненада, а не гняв, но всъщност това нямаше никакво значение.

— Радвам се, че го харесвате — каза Роуз. — Джеф има нужда от това. Той не вярва, че някой може да го харесва, дори и собственото му семейство.

Ваялид беше доволна, че Роуз бе успяла толкова бързо да я разбере. Тя се радваше също и на това, че Роуз бе пристъпила направо към проблема без никакви увъртания. Това даваше възможност на Ваялид да постъпи по същия начин.

— Тогава защо всички говорят такива жестоки неща за него?

— Всички в семейство Рандолф са странни хора. Омъжена съм за Джордж от четиринайсет години, но все още не разбирам начина, по който те се държат. Невъзможно е да съберете двама от тях в една стая за повече от пет минути, без да се сбият — дори Хен и Монти го правят, въпреки че са близнаци, но ако един от тях загази, останалите ще пропътуват половината свят, за да му помогнат. Джеф е най-безкомпромисният от тях, но в замяна приема тяхната грубост. Струва ми се, той смята, че това е единственото отношение, което заслужава.

— Но той не е такъв наистина. И аз си мислех, че е, но трябваше да го видите с Еси Браун. Тя е само на осем и е най-срамежливото дете тук, но с Джеф се отпускате и дърдореште. Тя просто го обожаваше.

— Джордж казва, че преди войната Джеф е бил различен и че войната е унищожила завинаги нещо в него. Не знам. Аз се опитах да го харесам, но той така и не забрави, че баща ми беше полковник в армията на Съюза. За него това е все едно, че аз съм била в армията.

— Но той вече не е такъв. О, той все още говори същите неща, но вече не вярва в тях и ги казва само по навик.

Роуз присви очи.

— Какво ви дава основание да твърдите това?

— Аз съм от Масачузетс и брат ми участва във войната. Джеф е бил пленник в град близо до родния ми град, но въпреки това ми даде два дни в хотел „Уиндзор“ след края на карантината, а когато близначките избягаха, се върна с мен, за да се увери, че директорката няма да ме обвини за бягството им.

— Може би се е променил. Аз лично не съм забелязала, но и не съм се виждала често с него след заминаването ни за Тексас. Джордж ще се зарадва да чуе това. Той се тревожи за Джеф.

Ваялид не познаваше Джордж, но вече го харесваше и искаше да се запознае с него. Роуз се изправи.

— Отнех ви твърде много време. Момичетата ще трябва да се откажат от шестте си любими рокли за една седмица. Уверете се, че не са избрали най-лошите. Ако искате да говоря с госпожица Сетъл за родеото, уведомете ме. И още веднъж благодаря. Проявихте голяма щедрост към всички ни.

— За мен е удоволствие. Винаги съм харесвала Аурелия и Джулиет.

— И Джеф не е бил изпитание за вас?

На Ваялид не ѝ хареса начинът, по който Роуз я гледаше. Тя разбираше защо всички се чувстваха малко неудобно пред тази жена. Никой не можеше да скрие нищо от Роуз Рандолф.

— Когато един мъж е толкова привлекателен и може да бъде очарователен, ако се опита, не е чак толкова трудно да бъде изтърпян няколко дни. Освен това той беше по-уплашен от нас, отколкото ние от него.

Роуз се усмихна с разбиране.

— Вие или сте много смела жена, или харесвате хората с трудни характери.

Ваялид се разсмя.

— Мисля, че харесвам хората с трудни характери, което е доста необичайно, тъй като в семейството ми нямаше такива.

Когато Роуз си тръгна, Ваялид остана сама в дневната още няколко минути. Трябваше да подреди в мислите си всичко, което трябваше да свърши през следващите няколко седмици. Работата нямаше да бъде кой знае колко много, но щеше да ѝ се наложи да накара много хора да работят заедно, а между тях бяха близначките и Бети Сю. Всичко зависеше от това колко добре щеше да се справи Ваялид.

Тя се изправи изпълнена с решителност, че момичетата щяха да се разберат помежду си, та дори да се наложеше да ги сложи на различни етажи през остатъка от срока. Докато децата на семейство Рандолф бяха при нея, тя щеше да има възможност отново да се види с Джеф и нямаше намерение да позволи на три капризни момиченца да я лишат от тази възможност.

— Не мислех, че ще доживея това — каза Роуз на съпруга си, когато двамата се оттеглиха в стаята си, — но мисля, че след цели четиринайсет години Джеф най-после е открил подходящата жена.

— И коя е тя? — попита скептично Джордж.

— Обещай да не се смееш.

— Защо?

— Защото тя е възпитателка от Масачузетс.

— Да не би да имаш предвид онази жена, с която се срещна днес заради близначките, същата онази, която е била затворена с него по време на карантината?

— Същата.

— Как изглежда?

— Има медночервена коса, облича се в рокли с ярки цветове, харесва хората с трудни характери, говори каквото мисли и смята, че Джеф е адски груб, защото вече му е станало навик да бъде такъв.

Описанието ѝ поразява Джордж.

— Той никога няма да се ожени за такава жена. Джеф все още смята, че жените трябва да се държат като мама. Във всеки случай, никога не би се оженил за една севернячка. Ако го направи, ще трябва да се откаже от половината от всичко, което е казал през последните двайсет години, а е твърде горд, за да си позволи подобно нещо.

— Мога да се обзаложа.

Джордж изглежда внимателно жена си и на лицето му се появи широка усмивка.

— Никога не се обзалагам с теб, когато изглеждаш като котка, която е докопала паничка с мляко.

Ваялид тръгна забързано надолу по стълбите. Не можеше да си представи какво търсеше Джеф в дневната, но Бет ѝ бе предала една бележка, в която пишеше, че господин Рандолф я очаква. Ваялид беше облечена в сапфирено зелена рокля. Това беше любимата ѝ дреха, защото контрастираше с очите и косата ѝ. Когато влезе в дневната, с удивление видя, че там я чака Мадисън Рандолф, нервно крачейки от единия до другия край на стаята.

— Той не иска да дойде — започна Мадисън без много увъртания.

— Извинете, но не разбирам. Кой не иска да дойде? — попита Ваялид, като се опитваше да преодолее разочарованието си и да разбере за какво става дума.

— Вашият лекар. Той каза, че не може да пътува чак дотук само заради един пациент.

— Мислех, че смятате да заведете съпругата си в Бостън.

— Лекарят ѝ казва, че тя е твърде слаба дори за пътуване с влак.

Ваялид изпита разочарование. Доктор Улмстед беше единственият човек, за когото беше сигурна, че ще може да открие какво не е наред с Фърн.

— Съжалявам, но не знам с какво мога да ви помогна.

— Искам да се опитате да го убедите заради мен.

— С удоволствие ще му напиша няколко писма, но не мисля, че разполагаме с време.

— Нямах предвид писма, а телеграми.

— Не разбирам.

— След една седмица той ще бъде в Чикаго за някаква конференция. Искам да го убедите да дойде в Денвър след края на конференцията.

— Предложихте ли му повече пари?

— Повече пари и пътуване в частен вагон, но той все пак отказа.

— Тогава не виждам как аз...

— Но той ви познава. Вие казахте, че е бил приятел на баща ви. Сигурно ще направи повече за вас, отколкото за един непознат.

Ваялид не беше уверена, че старото приятелство ще окаже въздействие върху доктор Улмстед, щом като парите не го бяха убедили.

— Той се съгласи да се намира в близост до телеграф в осем часа тази вечер — каза Мадисън. — Искам да дойдете с мен и да говорите с него.

— Не знам как да използвам телеграф — възрази Ваялид.

— Това няма значение. Аз разполагам със собствен оператор.

— Не мога да оставя момичетата сами. Госпожица Сетъл...

— Една от учителките ще ви замести, докато се върнете.

Тревогата на Мадисън беше голяма.

— Добре — съгласи се Ваялид. — Щом смятате, че мога да помогна с нещо.

- Добре. Ще дойда да ви взема в седем и половина.
- Къде ще ходим?
- В кабинета на Джеф. Ще използваме телеграфа на банката.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Джеф изглеждаше по същия начин, както при последната им среща. Ваялид не бе забравила нито една подробност от външния му вид. Сега обаче беше по-резервиран от друг път. В стаята имаше още един мъж, който толкова много приличаше на Мадисън.

— Аз съм Джордж Рандолф — представи се третият мъж, — бащата на ужасните близначки.

Ваялид никога не беше виждала Джеф заедно с Джордж или Мадисън, обаче знаеше, че той изпитва страхопочитание към по-възрастния си брат. Освен това Ваялид бе подразбрала, че Мадисън има темпераментен характер. Джеф се преструваше на твърд, но тя знаеше, че това е само привидно. Ваялид се запита какво ли беше обяснението на неговото затваряне в себе си. Дали пък не бе решил, че това е единственият начин да се оправя с братята си?

Въпреки объркването и вълнението си, Ваялид не можеше да се съдържи да не сравни кабинета на Джеф с таванската стая, в която му се бе наложило да живее в продължение на пет дни. Разликата я накара да се почувства жалка. Тук я заобикаляха махагон, кожа и излъскан до блясък бронз. На стената дори имаше телефон. Това беше кабинет на човек, който управляваше милиони от Чикаго до Сан Франциско. Ваялид бе доведена тук от мъж, който говореше за частни вагони, готови да пропътуват хиляди мили във всеки един миг, сякаш бяха част от ежедневието. Третият мъж пък притежаваше империя, включваща поне три ранчота за добитък в три различни щата. Ваялид се чувствуваше толкова не на място тук, дори повече отколкото се бе чувствала в хотел „Уиндзор“.

— Кой ще работи с телеграфа? — попита тя. В стаята нямаше други хора, освен тримата братя.

— Аз — отвърна Джеф и се усмихна едва забележимо. — Не се изненадвай толкова. Не обичам други хора да знаят какви съобщения изпращам.

— Докторът на място ли е? — попита Мадисън.

— Да — отговори брат му. — Току-що получих потвърждение.

— В такъв случай можете да напишете първото си съобщение, госпожице Гудуин.

Ваялид бе очаквала този миг със страх. Не знаеше какво да напише. Нямаше никаква представа как може да убеди един мъж да направи нещо, което вече бе решил да не прави. Не знаеше какво да напише, след като Джеф и Мадисън стояха зад нея и надничаха през рамото ѝ. Напрежението беше толкова силно, че ѝ пречеше да мисли. Джордж беше единственият успокояващ елемент в стаята.

— Как работи това? — попита тя.

— Написваш съобщението на лист хартия и аз го изпращам — обясни ѝ Джеф. — След това чакаме отговора. Когато го получим, написваш своя отговор и започваме отначало.

Ваялид се замисли, но мислите ѝ бяха объркани от присъствието на тримата мъже, които я наблюдаваха безмълвно. Тя беше уверена, че Мадисън вече бе използвал всички възможни аргументи да убеди доктор Улмстед. Оставаше само състоянието на Фърн, но Мадисън щеше да следи разговора им, а Ваялид не искаше да го тревожи повече, отколкото бе необходимо.

„Скъпи доктор Улмстед,

Моля ви, елате! Направете го заради мен. Никой от местните лекари не може да помогне на госпожа Фърн Рандолф и аз се страхувам за здравето ѝ и безопасността на бебето.“

— Вече му казах това — каза Мадисън, очевидно недоволен от съобщението ѝ. — Не можете ли да измислите нещо друго?

— Нека първо да видим какво ще отговори — каза Джордж, а Джеф започна да трака с телеграфния ключ. — Тя не може да го заплашва.

Ваялид съжаляваше Мадисън, който знаеше, че съпругата му е опасно болна и вярваше, че има човек, който може да ѝ помогне да изкара бременността без опасност за живота, но не можеше да използва парите си или влиянието си, за да ѝ помогне.

„Бих дошъл, но графикът ми е запълнен. Чикаго следващата седмица. След това в Бостън да събирам средства за клиника. Не мога да дойда поне до шест седмици. Още ли имате индианци на свобода из равнините?“

Ваялид усети как изтръпва, докато четеше отговора. Доктор Улмстед изглежда изобщо нямаше намерение да дойде в Денвър, а тя не можеше да се сети как да го накара да промени решението си.

— Луд глупак! — каза Мадисън. — Той се страхува, че може да го скалпират. Не знае ли, че Колорадо е щат от четири години? Може би си мисли, че индианците копаят злато и сребро в мините, режат дървен материал и отглеждат добитъка, който изпращаме на изток, за да храним тези дебели, мързеливи глупаци в Бостън.

Ваялид погледна Мадисън. Той говореше също като Джеф и тя се запита дали всички в семейство Мадисън презираха янките.

— Вероятно е по-скоро любопитен — каза Джордж. — Повечето хора от изтока са. Трябва да накараш Джеф да ти разкаже какво са го питали хората във Вирджиния при последното му посещение там.

— Хич не ми пука за Вирджиния. Просто някакъв си лекар от Бостън! — беснееше Мадисън.

Докато Мадисън насочваше гнева си към Джордж, Ваялид даде на Джеф едно кратко съобщение. Докато го четеше, очите му срещнаха погледа ѝ и той повдигна въпросително вежди. Ваялид кимна. Джеф хвърли съобщението в огъня, преди да започне да го предава.

„Трябва да дойдете. Ако не дойдете, тя ще умре. Направете ми тази услуга в памет на приятелството ви с баща ми.“

— Какво каза тя? — попита Мадисън.

Джеф поклати глава и продължи да предава съобщението, но Ваялид отговори заради него:

— Помолих го да дойде като лична услуга за мен.

— Вече му казахте това и преди.
— Реших, че няма да навреди, ако го повторя.
След малко дойде отговорът:

„Сигурна ли сте?“

Ваялид кимна и Джеф предаде отговор от една дума.

— Какво отговори той? — попита го тя.

— Нищо.

Дълго време не се получи никакъв отговор. Джеф седеше зад бюрото си, готов да разчете съобщението, когато се получи. Джордж стоеше до огъня и гледаше спокойно Мадисън, който крачеше из стаята все по-нетърпеливо. Ваялид просто чакаше. Тя се чувстваше като герой в драмата, която се разиграваше край нея. Тя не можеше да направи нищо, за да предотврати трагедията, която щеше да се разиграе.

Може би не бе трябвало да споменава за доктор Улмстед. Може би бе сбъркала, като бе дала фалшива надежда на семейството. Може би бе трябвало да се опита да ги убеди да заведат Фърн в Бостън, независимо от рисковете.

Но вече беше твърде късно за това. Единствената им надежда беше да убедят доктор Улмстед да дойде в Денвър.

Телеграфът забръмча. Напрежението в стаята беше непоносимо. Джеф подаде съобщението на Мадисън.

„Съжалявам. Клиниката е по-важна. Така ще спася много жени.“

— Проклет да бъде! — каза Мадисън. — Той ще дойде тук, та дори да се наложи аз лично да отида в Бостън и да го довлека.

Докато Мадисън изсипваше гнева и раздразнението си върху Джордж, Ваялид прочете набързо съобщението, след което написа кратък отговор.

„Каква сума ви е необходима?“

Отговорът пристигна почти незабавно.

„30 хиляди долара.“

— Може да успеем да го убедим да дойде тук все пак — обърна се Ваялид към Мадисън.

— Как?

— Той се опитва да събере средства, за да създаде клиника. Трябват му трийсет хиляди долара. Ако успеете да съберете толкова пари, или поне част от тях, според мен...

Мадисън се обърна към Джеф.

— Кажи му, че ще му дам десет хиляди долара в брой в минутата, в която прегледа жена ми. Освен това ще му дам допълнително по хиляда долара за всеки ден, необходим за пътуването му дотук, стига да са по-малко от трийсет. В Чикаго ще го чака частен вагон.

На Джеф му беше необходимо повече време, за да изпрати това съобщение. В стаята настъпи гробна тишина. Всички знаеха, че в този отговор е последният им шанс. След това нямаше да имат друга възможност.

Джеф не си записа нищо. Той просто слушаше. Ваялид усети, че се страхува да диша, да мърда, да направи нещо, което може да повлияе върху резултата.

След това ключът спря да чука. Докато чакаха да видят дали това беше край на съобщението, напрежението в стаята нарасна.

— Доктор Улмстед казва, че ще дойде — обяви Джеф. — Ще ни изпрати подробности, когато пристигне в Чикаго.

Мадисън извика радостно, издърпа Ваялид от стола ѝ, целуна я звучно по устата и тръгна към вратата.

— Трябва да кажа на Фърн!

— По-добре да отида с него — обърна се Джордж към Джеф.

— Аз ще изпратя госпожица Гудуин обратно в училището — каза Джеф.

Джордж се приближи до Ваялид и взе ръцете ѝ в своите.

— Не знам какво казахте, за да промените решението на лекаря. Предполагам, че ще бъде най-добре това да си остане между вас с Джеф, но семейството ви дължи много. Не знам дали някога ще можем да ви се отплатим.

— Няма нужда. Аз не... — Ваялид не довърши от изненада, когато Джордж я целуна по бузата.

— Роуз каза, че сте много щедра. Мисля, че беше права. Накарайте Джеф да ви доведе на гости някой ден. Искане ми се да ви опозная по-добре.

Ваялид гледаше с отворена уста, докато Джордж излизаше от стаята.

— Ти не каза на лекаря, че тя ще умре, само за да го накараш да промени решението си, нали? — попита я Джеф.

Ваялид поклати глава.

— Веднъж видях една жена в същото състояние.

— И какво стана с нея?

— Тя настоя да роди детето си у дома, както винаги.

— Почина ли?

Ваялид кимна. Джеф остана да седи в стола си, загледан някъде в пространството. Тя не знаеше дали трябва да каже нещо, да мълчи, да остане на мястото си или да излезе от стаята. Имаше чувството, че с присъствието си се натрапва.

Въпреки това не ѝ се искаше да си тръгне. Бе очаквала с нетърпение отново да се види с Джеф. При тази им среща не ѝ се беше удало да направи кой знае какво, освен да съчини няколко съобщения, а толкова ѝ се искаше да разбере как е той и дали вече не я е забравил.

Джеф изглеждаше изтощен, сякаш последният половин час бе изсмукал цялата му енергия. Освен това изглеждаше и угрижен. Ваялид искаше да му каже нещо успокоително, да сподели този миг с него, но сметна, че нямаше правото да се намесва точно сега.

— Съжалявам. Веднага ли трябва да се върнеш? — попита я той.

— Не, мога да почакам няколко минути, ако е необходимо.

— Имаш ли нещо против да вървим пеш?

На Ваялид не ѝ се искаше кой знае колко. Разстоянието не беше голямо — може би около километър, но навън бе студено. Поне все още земята не беше покрита със сняг и лед.

— Не, нямам нищо против.

— Разбира се, че имаш. Навън е адски студено.

— Взех си палтото и ръкавиците.

Ваялид се ядоса на себе си. Ето, че сега и тя се държеше като една от онези безмозъчни жени, които си мислеха, че ако прекарат и пет минути с някой хубав мъж, това ще застраши здравето им. А точно този мъж най-вероятно щеше да каже нещо много грубо и остро, преди още да бяха напуснали сградата.

Двамата облякоха палтата си мълчаливо, Джеф заключи и тръгнаха. На Петнадесета улица цареше тишина. Сградата на кметството, разположена от другата страна на улицата, беше тъмна. Всички се бяха прибрали у дома си, магазините бяха затворени, но светеха газови лампи. Звукът от стъпките на Ваялид и Джеф отекваше в тишината.

От различните кръчми, иззад някои от пресечките, дори откъм приземните помещения на театър „Палас“ се чуваха гласове и музика, но Ваялид и Джеф бяха единствените хора на улицата. Беше студено и Ваялид придърпа яката на палтото си плътно около врата си и пхна ръце дълбоко в джобовете си.

— Някога съжалявала ли си за нещо, което си казала? — попита я внезапно Джеф.

— Често. Невинаги мисля, преди да кажа нещо, а понякога дори и да мисля, пак казвам нещо неподходящо.

— Аз пък никога не мисля — каза той, сякаш думите бяха нещо, от което той искаше да се отърве с гнева си. — А когато го правя, мисля само какво да кажа, за да нараня най-силно събеседниците си.

— Ти си откровен, понякога дори груб, но не мисля, че се опитваш да нараниш хората.

— Греша. Направих всичко по силите си да накарам Джордж да се отърве от Роуз. Когато двамата се ожениха, аз се опитах да го принудя да избере между нея и мен.

Ваялид си помисли за жената, която бе срещнала само преди няколко часа. Трудно ѝ беше да си представи, че има човек, който не се възхищава на Роуз.

— Мислех, че всички я обичат.

— Не можех да забравя, че баща ѝ беше полковник от армията на Съюза. През всичките тези години ѝ го припомнях, държах го като меч

опрян в гърлото ѝ.

— Как нещо, което се случи тази вечер...

— Държах се също толкова лошо и с Фърн — прекъсна я Джеф.
— Никога не ѝ позволих да забрави, че баща ѝ е бил един дърдорко, нито пък, че някога тя носеше панталони и че все още ругае като мъж.

Внезапно тя разбра.

— Ти се чувстваш виновен.

Бръчката на челото му стана по-дълбока.

— Когато ми каза, че тя ще умре, всичко ми се стори толкова различно. Беше добра съпруга на Мадисън. Остави се да забременее с толкова много деца, въпреки че сигурно още от първия път се е страхувала, че може да се случи нещо лошо. Възпитаваше синовете си с желязна ръка. Грижи се те да имат всичко необходимо, за да бъдат щастливи, но е сложила черта, която не им позволява да прекратят. Ако тя умре, с нея ще си замине и много добро. А аз никога не съм ѝ го казвал. Тя все още си мисли, че я мразя.

— А ти мразил ли си я някога?

— Не. — Джеф спря, очевидно разтревожен от откритието, което току-що бе направил. — Някога си мислех, че я мразя, но обектът на омразата ми не е била Фърн, а всичко останало.

— Тогава трябва да ѝ го кажеш. Уверена съм, че тя ще се зарадва да го чуе.

— Няма да ми повярва. Нито тя, нито който и да е от останалите.

— Защо?

— Защото никога не съм казал добра дума за някого. През целия си живот съм бил жесток и зъл.

— Едва ли през цялото време.

— Откакто се помня.

— Все някога трябва да си бил различен.

Той спря с отнесен поглед.

— Някога, преди войната, когато бях на шестнадесет, когато си мислех, че светът никога няма да се промени, когато си мислех, че аз никога няма да се променя...

— И какво стана тогава?

— Изхвърлиха ни от Вирджиния. Баща ми ме принуди да се запиша доброволец в армията на Конфедерацията. След това изгубих ръката си, прекарах две години в плен и станах свидетел на

унищожаването на Вирджиния. След това се върнах в Тексас, за да разбера, че и двамата ми родители са мъртви, а моето оцеляване зависи от едно малко ранчо и няколко мръсни крави, които мразех.

— Но и ти, и семейството ти, сте се справили великолепно.

— Така е, но аз вече не съм онова шестнайсетгодишно момче. Аз съм един напълно различен мъж. Един мъж, когото не харесвам особено много.

Той ускори крачка и Ваялид го последва по-бавно. Трябваше да забележи това преди. Никой мъж не се нахвърляше на целия свят, както правеше Джеф, ако не се сърдеше най-вече на самия себе си. Ваялид обаче осъзна, че това беше нещо, което тя не можеше да промени. Яростта бе част от Джеф от твърде отдавна и единствено той можеше да промени това.

Ваялид обаче беше сигурна, че той можеше да се справи. Не всичко от онова момче бе заличено. Все нещо беше останало от него. Еси Браун бе усетила това. Ваялид имаше чувството, че чертите на онова момче се опитваха да излязат на повърхността дори в този момент. В противен случай Джеф едва ли щеше да се чувства обезпокоен за неща, които бе направил преди толкова много години.

Той спря и се обърна. Ваялид ускори крачка, за да го настигне. Студът проникваше през палтото ѝ и ѝ беше трудно да сдържа зъбите си да не се разтракат. Докато излизаха от централната част и тръгваха към жилищната част на града, откъм планината задуха леденостуден вятър. В далечината покритите със сняг върхове блестяха на лунната светлина. Ваялид се уви още по-плътно в палтото си и си помисли колко топло беше в кабинета на Джеф.

— Не трябваше да те карам да вървиш пеш — каза той, когато тя го настигна. — Студено ти е.

— Вече приближаваме.

Той свали ръкавицата си и сложи ръка до бузата ѝ.

— Ще замръзнеш. Както винаги, пак не мислех за никого, освен за себе си. — Той свали балтона си и я наметна.

— Ще умреш от студ. — Протестът ѝ обаче беше слаб. Балтонът на Джеф топлеше толкова добре.

— Споменът за всичко, което съм казвал, ще ми държи топло. — Той сякаш наистина не усещаше студа. Битката, която Джеф водеше със себе си, изглежда, поглъщаше изцяло вниманието му.

— Трябва да ѝ кажеш.

— Какво и на кого?

Ваялид се запита къде ли се бяха отнесли мислите на Джеф.

— На Фърн. Ти току-що ми каза.

Джеф се разсмя.

— Ти не знаеш колко съм горд. Никога няма да мога да ѝ кажа подобно нещо.

— Ако не го направиш, ще се удавиш в съжаление. Щом така и така ще умираш, поне нека от смъртта ти да има някаква полза.

Джеф се обърна и я погледна втренчено.

— Честна до болка, така ли?

— Не можеш да си единственият, който си пада по мелодрамите.

Изражението му се промени напълно само за част от секундата.

— Значи си мислиш, че всичко това е мелодрама и аз съм си го измислил, за да спечеля съчувствието ти?

Инстинктът я накара да го хване под ръка. Ако беше мислила, никога нямаше да направи това. Това, изглежда, шокира и него.

— Да вървим. Без палтото си ще измръзнеш и тогава аз ще се чувствам виновна.

Джеф не се помръдна и Ваялид каза:

— Съжалявам. Не трябваше да използвам думата мелодрама, но е глупаво да си мислиш, че не можеш да казваш какво изпитваш. Ако го чувстваш достатъчно силно, трябва да го кажеш.

Джеф тръгна бавно до нея.

— И какво трябва да кажа според теб?

— Нямам представа. Можеш да започнеш с онова, което каза на мен.

— Не искам тя да си помисли, че ѝ го казвам, защото се страхувам, че може да умре.

— Тогава може би ще трябва да намериш възможност да ѝ направиш комплимент за всичко, с което се е справила добре — направила е съпруга си щастлив, дала му е четирима синове, грижила се е добре за домакинството — не знам. Ако наистина искаш да кажеш нещо, подходящите думи сами ще дойдат.

Ваялид усети, че на Джеф му е неудобно, че се държат под ръка, но той не направи нищо, за да свали ръката ѝ. Нито пък тя.

— Защо досега не съм виждал това? — попита Джеф. — Не че не съм го знаел.

Защото е бил твърде зает да мрази. Ваялид си мислеше, че Джеф знае това. Ако тя му го кажеше, нямаше да му помогне с нищо.

— Сега това няма значение. Единственото, което има значение, е, че най-после си го разбрал. Когато ѝ го кажеш, и двамата ще се почувстват по-добре.

Джеф се разсмя и на Ваялид ѝ се стори, че долавя болка в смеха му.

— Не, тя сигурно ще реши, че съм намислил нещо.

Те продължиха да вървят мълчаливо. Огромните огради на богаташките къщи бяха тъмни и откъм тях не се чуваше нито звук. Трева и дървета, напоявани от отбитите води на река Южна Плата се опитваха да скрият голотата на прерията, която до неотдавна бе приютявала бизони и антилопи. Игличките на един голям бор, който се извисяваше над една от оградите докоснаха рамото на Ваялид. Замръзналата земя скърцаше под краката им. Училището вече се виждаше. Разходката скоро щеше да свърши.

Ваялид вече не усещаше студа, а само, че Джеф вървеше до нея. Все още бяха хванати под ръка, но във всяко друго отношение бяха разделени от огромно разстояние. Не можеше да забрави колко много неща ги делиха и пречеха на Джеф да бъде близък с когото и да било, включително и със семейството си.

— Мисля, че не трябва да се тревожиш, че Фърн няма да ти повярва. Може и да казваш неща, които не трябва да казваш, но когато семейството ти има нужда от теб, както например тази вечер, ти винаги си готов да помогнеш, правиш всичко по силите си, като забравяш за всички различия.

— Това не е достатъчно — възрази Джеф. — Те са правили същото, а и много повече за мен.

— Нищо не те спира и ти да правиш повече за тях.

— Напротив. Аз съм същото гадно копеле, каквото беше баща ми.

Думите му бяха изречени с толкова много гняв, че Ваялид едва не спря, но Джеф я дръпна и двамата завиха по пътеката, която водеше към училището. Един по един от тъмнината изникваха силуетите на

сградите, очертани ясно на фона на осветените от луната планини в далечината.

— Надявам се, че не ти е много студено. — Тя започна да издърпва ръката си от неговата, за да може да му върне балтона. Той обаче не ѝ позволи да го направи, преди да бяха стигнали до спалните помещения. Там Джеф отдръпна ръката си, хвана Ваялид за раменете и я обърна към себе си.

— Не знам защо си губиш времето с мен. За теб съм казвал лоши неща, отколкото за Фърн.

— Аз не...

— Въпреки това съм ти благодарен, че го правиш. Може би никога отново няма да събера достатъчно смелост, за да кажа това, така че не ме прекъсвай. Не знам какво у теб е толкова различно от всички жени, които съм срещал. Мислил съм за това с часове и все още не мога да го разбера. Дори започнах да те сънувам.

Ваялид усети как я облива вълна от удоволствие. Толкова дълго бе чакала да чуе от Джеф нещо различно от обичайните комплименти, че думите му бяха като балсам за душата ѝ.

— Някой казвал ли ти е колко си красива? Ти сигурно си мислиш, че най-удивителното в теб е косата ти, но в действителност това са очите ти. Те са толкова тъмносини, че са почти виолетови. Оттам ли си получила името си?

Ваялид кимна и Джеф продължи:

— Те контрастират толкова ярко с косата ти. Но ти цялата си красива, от елегантната ти фигура до мекотата на кожата ти.

Той свали ръкавицата си и сложи ръката си върху бузата ѝ. Ваялид облегна глава върху ръката му, почувства топлината, силата и твърдостта на дланта му. Тя не можеше и нямаше да му каже за мислите, които бяха минавали през ума, за сънищата си през последните няколко седмици. Нито пък можеше да му каже, че комплиментите ѝ успокояваха измъчените ѝ сетива и че тя копнееше за още.

— Знам, че съм казвал някои ужасни неща за това, че си янки, но вече не изпитвам същото. Ти проявяваш разбиране и загриженост, които сякаш правят всичко останало второстепенно. Никога досега не съм изпитвал подобно нещо към друга жена. Никога не съм си мислил, че толкова ще ми хареса.

Ваялид почти се разтопи, когато устните му срещнаха нейните в дълга, чувствена целувка, която нямаше нищо общо с леко докосване на устните или с твърда целувка, изтръгната от него против волята му. Това беше целувка на мъж, който харесваше онова, което вършеше, и при това го вършеше много добре.

Ръката му се премести на врата ѝ, за да придържа главата ѝ, докато я целуваше. Устните му бяха топли и пълни. Те покриваха нейните, обхващаха ги, овлажняваха ги. Тръпки преминаха през цялото ѝ тяло, когато той прекара върха на езика си по устните ѝ. Всичко това ѝ се струваше толкова прекрасно. Езикът му облиза ъгълчето на устата ѝ, след което разтвори устните ѝ и нахлу в устата ѝ.

— Никой ли не те е целувал така? — Лицето му беше толкова близо до нейното, че тя усещаше топлия му дъх върху бузите си.

— Не — почти прошепна Ваялид.

— Трябва да бъдеш целувана така, докато и най-малката част от теб не запее от желание.

Той едва ли усещаше това, но хорът на нейното желание от доста време пееше твърде силно. Още няколко минути и тя нямаше да издържи.

Ваялид знаеше, че трябва да се прибере в спалното, но не можеше да събере достатъчно сили, за да се помръдне от мястото си. Езикът на Джеф се промъкна между устните ѝ и тя ги отвори под натиска му. Езикът му докосна зъбите ѝ. Когато Джеф хвана долната ѝ устна между зъбите си и нежно я вкара в устата си, Ваялид потрепери от желание. А когато ръката му се плъзна по гърба ѝ и притисна тялото ѝ към неговото, тя си помисли, че направо ще се разтопи. Силата ѝ постепенно напускате тялото ѝ и тя едва се държеше на краката си.

Джеф сега целуваше клепачите ѝ. Тя се опита да мисли за силата на прегръдката му, но всички други усещания бяха засенчени от изгарящата топлина в слабините му, които се притискаха към корема ѝ. Чувствата на Джеф към нея бяха също толкова силни, колкото и нейните към него.

— Ако ще продължавате така, предлагам да влезете вътре. — Гласът на Харви Маккий, идващ някъде иззад нея, я накара да подскочи толкова рязко, че тя удари чело в челото на Джеф. Бузите ѝ пламнаха. Тя се обърна и видя Харви, застанал в рамката на вратата, осветяван от светлината в стаята зад него.

— Тъкмо щях да вляза — каза Ваялид и бързо подаде на Джеф палтото му.

— Тъкмо казвах лека нощ — каза Джеф, докато го поемаше.

— Не ме оставяйте да ви спирам — каза Харви.

Ваялид си помисли, че Джеф, изглежда се чувстваше също толкова неудобно, колкото и тя самата. За него щеше да бъде непоносимо, ако някой разбере за чувствата му. Те бяха толкова добре пазена тайна, че понякога Ваялид се чудеше дали самия Джеф знае за тях.

— Какво правиш тук? — попита Ваялид Харви.

— Имам новини за теб.

— Трябва да вървя — каза Ваялид на Джеф. — Кажи на Мадисън да не оставя Фърн сама, докато не пристигне лекарят.

— Ще му кажа. Лека нощ и благодаря за помощта. — Джеф се обърна и тръгна бавно по пътеката.

— Изглежда, не си приела сериозно предупреждението ми — каза Харви, докато влизаше в сградата след Ваялид.

— Аз сама се предупредих за Джеф Рандолф много преди теб — каза с раздражение Ваялид. — Нямам намерение да си позволя да направя някаква глупост заради една малка целувка.

— Това беше нещо повече от една малка целувка.

— Тогава, нека да кажем, че няма да има големи последствия. А сега ми кажи какви новини ми носиш за мината ми. — Тя видя, че на Харви не му се искаше да сменя темата, но беше решена да не му позволи да продължи този разговор. Нейните чувства към Джеф не влизаха в работата на никого, най-малкото пък на Харви Маккий.

— Имаме предложение за продажба.

— Не — заяви Ваялид. — Искam си мината. Няма да приема нищо друго.

— Затваряй прозореца и си лягай, Бети Сю — каза един сънлив глас. — Няма да успееш да се събудиш навреме за закуска и госпожица Гудуин ще се ядоса.

— Не мисля, че това я интересува — отвърна Бети Сю.

— О, напротив. Нали знаеш колко много държи да се спазват правилата.

Но не и когато се отнасят за нея — помисли си Бети Сю,
докато гледаше как Джеф се отдалечава по пътеката. Само ако майка ѝ
разбереше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Първия път, когато Ваялид заведе близначките при леля им Фърн, там я очакваше Монти Рандолф.

— Официално сте освободена от отговорност — заяви той с обезоръжаваща усмивка. — Семейството реши, че съм достатъчно добър за детегледач.

— Ние не сме бебета — каза Аурелия.

— Знам — отвърна Монти и направи гримаса. — Когато бяхте бебета, бяхте две малки сладурани.

— Госпожица Гудуин смята, че и сега сме сладки.

Монти се разсмя.

— На госпожица Гудуин й плащат, за да не казва какво мисли. Роуз ви очаква в къщата за чай и клюки. — Монти направи втора гримаса на близначките и те се разсмяха. — Не съм сигурен дали това ще ви бъде по-приятно, отколкото да се занимавате с тези двете. — Той хвана момичетата за ръцете и ги поведе към конюшната, съпроводен от бурен смях.

Ваялид се усмихна. Госпожица Сетъл щеше да бъде ужасена, ако научеше, но близначките бяха много радостни. Тя тръгна към къщата доволна, че щеше да прекара по-голямата част от деня насаме със себе си. Когато видя, че Роуз е сама с Фърн, Ваялид изпита голямо облекчение.

Когато Ваялид бе настанена и получи чаша чай, Роуз продължи разговора си с Фърн:

— Виждала ли си Джеф оттогава?

— Не — отговори Фърн. — Според мен той работи твърде много и от толкова работа най-вероятно е откачил.

— Не мисля, че това му е проблемът — каза Роуз и сбърчи вежди, — но нещо със сигурност не е наред. Той никога не е правил такова нещо.

— Какво? — попита Ваялид, като внимаваше да не им покаже колко много иска да разбере. — Да не би да е пострадал?

— О, не — отвърна Фърн. — Той се домъкна тук вчера сутринта — при това едва в шест и половина! Събуди мен и Мадисън и започна да ми се извинява за всички неща, които бил казал за мен, откакто се омъжих за Мадисън. След това започна да изрежда добродетелите ми, докато вече не можех да се позная. Мадисън се закле, че Джеф сигурно е бил пиан.

— Джордж се тревожи за него — каза Роуз. — Джеф направи същото и с мен. Ако не седях, сигурно щях да падна от изненада. Никога не съм се колебала да казвам на Джеф какво мисля, но той още не беше свършил, а аз вече съжалявах за половината неща, които му бях наговорила.

— Надявахме се, че може да знаете какво е станало с него — обърна се Фърн към Ваялид. — Аз нямам никаква представа.

— Не знам — каза Ваялид и се загледа в чашата си.

— Джеф никога не се извинява — каза Роуз. — След няколко дни вероятно ще се появи и вече ще е забравил всичко, което ни наговори.

— Не мисля така — възрази Фърн. — Той се държа добре дори с момчетата. С момчетата! Джеф обикновено не може да ги изтърпи повече от пет минути.

— Мисля, че нещо се е случило — каза Роуз, — нещо толкова силно, че най-накрая е разбило депресията му.

Тя погледна към Ваялид.

— Да, но какво точно? — попита Фърн.

— Не знам — отговори Роуз, — но според мен той скоро ще направи нещо неочаквано.

— Какво? — поинтересува се Фърн.

— Не знам. — Но Роуз не сваляше проникателния си поглед от Ваялид, сякаш очакваше от нея да й даде обяснението, което търсеше.

— Как върви подготовката на родеото? — смени темата Ваялид. Джеф се бе извинил и изглежда, че извинението му беше искрено. В резултат от това Роуз очакваше, че той ще направи нещо неочаквано — като например да се влюби в една янки!

Джеф я бе целувал, сякаш не бе искал изобщо да спре. През изминалите три дни Ваялид не можеше да мисли за нищо друго. Изпълняваше задълженията си в училището машинално. Дори и децата бяха забелязали, че нещо я тревожи. Тя толкова много искаше

да го види, че почти трябваше да си прехапе езика, за да не разпитва за него.

Но разумната част на съзнанието ѝ продължаваше да ѝ напомня, че Джеф никога не бе споменавал нещо за бъдеща връзка. Той можеше да я целува цяла нощ, но бе живял като ерген твърде дълго, за да се откаже от свободата си толкова бързо. Ваялид се бе наслаждавала на целувките му също толкова, колкото и Джеф, но нямаше намерение да го принуждава да се ожени за нея.

Знаеше какво означава да се грижи за мъж. Представата за бъдеще на независимост, в което да не ѝ се налага да се тревожи за друг, освен за себе си, изглеждаше твърде привлекателна за Ваялид. Джеф, Харви или който и да било друг трябваше да ѝ предложи нещо повече от няколко целувки или покани за вечеря.

Ваялид си наложи да не мисли за това. Беше безполезно. По-добре щеше да бъде да слуша какво говори Роуз. Денят на родето наближаваше и тя искаше да разбере как се справяше Фърн, чието състояние не изглеждаше да се подобрява. Ваялид се надяваше състоянието ѝ да не се влоши преди пристигането на доктор Улмстед.

— Монти свърши страхотна работа — казваше Роуз. — Само да видите какво е замислил. Вече изпратихме хора да вземат Уилям Хенри и Елизабет и те трябва да пристигнат тук утре.

Братът и сестрата, които никога не се забъркваха в неприятности. Ваялид не беше сигурна, че да ги доведат тук беше добра идея.

— Едва успях да убедя Монти да не кани Хен — каза Фърн. — И тъкмо го бях убедила, когато се получи телеграма от него. Няма да повярваш — Лаура пак е бременна! — Тя се разсмя и се обърна към Ваялид. — Може би трябва да убедим твоя лекар да построи клиниката си в Денвър. Както са тръгнали нещата в семейството, той няма да има нужда от други пациенти.

— Хен ще дойде ли? — поинтересува се Ваялид.

— Не преди пролетта — отвърна Фърн.

— Добре. Не ти трябва Адам и Джорди да подучват момчетата ти — заяви Роуз.

— Човек може да си помисли, че Монти е див — каза Фърн на Ваялид. — Събереш ли го с Хен обаче, все едно че Лаура и Айрис не съществуват. Пък и Хен не харесва много Айрис.

— Джеф си е променил мнението — каза Роуз на снаха си. — Може би и Хен ще направи същото.

— Не и двамата в една и съща година — отвърна Фърн, като се хвана за сърцето в имитация на уплаха. — Няма да го преживея.

Двете жени се разсмяха. След това Роуз се обърна към Ваялид:

— Съжалявам, че прекарахме толкова много време в клюки за семейството ни. Едва ли ви е много интересно.

— Интересно ми е да слушам за семейството ви — отговори Ваялид. — Аз нямам семейство.

Роуз протегна ръка и стисна ръката на Ваялид.

— Ние също нямаме. Точно затова сега ни е хубаво, че сме част от едно толкова голямо семейство. Никоя от нас не забравя напълно загубите, но когато се съберем, ни е трудно да мислим за каквото и да било, различно от семейство Рандолф.

— Повечето от семейството ще бъдат на родеото — каза Фърн. — Ще бъде почти като събиране на клана Рандолф.

Ваялид се зачуди дали Джеф щеше да дойде. Цялото училище щеше да бъде там, включително и госпожица Сетъл.

Вратата се отвори и в стаята влязоха Джордж и Мадисън. Мадисън отиде право при жена си и я огледа внимателно.

— Как си? — попита я загрижено той.

— Добре съм — отговори Фърн. — Чувствам се по-добре, когато имам с кого да си говоря.

— Не се преуморявай. Доктор Улмстед каза, че до пристигането му не трябва да излизаш от леглото.

— Все едно, че съм в леглото. И без това не правя нищо друго, освен да се разхождам от единия стол до другия.

Докато Мадисън говореше със съпругата си, Джордж поздрави Ваялид.

— Как са момичетата? — попита Роуз, когато Джордж придърпа един стол и седна до жена си. — Монти готов ли е да ги върне в училището?

Джордж се изсмя.

— Той се справяше много добре, докато Айрис не се появи готова за езда. Тогава той просто забрави за близначките. Те тръгнаха с момчетата и един от конярите.

— Айрис отказва да си стои вкъщи — каза Роуз. — Тя е решила, че иска да язди и никой не може да я разубеди.

— Радвам се, че не съм част от тази конфронтация — каза Фърн. — Мисля, че на тях всъщност им харесва да се карат.

— Разбира се, че им харесва — каза Мадисън. — Някога да си виждала Монти да не се кара с някого?

— Не можеш да си представиш каква тишина настъпи в тази къща, когато той се премести в Уайоминг — каза Роуз. — Трябваша ми няколко месеца, за да свикна.

— Но трябваше да бъде свършена още много работа — защити Джордж Монти. — Каквото и да казвате за Монти, той върши повече работа от всеки друг.

— И се забърква в повече неприятности — добави Фърн.

— Не, в това отношение палмата на първенството държи Зак — възрази Роуз.

— Зак ли? — попита Ваялид. Тя не бе чувала за него.

— Той е черната овца в едно семейство от черни овци — обясни Мадисън. — Мотае се из целия Запад. Понякога си мисля, че от всички ни той най-много прилича на татко.

Преди някой да успее да започне да изброява всички недостатъци на Зак, вратата се отвори и Монти и Айрис влязоха в стаята.

— Не можеш да се държиш с мен като с бебе, Монти Рандолф — казваше Айрис. — Аз съм бременна едва във втория месец. Мога да яздя поне още един месец.

— Само да си посмяла да се качиш на седлото и ще те заключа в стаята ти.

— Не ставай смешен. Аз пък ще скоча от прозореца.

Монти стисна зъби.

— Ти й кажи, Роуз.

— Ако случайно си забравил, в деня, в който родих близначките, карах каруца — отвърна Роуз.

— Защото Фърн бе загазила.

— Тя направи същото и с Елизабет — намеси се Джордж. — Не очаквай подкрепа от нея.

Монти се обърна към Фърн, но Мадисън поклати глава.

— Ако Фърн не се чувстваше толкова зле, щеше да гори от нетърпение да се състезава с теб в езда до някой хълм. Да ѝ позволя да го направи, е единственото нещо, с което мога да я възпра да си сложи револверите и онази смешна жилетка, която носеше някога.

— Не беше смешна — възрази Фърн.

— Ето, виждаш ли — каза Айрис. — А сега си вземи чаша чай и сядай.

Монти направи гримаса.

— Изкушавам се да поискам от Мадисън да ми даде малко от брендите си.

— Няма да ти свърши работа — каза Мадисън. — Дори и когато го изпиеш, тя пак ще си остане толкова упорита.

— Стига сте спорили, а ни разкажете за родеото — каза Фърн.

Тази подкана моментално промени настроението на Мадисън. Той започна да описва най-подробно всичките си планове. За Ваялид монологът му беше добре дошъл, тъй като тя се надяваше, че така ще отвлече вниманието си от Джеф, но остана излъгана. Монти ѝ напомняше твърде много за мъжа, който бързо се превръщаше в мания за нея.

Монти беше пълен с енергия, която бликаше от него като водопад. Той говореше, смееше се и непрестанно се движеше.

Джеф притежава същата енергия и напрежение, но при него те бяха тъмни, изгарящи, гневни, скрити дълбоко в душата му. Почти никога не му позволяваха да се усмихва. Караха го да работи денонощно, да се отдалечава от хората. Монти, изглежда, намираще удоволствие във всичко, което правеше, дори когато се караше със съпругата си. Джеф сякаш никога не се забавляваше — дори и работата му не му доставяше удоволствие.

Приглушеният стон на Фърн извади Ваялид от мислите ѝ. Фърн опипа корема си с ръка.

— Мисля, че се започва — каза тя, докато се опитваше да се изправи.

— Не може да бъде! — възрази Мадисън. — Остава още един месец.

— Изпитвала съм това и преди и си спомням какво е усещането.

— Трябва да легне — каза Роуз.

— Според мен трябва да я заведете в болницата — каза Ваялид и всички в стаята се обърнаха, за да я погледнат. — Раждането ще е трудно. Не се чувства добре от седмици. Кога трябва да пристигне доктор Улмстед?

— Довечера. Изпратил съм човек да го посрещне.

Фърн се опита да се изправи, но силите я напуснаха.

— Ще докарам файтона — каза Монти и излезе.

— Не се притеснявай — каза Мадисън, докато вдигаше жена си от стола. — Доктор Улмстед трябва да пристигне около десет часа.

Ваялид имаше ужасното чувство, че това може да се окаже твърде късно.

— Тя кърви — каза Ваялид на лекаря, когато Фърн вече беше настанена удобно.

— Знам това, госпожице Гудуин — каза лекарят, разсърден от намесата ѝ. — Какво очаквате да направя?

— Ако състоянието ѝ се влоши, може да умре.

— Това ми е ясно. Всеки ден умират жени при раждане.

— Трябва да спрете кръвоизлива.

— Има неща, които лекарите не са в състояние да направят, госпожице Гудуин. Спирането на такъв кръвоизлив е едно от тях.

Ваялид прехапа език и се помоли доктор Улмстед да пристигне в Денвър навреме. През трийсет минути Мадисън телеграфираше на гарите по линията. Телеграмите биваха предавани на Улмстед, когато влакът спираше за вода или гориво. Единственото съобщение, което докторът бе изпратил, бе да държат Фърн възможно най-неподвижна и да наблюдават кръвенето.

Кръвоизливът все още не беше силен, но Ваялид знаеше, че има нещо разкъсано. Кървенето можеше да се увеличи във всеки момент. Ако това се случеше, Фърн щеше да умре за няколко минути, а заедно с нея може би и бебето.

Напрежението в чакалнята беше непоносимо. С изключение на Джеф, цялото семейство беше тук. Джеф беше все още в кабинета си. Всички обърнаха глави, когато един младеж влезе с телеграма в ръка. Той я подаде на Мадисън.

— Какво казва докторът? — попита го Джордж.

— Не е от него — отвърна брат му. — От гара Бенет е. На линията има още един влак и той се движи право срещу влака на доктора.

— Мислех, че си уредил линията да бъде разчистена — каза Джордж.

Мадисън смачка телеграмата в ръка.

— Така е, но някакъв глупак е пунал влака по релсите, като си е мислил да стигне необезпокояван до Канзас Сити. Трябва да намеря Джеф.

— Аз ще отида — предложи Джордж. — Не можеш да оставиш Фърн сама.

Ваялид скочи.

— Аз ще отида. И двамата трябва да останете тук. И без това само споря с лекаря, а това не помага.

— Не мога да ви оставя да отидете. Това не е ваша работа — възрази Джордж.

— Остави я, Джордж — прошепна Роуз на съпруга си. — Ако нещо се случи с Фърн, ти си единственият, който може да попречи на Мадисън да убие лекаря.

— Използвайте моя файтон — каза Джордж. — Кочияшът ще ви закара където пожелаете.

Ваялид надникна през стъклото до вратата и видя, че откъм задната страна на банката се процежда светлина, но колкото и силно да чукаше на вратата, никой не се появи.

— Дайте на мен, госпожо — предложи кочияшът и заудря по вратата с юмруци. Когато и това не помогна, той я ритна с крак. Ваялид се уплаши, че човекът може да си счупи пръстите.

— Някой идва — каза кочияшът. — Крайно време беше. Човек може да си помисли, че е глух.

Джеф надникна през стъклото и сърдитото му изражение се замени с изненада, когато позна Ваялид. Той отключи вратата.

— Фърн е в болницата — започна направо Ваялид. — Състоянието ѝ е много сериозно. Дойдох да ти кажа, че по линията има влак, който блокира пътя на влака с лекаря.

— Мислех, че Мадисън се е погрижил.

— Да, но нещо се е случило. Ако лекарят не пристигне скоро, Фърн ще умре.

— Чакай тук — нареди Джеф на кочияша. — Влез вътре, преди да си замръзнала — каза той на Ваялид. След това се запъти към кабинета си, без да я изчака. Когато влезе, се запъти право към висящия на стената телефон, вдигна слушалката и завъртя ръчката.

— Свържете ме с гарата на „Канзас-Пасифик“ — каза той — и побързайте.

Докато чакаше да го свържат, Джеф пристъпяше нервно от крак на крак.

— Обажда се Джеф Рандолф, президент на „Фърст Нешънъл Банк“ — каза той, когато най-после някой вдигна слушалката от другата страна на линията. — Има един влак, който се движи на изток по линията на „Канзас-Пасифик“. Чий е този влак и къде е първото място, на което можете да го отбиете?

След кратка пауза Джеф каза:

— Не ме интересува кой какво ти е казал. Ако не отговориш незабавно на въпроса ми, никога вече няма да можеш да си намериш работа в този град.

След още една пауза Джеф побесня и затвори телефона с такъв трясък, че Ваялид се изненада, че апаратът не се разби на парчета.

— Мръсно копеле! Филип Рабин е пуснал този влак.

Джеф отново завъртя ръчката на телефона.

— Свържете ме с Артър Тайнън.

Ваялид знаеше, че това е президентът на железопътната компания „Канзас-Пасифик“. Джеф се обърна към Ваялид.

— Иди да кажеш на кочияша да наеме отпочинал кон. Може да се наложи да попътуваме доста.

— Но откъде може да намери кон достатъчно бързо за...

— От конюшнята край реката. Побързай.

Ваялид излезе от стаята в мига, в който Джеф казваше в слушалката:

— Артър, обажда се Джеф Рандолф. Имам проблем и ми трябва помощта ти, за да го разреша. Ето какво искам да направиш.

Когато Ваялид се върна в кабинета, Джеф вече беше приключил разговора си и подреждаше документите върху бюрото си на купчинки. Той изгаси огъня в камината, грабна палтото си и подкара Ваялид към вратата.

Джеф ѝ помогна да се качи във файтона, но не се качи след нея.

— Къде отиваш? — попита го тя.

— Да се видя с Филип Рабин.

— И какво смяташ да направиш?

— Да спра влака му.

— Идвам с теб.

— Връщай се в болницата — каза Джеф и ѝ обърна гръб.

— Ще тръгна след теб.

Без да каже нищо, Джеф се качи до нея.

Рабин беше в кабинета си. Джеф влезе, без да обръща внимание на опитите на писаря да го спре. Той отхвърли мъжа встрани, сякаш беше дете. Рабин вдигна очи от документа, който четеше, и на лицето му се изписа изненада, когато видя нахлулия в кабинета му Джеф. Погледна към вратата, пред която служителят му се надигаше от пода. На Ваялид ѝ се стори, че видя страх в очите на Рабин.

— Разкарай влака си от релсите!

— Не знам какво имаш предвид — заекна Рабин.

— Знам всичко. Може да отбие при Магнолия и да остави нашата композиция да мине.

Ваялид затвори вратата пред опуления чиновник. Тя видя как Рабин се съвзе и отново заприлича на проникателния, безкомпромисен бизнесмен, който бе станал един от най-богатите мъже в Денвър.

— Няма начин. Не можеш да влизаш тук и да ми нареждаш...

Той не успя да завърши изречението си. Ръката на Джеф се стрелна напред и го сграбчи за гърлото. Ваялид зяпна ужасено, когато видя как Джеф повдигна Филип Рабин от стола му и го издърпа над бюрото. Лицето на Рабин доби морав цвят. Той отчаяно се опитваше да разтвори ръката на Джеф, но без успех. Ваялид не можеше да си обясни как Джеф можеше да направи подобно нещо само с една ръка, но знаеше, че Рабин щеше да се задуши.

— Пусни го, Джеф.

— Не и преди да нареди влакът му да бъде отклонен.

— Не може да го направи, ако е мъртъв — каза Ваялид възможно най-спокойно. — А никой няма да има полза, ако те арестуват за убийство.

Но Джеф, изглежда, не чуваше гласа ѝ и беше глух за разума. Ваялид осъзна, че ако не направи нещо веднага, Джеф щеше да убие Филип.

— Пусни го — повтори тя с разтреперан от паника глас. Задърпа ръката му, но хватката на Джеф беше желязна.

— Джеф — каза Ваялид. — Не си струва да влезеш в затвора заради него. Помисли си как ще се отрази това на семейството ти. — Тя погледна към Рабин и с удивление видя, че макар той едва да дишаше, очите му бяха изпълнени с омраза. Филип Рабин мразеше Джеф Рандолф и точно затова беше пуснал влака си по линията.

— Не разбираш ли? Той иска точно това. На него не му пука за влака. Той просто се опитва да причини на теб и семейството ти възможно най-големи проблеми. Ако не го пуснеш, ще успее.

Пръстите на Джеф се поотпуснаха и Ваялид си пое дълбоко дъх. Той все още държеше Рабин, но цветът на лицето на Филип постепенно се промени от син към червен.

Телефонът иззвъня и Джеф се обърна към Ваялид:

— Вдигни го. Казах на Артър, че може да ме намери тук.

Ваялид вдигна бавно слушалката и я допря до ухото си, както бе видяла да прави Джеф.

— Здравейте — каза тя в малкия рог, който се подаваше от кутията.

— Кой се обажда, по дяволите? — чу се глас в ухото ѝ.

Ваялид подскочи неволно. Звукът на човешки глас, излизащ от малката слушалка, която държеше в ръката си, я стряскаше.

— Казвам се Ваялид Гудуин и отговарям от името на Джеф Рандолф — каза тя.

— Дяволски странно — изръмжа гласът. — Не знаех, че Джеф допуска жена до служебните си работи.

— Той не може да дойде до телефона в момента.

— Няма значение. Просто му кажете, че влакът е пълен с картофи и пътува за Чикаго. Рабин е подкупил един от диспечерите. Предложил му да раздели печалбата с него, казал му, че Джеф се

опитвал да направи „Денвър-Пасифик“ по-мощна. Копелето се опитва да противопостави двете железопътни компании.

Мъжът затвори. Изпълнена с чувството, че току-що е участвала в нещо свръхестествено, Ваялид затвори телефона и предаде съобщението на Джеф. С облекчение видя, че пусна Рабин, но не беше доволна от това, че Джеф просто го остави да падне на пода.

— А сега се обади на подлогата си и му кажи да разкара тази композиция от линията!

Рабин се втрени с омраза в Джеф.

— И защо да го правя?

— Защото в нашия влак има лекар — отговори Ваялид. — Ако той не пристигне скоро тук, Фърн Рандолф ще умре.

— Не вярвам.

— И защо ще ви лъжем? — попита Ваялид.

— От онова, което каза жена ми, вие сте готова на всичко, за да сложите пръстена на Джеф — или на Харви Маккий — на пръста си. — Той присви устни. — А от онова, което ми каза Бети Сю, може би вече сте го направили.

Рабин не можа да се отмести достатъчно бързо, за да избяга от юмрука на Джеф. Ударът го отхвърли срещу стената. Ваялид се спусна между двамата.

— Не! — извика тя и блъсна Джеф с всичка сила. — Той го казва само за да те ядоса. Не му играй по свирката.

Чу се силно тропане по вратата.

— Господин Рабин! — извика някой. — Добре ли сте?

— Добре е — отговори Ваялид, без да напуска мястото си между Джеф и зашеметения Рабин.

За миг времето сякаш спря. Ваялид знаеше, че ако не се беше намесила, Джеф никога нямаше да успее да овладее гнева си. Постепенно той се отдръпна назад.

Отвън някой продължи да върти дръжката на вратата, опита да я отключи с ключ, който не ставаше за нея, но когато шумът от вътрешната страна на вратата спря, човекът отвън се отказа.

— Защо не искате да върнете влака си? — попита Ваялид.

Когато Рабин погледна гневно Джеф, но не отговори, Джеф отговори вместо него:

— Вероятно става дума за пари. Той никога не се е интересувал от нещо друго. Ще купя товара от теб, Рабин. Колко искаш за него?

— Не го продавам! — сопна се Филип.

— И защо не? — поинтересува се Ваялид. — Какво ви интересува, нали ще си вземете парите?

— Това е бизнес. Няма да разберете.

— Опитайте.

— Не обсъждам бизнеса си с жени.

— Аз мога да ти обясня — предложи Джеф.

Ваялид със задоволство забеляза, че той отново се владееше добре. Тя обаче се опасяваше, че жестоката усмивка на лицето му не означаваше, че е намислил нещо по-лошо.

— Ти не знаеш нищо за тази работа — каза Рабин, но от изражението му Ваялид реши, че той се страхува, че Джеф може и да знае.

— Спомняш ли си, когато ти казах, че на стоковата борса в Чикаго цари хаос? — обърна се Джеф към Ваялид.

— Да, това беше първата вечер, когато работи цяла нощ.

— Там има остър недостиг на картофи. За по-малко от седмица цените скочиха тройно. Филип изпраща влака си там, като се надява да реализира печалба от приблизително петстотин процента.

Не беше необходимо Рабин да казва каквото й да било — изражението му беше достатъчно красноречиво.

— Накарах служителите си да работят цяла нощ — продължи Джеф, като този път говореше на Рабин. — Те събраха картофи от всички краища на Запада и аз вече доставих толкова много, че цената падна с пет долара за тон. Последният ми влак отпътува тази сутрин. Доставих повече от петдесет хиляди тона.

Ваялид направи няколко бързи сметки наум.

— Това ти носи печалба от поне двеста и петдесет хиляди долара — каза тя.

— Виждаш ли — каза Джеф на Филип. — Тя разбира.

— Значи картофите ми не струват нищо! — По лицето на Рабин се изписа гняв.

— Те не струват толкова, колкото си платил за тях. Ако ме беше попитал, щях да ти кажа да си спестиш парите. А сега ще върнеш ли влака си, или ще ми продадеш картофите си?

— На загуба?

— Страхувам се, че да.

— Не можеш да спреш влака. Когато композицията ми стигне до вашата, вече отдавна ще е подминала отклонението. Влакът ви никога няма да стигне до Денвър, без да се върне назад и да заобиколи.

— Преди да покажеш на госпожица Гудуин какъв упорит глупак можеш да бъдеш, нека да ти обясня няколко неща, които не са ти известни.

Рабин го изгледа със злоба.

— Какво си направил?

— На Артър изобщо не му беше приятно, когато разбра за малкия ти номер. Той се обади на Уил и Уил също не беше доволен. Те са конкуренти, но и двамата не обичат да ги правят на глупаци. Изпратиха втори влак след твоя. Просто ще кача лекаря от моята композиция на тяхната и ще го докарат в Денвър. Междувременно, твоите картофи ще си стоят на линията. С брат ми сме готови да изчакаме, докато изгният напълно.

— Или пък цената падне толкова, че няма да сте в състояние да ги продадете, без да реализирате огромна загуба — вметна Ваялид.

— Казах ти, че тя разбира бизнеса! — каза Джеф. — Може би трябва да я взема на работа в банката. Представи си само каква комбинация ще бъдем.

За миг Ваялид бе изпълнена с надежда, но бързо се овладя и си напомни, че Джеф просто се надсмиваше над Филип Рабин. Той вероятно изобщо не беше помислил как ще й се отразят думите му.

— Ти се опитваш да ме разориш, също както когато ми открадна железопътните клиенти! Винаги си искал да ме разориш.

Някой отвън започна да блъска вратата с очевидното намерение да я разбие.

— Просто те помолих да отбиеш влака си и да оставиш нашия да мине. Снаха ми е сериозно болна. Съпругът ѝ се погрижи да разчисти железопътната линия от Чикаго до Денвър и аз няма да позволя трудът му да бъде на вятъра.

— Но ти искаш от мен да понеса загуба!

Блъскането по вратата не спираше, но тя все още се държеше.

— Изобщо не ми пука дали ще загубиш, или не. Искам само линията да бъде освободена. Ако откажеш да пуснеш влака ни да мине,

ще направя всичко по силите си, за да те разоря.

— Копеле! — Филип се хвърли срещу Джеф, който само се отмести встрани. Докато Рабин прелиташе покрай него, Джеф му нанесе само един удар отстрани по врата. Рабин се препъна в някакъв стол и падна върху една маса. Звукът от натрошено стъкло бе последван от разцепването на дърво. Служителите на Рабин най-после бяха успели да разбият вратата и влетяха в стаята, но се спряха удивени, когато видяха работодателя си да лежи в единия край на стаята, а Джеф и Ваялид да стоят далеч от него.

— Махайте се! — изкрещя Филип на зяпналите си служители.

— Но...

— Вън! — Рабин хвърли един крак от маса по тях.

Служителите се оттеглиха, като затвориха разбитата врата, доколкото това беше възможно.

— Колко ще ми дадеш за картофите?

Когато Джеф му каза цената си, Рабин възрази:

— Но така ще загубя пари.

— Но не всичко! Представям си колко ядосан ще бъде твоят агент, когато доставката ти не бъде получена. Съмнявам се, че някога отново ще иска да работи с теб.

— Стига си злорадствал и ми дай парите.

— Изпрати някого в банката утре и ще ти напиша чек.

— Как мога да съм сигурен, че няма да ме излъжеш?

— По същата причина, поради която беше сигурен, че мога да те разоря. Когато дам думата си, винаги изпълнявам обещанията си.

— Махайте се — каза Рабин.

— Елате, госпожице Гудуин. Не мисля, че вече сме добре дошли тук.

— Ще ти го върна! — извика Рабин зад тях. — Дори ако това ми отнеме целия ми живот. Надявам се кучката да умре, а заедно с нея и детето ѝ! — изкрещя той, когато те вече бяха стигнали до вратата.

Джеф се обърна, но Ваялид го хвана за ръката.

— Недей — каза тя. — Трябва да се върнем в болницата.

След кратка пауза Джеф се обърна и се отдалечи от вратата. Ваялид го последва изпълнена с ужас от това, че Филип Рабин можеше да мрази толкова силно, че да жертва живота на една жена и детето ѝ, за да си отмъсти.

— Наистина ли щеше да се опиташ да го разориш, ако не беше се съгласил да отбие влака? — попита тя, докато двамата слизаха по стълбите.

— Никой не може да заплашва семейството ми. Всеки от братята ми би направил същото.

— Но как можеш да съсипеш един мъж без угризения?

— Той би направил същото с мен, ако можеше.

— Филип Рабин е един жесток мръсник. Ти си твърде добър.

Джеф спря и я погледна.

— Защо мислиш така?

Напрежението във въпроса му изненада Ваялид.

— Видях те как се държеше с Еси. Единствено баща ѝ може да направи повече.

— А, това ли. Нали не мислиш, че...

— А също и поради начина, по който се държиш с мен.

Той тръгна напред, но след малко се спря отново.

— И как се държа с теб?

— Въпреки че съм само една проклета янки, ти все още ме харесваш.

Джеф не каза нищо, преди двамата да се качат във файтона.

— Карай в болницата колкото можеш по-бързо — нареди той, на кочияша. След това се настани на седалката срещу Ваялид.

— А сега ми кажи какво те кара да смяташ, че те харесвам?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Джеф си бе помислил, че може би трябва да отиде пеша до болницата, като изпрати Ваялид сама във файтона. Той не беше сигурен, че да остави с нея е добра идея. Щеше да каже нещо, което не трябваше да казва, или пък щеше да се поддаде на чувствата си и да я остави да открие колко е слаб. През последните няколко дни Джеф буквално бе живял в банката, за да избяга от чувствата си, но осъзнаваше, че състоянието му ставаше критично.

Ваялид го бе накарала да върши неща, които не искаше да върши. Все още не беше възстановил духовното си равновесие след разговорите си с Фърн и Роуз. Струваше му се, че нищо не е наред. А най-лошото бе, че Ваялид го бе накарала да се усъмни във всичко, което бе вършил в продължение на години, а това го плашеше.

Ти не струваш нищо и никога няма да бъдеш нищо друго, освен един проклет страхливец.

Думите на баща му преследваха Джеф през целия му живот. Той бе повел атаката срещу оръдията на янките при Гетисбърг, за да избяга от тези думи. Докато бе лежал ранен на бойното поле в очакване някой да го намери, бе отказал да се предаде пред смъртта само за да опровергае тези думи. Бе създал банката и бе работил по сто и четирийсет часа седмично, за да докаже, че тези думи не са верни. И бе използвал войната и ръката си, за да усмирява съмненията си.

В банката той бе намерил спокойствие чрез строгия контрол, който упражняваше върху себе си, като бе работил повече от всеки друг банкер в Денвър, бе научил повече, бе спечелил повече. Междувременно Джеф се бе отдалечил от семейството си и от целия свят. Когато някое чувство се опита да разбие самоконтрола му, той го прогонваше с няколко остри, а при необходимост, дори жестоки думи. Само че при Ваялид това не му беше помогнало.

— Ти не искаш да ме харесваш, но това е по-силно от теб — каза Ваялид.

Тишина. Какво очакваше от него? Да признае слабостта си ли?

— След като толкова много години си се опитвал да убедиш всички, че янките са лоши, не можеш да си позволиш да признаеш, че харесваш една севернячка. Разбира се, не вярваш, че янките са дяволи. Това е нещо, което ти казваш, за да държиш хората далеч от себе си.

Джеф се вцепени. Тя си мислеше, че го познава толкова добре. Всички жени бяха такива, винаги си мислеха, че знаят за един мъж повече от него самия.

— Ти не искаш да допускаш хората близо до себе си, защото се страхуваш, че няма да те харесат. Страх те е и че може да те харесат. Това ще развали всичко, нали?

— Ако това е пример за северняшка логика, то е направо удивително, че успяхте да спечелите войната, въпреки че имахте двойно по-голяма армия и ресурси.

Ваялид се разсмя.

— Ако беше го казал по време на карантината, щях да се ядосам. Но сега вече е твърде късно. Ти си измамник, Джеф Рандолф. Мислиш си, че не те познавам, но аз те чета като отворена книга.

За миг Джеф бе обзет от паника. Част от защитния му механизъм се състоеше в това да не допуска никого до себе си. Дали Ваялид бе успяла да премине тази бариера?

— Ти си също толкова силен и смел, колкото братята си, а в някои отношения дори много повече. Знам, че при борба с една ръка ще спечелиш. Дори Монти не е толкова силен, колкото си ти.

Джеф не каза нищо и тя продължи:

— Невинаги съм съгласна с методите ти, но ти толкова много обичаш семейството си и лоялността ти е толкова голяма, че си готов да направиш всичко заради него. В действителност вършиш удивителни неща, без да го осъзнаваш.

Джеф се бе приготвил за сблъсък, но вместо това Ваялид го бе нападнала по съвсем друг начин. Тя бе открила слабото му място, бе казала неща, които той искаше да чуе и в които искаше да вярва. Преди Джеф да успее да се обърне, за да отбие атаката, тя бе изстреляла залп, който го бе повалил на колене.

— Но най-голямата ти измама е, че не харесваш хората и не искаш те да те харесват — каза Ваялид. — В банката ти не работиш само за себе си, а за цялото си семейство. Преди много години си имал достатъчно пари. Сигурна съм, че всички в семейството ти ще ти

кажат колко много оценяват усилията ти, ако само им дадеш тази възможност. Но ти толкова много се страхуваш да не бъдеш наранен, че не им позволяваш да разберат, че ги обичаш.

Джеф потисна растящото си желание да накара Ваялид да му каже повече. Подобно на човек, който се опитва да се залови за някой клон, за да не бъде отнесен от реката, той потърси нещо, с което да смени темата.

— Все още не си ми казала защо смяташ, че те харесвам.

Ваялид се усмихна отново. Джеф едва я виждаше в тъмнината, но знаеше, че тя се усмихва. Ваялид бе постоянно в съзнанието му. Знаеше как блестят очите ѝ, когато е щастлива, как хвърлят огън, когато е ядосана, как се замъгляваха, когато беше нещастна. Помнеше вкуса на устните ѝ, топлината на дъха ѝ, усещането от притискането на тялото ѝ към неговото. Джеф копнееше да протегне ръка и да я докосне, да я придърпа към себе си и да я целува, докато страхът, който го разяждаше, не изчезне.

Но в този момент беше слаб и не можеше да устои на магията ѝ. Дори и най-малкото докосване можеше да го изпрати в пропастта.

— Когато една жена харесва един мъж, винаги може да каже дали той ѝ отвърща със същото — отговори му Ваялид.

Джеф спря да диша. Нещо в него разкъса многогодишните окови. Искаше му се да разбере какво имаше предвид Ваялид, като говореше за харесване. Трябваше да знае. Никога през живота си не беше имал нужда от някого. Просто не си го бе позволил. Хората умираха. Нещата се променяха. Болката просто беше твърде силна.

Винаги бе смятал, че при необходимост може да обърне гръб на всеки, включително и на собственото си семейство. Той обаче знаеше, че членовете на семейството му бяха също толкова жизненоважни за него, колкото и въздухът, който дишаше. Ако имаше нещо, което да му дава сила, то това беше увереността, че без значение какво върши, семейството му никога няма да го изостави.

Липсата на ръката му нямаше нищо общо с начина, по който те се държаха с него. Джеф не знаеше защо досега не беше разбрал това. Може би е бил твърде сърдит, за да се вслушва в онова, което са му казвали. Тогава защо слушаше Ваялид? Защо толкова отчаяно се надяваше, че е права, а той греша?

Очевидно се надяваше, че беше казала истината, когато беше споменала, че го харесва. Никога не си бе признал това, но винаги се бе страхувал, че никой не е способен да го хареса. След Джулия Уилкокс се страхуваше, че завръщането му във Вирджиния няма да има никакво значение. Страхуваше се, но трябваше да поеме риска. Трябваше да разбере.

Файтонът спря пред болницата. На Джеф не му се искаше да слиза, въпреки че предпазливостта го подканваше да побърза. Имаше толкова много въпреки, които искаше да зададе на Ваялид, но нямаше време за това. Тя вече слизаше от файтона.

— Как е тя? — попита Ваялид в мига, в който двамата с Джеф стигнаха на етажа.

— Кървенето се засили — отвърна Роуз.

— Роди ли вече?

— Не.

— Имате ли новини от лекаря?

— Влакът му е пристигнал. Сега въпросът е дали той ще успее да дойде тук навреме и дали ще може да направи нещо за Фърн.

— Тукашният лекар нищо ли не може да направи? — попита Ваялид.

— Мадисън не му позволява. Той е толкова ядосан, че не позволява на персонала да се приближат до нея. Между другото, питаше за теб.

Ваялид се почувства ужасно. Не ѝ се искаше да дава напразни надежди на Мадисън.

— Аз не мога да направя нищо.

— Знам — каза Роуз. — Но присъствието ти го кара да се чувства по-добре. Ти си единствената, която наистина знае какво става. Надява се само на теб и на доктор Улмстед. И не само той, но и всички ние.

— Не можем да правим чудеса. Може би вече е твърде късно.

— Знаем това, но никой от нас не смее дори да си помисли какво ще се случи с Мадисън, ако тя умре.

— Боже милостиви! — възкликна доктор Улмстед, когато прегледа Фърн.

Почти в безсъзнание, тя беше бяла като платно. Ваялид се страхуваше, че всяка глътка въздух може да се окаже последната за Фърн.

— И вие наричате това място болница! — каза доктор Улмстед. — Почти сте оставили тази жена да умре. — Лекарите и сестри зяпаха пребледнели зачервения дребничък германец.

— Не стойте там и не зяпайте като идиоти. Пригответе я за операция. А след това, ако успеете да намерите някой Бог, който не е твърде зает, за да се вслуша в молитвите на глупаци като вас, помолете му се да не съм дошъл твърде късно, за да променя онова, което сте направили. Ваялид, искам ти да ми асистираш. Къде мога да се измия?

Мадисън погледна тревожно към жена си и тръгна след лекаря, който започна да се съблича.

— Какво ще правите?

— Кой сте вие, по дяволите? Разкарайте този мъж оттук! — изкрещя доктор Улмстед, без да се обръща конкретно към някого. — Как мога да работя, когато тук постоянно влизат и излизат хора?

— Аз съм съпругът ѝ — отговори Мадисън — и ако не ми кажете какво ще правите с нея, ще ви счупя всички кости една по една.

Доктор Улмстед спря само колкото му бе необходимо, за да отвърне на Мадисън.

— Значи вие сте човекът, който разчисти линията през половината страна. Не знаех, че някой извън Ню Йорк може да има такава власт. — Той се съблече до кръста и започна да мие ръцете си от лактите надолу.

— Какво ще правите? — повтори Мадисън.

— Ще се опитам да спася жена ви и детето, но честно казано, не знам дали ще мога.

— Защо губите време тук?

— Мия се, за да не причиня инфекция. Не се притеснявайте — аз ще бъда готов преди нея.

Мадисън сякаш се стопи.

— Какво ѝ има?

— Кръвоизливът е силен и ако не бъде спрял, тя ще умре. Бебето може вече да е мъртво. Няма да знам, преди да я разрежа.

Мадисън побеля.

— Няма да ви позволя дори да я докоснете с нож.

Доктор Улмстед спря да се мие и го погледна.

— Тогава по-добре повикайте свещеник, равин или когото там искате. До един час жена ви и детето ще са мъртви. Тя няма достатъчно сили да се обърне, камо ли да роди. И без това дотогава ще умре от загуба на кръв.

Мадисън се обърна към Ваялид, която каза:

— Това е единственият начин.

— Сега пък трябва диагнозата ми да бъде потвърждавана от медицинска сестра — изръмжа лекарят.

Мадисън не обърна внимание на раздразнението му.

— Спасете я и ще ви дам колкото поискате.

— Щях да се опитам да ѝ помогна дори безплатно, но няма да забравя обещанието ви. — Той вдигна ръце, за да бъдат изсушени. — А сега изчезвайте. Най-доброто, което можете да направите за съпругата си, е да я оставите на мен.

Джеф хвана Мадисън за рамото.

— Ела. Ти си свърши работата, като го докара тук. Сега е негов ред да свърши своята.

Ваялид гледаше как Джеф извежда брат си.

— Залавяй се за работа, Ваялид — каза доктор Улмстед. — Трябва да спасим тази жена. Имам намерение да издоя този мъж като по учебник.

Час по-късно доктор Улмстед завърши и последния шев.

— Това е — каза той. — Ако не се случи нещо неочаквано, тя ще живее, но няма да се възстанови достатъчно бързо, за да кърми сина си.

Ваялид едва сдържаше сълзите си. Облекчението ѝ беше толкова голямо, че краката едва я държаха. Операцията беше трудна и за известно време животът на Фърн бе висял на косъм.

Доктор Улмстед изроди детето чрез цезарово сечение, но се наложи да извади матката, за да спре кръвоизлива. Фърн бе загубила много кръв и щеше да бъде слаба в продължение на няколко седмици.

Тя щеше да се оправи, но никога нямаше да има русата дъщеричка, която толкова много искаше.

— По-добре идете да кажете на семейството — предложи Ваялид.

— Ти го направи. Ако не беше успяла да ме убедиш да дойда, те нямаше да има какво да празнуват.

— Гледайте да не забравите да им го напомните.

— Няма.

— Шегувах се — каза с притеснение Ваялид. Тя не искаше никой да се чувства задължен към нея.

— Върви. Аз ще дойда след минута. Ако се появя опръскан с кръв, ще си помислят, че жената е умряла.

На Ваялид ѝ бе необходима само една минута, за да се измие. Взе бебето със себе си. То лежеше в ръцете ѝ — мъничко, тихо. Ваялид се зачуди дали Фърн щеше да има нещо против, че детето беше мургаво като баща си и дали щеше да съжалява, че никога нямаше да има дъщеря, или поне син, който да прилича на нея. Ако Ваялид някога си родеше деца, искаше поне едно от тях да бъде момиче и да има същата червена коса като майка си.

Ваялид реши, че Фърн можеше да бъде щастлива от това, че децата ѝ приличаха на мъжа, когото обичаше. Ваялид осъзна също и че тя самата би изпитвала същото с Джеф. Нищо не можеше да бъде по-прекрасно от това да вижда чертите му в младите личица. Трябваше да спре да си мисли за това, преди да се бе разплакала.

Семейството чакаше в чакалнята. Всички млъкнаха и обърнаха напрегнатите си лица към нея. Мадисън тръгна към нея. На лицето му бе изписана повече тревога, отколкото Ваялид си бе представяла, че може да бъде изпитана от един мъж.

— Фърн ще се оправи — каза тя, без да бави нито за секунда новината, която всички очакваха. — Можете да я видите веднага щом излезе от упойката.

Мадисън се разплака от облекчение и Айрис го прегърна.

— Тя роди едно много красиво момченце.

Мадисън бе твърде потресен, за да вземе сина си, но Роуз бързо съобрази и пое бебето вместо него.

— Ще се наложи да му намерите дойка — каза Ваялид на Роуз, докато ѝ подаваше детето. — Няколко седмици Фърн ще бъде твърде

слаба, за да го кърми.

— Ще се погрижим за това. — Роуз се отдалечи, за да покаже бебето на семейството.

Джордж се приближи до Ваялид.

— Уверен съм, че Мадисън ще пожелае лично да ви изрази благодарността си, когато се съвземе, но искам да ви благодаря от името на семейството за всичко, което направихте. Имам чувството, че ако не бяхте вие, нямаше да бъдем свидетели на такъв щастлив край.

— Трябва да благодарите на доктор Улмстед. Той ще излезе веднага щом се измие.

Джордж я огледа внимателно.

— Предполагам, че искате да се приберете. Ще се погрижа, когато се пригответе да ви чака файтон.

— Не е необходимо. Училището е наблизо.

— Дори ако не беше студено и тъмно, пак нямаше да ви позволя да се приберете пеша.

— Кажи на Джеф да я заведе — предложи Роуз на съпруга си.

— Няма нужда да ме придружава никой — възрази Ваялид. — Сигурна съм, че Джеф предпочита да остане при семейството си.

— Ще се върна бързо — каза Джеф.

— Защо не прекарате нощта в хотела? — предложи Роуз. — Можете да си починете една вечер и утре сутрин да се върнете в училището.

— Вече отсъствах достатъчно дълго и на госпожица Сетъл сигурно ѝ се иска да ме убие. Не се сетих да ѝ изпратя бележка защо близначките и аз не сме се върнали.

— Не се притеснявай — каза Джеф. — Аз ще се погрижа за това. Сигурна ли си, че не искаш да останеш в хотела?

— Наистина не мога.

— Не мисля, че трябва да ви пускаме да си вървите, без да направим нещо, с което да изразим благодарността си — каза Дейзи.

Роуз се усмихна.

— Джеф ще я покани на благотворителния бал. Тогава можем да я поканим да остане в хотела.

Ваялид се чувстваше изтощена. Денят се бе оказал ужасно дълъг. Първо в ранчото с близначките, после Фърн, посещението в кабинета на Филип Рабин, работата в операционната зала. Към всичко се

прибавяше тревогата за това какво щеше да направи госпожица Сетъл във връзка с необяснимото ѝ изчезване. На Ваялид много ѝ се искаше да прекара няколко минути насаме с Джеф, но беше твърде изтощена, за да се разправя с покани за балове и хотели. Тя успя да се измъкне, без да даде конкретен отговор на никого.

— Изглеждаш изтощена — каза ѝ Джеф, докато ѝ помагаше да се качи във файтона.

— И съм — отвърна Ваялид. — Не си спомням някога да съм била толкова уморена, дори и когато Джонас беше още жив.

Харесваше гласа на Джеф. Той ѝ действаше толкова успокоително. Обикновено Джеф беше напрегнат, твърде раздразнителен — тя бе сигурна, че той ще си остане такъв до края на живота си, — но тази вечер беше различен. Сега той не беше раздразнителен и напрегнат. Искаше ѝ се да го попита каква беше причината за тази разлика, но беше твърде уморена и не мислеше, че ще може да го слуша достатъчно дълго, за да чуе отговора му.

— Ще дойдеш ли с мен на бала? — попита я Джеф.

Умората започна да намалява. Ваялид не беше приела предложението на Роуз на сериозно и мислеше, че същото се отнасяше и за Джеф. Ваялид не можеше да реши дали той я канеше заради Роуз, или защото наистина искаше да излезе с нея.

Отговори си почти незабавно. Джеф никога не посещаваше обществени места. Той самият ѝ го беше казал. Сега я канеше, защото не знаеше какво друго да направи.

Тя почти се съгласи. Искаше ѝ се да отиде на бала с него. Не можеше да си представи нещо по-приятно от една вечер, прекарана с Джеф, особено ако той се държеше както в момента. Щеше да бъде лесно да приеме поканата му. Не трябваше да казва нищо, а просто да кимне или да измърмори нещо неразбираемо. Дори и най-тихият шепот щеше да бъде приет за съгласие.

Зачуди се дали Джеф можеше да танцува. Вероятно щеше да ѝ се наложи да обуе ботуши, за да защити краката си. Щеше да бъде най-хубавият мъж в залата и всички щяха да ѝ завиждат. Тази мисъл накара реалността да надигне грозната си глава.

— Благодаря, но няма да дойда.

— Защо?

Ваялид не знаеше защо Джеф ѝ бе задал този въпрос. Той трябваше да изпита облекчение от отговора ѝ и да го приеме без възражения.

— Сигурна съм, че знаеш причината.

— Ако беше така, нямаше да те питам.

— Мястото ми не е на бал на висшето общество — обясни Ваялид, като внимателно подбираше думите си, за да не го нарани. — Не познавам други, освен семейството ти. Дори не знам за какво се организира балът.

— Това е просто една танцова забава.

— Сезонът във висшето общество е в разгара си. Родителите на ученичките ми ще присъстват на бала. На тях няма да им хареса да видят възпитателката от училището, в което учат децата им, да се мотае между тях.

— Мислех, че не би позволила нещо такова да те спре.

— Виж, Джеф, аз трябва да си изкарвам прехраната. Това е единствената работа, която имам. Не мога да си позволя да обидя хората, от които завися. А и без това напоследък вече отсъствах.

— Ще говоря с госпожица Сетъл.

— Не! — възрази Ваялид. Гласът ѝ беше по-рязък, отколкото ѝ се искаше. — Вече исках твърде много. Сега е време да се прибирам.

— Но Мадисън ще плати всички разходи.

— Ти просто не разбираш! Възпитателките не трябва да искат услуги. Те не трябва да очакват специално отношение. Аз наруших всички правила. Дори въвлякох училището в родео.

— Това беше дело на близначките.

— Но нямаше да се случи, ако бях упражнявала по-добър контрол върху тях.

— Това не е честно.

— Може и да не е, но така стоят нещата. Ти си богат от толкова отдавна, че си забравил какво означава да зависиш от прищевките на другите. Съжалявам. Не исках да кажа това. Виж, просто не мога да отида на бала, така че нека да прекратим този разговор. Трябва да се прибирам.

— Няма ли да дойдеш заради мен?

Ваялид овладя емоциите си, преди да се беше разтопила и да направи нещо глупаво.

— Защо? Ти няма да танцуваш. Никога не ходиш на балове и не харесваш висшето общество на Денвър.

Когато Джеф не отговори, тя продължи:

— Каниш ме, защото така пожела Роуз. Не отричай. Няма да ти се разсърдя. Сега трябва да вървя.

Джеф я придружи до вратата. Искаше да влезе, но Ваялид не му позволи.

— Връщай се в болницата. Тази вечер трябва да си със семейството си. — Надигна се на пръсти и го целуна. — Ти си добър човек. Благодаря ти за поканата.

Джеф беше бесен. Ваялид усещаше това от непреклонното му отношение. Е, наистина съжаляваше, че беше наранила чувствата му, но той щеше да го преживее. Скоро Джеф щеше да осъзнае, че не отхвърляше него, а само възможността да се смеси с висшето общество на Денвър.

Освен това, тя трябваше да си признае, че и малко се страхуваше. Джеф принадлежеше към най-висшия слой на обществото. Ваялид не можеше да бъде уверена, че той няма да се срамува, ако го видят с някаква си възпитателка на най-престижното събитие през сезона. Дори не беше учителка. Мъжете щяха да злобят зад гърба на Джеф. Не искаше да си помисли какво щяха да кажат жените. Можеше да изтърпи много неща, но не можеше да изтърпи да види Джеф засрамен от това, че е с нея.

Влезе в сградата и веднага се залепи за един прозорец. Гледаше как Джеф се отдалечава по пътеката с бавни и неохотни стъпки. Знаеше, че само трябваше да го повика и той щеше да се върне обратно.

Когато Джеф стигна до пътя, се спря, обърна се назад и погледна към сградата. Ваялид се отдръпна от прозореца. Той стоя там дълго време, без да сваля поглед.

— Ако госпожице Сетъл беше видяла онова, което аз видях току-що, щеше да изхвъркнеш на улицата в същата минута.

Ваялид подскочи от изненада, когато чу Бет да ѝ говори. Тя не я беше усетила да влиза в дневната.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ваялид, въпреки че много добре знаеше.

— Госпожица Сетъл не търпи служителите ѝ да имат отношения със семействата на ученичките. Уволни една учителка малко преди да наеме теб, защото реши, че се държала твърде фамилиарно с един от бащите вдовци. Ако те беше видяла да целуваш господин Рандолф, направо щеше да припадне.

— Ние не сме правили нищо непочтено — каза Ваялид.

— Не съм казвала противното. Само те предупреждавам. — Намръщаното лице на Бет бе огряно от широка усмивка. — А сега ми разкажи всичко, което се случи. Госпожица Сетъл за малко да припадне, когато с близначките не се върнахте.

Джеф усети старите, познати страхове да разяждат тъглчетата на съзнанието му. Не се беше научил да приема какъвто и да било отказ, без да мисли, че нещо с него не е наред. Празният му ръкав беше положен в скута му — безмълвно обвинение, което след всички тези години все още не беше изгубило силата си да го накара да се почувства неадекватен. Дори когато разумът му казваше, че всичко това са глупости, той не можеше да се отърси от натрапчивия страх.

В такива моменти му се искаше куршумът да го беше убил. Дали някога щеше да избяга от вечното чувство, че е непълноценен мъж?

Опита да се убеди, че Ваялид нямаше друга причина да му откаже, освен онези, които му беше изложила. Може и да не харесваше причините за отказа ѝ, но те бяха основателни. Защо не можеше просто да приеме всичко, което му бе казала, и да остави нещата така, както си бяха? Защо трябваше да продължава да се самоизмъчва?

Причината беше, че с всеки изминат ден тя му харесваше все повече, а се страхуваше, че се отдръпва. През целия си живот беше отхвърлял хората, преди те да са отхвърлили него. Но трябваше да признае, че беше срещнал една жена, за която повече от всичко на света искаше да го приеме и беше ужасен, че може да му откаже. Отхвърлянето на поканата му за бала беше първият отказ на Ваялид, но беше и първият опит на Джеф да направи нещо повече от това да я целуне.

Страхуваше се, че когато се стигнеше до по-сериозна връзка, Ваялид щеше да предпочете някой като Харви Маккий, който постоянно изникваше изневиделица. Тя го харесваше. И защо не?

Богат и обичан от всички, Харви си имаше две ръце. Нямаше причина Ваялид да не харесва някой като Харви повече от някой като Джеф. Нямаше какво друго да ѝ предложи, освен лошо настроение, избухлив характер и липсваща ръка.

Джеф си каза поне веднъж да бъде разумен. Най-после бе приел факта, че семейството му го обичаше заради самия него. Въпреки всичко, което беше наговорил, онази нощ те всички се бяха обърнали без колебание към него. Никой не си беше помислил, че е по-малко мъж от Джордж, Тайлър, Мадисън или Монти.

Ваялид беше казала, че е най-способният мъж, когото познавала. Надяваше се това наистина да е така. Искаше му се да е така. Един такъв мъж не можеше постоянно да търси начини да се самообвинява. Един такъв мъж би живял, без да се опитва да кара хората да се чувстват виновни. Джеф можеше и щеше да постъпи точно така. Не искаше да разочарова Ваялид.

Джеф лежеше неподвижно, докато треньорът го масажираше. Знаеше, че беше претоварил тялото си, но това нямаше значение.

— Знам, че не обичаш да ти казвам какво да правиш — каза треньорът, — но нали за това ми плащаш. А и нямаше да съм си свършил добре работата, ако не те предупредя, че ако продължаваш така, ще се повредиш.

— Знам си възможностите.

— Може би, ако става дума за банката, но когато опре до вдигането на тежести, ти се претоварваш много. Все едно, че искаш да се накажеш за нещо, да видиш какво може да те пречупи.

Може би Джеф правеше точно това. Точно сега той не се харесваше особено. Може би това беше начинът, по който се самонаказваше за това, че харесва Ваялид.

— Поне си вземи един ден почивка утре — посъветва го треньорът. — Тялото ти има нужда от възстановяване.

— Ще видим — отвърна Джеф. Работата му помагаше да не мисли за Ваялид, но дори денонощната работа не можеше да освободи напрежението или да пропъди чувството, което понякога сякаш щеше да се взриви вътре в него. Единствено тежките физически натоварвания му даваха няколко часа облекчение.

— Луиз иска да знае кога пак ще я посетиш.

Джеф се бе питал кога ли треньорът му щеше да му зададе този въпрос. Не се беше виждал с Луиз, откакто тя го беше накарала да си тръгне. Знаеше, че треньорът му си падаше по нея и постоянно се мотаеше около къщата ѝ. Джеф не знаеше колко дълбоки са чувствата му, но се надяваше да не е влюбен в Луиз. Беше добра жена, но Джеф не можеше да си я представи само с един мъж, та дори и с мъж, който искаше да се ожени за нея.

— Тя все още ли ми пази нощите? — попита Джеф.

— Не знам как разпределя времето си.

Не, не му ги пазеше. Това не беше неочаквано за Джеф. Още по-добре.

— Кажи ѝ, че не знам кога ще отида.

Джеф нямаше желание да се връща в леглото на Луиз. Ваялид заемаше цялото му съзнание и не оставяше място за други жени.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Ваялид гледаше госпожица Сетъл, без да знае какво да й отговори.

— Но аз не мога да отида на бала с господин Маккий.

— Осъзнавам, че това ще ви постави в социална среда, в каквато нямате опит — каза с официален тон директорката, — но това е само една вечер. Аз смятах да бъда там като представителка на училището, но няма да ми бъде възможно.

— Но защо точно аз? Не може ли да отиде някоя от учителките, някоя, която е по-добре запозната с висшето общество в Денвър?

— И аз предложих същото. — Госпожица Сетъл погледна неодобрително към Харви. — Но господин Маккий настоява да отиде с вас и с никоя друга.

— Че кой мъж не иска да бъде видян с една от най-красивите жени в Денвър? — каза Харви. — Пък и аз никога не съм крил колко много харесвам компанията ти.

Госпожица Сетъл придоби още по-строг вид.

— Не знаех, че се познавате с господин Маккий, но той ми казва, че няколко пъти се е виждал с вас в училището.

— Той урежда наследството на чичо ми.

— И аз така разбрах. — Директорката не промени изражението си. — Надявам се, че проблемът с наследството ви ще бъде уреден по задоволителен начин в най-скоро време.

— Има няколко проблема — каза Харви, — които вероятно ще отнемат повече време.

Госпожица Сетъл не изглеждаше твърде доволна от отговора му.

— Ако хората си помислят, че сте хвърлили око на господин Маккий, това ще навреди на репутацията на училището. Но според мен присъствието ви само на един бал няма да бъде достатъчно основание за слухове, особено след като обясня на всички, че отивате на моето място.

— Няма да позволя никой да мисли, че съм хвърлила око на Харви... на господин Маккий. — Ваялид започваше да се ядосва.

— Е, хората ще си го помислят. Съпругата на господин Маккий почина преди една година. Не може да се очаква, че той ще остане неженен още дълго време и всяка жена, видяна с него, ще стане обект на клюки.

— В такъв случай се учудвам, че искате от мен да го придружа на бала.

— Уверявам те, че никой няма да си помисли нищо непочтено — каза Харви. — Повечето от хората, които ще бъдат на бала, те познават от училището. Когато им обясня, че госпожица Сетъл е болна, те ще разберат.

— Оценявам загрижеността ти, но трябва да те помоля да избереш друга.

— Твърде късно е за това — отговори ѝ директорката. — Вече му казах, че ще отидете. Освен това няма време да търсим друга. Балът е утре вечер.

Ваялид не знаеше какво да каже. От нея се искаше да се приготи за най-големия бал на годината само за един ден. Невъзможно. Нямахте нито една рокля, която дори да прилича на бална дреха. Но това не беше най-лошото. Ваялид не можеше да отиде на бала с Харви, след като беше отказала на Джеф.

— Благодаря, че сте се сетили за мен, господин Маккий, но не е възможно да отида на бала с вас. Вече казах на господин Рандолф, че не мога да отида с него и сега не мога да се появя с вас.

— Господин Рандолф ви е поканил на благотворителния бал! — каза госпожица Сетъл колкото изненадана, толкова и сърдита. — И защо го е направил?

— Не знам, не го попитах.

— И вие му отказахте?

— Да.

— Защо?

Ваялид си помисли, че това не е работа на госпожица Сетъл, но разбираше, че ще трябва да задоволи любопитството на директорката, ако иска да не бъде уволнена.

— Реших, че го прави от чувство за дълг. Мястото ми не е на бал на висшето общество. Освен това вече отсъствах достатъчно от работа.

Госпожица Сетъл изглеждаше доволна от отговора ѝ.

— Е, нищо не може да се направи. Просто се постарайте да се държите дискретно.

— Вие не разбирате! — Вече започваше да се отчайва. — Ако отида с господин Маккий, господин Рандолф ще си помисли, че не го харесвам.

— А вие харесвате ли го? — попита директорката с ледено изражение.

— Проблемът не е в това — каза възможно най-спокойно Ваялид. — Не мога да отида на бала с друг, след като съм отказала на господин Рандолф. Той ще се почувства обиден.

Изражението на директорката се смекчи малко.

— Ако само това ви тревожи, можете да се успокоите. Аз лично ще му пиша, за да му обясня, че отивате на моето място. Той ще разбере.

Ваялид се съмняваше в това.

— Предпочитам господин Маккий да си избере друга придружителка.

— Госпожице Гудуин, предполагам, знаете, че в момента набираме средства за строеж на училище за момчета.

— Да, госпожо.

— И освен това събираме средства за болница.

— Да, господин Рандолф ми каза за това. — Не трябваше да споменава името на Джеф. Това само щеше още повече да нервира директорката.

— Е, господин Маккий е най-добрият в набирането на средства в Денвър. Той има невероятната способност да кара хората да дават повече пари, отколкото са възнамерявали. Денвър се нуждае от училището и болницата. Наложително е да отидете на бала с него.

Ако Ваялид не го беше чула със собствените си уши, нямаше да повярва, че госпожица Сетъл можеше да бъде толкова безочлива, че да направи толкова искрено изявление пред Харви.

— Но господин Рандолф...

— Аз лично гарантирам, че господин Рандолф ще прояви разбиране — прекъсна я директорката. — Освен това никой досега не го е виждал на бал. Не мога да си представя защо изобщо ви е поканил.

Ваялид не знаеше какво друго да каже. Ясно беше, че или трябваше да отиде на бала с Харви, или щеше да загуби работата си. Тя се надяваше, че Джеф ще разбере, и се почувства малко облекчена от това, че той нямаше да присъства на бала. При първа възможност щеше да отиде в банката и да му обясни как стояха нещата. Не й се искаше той да остане с невярно впечатление.

— Сега ви предлагам да прекратите глупавите си възражения и да се пригответе за бала — каза госпожица Сетъл. — Повечето от жените се приготвят от седмици.

Клара Рабин прочете бележката. Първата ѝ реакция беше да се разтреесе от гняв, но постепенно започна да се замисля, най-накрая Клара се усмихна. Погледна още веднъж към бележката, след което отмести поглед към съпруга си, който в момента закусваше.

— Филип, току-що получих бележка от госпожица Сетъл, която ме уведомява, че Ваялид Гудуин ще бъде на бала с Харви Маккий.

— Не ме интересува какво прави тази кучка — изръмжа Филип Рабин. Той тръшна чашата си с кафе толкова силно, че част от течността се разля.

— Елеонор Сетъл е болна и госпожица Гудуин ще присъства на нейно място. Би трябвало Елеонор и Харви да намерят по-подходящ човек, но не в това е въпросът.

— А в какво?

— Според Бети Сю Джеф Рандолф харесва госпожица Гудуин.

— Казах ти никога вече да не споменаваш името му в дома ми! — извика Филип. — Само като си помисля колко много загубих заради него, ми се иска да го убия.

— Госпожица Сетъл казва също, че той е поканил госпожица Гудуин на бала, но тя му отказала.

— Не вярвам. Джеф никога не ходи на балове.

— Госпожица Гудуин лично го е казала на Елеонор.

— Не ме интересува какво ѝ е казала. Кучката вероятно е излъгала.

— Да предположим, че не е. Да предположим, че Джеф я види на бала да танцува и да се забавлява с друг мъж. Той направо ще побеснее. Знаеш колко болезнено реагира.

— Той няма да бъде на бала.

— Можеш да го накараш да дойде?

— Как?

— Той е готов на всичко за банката си. Когато се появи, можеш да го подразниш за това как жените не го харесват заради ръката му. Аз ще се погрижа за госпожица Гудуин. Тя е абсолютна пуританка. Ще я убедя, че всички мислят, че тя тича след Джеф. Когато ги съберем заедно, тя само ще го погледне и ще отиде някъде другаде. Ако ти му кажеш подходящите неща, той ще си помисли, че не може да го понася, защото е сакат.

Филип беше спрял да се храни и слушаше внимателно.

— Искам да видя копелето мъртво.

— Няма да стане. Но това ще бъде също толкова добро отмъщение. Ще го разяжда в продължение на години.

— Наистина ли мислиш, че ще стане?

— Зависи дали ще успееш да го докараш на бала. Можеш ли?

— Трябва да помисля.

— Защо точно аз? — попита мъжът.

— Защото той няма да повярва, ако му кажа аз — отговори Филип.

— Защо искате да направите сделка с него? Всички знаят, че го мразите.

— Парите са си пари.

— Няма да го направя. Вие сте замислили нещо и аз не искам той да дойде да ми потърси сметка, когато открие, че съм го подвел.

Филип спря да се прави на доброжелател.

— Или ще го направиш, или спирам финансирането за фирмата ти.

Мъжът пребледня.

— Мога да получа финансиране от други места.

— Не и преди да изгубиш деветдесет процента от онова, с което разполагаш.

Мъжът се опита да се противопостави на Филип, но упорството му бързо отстъпи пред свирепия поглед на Рабин.

— Какво искате да му кажа? — попита той най-накрая.

Ваялид изпъшка. Трябваше да се сети, че балът щеше да бъде в хотел „Уиндзор“. Джеф нямаше да бъде тук, за да я види, но останалите членове на семейството несъмнено щяха да присъстват.

— Не ме интересува колко младежи искат да танцуват с теб. Днес си с мен — каза Харви и я потупа по ръката. — Можеш да забравиш какво каза Елеонор. Няма да си загубя времето тази вечер в търсене на пари за болницата.

Ваялид нямаше как да не се зарадва на комплимента. Харесваше Харви. Той беше точно типът мъж, който според повечето хора би бил подходящата партия за жена на нейната възраст. Но сърцето ѝ вече беше отдадено на друг. Дори ако Джеф никога не отвърнеше на чувствата ѝ, тя никога нямаше да може да се влюби в Харви.

— Моля те да не забравяш задълженията си към мен!

— Не съм забравил. Правя това за себе си. — Харви я хвана по-здраво под ръката. — Тази вечер смятам да се забавлявам.

Вечер, от която тя толкова се страхуваше. Съмняваше се, че в обществото биха се отнесли по-добре с нея, ако я видеха с Харви вместо с Джеф.

Изобщо не ѝ се искаше да слезе от файтона. Беше облякла най-хубавата си рокля, но дори допълнението от брошка и шал не можеше да скрие, че това не беше бална дреха. Ваялид си представяше как останалите жени на бала ще я гледат със съжаление. Помоли се мислено Харви скоро да уреди спора около мината ѝ, за да може да забогатее достатъчно, за да си купи поне една хубава рокля, преди да напусне Денвър. Не че очакваше да бъде поканена на друг бал.

— Изглежда, че всички са тук тази вечер — каза Харви, когато видя редицата от файтони зад тях.

Ваялид потисна желанието си да вдигне полите на роклята си и да се затича към училището колкото може по-бързо. Вместо това си пое дълбоко дъх, стъпи на тротоара и остави Харви да я придружи в сградата.

Хотелът вече беше препълнен. Целият долен етаж беше подреден като една огромна стая, където имаше места, на които хората можеха да седят, да си говорят или да се хранят. За онези, които искаха да

танцуват, беше оставено голямо пространство. Един оркестър вече свиреше бавна мелодия, която Ваялид не можа да разпознае.

Само един поглед към жените в залата беше достатъчен на Ваялид, за да се увери, че половината от богатството на Запада се намираще тук тази вечер. Тя видя шапки с щраусови пера, които се поклащаха гордо. Половината жени, изглежда, бяха намерили начин да включат норка, хермелин, самур или сребърна лисица в роклите си. Рокли от коприна, сатен и кадифе блестяха на светлината, бижута, струващи императорски откуп, красяха ушите, шиите и гърдите на жените на висшето общество в Денвър. Ваялид не видя нито едно познато лице.

— Добро събиране. — Харви държеше Ваялид близо до себе си, докато се движеше из салона, поздравяваше гостите и я представяше. Ваялид нямаше нищо против, че много малко хора изглеждаха заинтересовани да се запознаят с нея. Тя се надяваше след тази вечер никой да не помни лицето ѝ, но в мига, в който оркестърът засвири една популярна танцова мелодия, тази надежда се изпари.

От няколко различни посоки към нея се приближиха мъже, които я поканиха да танцува с тях. Беше толкова удивена, че загуби дар слово, но за нейно щастие Харви отклони всички покани.

— Аз доведох дамата и смятам да танцувам първия танц с нея. Дори първите няколко, ако трябва да бъда точен.

Харви не можеше да танцува, а Ваялид не беше по-добра от него. Тя му обясни, че повечето хора в Нова Англия не одобряват танците. Харви само се разсмя и я поведе за втория танц. След това я предаде на кавалерите, които подбираше внимателно.

Ваялид се усмихна вътрешно, когато осъзна, че всичките бяха или твърде млади за нея, или толкова стари, че можеха да ѝ бъдат дядовци. Използва пристигането на Роуз и Джордж като извинение да се оттегли от дансинга. Ваялид изпита огромна благодарност, когато Роуз я поздрави като стара приятелка.

— Радвам се, че те виждам — прошепна Роуз. — Ти си първото познато лице.

— И при мен е същото. Изобщо нямаше да съм тук, ако госпожица Сетъл не ме беше принудила да дойда на нейното място.

Харви и Джордж се запrikaзваха и след малко Дейзи Рандолф също дойде да поздрави Ваялид и това я накара да се почувства по-

добре. Роуз беше облечена в много красива рокля, но Дейзи беше облечена в рокля още по-проста от тази на Ваялид.

— Айрис и Монти ще дойдат след малко — каза Дейзи на Роуз и се разсмя. — Тя все още не може да реши коя рокля да облече. Монти не може да реши коя му харесва най-много.

— Каквото и да облече, все ще бъде красива — каза Ваялид.

— Не повече от теб — намеси се Харви.

— Почакай, докато я видиш — отвърна Ваялид.

Айрис се появи след няколко минути, облечена в бяла копринена рокля, бродирана със стотици перли. Великолепен комплект сапфири, подбрани според цвета на очите ѝ, блестяха върху гърдите и ушите ѝ. Лицето ѝ беше все така красиво, както винаги, но очите на всички в залата бяха привлечени от косата ѝ. Увита около главата ѝ и задържана от няколко украсени със сапфири игли, тя караше всички останали жени да изглеждат незначителни.

— Никога не съм виждала подобна прическа — каза на висок глас Роуз.

— Косата на Ваялид е също толкова красива — каза Харви.

Ваялид знаеше, че той не го мислеше наистина — никой не можеше да си помисли нещо такова, след като бе видял Айрис, но комплиментът я накара да се усмихне от удоволствие. Тя се зачуди какво ли би казал Джеф. Той може и да предпочиташе Ваялид, но щеше да признае, че красотата на Айрис няма равна на себе си.

— Досега бях напълно доволна от себе си — каза Роуз на Айрис, докато я поздравяваше с целувка. — Ти обаче ме караш да се чувствам абсолютно невзрачна.

— Страхотна е, нали? — каза Монти, който изглеждаше, сякаш щеше да се пръсне от гордост.

— Сигурна съм, че е най-красивата жена в Колорадо — каза Роуз. — А сега я махни от погледа ми, за да не изпадна в депресия. Джордж, ела да танцуваш с мен и ми кажи колко съм красива.

Джордж хвана жена си за ръката.

— Знаеш, че винаги съм го мислил.

— Знам — усмихна му се Роуз, — но ми е по-лесно да го повярвам, когато Айрис я няма.

— Точно така — каза Айрис с престорен гняв. — Накарай ме да се почувствам чумава.

— Ела да танцуваш с мен — каза Монти. — Ще ти шепна сладки глупости.

— По-вероятно е да ме захапеш и да ме накараш да изпищя — отвърна жена му и се изчерви от удоволствие.

— Идеята не е лоша — каза Монти и отведе съпругата си.

— Защо не танцуваш с Дейзи? — обърна се Ваялид към Харви. — Имам нужда от малко време да си поема дъх.

— Благодаря, но аз чакам Тайлър — отвърна Дейзи, — въпреки че може би ще ми се наложи да го измъкна от кухнята. Ще повярвате ли, ако ви кажа, че той опитва сосове и наднича в печките, облечен в колосана риза и фрак?

Следващият един час беше доста приятен за Ваялид. Харви се оказа внимателен кавалер и приятен събеседник — освен когато тя се опита да говори с него за мината си.

— Винаги оставям работата в кабинета си. Тази вечер е време за забавления.

Когато не танцуваше, Ваялид беше при семейство Рандолф. Постепенно настроението ѝ се подобри. Невъзможно ѝ беше да не бъде весела в присъствието на Монти и Айрис. Тайлър най-после се измъкна от кухнята ѝ отиде при жена си. На Ваялид не ѝ беше необходимо много време, за да разбере, че и трите двойки Рандолф бяха безнадеждно влюбени. Фърн и Мадисън също не правеха изключение. Той беше останал вкъщи, защото Фърн не можеше да присъства на бала.

Мъжете Рандолф очевидно бяха добри съпрузи, стига човек да намереше подходящия ключ за сърцата им. Ваялид се запита дали някога щеше да намери ключа към сърцето на Джеф. Почувствала се малко тъжна от всичкото това щастие около нея, тя се извини, за да отиде до дамския салон.

Първият човек, когото Джеф видя, когато влезе в хотела беше Филип Рабин. Ако не беше сигурен в обратното, беше готов да се закълне, че Филип го очакваше.

— Не си облечен за бал — каза Филип, без да прикрива неприязънта си към Джеф. — Може би си мислиш, че парите ти са достатъчно. — Филип погледна към празния ръкав на Джеф. — От

друга страна, предполагам, че дори и парите ти не могат да компенсират този празен ръкав.

Джеф сви ръка в юмрук и Филип не пропусна да забележи това.

— Искат ти се да ме удариш, нали? — подразни го Рабин. — Но дори ако разбиеш лицето ми, няма да промениш факта, че си сакат и ще си останеш такъв до края на живота си. Никога няма да можеш да накараш една жена да танцува с теб.

До този момент Джеф никога не бе разбирал пристъпите на ярост, в които бе изпадал баща му. Сега повече от всичко му се искаше да убие Филип Рабин с голи ръце и му беше необходимо огромно усилие, за да се възпре да не забие юмрука си в злобното лице на събеседника си.

— Какво искаш, по дяволите?

— Просто да ти пожелаю добре дошъл на бала.

— Не съм дошъл за бала. Дойдох да се видя с братята си по работа.

— Страхуваш се да пробваш ли?

— За какво говориш пък сега, по дяволите?

В очите на Рабин проблесна жестоко пламъче.

— Страхуваш се да провериш дали жените са привлечени повече от парите ти, отколкото отблъсквани от ампутирания ти крайник?

Ръката на Джеф се стрелна напред и сграбчи Рабин за гърлото. Джеф го изблъска в един ъгъл зад няколко саксии с цветя, където не можеха да бъдат забелязани от гостите и постепенно увеличи натиска върху трахеята на Филип Рабин. Вече не изглеждаше толкова самоуверен, колкото преди няколко минути.

— Мога да те удуша и да оставя тялото ти тук. Няма да те намерят поне няколко часа.

Рабин отвори уста, но от нея не излезе никакъв звук.

— Не знам защо правиш това, но си тръгвам след половин час — продължи Джеф. — Защо не отидеш да си поръчаш едно питие на бара.

Джеф пусна Рабин и се отдалечи, без да поглежда назад.

На Ваялид не ѝ се искаше да се върне в балната зала точно сега. Искеше ѝ се да остане сама за няколко минути. Намери едно тихо

ъгълче зад редица саксии с цветя, настани се в един дълбок стол и за първи път тази вечер успя да се отпусне.

Зачуди се какво ли правеше Джеф. Работеше, разбира се. Никога не правеше нищо друго. Ваялид все още не разбираше защо Джеф се бе оставил да бъде накаран да я покани на бала. Не можеше да си го представи да прекарва цяла вечер в танци и безцелни разговори. Затова пък лесно можеше да си представи какво щеше да бъде, ако можеше да прекара вечерта с него — как ръката му я обгръща през кръста, как тялото му се притиска до нейното, а красивото му лице ѝ се усмихва. Тогава би забравила, че няма бална рокля, че не познава никого, че се чувства толкова не на място. Ако Джеф беше до нея, всичко останало нямаше значение.

Искаше ѝ се да беше приела поканата му. Ако го беше направила, сега щеше да бъде толкова щастлива, колкото бяха Роуз, Айрис и Дейзи. Вместо това се криеше зад някаква палма и се опитваше да не покаже на всички, че предпочита да бъде където и да било, само не тук.

Ваялид чу някакви гласове. Трябваше да се връща. Но тъкмо беше започнала да се надига от стола си, когато разпозна гласа на Клара Рабин. С надеждата, че ще може да се измъкне, без да ѝ се налага да поздравява тази жена, Ваялид остана на мястото си.

— Не знам какво си мисли, че прави тя тук — казваше Клара. — Дори сигурно знае, че мястото ѝ не е тук.

Ваялид не можа да чуе целия отговор на другата жена, но долови последната част.

— ... облечена в рокля. Тя все пак трябва да знае каква е разликата между обикновено събиране и бал.

— Какво друго може да се очаква от една възпитателка? — каза Клара Рабин. — А и това сигурно е най-хубавата ѝ рокля. Съмнявам се някога да е имала бална рокля.

Ваялид се вцепени. Жените говореха за нея!

— Тогава не е трябвало да идва. Не мога да си представя защо Харви е я поканил.

— Вероятно заради червената ѝ коса — предположи Клара и в гласа ѝ се долови нотка на презрение. — Сама видя как мъжете се правят на глупаци заради онази Айрис Рандолф.

— Трябва да признаеш, че тя е доста забележителна.

— Безочлива е по-точно определение, но малката възпитателка няма такъв външен вид — отвърна Клара.

— Харви, изглежда, доста я харесва.

— Няма да е задълго, ако научи, че наскоро се е хвърляла на Джеф Рандолф.

— Не вярвам! Всички знаят, че той не може да понася янки.

Тихият смях на Клара не беше приятен звук.

— Госпожица Гудуин очевидно не знае това. Дъщеря ми ми разказа всичко — каза Клара с по-тих глас.

— Какво ти е казала?

— Джеф се озовал в училището по време на карантината. Не знам как точно, но е имало нещо общо с племенничките му. Както и да е, тази Гудуин постоянно му се изпречвала на пътя. Всеки път, когато излезел от стаята си, тя била отвън. Преструвала се, че защитава момичетата, но дори и моята тринайсетгодишна дъщеря не може да бъде излъгана с такова обяснение. Тя постоянно изпращала момичетата по стайте им и вечеряла с него на втория стаж.

— Джеф Рандолф! Не вярвам.

— Бети Сю не лъже!

— Не исках да кажа това — извини се веднага приятелката на Клара. — Просто не мога да си представя как тя е успяла да го притисне. Според мен той би скочил от прозореца, за да не ѝ позволи.

— Не му е разрешила — отвърна Клара. — Казала му е, че ако се опита да си тръгне, ще накара да го арестуват.

— Божичко!

— Очевидно не се е отказала дори и след вдигането на карантината. Съпругът ми казва, че го преследвала в кабинета му, в ранчото на брат му, дори в този хотел. Този човек не може да се измъкне от нея.

— Откъде се познават с Харви?

— Той ѝ урежда някакъв спор. Филип казва, че работата е безнадеждна. Тя вероятно използва спора като предлог да влезе под кожата на Харви.

— Изглежда успява. А и ми се струва, че е в добри отношения и с Рандолф. Мислиш ли, че все още се надява да пипне Джеф?

— По-интересно ми е да разбере как е успяла да накара Харви да я покани на бала?

— Тук съм на мястото на госпожица Сетъл — каза Ваялид, докато излизаше иззад палмата. — Вчера следобед тя се разболя.

Двете жени бяха шокирани. При втората жена реакцията беше съвсем истинска, но на Ваялид ѝ беше необходима само една секунда, за да разбере, че Клара се преструваше. Тя през цялото време бе знаела, че Ваялид е там. Сигурно я беше видяла да влиза в салона и я беше последвала.

Ваялид бе ядосана толкова, че не можа да каже нищо. Докато двете жени мърмореха някакви извинения, тя успя да се овладее. Нищо нямаше да накара Клара да се почувства по-щастлива от това да види Ваялид разстроена. Беше решила да не ѝ доставя това удоволствие.

— Що се отнася до това, че си търся богат съпруг, аз още не съм решила кого искам. Вие, дами, познавате и двамата по-добре от мен. Кого ще ми препоръчате? Нали знаете, една жена трябва да внимава.

Ваялид изпита огромно удоволствие, когато видя как Клара зяпна.

— Знам, че Джеф Рандолф има повече пари, но пък е сакат. От друга страна, Харви е по-възрастен и няма да живее толкова, дълго, колкото Джеф. Според мен той би оценил една млада и красива съпруга повече от господин Рандолф. Вие какво мислите?

— Според мен вие сте най-безочливата търсачка на богатство, която съм срещала — заяви Клара.

— Толкова безочлива, колкото вас ли? — попита Ваялид. — Е, това е голям комплимент за мен.

— Никога няма да хванете нещо, ако сте облечена в тази рокля — каза Клара, която се опитваше да си възвърне позициите.

— Ще хвана точно това, което съм дошла да хвана — каза Ваялид и в очите ѝ проблеснаха гневни пламъчета. — Нищо. О, затваряй си устата, Клара. Приличаш на риба на сухо. И двете можете да се успокоите. Не съм дошла тук да ви крада мъжете. Но ако бях дошла за това, вие нямаше да можете да ме спрете. — Ваялид се обърна, за да се отдалечи.

— Не съм ти дала разрешение да ми говориш на малко име — каза Клара Рабин. — И не ми обръщай гръб. Не съм свършила да говоря с теб. — Ваялид не се обърна и Клара тръгна след нея. — Няма да се омъжиш за Джеф Рандолф, независимо колко се мазниш на семейството му. Не можеш да ме заблудиш. Ти не искаш Харви. Той не

притежава и една десета от богатството на Джеф. Дошла си тук с Харви само защото си мислила, че Джеф също ще бъде тук и си искала да го накараш да ревнува. Всички го знаят и ти се присмиват.

Ваялид спря и се обърна.

— И откъде го знаят, Клара? — Гласът ѝ беше по-спокоен, отколкото Ваялид чувстваше.

— Знаят, защото аз им казах — заяви предизвикателно Клара.

Внезапно на Ваялид ѝ дойде до гуша. Вече не ѝ се искаше да застава срещу Клара Рабин или когото и да било. Искаше ѝ се просто да се махне от салона, преди да се беше разплакала. Искаше ѝ се да си тръгне. Трябваше да се прибере вкъщи. Не знаеше какво щеше да каже на Харви, но не можеше да остане тук нито минута повече.

Ваялид се обърна. Клара се опита да я последва, но приятелката ѝ я сграбчи за ръката.

— Остави я. Мисля, че вече каза достатъчно.

— Мислиш грешно — заяви Клара.

Ваялид не знаеше как бе успяла да намери пътя обратно до Харви. Изобщо не я интересуваеше, че ядосаната Клара Рабин я следваше по петите. Искаше ѝ се само да стигне до Харви и да го помоли да я заведе у дома ѝ, преди сълзите ѝ да бяха рухнали.

Харви я видя да приближава, прекъсна разговора си и се обърна към нея. Ваялид го хвана под ръка и застана близо до него, за да може да му прошепне молбата си. В този момент Джеф излезе напред от мястото, на което говореше с Джордж.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Ваялид се втрени с ужас в Джеф. Сърцето ѝ за малко да спре да бие. Тя видя изписания върху лицето му шок и как усмивката му изведнъж се изпари. Ваялид знаеше, че трябва да каже нещо, но не можеше да се сети за нито една дума, която да я оправдае. Тя знаеше, че Клара Рабин се намира зад нея, готова да разбере неправилно всяка нейна дума — и да предаде своята версия на всички в залата — и това я накара да остане безмълвна. Ваялид се притисна до Харви и каза:

— Не се чувствам добре. Искам да се прибера.

— Болна ли си? — попита я Роуз.

— Може би първо трябва да полегнеш — посъветва я Айрис. — Пътуването назад може да те накара да се почувстваш още по-зле.

Ваялид отмести поглед към Джеф. В изражението му нямаше нито съчувствие, нито загриженост. Само гняв и обида. Видя как той се затваря в себе си и се отдръпва там, където не можеше да го достигне. Онова, което оставаше в обсега ѝ, беше твърдо и непроницаемо.

— Благодаря, но предпочитам да се прибера.

— Защо ти не я отведеш, Джеф? — предложи Роуз. — И без това нямаше да оставаш.

Ваялид не можа да се въздържи да погледне към Джеф. Надяваше се лицето ѝ да не издава колко много ѝ се искаше той да приеме предложението на Роуз. Отчаяно ѝ се искаше да прекара няколко минути насаме с него.

— Тя е дошла с Харви — отвърна Джеф. — Не бих си и помислил да се натрапвам.

Гласът му беше ледено учтив, но думите му сякаш бяха натопени в отрова. Той нямаше никакво намерение да излиза от хотела с нея. Ваялид никога не беше виждала Джеф толкова обиден, толкова объркан, толкова ледено безразличен. Само като го гледаше, и сърцето я заболяваше. Когато си помисляше, че тя е причината за болката, която той изпитваше, ѝ се искаше да потъне вдън земя от срам.

Бележката на госпожица Сетъл очевидно не беше обяснила достатъчно ясно ситуацията. Моментът не беше подходящ за обяснения, но тя беше длъжна да опита.

— Вероятно се чудиш какво правя тук, след като...

Очите му проблеснаха гневно.

— Никога не се чудя какво правят янките — сръза я той. — Знам, че са способни на всичко.

Въпреки болката и унижението, Ваялид усети, че започва да се ядосва. Той я заклеимяваше, без да ѝ даде възможност за обяснение. Той отново просто предполагаше, както правеше винаги, когато бъдеше наранен.

— Сигурно не си мислиш, че аз бих...

— Нито пък ме интересуват мотивите им — прекъсна я повторно той. — Защо трябва да търся чест там, където знам, че я няма?

Ваялид побесня. Не знаеше защо Джеф си мислеше, че беше единственият, чиито чувства можеха да бъдат наранени. Омръзнало ѝ беше неговото самопоглъщане. Колкото и да го обичаше, все пак не можеше да не се запита дали някога щеше да бъде способен да мисли за друг, освен за себе си.

— Ти няма да познаеш честта дори ако тя те захапе за отрязаната ръка — каза Ваялид.

— О, значи си забелязала ръката ми? — попита Джеф и размаха ръкава си към нея.

— Че как можех да не я забележа? — отвърна тя. — Тя е смисълът на твоето съществуване. Не мога да си представя неподходящ символ за целия ти живот. Едно идеално същество, повредено в ранна младост, запазило внимателно променената си форма, за да причинява нещастия на всички останали.

Ваялид сграбчи шала си и избяга от залата.

Джеф я гледаше как излиза, последвана от Харви Маккий. Болката, която изпитваше, беше толкова силна, че сякаш го разкъсваше. Той не искаше никой да разбере, че Ваялид Гудуин не искаше да танцува с еднорък мъж. Не искаше никой да разбере, че той обичаше Ваялид.

Роуз се обърна към него с изпълнени с гняв очи.

— Мислех си, че съм видяла най-лошото в теб, но това, което направи току-що, беше най-презряното нещо, което съм виждала да прави някой Рандолф. Винаги съм казвала, че си разглезен, груб и абсолютно нехаен, но не исках да повярвам, че можеш да бъдеш толкова жесток. За това, което направи, трябва да бъдеш пребит с камъни. Ако не бяхме на публично място, аз самата щях да те ударя.

— Давай. Един от двамата ни трябва да се почувства по-добре.

— Спести ми самосъжалението си — сръза го Роуз.

— Надявам се тя да не е сериозно болна — каза Айрис, опитвайки се да запълни неприятната тишина, която последва тази словесна размяна. — Стори ми се, че е в добро настроение.

— Определено изглеждаше, сякаш танците ѝ харесват — намеси се и Монти.

— Че защо да не ѝ харесват, след като толкова много мъже се трупаха около нея?

Значи тя се беше наслаждавала на танците, помисли си Джеф. Не можеше да има друго обяснение. Въпреки всичко, което Ваялид бе казала за брат си, на практика тя не беше по-различна от всяка друга жена.

Джеф се зачуди какво ли щеше да му каже Ваялид, ако не я беше изненадал. Вероятно щеше да измисли някоя съвсем логична причина за това, че не е могла да отиде на бала с него. Но той не ѝ беше дал време за размисъл. Беше твърде шокирана от появата му, за да успее да прикрие истинските си чувства.

Джеф се почувства вътрешно студен и празен. Не си беше позволил да го повярва, но се беше влюбил във Ваялид Гудуин. Отричаше чувствата си към нея още от първия момент, в който ги беше осъзнал. Беше си казал, че я кани на вечеря, защото не иска да хаби хубавата храна. Беше си казал, че я защитава от госпожица Сетъл. Беше си казал още една камара лъжи само за да може да я гледа, да я докосва, да я целува. Но тази вечер, в мига, в който бе излязъл иззад Джордж и се бе озовал лице в лице с нея, Джеф бе осъзнал, че я обича. След това тя се беше отдръпнала от него.

— Няма ли поне да опиташ да се защитиш? — попита го Роуз.

— Какво искаш да кажа?

— Нищо не може да извини постъпката ти.

— Тогава няма смисъл да казвам нищо.

Роуз го погледна объркано и каза:

— Ела да танцуваш с мен.

Джеф беше сигурен, че тя не иска да танцува с него, освен ако не възнамеряваше да го убие по средата на дансинга. Роуз обаче го хвана за ръката и го задърпа след себе си. Джеф вървеше, като че ли беше изпаднал в транс. Внезапно Роуз направи завой и го поведе към едно място, определено за хора, които искаха да останат насаме. Тя седна и потупа седалката до себе си. Джеф седна до снаха си.

— Защо винаги трябва да се държиш като ядосано гнездо стършели? — попита го Роуз.

Не ѝ отговори. Не можеше да ѝ отговори. Той самият се чувстваше, сякаш бе станал жертва на жилата на хиляда стършела.

Роуз го наблюдаваше внимателно. Гневните пламъчета в очите ѝ бяха изчезнали.

— Кажи ми какво не е наред.

Джеф се стресна, сякаш го бяха събудили от дълбок сън.

— Какво искаш да кажеш? — попита той, докато се опитваше да събере мислите си.

— Джеф Рандолф, познавам те от почти петнайсет години. С теб сме се карали, спорили сме, дори не сме се харесвали, но никога не си бил жесток или злобен. Тази вечер беше и двете. Защо?

Той не можеше да ѝ отговори. Дори да ѝ отговореше, това нямаше да промени нищо. Роуз нямаше да разбере демоните, които го измъчваха. Никога досега не беше успяла да ги разбере.

— Ако не искаш да ми кажеш, просто ми го кажи, но аз знам, че нещо не е наред и знам, че то има нещо общо с Ваялид.

— Откъде знаеш?

Роуз се намръщи.

— Поглеждаш само веднъж към Ваялид, която е с друг мъж, държиш се като ревнив любовник и въпреки това ме питаш откъде знам, че нещо не е наред! — Тя издаде звук, който наподобяваше присмех. — Може би си забравил, че се извини на Фърн, Айрис и на мен за всички лоши неща, които си казвал за нас. Ние бяхме готови да повикаме лекар да те прегледа. Бяхме сигурни, че трябва да си паднал на главата си.

Джеф не се усмихна. Не му беше до смях. Не обичаше да позволява на хората да разберат как се чувства отвътре, но точно в този

момент не му пукаше чак толкова, че да си измисли някое правдоподобно обяснение. Нищо не се беше променило. Животът му винаги щеше да си остане един и същ. Джеф вече не се интересуваше от почти нищо.

Той се овладя и се изправи.

— Имам работа. Ще те върна при другите.

— Само това ли ще кажеш? Че имаш работа?

— Да.

— Тази жена означава нещо за теб, Джеф. Не се опитвай да го отричаш. Тази вечер нещо се случи — не знам какво точно — но ако не внимаваш, ще загубиш нещо, което много искаш.

— Джордж сигурно знае, че не танцуваме.

— Джеф Рандолф, понякога толкова много ме ядосваш, че ми се иска да те убия.

— Не си прави труда. Аз вече съм труп. А сега трябва да се върнем, преди Джордж да дойде да те търси. Не знам дали той ще повярва, че съм се опитал да избягам с теб, но човек никога не трябва да подценява наивността на един Рандолф.

Роуз хвана Джеф под ръка и го накара да я погледне в очите.

— Ти я обичаш, нали?

— Тя е янки, Роуз. Чиста порода янки, родена и израснала в Нова Англия. Според нея Робърт Е. Лий е най-големият разбойник от войната. Как мога да обичам такава жена?

— Не знам. Предполагам, че си се противопоставил на чувствата си с всички сили, но все пак я обичаш.

Джеф я поведе обратно.

— Бях привлечен от нея. Тя е красива жена.

— Аз не съм глупачка, Джеф Рандолф. Недей да ми говориш, освен ако не искаш да ми кажеш истината.

Джеф обаче нямаше никакво намерение да споделя истината с когото и да било. Може би ако положеше достатъчно усилия, самият той щеше да бъде в състояние да я забрави.

Ваялид изсуши очите си с кърпичката на Харви.

— Благодаря, че ме изслуша — каза тя. — Чувствам се ужасно глупаво, но ми е по-добре, след като споделих всичко това с теб.

Харви я потупа по ръката.

— Искан ми се само да се беше влюбила в мен, вместо в него.

— И на мен — каза Ваялид. — Ти си прекрасен човек. Ще бъдеш идеален съпруг.

— Сигурна ли си, че не можеш да бъдеш ти?

— За глупостта лек няма. Веднъж като оглупееш, оставаш си глупак за цял живот.

— Предполагам, че това означава „не“.

— Съжалявам. Искан ми се да можех. Наистина. Но аз обичам тази нещастна, разлагаща се камара от самосъжаление. Проклетата да съм, ако разбирам защо.

— Какво ще правиш сега?

— Ще продължа да работя, никога повече няма да се видя с него и ще се върна в Масачузетс при първа възможност. Не знам. Ако имах достатъчно пари, щях да тръгна още сега.

— Мога да ти дам...

— Вече направи повече от достатъчно за мен. Време е да се връщаме. Госпожица Сетъл ще иска подробности за тази вечер. Трябва да измисля какво да й кажа.

Харви даде знак на кочияша да тръгва. Бяха спрели на две пресечки от училището, за да има време Ваялид да се поуспокои.

— Тревожа се какво ще каже Клара Рабин на госпожица Сетъл — каза Ваялид.

— Ще потвърдя всичко, което кажеш.

— Не бях дискретна. Предполагам, че половината от присъстващите са ме видели как си тръгвам.

— Просто й кажи, че ти е станало зле. Не може да те обвини за това.

— След всички неприятности, които й създадох, тя сигурно е готова да повярва на всичко, което й кажат за мен.

— Елеонор е малко строга, но не е...

Ваялид сграбчи ръката на Харви.

— Това е Джеф! — каза тя и посочи към един мъж, който току-що бе слязъл от файтона пред училището. — Не искам да го виждам.

Харви нареди на кочияша да спре.

— Можем да почакаме тук, докато си отиде.

— Не познаваш Джеф. Той няма да си тръгне. Ако е необходимо, ще стои там цяла нощ.

— Няма начин.

— Ще видиш.

След малко Джеф излезе на пътя, отпрати файтона и се върна да чака при верандата.

— Ще говоря с него — каза Харви.

— Това няма да промени нищо. Трябва да намеря място, където да остана до сутринта.

— Можеш да използваш моята къща.

— Това ще ме съсипе.

— Аз ще спя някъде другаде.

— Това няма да има никакво значение.

— Тогава иди в хотел.

Резултатът ще бъде пак същият.

— Не мога да се сетя за място, където репутацията ти няма да бъде накърнена.

— Аз мога — каза Ваялид. — Знам идеалното място.

Джеф погледна часовника си. 12:21 през нощта. Той не знаеше къде бяха отишли Харви и Ваялид. Бе очаквал да я намери в спалното в училището. Щеше да почака още малко. Трябваше да я види.

Джеф се беше държал като глупак и го осъзнаваше. Беше позволил на Филип Рабин да го ядоса, да се възползва от страховете му и да предизвика една натрапчива мисъл в съзнанието, му. След това, когато бе видял Ваялид с Харви, не бе успял да мисли за нищо друго, освен за това, че тя не го искаше заради ръката му. Верен на придобития с годините навик, веднага си бе извадил заключения само въз основа на предположения. Езикът му беше довършил грешката, като бе изрекъл най-обидните неща, за които Джеф се бе сетил.

Докато бе излизал от хотела, твърде ядосан, за да говори с хората, които подминаваше, ръката му се бе пхнала в джоба на палтото му и бе напипала някакъв плик. Той си бе спомнил, че това е бележка от госпожица Сетъл, която не му бе останало време да прочете. Той я бе пхнал в джоба си и бе забравил за нея. Прочете бележката на светлината на една улична лампа и съдържанието ѝ го

накара да се почувства глупак. Отчаяно искаше да намери Ваялид, да ѝ обясни, да я помоли за прошка. Обичаше я. Не знаеше как се бе случило това, но я обичаше. Джеф смяташе, че и тя го обича, но не знаеше дали го обича достатъчно, за да му прости онова, което бе извършил тази вечер. Трябваше да разбере.

Отново погледна часовника си. Не можеше да стои тук и да чака. Трябваше да отиде да я потърси.

Отново позвъни на вратата на Харви. Никой не му отвори. За втори път идваше тук и за втори път никой не му отваряше.

Не можеше да разбере къде може да е Ваялид. Не знаеше защо не се беше върнала в училището, нито пък защо Харви все още не се беше прибрал. През ума му преминаваха най-различни ужасни предположения, но си наложи да не им обръща внимание и да вярва на Ваялид.

Тя не би останала цяла нощ с Харви. Просто знаеше, че не би направила подобно нещо. Но ако беше така, къде бяха те?

— Все още не се е прибрала — каза Бет. — Много се тревожа за нея.

— Не е ли изпратила съобщение?

— Нито дума.

Джеф погледна часовника си. 4:07 сутринта. Трябваше да приеме фактите. Ваялид нямаше да се прибере. Тя не беше болна. Бе проверил всички болници в Денвър. Не беше успял да я намери и в нито един хотел в града. Очевидно не искаше да го вижда.

През последните няколко часа надеждата му беше започнала да се изпарява. Ваялид не можеше да изчезне просто така. Би трябвало да знае, че не бе мислил онова, което ѝ бе наприказвал. Би трябвало да знае, че щеше да поиска да я види, когато се овладее. Би трябвало да знае, че нямаше да си легне, преди да говори с нея. Но тя не го обичаше и не се интересувахе от него.

Джеф тръгна назад по пътеката. Когато стигна до пътя, той зави по посока на Четиринадесета улица. Време беше да се прибира. Време

беше да разбере, че всичко беше свършило. Вече нямаше никаква надежда. И не можеше да обвинява никого, освен самия себе си.

— Фърн каза, че ще те намеря разгорещен.

Джеф вдигна очи и видя, че Джордж е влязъл в залата му за тренировки. Джордж сбърчи нос.

— Това място смърди като кравешки обор. А ти разправяше, че Тексас вонял.

— Че то си е вярно — каза Джеф и се изправи. — Това е всичко за днес, Ед. Ще се видим утре по същото време.

— Помислих си, че може би ще успея да те убедя да дойдеш в ранчото за уикенда — каза Джордж.

Джеф огледа брат си.

— Там не ме искат, особено пък сега, когато цялата къща е пълна с роднини. В такива случаи обикновено всички се надяват, че ще работя и в почивните дни.

— Уилям Хенри и Елизабет дойдоха от Тексас.

— Те са твои деца, а не мои.

Джордж се настани в един стол, без да показва, че е засегнат от отговорите на Джеф.

— Те се тревожат за теб. След онова, което се случи миналата вечер не можеш да очакваш нещо друго — продължи Джордж с премрежени очи.

— И ти ли? — попита Джеф, докато сваляше кърпата от бедрата си и навличаше халата си.

— Не съм сигурен, че разтревожен е най-добрата дума, но ще се задоволя с нея. След като петнайсет години си се държал като кучи син, се появяваш на благотворителен бал и обиждаш публично една жена, а след всичко това да очакваш хората да не се чудят какво става с теб. Всички смятат, че с теб се е случило нещо, което те е разтърсило. Но тъй като през последната седмица в Денвър не е наблюдавана сеизмична активност, спекулациите са доста.

— Добре. Няма да ми бъде приятно, ако семейството няма за какво да си говори.

— Имаме достатъчно неща, за които да си говорим, когато в семейството има две бременни жени, към които през пролетта ще се

присъедини и трета.

— Изненадан съм, че изобщо сте си спомнили за мен.

— Подценяваш интереса на семейството към теб.

— Много добре осъзнавам ценността си като дразнител. Аз давам на всички един общ дразнител, за да не им остане време да осъзнаят колко малко им пука един за друг.

Ед вдигна една камара кърпи и излезе от стаята. Лицето на Джордж се помрачи леко.

— Когато се извини на Роуз и останалите, реших, че най-после си се справил с яда, който държеше затворен в себе си през всичките тези години. Не знаех какво се е случило, но се надявах, че каквото и да е, те е направило щастлив.

Джеф усети как упорството му намалява. Откакто се помнеше, Джордж все се опитваше да оправя неща, които не можеха да бъдат оправени. От цялото семейство той най-добре разбираше как се чувства Джеф.

— Тогава ще се зарадваш, че не ми се е случило нищо разтърсващо — заяви Джеф. — Вечерта, когато се опитвахме да накараме лекаря да дойде в Денвър, Ваялид ми каза, че Фърн ще умре.

— Страхувах се от нещо такова — каза Джордж.

— Осъзнах, че ако тя умре, аз никога няма да имам възможността да ѝ благодаря за всичко, което направи за Мадисън. Същото важи и за Айрис и Роуз. Това беше всичко. Нищо друго, освен малко закъсняла честна игра.

Джордж не скри скептицизма си.

— Това не е всичко, но щом не искаш да ми кажеш, няма да те питам. — Той се изправи. — Трябва да тръгвам. Монти организира това родео за Роуз. Трябва да го държа под око, за да съм сигурен, че няма да направи нещо толкова грандиозно, че да ми се наложи да докарам половината Тексас със следващия влак.

— Седни, Джордж. Щом си дошъл тук, има нещо, за което искам да си поговоря с теб. — Когато Джордж се настани отново и стола си, Джеф продължи: — Мисля да се оттегля от банката. Време е да се върна във Вирджиния.

Джеф не обичаше да дава обяснения на Джордж или Роуз. Останалите в семейството приемаха всичко, което той казваше за чиста монета, и толкова, но с тези двамата беше различно. Те изслушваха

всяка дума, запомняха интонацията на всеки звук, начина, по който стоеше, дали беше неспокоен или неподвижен, дали ги гледаше в очите или отбягваше погледите им. След това те доста бързо разбираха онова, което Джеф се беше опитал да скрие от тях.

— Не е ли малко внезапно? — попита Джордж.

— Всъщност не е. Надявах се, че цялото семейство ще пожелае да се завърне във Вирджиния. Ти ми повтаряше, че няма да искат, но аз все пак се надявах. Е, най-после осъзнах, че никой, освен мен, не желае да се връща там. Ако искам да се оженя, най-добре ще бъде да тръгна, преди да остарее толкова, че нито една жена да не ме иска.

— Защо искаш да се върнеш във Вирджиния?

— Винаги съм го искал.

— Знам. Просто искам да разбера какво се надяваш да постигнеш там, което да не можеш да направиш тук. Надявам се, осъзнаваш, че ще липсваш на семейството. Никой не може да заеме мястото ти.

— Мадисън може. Ти също, ако пожелаеш.

— Нито един от нас не може да се справи с твоята работа толкова добре, колкото теб.

Джеф усещаше, че Джордж го гледа и се опитва да проникне в мислите му... в сърцето му.

— Все още искаш да знаеш защо, нали?

— Ти нямаше ли да искаш същото, ако аз ти кажех, че ще продам ранчото и ще избягам на някое място на хиляда мили оттук, където няма да имам никакви семейни връзки? Семейството има нужда от теб. Всичко зависи от теб. Ще ни бъде необходимо малко време, за да решим какво да правим, ако ни напуснеш. Не съм единственият, който ще поиска да разбере причината за напускането ти.

— Аз съм на трийсет и седем, Джордж. Не мога да продължавам да пренебрегвам живота си.

— И какво правеше цели петнайсет години? — попита брат му.

— Чаках.

— Какво чакаше?

— Всичко. Чаках един живот, който никога не можех да имам. Роуз казва, че през по-голямата част от живота си съм се държал като абсолютен глупак. Права е. Най-после разбрах какво се опитваше да ми кажеш преди много години. Всичко е свършено, няма го, изчезнало

е. Нищо няма да го върне. Разбираш ли, аз си мислех, че ако всички се върнем, ще успеем някак си да си възстановим този живот. Бях глупак. Вече знам това. Предполагам, че толкова силно съм го искал, че не съм си позволявал да видя истината.

— И какво ще правиш, когато отидеш във Вирджиния?

— Не знам. Цял живот говоря за ветераните инвалиди, но не съм направил нищо за тях. Може би все още не е твърде късно.

— Кога започна да мислиш за това?

— От доста време. — Той нямаше намерение да казва на Джордж, че Ваялид го беше накарала да се замисли за това. — Сигурен съм, че във Вирджиния ще могат да използват banker, който иска да задържи парите в щата.

— Ще се опиташ ли да построиш отново Ашбърн?

— Не знам. Вероятно ще се оженя, преди да реша.

— Имаш ли някоя предвид? Не си бил там цели десет години.

Джеф не можеше да каже на брат си, че се връща, без да си е избрал съпруга, но Джордж сигурно го знаеше. Той сигурно знаеше и че вероятността Джеф да си намери жена е малка. Повечето момичета на подходяща за брак възраст бяха твърде млади, за да си спомнят войната или да знаят как тя се отразява върху мъжете, участвали в нея. Техните родители им бяха разказвали, но те самите не бяха я изпитали и за тях тя не беше нещо реално. Войната се бе оказала нереална дори за Джулия Уилкс, та какво оставаше за по-младите от нея момичета.

Джеф беше уплашен, въпреки че никога нямаше да си признае пред Джордж, че се страхува. Той отдавна твърдеше, че смята да се върне във Вирджиния, но едва сега бе решил да го направи наистина. Знаеше, че ще има само една възможност. Ако не се получеше, щеше да прекара остатъка от живота си в Денвър, Чикаго, Сейнт Луис, Сан Франциско или някой друг град, който не означаваше нищо за него.

Трябваше да живее там, където му беше мястото. Трябваше да чувства, че се намира на място, което се нуждае от него. Част от това чувство трябваше да се дължи на жена, която да го иска за свой съпруг не защото е от известно семейство или заради парите му. Да намери такава жена, беше трудна задача, може би дори най-трудната в живота му, но той беше длъжен да опита.

Ваялид може би щеше да бъде тази жена, ако не се беше държал като идиот на бала. Тя не се интересува, че е инвалид, че е изпълнен

с горчивина. Тя го обичаше такъв, какъвто си беше.

Джеф трябваше да намери начин да говори с нея. Може би тя не можеше да го обича повече — той се надяваше това да не е така, макар да знаеше, че не го заслужава — но не можеше да напусне Денвър, без да я види още веднъж.

— Не мога да отговоря на въпросите ти — каза той. — Просто знам, че е време да се върна.

Джордж дълго гледа брат си, без да каже нищо. Най-накрая отвори уста:

— Надявах се да промениш решението си. Тръгнахме си оттам преди двайсет години. Оттогава изтече много вода. Нищо няма да бъде такова, каквото го помниш.

— Аз също не съм такъв, какъвто бях тогава. Може би ще бъде по-добре, отколкото си мислиш.

— Тогава трябва да те помоля за нещо.

— Какво?

— Преди да заминеш, се погрижи да разбереш какво точно търсиш. Не можеш да се върнеш във Вирджиния просто защото тя си е там. Трябва да се върнеш, за да потърсиш нещо, което не можеш да получиш никъде другаде и без което повече не можеш да живееш.

— Това ли е всичко?

— Не. Трябва да решиш и какво ще правиш, ако не можеш да намериш онова, което търсиш.

Ваялид стоеше пред госпожица Сетъл и не можеше да повярва на ушите си. Бяха я уволнили. Не, по-точно беше да се каже, че я бяха изхвърлили. Госпожица Сетъл очакваше от нея да се изнесе от училището преди вечеря. Секретарката на директорката, госпожица Никълсън, която бе принудена да стане свидетел на разговора им, се беше свила в ъгъла.

— След като ви дадох една прекрасна работа — и ви я дадох, въпреки че нямаште опит като възпитателка, а само защото господин Маккий даде такава великолепна препоръка за вас — ми е невъзможно да разбера поведението ви.

Ваялид беше неспособна да отвори уста, за да протестира, преди директорката да продължи тирадата си.

— Така и не спрях да се тревожа, когато се наложи господин Рандолф да остане в училището.

— Това нямаше да се случи, ако не ми бяхте наредили да не поставям табелата с предупреждението за карантината — възрази Ваялид.

Очевидно беше обаче, че госпожица Сетъл нямаше да бъде разубедена.

— Не исках да повярвам на нещата, които Клара Рабин ми каза за вас. Знаех, че дъщеря ѝ завижда на близначките Рандолф. Но когато започнахте да бягате от задълженията си, няхах друг избор.

— И кога съм го правила? — попита Ваялид, шокирана от подобно обвинение, след като беше работила толкова усърдно.

— Постоянно ми се налагаше да намирам друг, който да върши вашата работа, докато вие тичахте след господин Рандолф.

— Никога не съм тичала след него.

— Ходили сте в дома му, в кабинета му, в дома на снаха му. Дори придумахте майката на близначките да организира това родео, за да го виждате по-често.

— Тя ме помоли да...

— След това избягахте — прекъсна я госпожица Сетъл — и прекарахте цялата нощ в очакване на бебето на госпожа Рандолф, сякаш сте член на семейството им.

— Мадисън ме помоли да помогна. Той каза, че е говорил с вас.

— Разбирам. Точно за това ви говорех. Вие се обръщате на малко име към хората, които стоят по-високо от вас в обществото.

— Когато ви заобикалят петима мъже и четири жени с името Рандолф, няма как да не използвате малките им имена.

— А за капак трябва да прибавим и безсрамното ви поведение на бала.

Ваялид не знаеше защо попита. Това нямаше никакво значение и нямаше да промени нищо, но тя не можа да се спре.

— Какво безсрамно поведение?

— Не си мислете, че можете да скриете нещо от мен. Клара Рабин ми каза как сте се хвърляли на всеки мъж там. Тя ми каза и за неизвинимо грубото ви поведение, когато тактично се е опитала да ви намекне, че може би не създавате най-доброто за училището

впечатление. И на всичко отгоре не се прибрахте чак до сутринта след бала.

— Искате ли да знаете къде прекарах нощта и защо?

— Клара Рабин ми даде достатъчно информация.

Ваялид си пое дълбоко дъх.

— Не очаквам от вас да ми повярвате, но Клара Рабин е лъжкиня. През последните няколко седмици тя постоянно разпространява слухове за мен. Не знам защо го прави. Едва ли си мисли, че мога да ѝ навредя по някакъв начин.

— Госпожа Рабин е водеща фигура във висшето общество на Денвър — заяви директорката и на побелелите ѝ от пудра бузи се появиха червени петна. — Тя не харесва хора, които се опитват да надскочат социалното си положение.

Ваялид започваше да се вбесява. Омръзнало ѝ беше да я обвиняват за всичко, което се случваше.

— Всички във висшето общество на Денвър са надскочили социалното си положение. Те не бяха нищо друго, освен бедни фермери, собственици на магазини и миньори, които имаха късмета да забогатеят от злато. Те трябва да се чувстват късметлии, че хора като Рандолф изобщо говорят с тях.

— Госпожице Гудуин! Няма да ви позволя...

Ваялид изгуби самообладание.

— Спестете си усилията. Сега, когато разбрах какъв човек сте, не бих останала тук дори ако ми удвоите заплатата. Но позволете ми да ви дам един съвет, преди да си тръгна. На ваше място не бих разчитала твърде много на семейство Рабин. В Денвър има доста хора, които имат лошо мнение за тях.

Госпожица Сетъл се надигна от стола си, надута като жаба.

— Как смееете да ми давате съвети? Госпожице Никълсън, искам да бъдете свидетелка на това.

— Няма нужда никой да бъде свидетел на каквото и да било — заяви Ваялид, която вече се беше овладяла. — Ще се погрижа пътищата ни да не се пресекат никога вече. А сега искам да си получа пълната заплата.

— Ще получите толкова, колкото реша да ви дам. При дадените обстоятелства...

— При дадените обстоятелства вие нарушавате договора ни. Ако е необходимо, семейство Рандолф ще ми бъдат свидетели, че вие сте одобрили всичките ми отсъствия от работа. Останалите причини, които изтъкнахте в подкрепа на уволнението ми, са си чиста злоба и няма да издържат в съда.

— Няма да посмеете да заведете дело.

— Посмейте да не ми платите и ще имате призовка на бюрото си утре сутринта. Когато приключа с вас, това училище ще бъде част от миналото.

— Какво можете да кажете? — попита госпожица Сетъл.

Ваялид не можа да сдържи една злорада усмивчица.

— Вие с Клара Рабин си измислихте някои неща. И аз мога да направя същото.

Директорката се втрени ядосано във Ваялид, сякаш се опитваше да прецени решителността ѝ.

— Няма да посмеете.

— Ако вярвате, че имам влияние над Харви Маккий, трябва да повярвате, че ще го наема да се заеме със случая ми. Ако вярвате, че имам влияние над Джеф Рандолф, трябва да повярвате, че ще извикам семейството му да подкрепи всяка моя дума.

Госпожица Сетъл изглеждаше отвратена, но същевременно и несигурна. Ваялид знаеше, че директорката така и не беше преживяла настояването на Харви Ваялид да отиде на бала на нейно място.

— Погрижете се да ѝ бъде платено, госпожице Никълсън. До един час искам да е напуснала училището.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Тя не е тук — каза Бет.

— Кога очаквате да се върне? — попита Джеф. Бяха изминали три дни от нощта на бала и той не бе издържал. Ваялид може и да не искаше да го вижда, но той трябваше да я види. Не можеше да спи, да се храни или да работи. Животът му се разпадаше и всичко това заради някаква си червенокоса магьосница от Нова Англия.

— Няма да се върне.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джеф.

— Че няма да се върне. Госпожица Сетъл я уволни.

Джеф изгуби ума и дума. Не беше очаквал подобно развитие на нещата и сега се разкъсваше между гнева си към госпожица Сетъл и тревогата си за Ваялид.

— Кога си тръгна?

— В деня след бала.

Нея я нямаше от толкова дълго, а той дори не знаеше. Заслужаваше да бъде пребит. Ваялид нямаше пари, нито къде да отиде. Възможно беше да се е върнала в Масачузетс. Изпълнен с гняв излезе от сградата, мина по пътеката и влезе в главната сграда на училището. Изглежда, че точно сега беше междучасието, тъй като момичета бяха изпълнили коридорите и тичаха в различни посоки.

— Къде е кабинетът на госпожица Сетъл? — попита той една ученичка.

— Там — каза момичето и посочи към затворена врата в края на коридора, след което изчезна тичешком. Джеф нахълта в кабинета, без да чука, мина край зяпналата го секретарка, отвори със замах вътрешната врата и завари Клара Рабин и госпожица Сетъл. Двете жени спряха по средата на разговора си.

Без да обръща внимание на Клара, Джеф отиде до бюрото на директорката и застана точно пред нея.

— Къде е Ваялид Гудуин и защо си я уволнила?

Госпожица Сетъл се втренчи с отворена уста в него. Клара се окопоти по-бързо и само блясъкът в очите ѝ показваше, че усмивката ѝ не е искрена.

— Не мога да повярвам, че се интересуваш от местонахождението на някаква си възпитателка — каза тя. — Не, след като тя ти обърна гръб на бала.

— Изчезвай, Клара! — изръмжа Джеф. — Дойдох да говоря с госпожица Сетъл, а не да слушам клеветите ти.

— Аз дойдох тук първа и не възнамерявам да си тръгна, преди да съм свършила.

— Не ме интересува дали ще си тръгнеш сама, или ще се наложи да те изхвърля, но ти си тръгваш, и то веднага.

— Господин Рандолф! — каза госпожица Сетъл и се надигна от стола си. — Няма да позволя...

— Седни! — Джеф стовари дланта си върху бюрото на директорката и тя моментално седна обратно на стола си. — Вън, Клара! И ако разбере, че имаш пръст в тази работа, ще имаш да се тревожиш за много по-сериозни неща от някакъв си недовършен разговор.

Клара Рабин го изгледа гневно, но Джеф съзря и страх в погледа ѝ. Точно както беше подозирал. Клара беше замесена във всичко това.

— Ще дойда по-късно, Елеонор — каза Клара, опитвайки се да се оттегли с колкото достойнство беше възможно. — Може би тогава няма да ни прекъснат.

Гневният поглед на Джеф я накара да не се бави повече и тя излезе от кабинета на директорката. Джеф се обърна към госпожица Сетъл.

— Сега — каза той и се наведе над бюрото, докато лицето му беше само на няколко сантиметра от нейното — искам да знам защо е била уволнена госпожица Гудуин.

— Работата ѝ не беше задоволителна.

— И как така?

— Тя неведнъж се показва неспособна да изпълнява задълженията си.

— Кога?

— Няколко пъти.

— Кога? — повтори Джеф и отново удари с длан по бюрото.

— Тя не се върна с близначките.

— Съпругата на брат ми щеше да роди преждевременно. Тъй като Ваялид беше единственият човек с медицински опит, тя предложи да помогне.

— Но тя не се върна.

— Наложих се да асистира по време на операцията. Лекарят каза, че е единствената, която знае достатъчно за такъв вид операции.

Госпожица Сетъл се усмихна недоверчиво.

— Уверена съм, че има много други, които...

— Да разбирам ли, че оспорвате мнението на експерт по медицина, доведен тук чак от Бостън?

— Не — едва успя да изрече директорката.

— Кога беше следващият път, когато тя не е изпълнила задълженията си?

— Имаше няколко такива случая — каза неопределено госпожица Сетъл.

— Предполагам, че нямаш предвид двата дни, които прекара в хотела, след като беше затворена с всички онези момичета, или пък, когато брат ми направи специални уговорки или когато тя придружаваше племенничките ми при посещенията при леля им.

— Това са доста отсъствия.

— И всичките бяха одобрени от теб. Какво друго? Това не може да е всичко.

Госпожица Сетъл се чувстваше неудобно.

— Тя не се върна до сутринта след бала.

Джеф усети как нещо вътре в него се свива и го заболява. Това го разяждаше от дни, но той нямаше да позволи на директорката да го види.

— Ти попита ли я къде е била?

— Разбира се, че не. Аз не...

— Значи си я осъдила без никакви доказателства.

— Клара каза...

— Но ти не си имала доказателства.

— Тя не отрече — възрази директорката.

— Ако беше отрекла, щеше ли да ѝ повярваш?

Самият Джеф се беше усъмнил във Ваялид, а я обичаше. Как можеше да очаква нещо повече от госпожица Сетъл?

— Напоследък между родителите се говори — каза директорката. — Много от тях не са доволни от поведението на госпожица Гудуин.

— В какво отношение?

— Тя се опитва да надскочи социалното си положение.

— И кой го казва? — попита Джеф.

— Няколко души.

— Имената им!

— Клара Рабин, например — отвърна госпожица Сетъл, притисната до стената. — А Ваялид се държа изключително грубо с мен, когато я повиках.

— Помпозна стара глупачка! Не осъзнаваш ли, че Клара Рабин се опитва да си го върне на мен чрез Ваялид? Тя ме мрази. Бети Сю мрази близначките. Те се нахвърлиха срещу Ваялид, защото тя е безпомощна. Ти самата настоя тя да отиде на бала, въпреки нежеланието ѝ. Не е могла да направи нищо, когато мъжете предпочитат да танцуват с една красива жена, вместо с някаква стара крава с пъпчиво лице като Клара.

Госпожица Сетъл беше пребледняла.

— Госпожа Рабин каза...

— Клара е лъжкиня и винаги е била, а ти си глупачка, че си ѝ повярвала. Ти си още по-голяма глупачка, ако си мислиш, че Клара ще си мръдне пръста, за да ти помогне, когато си изгубиш работата.

Директорката пребледня още повече.

— Какво искате да кажете? Няма да посмеете...

— Ако разбере, че с Ваялид се е случило нещо лошо, за теб ще бъде по-добре да те няма тук, когато се върна. А сега искам да знам къде е тя.

— Не знам. Не проявявам интерес към хора, които не си вършат добре работата. Нито пък им давам препоръки.

— Моли се настоятелството да не се отнесе по същия начин и с теб.

Смелостта на директорката се изпари.

— Къде живее тя? — попита Джеф.

— Вече ви казах, че не знам.

— Кой знае?

— Госпожица Никълсън трябва да има данните...

Джеф не изчака да чуе края на изречението и излезе от кабинета. Клара Рабин чакаше пред вратата и повдигна предизвикателно брадичка, когато го видя. Джеф се приближи бавно към нея и Клара сведе очи пред яростта му.

— Моли се нищо лошо да не се е случило с Ваялид — каза ѝ той с дрезгав глас, — защото в противен случай може да забравя един от основните принципи на живота си и да посегна на жена.

— Тя остави повечето си вещи в таванската стая — каза Бет на Джеф. — Каза, че ще се върне да си ги вземе.

— Каза ли къде отива?

— Не.

— Имаш ли някаква представа къде може да е отишла?

— Не.

— Има ли приятели в града, при които може да е отишла?

— Ако има, не знам кои са. Тя не познава никого, освен онзи адвокат.

— Какъв адвокат?

— Онзи, който я заведе на бала.

— Нямам представа къде може да е отишла — каза Харви на Джеф. — Не съм я виждал от нощта на бала.

— От следващия ден — поправи го Джеф.

Погледите, които двамата си разменяха, бяха открито неприятелски.

— Тя те видя пред училището — каза Харви. — Не искаше да говори с теб и аз я заведох там, където тя пожела. Видях я едва на следващия ден. — Харви замълча няколко секунди. — Няма ли да ме питаш къде пожела да прекара нощта?

— Не — каза Джеф, поставяйки под контрол собствените си съмнения и овладявайки любопитството си. Трябваше да вярва на Ваялид. Поне веднъж в живота си не трябваше да си прави изводи въз основа на предположения.

Харви изглеждаше разочарован от отговора на Джеф.

— Нали знаеш, че тя те обича?

Джеф едва се сдържа да не подскочи.

— Ти пък откъде знаеш?

— Тя ми го каза. След отвратителното ти държане спрямо нея тя имаше нужда да поговори с някого. Спряхме за малко, за да ѝ дадем време да се посъвземе. Затова и ти стигна до училището преди нас. Направих всичко възможно, за да те изместя, но тя не ме иска. — Харви се усмихна уморено. — Във всеки случай, не мисля, че ще имаш полза от това. Тя се закле, че никога няма да се доближи на по-малко от хиляда мили до теб.

Джеф не беше особено поласкан от това, че Ваялид беше доверила чувствата си на Харви, но реши да остави гордостта настрана.

— Трябва да я намеря, за да ѝ обясня.

— По-добре започни, като ѝ поискаш прошка.

— Не ми казвай какво да правя!

— Все някой трябва да ти го каже. Ти, изглежда, си неспособен сам да осъзнаеш и най-простото нещо.

Джеф се овладя с усилие на волята си. Нямахме смисъл да започва спор само защото Харви му беше казал истината. Пък и това нямаше да му помогне да намери Ваялид.

— Имаш ли представа къде може да е отишла?

— Не.

— Има ли други познати в града? — продължи да пита Джеф.

— Не знам за такива. Имала е чичо, който е починал преди пристигането ѝ в Денвър, но той не е бил женен. Аз уреждам спора около наследството на мината му.

— Каква мина?

— „Малкият Джони“. Той я завещал на Ваялид, но завещанието се оспорва.

— Значи оттам тя се надяваше да получи пари.

Горкото момиче. Тя си нямаше ни най-малка представа колко объркани бяха нещата. Джеф се изправи.

— Значи е отишла там?

— В Лидвил ли? — каза Харви. — Не ставай смешен. Това вероятно е най-опасният град в Колорадо в момента.

— Точно затова трябва да отида там веднага.

Лидвил представляваше бунище върху девствената красота на Скалистите планини. Джеф влезе в града от юг по железопътната линия за Денвър и Рио Гранде. Линията вървеше успоредно на река Арканзас, която водеше началото си от един извор на няколко мили от Лидвил. Построен само за няколко дни в една долина на 3350 метра надморска височина, Лидвил се намираше върху богатите на минерали склонове на планината Москито, чиито покрити със снегове върхове се извисяваха на още 1200 метра над града. От другата страна на долината се издигаше още по-внушителната грамада на планината Сауач, чиито върхове Масив и Елбър бяха най-високите в Колорадо.

На около пет мили под Лидвил тясната долина на река Арканзас се разширяваше в красива равнина с дължина поне десет мили. На фона на тази красота потокът от отпадъчни води от мините в Лидвил приличаше на слуз от гноясала рана.

Дърветата по склоновете бяха изсечени напълно и земята беше покрита с огромни камари отпадъци и набързо построени сгради. Широкият улици на града бяха кални и гъмжаха от каруци и изтощени хора в мръсни дрехи, повечето мъже. От двете страни на улиците имаше редици дъсчени къщи, половината кръчми, в които можеше да се купи всичко, докарано през планините с влак, каруца или на гръб, за да бъде продадено на цена неколkokратно по-висока от тази в Денвър.

Джеф отиде направо в хотел „Кларенден“, най-новия в Лидвил. Той не можеше да се сравнява с нито един хотел в Денвър, но от прозорците на втория етаж се откриваше панорамна гледка към оголените склонове на планината.

— Казвам се Джеф Рандолф. Искам да разбера дали тук е отседнала госпожица Ваялид Гудуин.

Служителят на рецепцията го изгледа, сякаш Джеф беше загубил ума си, и Джеф каза с тих, но заплашителен глас:

— Пътувал съм цяла нощ. Уморен съм, мръсен съм и нямам повече търпение. Отговори на въпроса ми!

— Не мога да ви дам такава информация — заекна страхливо мъжът.

Джеф го сграбчи за яката, издърпа го над тезгяха и го сложи на земята пред себе си. Друг изплашен служител изтича някъде, вероятно

за да повика управителя. Джеф завъртя книгата с имената на гостите, за да я разгледа. Ваялид не беше в този хотел.

— Ако в този град дойде жена, къде е най-вероятно да отседне? — попита Джеф, докато служителят си поемаше дъх. Човекът се върна на работното си място, като гледаше да стои по-далеч от Джеф.

— Говори, човече — подкани го Джеф.

— В града няма жени — отвърна мъжът. — Поне не такива, от каквито се интересувате вие.

— Ако една жена като тази, от която се интересувам, дойде тук, къде ще отседне? — повтори бавно и отчетливо въпроса си Джеф.

— Никъде. Всички хотели, пансиони и задни стаички са пълни. При нас хората спят на смени по трима в едно легло. Едва успяваме да сменим чаршафите. Хората спят дори на улиците.

Джеф усети как стомахът му се свива. Той се надяваше, че Ваялид поне беше успяла да си намери къде да отседне. Мисълта, че може би спеше на улицата или пък делеше легло с други, беше непоносима за него.

— Дай ми списък на всички места в града, където може да се отседне.

Служителят се опули.

— Това е все едно да поискате списък на всички сгради в Лидвил — отвърна той, като гледаше Джеф сякаш виждаше луд. — Тук се дава под наем всяка свободна стая, дори и градинските бараки. На улицата не е безопасно. Всеки ден тук загиват хора.

— Да си виждал една красива жена с червена коса да търси стая тук?

Мъжът поклати глава.

— Не. Ако бях видял такава жена, щях да я запомня.

Управителят се появи тъкмо навреме, за да чуе въпроса на Джеф.

— Тя идва тук вчера, но аз нямах свободна стая.

Джеф потисна желанието си да удуши този човек.

— Къде ѝ каза да потърси стая?

— Никъде няма места.

— Ти какво ѝ каза? — попита Джеф, като реши, че този мъж определено заслужава да бъде удушен.

— Да се върне в Денвър, където ще бъде в безопасност.

— Съвет, за който съм сигурен, че тя е пренебрегнала.

— Не мога да кажа. Тя си тръгна и повече не се върна.

— Откъде да започна да търся?

— Можете да тръгнете по улицата и да питате във всяка къща. Човек никога не знае. Някой може да я е съжалил. Тя беше хубава жена.

Джеф не искаше да си мисли какви хора биха изпитали такова съжаление. Ако откриеше, че някой е навредил на Ваялид, щеше да го разкъса на малки парченца, та дори да му се наложеше да накара някой да му помогне.

Джеф започна да чука от врата на врата. На много места му казваха, че са виждали Ваялид, но не са могли да ѝ помогнат.

— Сърцето ми се разкъсваше, когато я отпратих — каза му една жена, — но не можех да я взема, като знам какви грубияни има в дома ми. Покрай жени като нея не бих се доверила дори на собствения си съпруг.

Джеф видя мъже, които спяха на места, на които не би се приютило дори куче. Хората идваха в Лидвил, за да забогатееят бързо, и смятаха, че могат да издържат на живот при всякакви условия, докато в мините имаше сребро.

Вече падаше мрак, когато Джеф влезе в „Гранд хотел“ на „Честнът стрийт“ и видя Ваялид да седи във фоайето, сложила багажа между краката си и да оглежда тревожно мъжете около себе си. Облекчението, което Джеф изпита, беше толкова голямо, че за няколко секунди той не можа да обели нито дума и само я гледаше.

Сапфирено зелената ѝ рокля беше измачкана и натежала от кал. Косата ѝ се беше разпиляла и тя я беше прибрала отново. Изражението ѝ беше мрачно, а очите ѝ гледаха предизвикателно. Беше най-красивата гледка, която Джеф бе виждал през живота си.

Знаеше, че иска да се ожени за нея, че искаше да прекара остатъка от живота си, опитвайки се да поправи ужасните неща, които ѝ беше наговорил на бала.

Но най-важното беше, че Джеф искаше да защитава Ваялид. Никога вече нямаше да позволи тя да няма къде да отиде. Никога вече нямаше да позволи да бъде оставена на милостта на жени като Клара Рабин и Елеонор Сетъл. Щеше да стане госпожа Томас Джеферсън Рандолф и ако имаше защита, която парите му не можеха да ѝ осигурят, той щеше да ѝ я осигури с юмрук.

— Ваялид — каза тихо той. Името ѝ се изгуби в какофонията от гласове и тропането на тежки ботуши по дървения под. — Ваялид — повика я той малко по-високо.

Тя погледна изненадано нагоре и когато го видя, очите ѝ светнаха, а изражението ѝ се разведри леко. За част от секундата тя изглеждаше щастлива, че го вижда. След това всичко се промени и тя го погледна по същия начин, по който госпожица Сетъл вероятно я беше гледала, когато я беше повикала, за да я уволни.

— Какво правиш тук?

Защо беше дошъл — да я отведе у дома, да я помоли за прошка, да се погрижи за нея, да ѝ поиска ръката? Всичко това и още много. Но откъде трябваше да започне. Искаше му се да ѝ каже толкова много неща, както и да научи толкова много от нея.

— Последвах те. Едва ли си очаквала, че няма да го направя.

— След всичко, което ми каза, си мислех, че стоиш възможно най-далеч от мен.

— Искам да ти се извиня. Оставих Филип Рабин да ме подведе. Когато те видях облегната на ръката на Харви и да го гледаш, сякаш е единственият мъж на света, бях извън себе си. Отвътре направо умирах, а същевременно не можех да мисля трезво от гняв.

— Винаги си показвал завидни способности да се ядосваш — каза Ваялид, без да смекчава изражението си. — Нещо, което не може да се каже за останалите ти чувства.

— Знам и съжалявам за това. Ти беше права, когато каза, че използвам гнева си, за да правя всичко както аз искам, да контролирам хората, да им преча да се доближат твърде много до мен. Ти се оказа права за толкова много неща.

— Радвам се, че съм свършила поне едно нещо както трябва. Сега върви да си вършиш работата. Привличам вниманието, а напоследък това започна да ми става навик. — Тя посочи към неколцина мъже, които неприкрито подслушваха разговора им.

— Не се тревожи за това. Идваш с мен.

Ваялид го смрази с поглед.

— И защо ще правя нещо толкова глупаво, като да тръгна с мъж, който не може да ме понася, както не може да понася и никой, роден в радиус от петстотин мили от родното ми място?

— Защото те обичам — отговори Джеф — и искам да се ожения за теб.

Джеф не можеше да разбере какво ставаше в мислите на Ваялид. За втори път му се стори, че видя проблясък на топлина, но той изчезна веднага и на негово място се върна предишното студено, твърдо изражение.

— Не вярвам, че знаеш какво е любов. Дори не съм сигурна, че ще можеш да научиш, но съм напълно уверена, че не ме обичаш. Доколкото мога да преценя, ти не обичаш никого и нищо, освен може би Вирджиния и маниакалната ти представа за истинската южнячка.

— Най-накрая се оказах способен да си призная, че обичам много хора. Просто се страхувах, че те няма да ми отговорят със същото.

Ваялид го погледна недоверчиво, като възпитателка, която слуша лъжите на дете, опитващо се да избегне наказанието за някаква беля.

— И какво те наведе на това откровение?

Беше адски ядосана, толкова ядосана, че не забелязваше стесняващия се кръг от слушатели, толкова ядосана, че забравяше да говори тихо. Джеф никога не я беше виждал толкова непреклонна.

— Ти — каза той.

— Аз! — Смехът на Ваялид беше рязък и циничен. — Да не очакваш от мен да повярвам, че една севернячка, най-низшето и презряно същество, създадено от бога, е накарала великия Джеф Рандолф да промени възгледите си? Някога мислех, че Еси е намерила у теб нещо, за което си струва да бъдеш харесван. Не знам какво е било то, но тя сигурно го е използвала докрай и то вече не съществува. Върви си, Джеф. Имам работа.

— Може и да не ми вярваш, когато ти казвам, че те обичам, но трябва да ми повярваш, когато ти казвам, че няма да си получиш обратно мината, ако просто си седиш тук.

— Ти пък какво знаеш за мината ми?

— Знам, че двама мъже оспорват собствеността върху нея. Знам също така, че откакто е починал чичо ти, от нея не е вадено сребро.

— Това не ти ли се струва странно? — попита Ваялид.

— Дори много. Но ти не можеш да направиш нищо само с думи. Къде си отседнала?

— Тук.

— Мислех, че няма свободни стаи.

— Имах предвид тук — каза Ваялид и посочи стола, на който седеше.

— Прекарала си нощта във фоайето? — попита Джеф и Ваялид кимна. — Това не може да продължава така. Можеш да използваш моята стая.

— Няма начин да имаш стая тук. Вчера чуках на всички врати в града. — Внезапно тя отметна глава назад и вдигна очи към тавана. — Разбира се, че имаш стая. Вероятно държиш една в най-добрия хотел за всеки случай.

— Отседнал съм в частния апартамент на Хоръс Талбот в сградата на операта — обясни Джеф. — Той ми го даде за няколко дни. Искам да се настаниш в него.

— Не.

— Не можеш да останеш тук.

— Защо не?

— Не е безопасно.

— Миналата нощ си беше съвсем безопасно — възрази Ваялид.

— Погледни се. Изтощена си. Дрехите ти не стават за нищо, а косата ти е разпиляна.

— И това го казва мъж, който твърди, че ме обича и иска да се ожени за мен — обърна се Ваялид към насъбралите се зяпачи.

— Обичам те достатъчно, за да ме е грижа за твоята безопасност. Може би невинаги в миналото съм се държал по този начин, но се надявам сега да ми дадеш възможност да ти докажа, че съм искрен.

— Някой друг път. Сега съм твърде изморена.

— Можете да използвате моето легло, госпожо — подхвърли някакъв мъж. — В него няма да има никой друг, освен мен.

— Тя ще използва моята стая — заяви Джеф.

— Не — възрази Ваялид.

— Приемете — посъветва я мъжът.

— Оставам тук — каза Ваялид.

— Няма да позволя бъдещата ми съпруга да прекара нощта в хотелско фоайе под погледите на всички.

— Няма да се омъжа за теб.

— Напротив — каза Джеф, който усети, че решителността й намалява. Той не знаеше защо беше толкова уверен, че това е така, но

го вярваше. — Тръгваш с мен веднага. Ще се изкъпеш, ще вечеряш и след това ще си починеш.

— А ти къде ще спиш? — поинтересува се един от зяпачите.

— Да, къде? — подкрепи го втори.

— Във фойето, ако се наложи — отвърна Джеф.

— Ти не си свикнал на такива условия — каза Ваялид. — Аз съм свикнала. Тъй като и без това вече съм тук, мога да остана още една нощ.

— Идваш с мен.

— Не.

Джеф се намръщи.

— Изправи се и ми го кажи в очите.

Тя скочи на крака.

— Няма да дойда с теб, Джеф Рандолф. Не и сега.

Джеф се беше навел, обвини ръка зад коленете ѝ и я бутна напред. Изправи се и метна Ваялид на рамо, сякаш беше чувал с брашно.

— Ще ти бъда благодарен, ако вземеш багажа ѝ — обърна се той към мъжа, който беше предложил стаята си на Ваялид. — Тъй като имам само една ръка, не мога да нося и нея, и багажа ѝ.

Зяпачите бяха напрегнати след последните действия на Джеф, но човекът му намигна.

— Нямам нищо против. Винаги е удоволствие да видя човек, който знае как да се оправя с опърничава жена.

— Пусни ме веднага, Джеф Рандолф! — Ваялид се опитваше безуспешно да се измъкне от хватката му. Тя го удряше по гърба и го риташе бясно с пети. Напразно. Джеф я държеше здраво и беше твърде силен за нея.

— Викай колкото си искаш — каза той, — но ако мълчиш, ще привличаме по-малко внимание по улиците.

— Ако посмееш да ме пренесеш на рамо по улицата, никога повече няма да ти проговоря.

— Така ще имаме повече време да се целуваме — отвърна шепнешком Джеф. — Нали помниш колко много обичам да те целувам.

— Варварин! — изсъска Ваялид, докато Джеф я изнасяше на улицата.

— Винаги си казвала, че получавам онова, което искам — каза Джеф. — Е, никога не съм искал нещо повече, отколкото искам теб. Можеш сама да си представиш на какво съм готов, за да те получа.

Джеф пренесе Ваялид по „Честнът стрийт“, след което зави на север по „Харисън“. Операта „Табор“ се намираше на ъгъла на „Харисън“ и „Сейнт Луис“. Джеф мина покрай тринайсет кръчми, седем магазина за тютюн, шест магазина за дрехи и седем бижутерски магазина и зложни къщи. Надписите, край които минаваше, рекламираха билиардни зали, банки, бръснарски салони, лекари, зъболекари, стаи под наем, а имаше и една реклама на погребален агент.

Джеф видя отражението си в няколко витрини, покрай които мина, но дори тогава му се стори невероятно, че наистина върви по улиците на Лидвил метнал на рамо жената, за която смяташе да се ожени. Чувстваше се като примитивен пещерен човек от времето на викингите. Семейството му нямаше да повярва. Всъщност никой в Денвър нямаше да повярва.

Никога през живота си Джеф не беше правил нещо толкова откачено. И никога не се беше чувствал по-добре. Сега му се струваше, че взетото сякаш по приумица решение на Джордж да се ожени за Роуз е всъщност един добре обмислен план. Той знаеше, че Ваялид щеше да се опита да го убие в мига, в който стъпеше на земята, но не му пукаше. Никога през живота си Джеф не се беше чувствал повече мъж, отколкото сега. Баща му може и да не се беше гордял с него — той със сигурност не би определил поведението на Джеф в момента като служба за славата на Юга — но поне веднъж в живота си Джеф не се чувстваше по-нисшестоящи от когото и да било.

Докато вървеше по улицата, хората се спираха и го оглеждаха. Някои се ухилваха. Други подсвиркваха или подвикваха. Всички изглеждаха готови да му ръкопляскаат. Джеф никога не беше правил нещо толкова впечатляващо през целия си живот. Той не беше свикнал хората да одобряват постъпките му и изпита истинско облекчение, когато стигна до операта и влезе вътре. Служителят на гишето за билети зяпна от изненада.

— Вземи ключа и отвори апартаментите — нареди Джеф и човекът го послуша безмълвно.

— Кого носиш? — попита някакъв непознат.

— Жена ми, щом успея да я изправа пред свещеник — отвърна Джеф.

— На твое място не бих чакал много — каза мъжът.

— Тя си струва чакането — отговори Джеф и последва служителя по стълбите.

Двама мъже, които се мотаеха около гишетото за билети, се опитаха да ги последват, но човекът, който носеше багажа на Ваялид, им препречи пътя.

— Оставете ги — каза той. — Ще имате възможност да зяпате по-късно.

Служителят вървеше бързо по стълбите, като от време на време хвърляше поглед през рамо, сякаш за да се увери, че няма халюцинации. Ваялид мълчеше, но тялото ѝ беше напрегнато. Мъжът отключи вратата на апартамента и се отдръпна.

— Можеш да оставиш багажа в спалнята — обърна се Джеф към придружителя си. — Благодаря. Без теб нямаше да се справя.

— Щеше да намериш начин — каза човекът с широка съзаклятническа усмивка. — Вие младежите винаги намирате начин. Ела — обърна се той към служителя от операта. — Имаш билети за продаване. Аз пък трябва да се върна при жена си.

Когато вратата зад тях се затвори, Джеф позволи на Ваялид да се плъзне от рамото му на пода в средата на елегантна дневна. Преди краката ѝ да бяха докоснали дебелия вносен килим, Джеф вече я беше прегърнал и я целуваше. След това той я остави и отскочи назад, преди тя да успее да го удари.

— Ще ти изпратя някой да донесе гореща вода. Когато се преоблечеш, можем да вечеряме. — Той прескочи дивана, за да избегне ноктите ѝ. — След това ще говорим за мината ти. Но преди това трябва да обсъдим плановете за сватбата ни.

Ваялид се покатери на дивана, но Джеф го заобиколи и се стрелна през вратата.

— Предпочитам да се оженим преди Роуз да се върне в Тексас. Тя обича да ходи по сватби.

Джеф се втурна през вратата и я заключи. Ваялид заудря и зарита по нея, като същевременно го наричаше с имена, каквито не беше чувал от времето на службата си в армията и му обещавахе да му

направи неща, които сериозно щяха да застрашат общото му здравословно състояние.

Джеф само се разсмя. Той се смя толкова дълго, че му се струваше, че никога няма да може да спре. Но това нямаше значение. Беше му хубаво и той се чувстваше по-щастлив от всякога. Когато отвореше тази врата, Ваялид щеше да го убие. Щеше да го ругае и да отказва всичко, което той поискаше от нея. На Джеф обаче му беше безразлично. Той я обичаше и тя също го обичаше. Щеше да се ожени за нея. Останалото просто нямаше значение.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Ваялид беше обзета от гняв заради безсилието си. Ритна вратата за последен път и се нахвърли върху багажа си. Резултатът беше, че само успя да си нарани пръстите, което пък я вбеси още повече. Видя се в огледалото — косата ѝ беше разрошена, лицето ѝ беше зачервено, а дантелата на яката ѝ изкривена и разкъсана. Това я вбеси още повече. Никога нямаше да се възстанови от унижението да бъде пренесена на рамото на Джеф през целия град като непокорна съпруга. Трябваше да избяга в някоя тъмна, безлунна нощ, тъй като никога вече нямаше да може да погледне хората в този град в очите. Никога нямаше да си получи мината и всичко това само по вина на Джеф Рандолф.

Беше се държал като мародерстващ варварин, нападнал село, за да си открадне жена, понесъл плячката си гордо като отличителен знак за постиженията си. Не би посмял да се държи по този начин с една южняшка красавица. Какво тогава го караше да мисли, че Ваялид харесваше такова отношение, въпреки че беше янки? Тя скърцаше със зъби от раздражение.

Животът ѝ се беше разпаднал от мига, в който се беше запознала с Джеф. Не, от деня, в който беше напуснала Масачузетс. Не, от деня, в който беше започнала онази ужасна война. Нямаше значение кога беше започнало всичко. Важното беше, че Джеф го беше разрушил. Ваялид беше напуснала Денвър, за да избяга от него, но той я бе последвал, за да извърши последното си безчестие.

И на всичко отгоре той имаше наглостта да твърди, че я обича и че иска да се ожени за нея! По-скоро на Кейп Код щеше да завали сняг на обяд през август, отколкото тя да се омъжи за Джеф Рандолф.

На Ваялид обаче ѝ беше много трудно да бъде ядосана, когато обектът на гнева ѝ не беше в стаята. Още по-трудно ѝ ставаше, когато се сетеше, че той току-що бе решил най-належащия ѝ проблем, като я бе настанил в частен апартамент в един град, в който дори кучетата трябваше да се бият, за да си намерят място за спане. Невъзможно ѝ

беше да се ядосва на този глупак, защото го обичаше, въпреки че беше готова да замени сребърната си мина срещу възможността да го удуши.

Ваялид изостави всяка надежда да накара Джеф да изтърпи мъченията, които заслужаваше, и се огледа наоколо. Намираше се в елегантна дневна. Високите прозорци бяха скрити от зелени копринени завеси. Масите и столовете бяха тапицирани със зелено кадифе. Дебел килим покриваше пода. Газови лампи осветяваха стаята с мека светлина. Една от вратите водеше към малка трапезария, а другата — към голяма спалня. До спалнята имаше голяма баня. Това не беше обикновена хотелска стая.

Но как Джеф бе успял да намери частен апартамент в град, в който нямаше нито една свободна стая? Вероятно по същия начин, по който бе успял да намери онези картофи, когато никой не бе успял да постигне това. Той беше гений. Единственото нещо, което не му беше ясно, бяха хората — по-точно жените като цяло и южняшките красавици в частност. Ваялид се запита как ли беше успяла да пробие огнения обръч около него — ако изобщо беше успяла и ако той наистина я обичаше.

Пулсът ѝ се ускори. Най-после беше успяла да осъзнае какво означава това. Джеф беше казал, че я обича и че иска да се ожени за нея.

Ваялид се загледа в отражението си в огледалото. Приличаше на уличница и трябваше да направи нещо, за да промени външния си вид, преди Джеф да се беше върнал. Отиде в дневната да вземе куфара си, когато на вратата се почука.

Тя моментално забрави смекченото си отношение. Единственото нещо, за което се сещаше, беше унижението от преминаването през града. Тя отвори рязко вратата.

— Как смееш да се връщаш. Ще те...

Двама младежи стояха пред нея с кофи гореща вода и я гледаха нервно.

— Господин Рандолф каза да ви донесем това.

Ваялид искаше да се изкъпе повече от всичко на света. След като беше прекарала нощта седнала във фойето на хотела, без да мигне от страх, сега се чувстваше изтощена. Вече можеше да усети как горещата вода измива мръсотията и намалява напрежението в тялото ѝ.

Но водата беше изпратена от Джеф и тя не я искаше.

— Върнете ги.

— Господин Рандолф каза, че трябва да се изкъпете — каза единият от младежите. — Той каза, че ако откажете, трябва да го извикаме.

Ваялид водеше трудна битка със себе си. След всичко, което вече се бе случило, не се съмняваше, че ако откажеше банята Джеф щеше да я принуди да изтърпи още по-голямо унижение. Възнамеряваше да го накара да си плати скъпо за всичко, което ѝ беше причинил, но нямаше желание да се излага още повече. Пък и без това отчаяно ѝ се искаше да се изкъпе.

— Много добре, внесете ги. Искam ключа за този апартамент — каза тя, когато мъжете тръгнаха да излизат.

— Той е у господин Рандолф.

— Сигурно има и друг.

— И двата са у господин Рандолф. Той каза да ви предадем, че ще стои пред вратата. Никой няма да ви притеснява, госпожо.

Ваялид прибави още един грях в списъка с прегрешенията на Джеф. Сметката можеше да бъде изравнена само с мъчения. Двата младежи скоро се върнаха с още гореща вода. Ваялид изпита желание да се втурне през вратата и да потърси задния изход, но беше сигурна, че Джеф се е погрижил той да бъде заключен. Пък и тя нямаше къде да отиде.

Въпреки че беше сърдита като ядосан стършел, за първи път от пристигането си в Лидвил Ваялид не беше уплашена. Никога нямаше да забрави пътуването си през планините, деня прекаран в безрезултатно търсене на легло, похотливите погледи на хилядите мръсни, изтощени мъже, с които бе пълен градът, и напрегнатата първа нощ във фоайето на „Гранд хотел“.

Реши да се изкъпе. След това щеше да реши какво да прави с Джеф Рандолф.

Горещата вода накара Ваялид да се отпусне. Когато горещината намали напрежението и тя започна да чувства изтощението, решимостта ѝ да убие Джеф намаля. Въпреки това все още ѝ се искаше да намери някакво мъчение за него. Той трябваше да бъде научен, че да носи една дама — пък била тя и от Масачузетс — по улиците, сякаш е навит килим е неприемливо. Трябваше да разбере също и че Ваялид не можеше да бъде унижавана в един момент и обичана в

следващия. Обмисляше най-различни мъчения, но вместо да се радва при мисълта как кръвта му изтича по килима или костите му се трошат, откри, че ѝ се иска да го гледа в очите, да докосва тялото му и да целува устните му, за да провери дали бяха все така меки, каквито ги помнеше.

Очевидно беше, че ваната не беше мястото, в което Ваялид можеше да измисли отмъщението си. Трябваше да почака, докато се съвземеше или докато се върнеше на улицата, където да се опитва да накара мъжете, които го гледаха похотливо, да сведат очи. Джеф Рандолф беше извършил толкова много грехове, че заслужаваше много тежко наказание. Ваялид просто трябваше да си наложи да не забравя за това.

Когато Ваялид изми косата си, покри тялото си с ароматна пудра и облече чиста рокля, беше бясна на себе си. Изпитваше благодарност към Джеф за това, че я беше спасил, и макар постоянно да си повтаряше, че иска да му пререже гърлото, не можеше да се отърси от чувството, че трябва да му бъде благодарна за това, дето не ѝ се бе наложило да прекара втора нощ във фойето на хотела.

Ваялид не бе очаквала Джеф да се почувства виновен за начина, по който се бе държал с нея, но най-малко от всичко бе очаквала той да я последва в Лидвил.

Тя се зачуди каква беше истинската причина за присъствието му в Лидвил. Ако Харви я беше последвал, нямаше да бъде толкова изненадана. Но Харви не я беше целувал пред погледите на всички в училището. Харви не я беше отмъквал постоянно от задълженията ѝ. Харви не я беше обидил пред очите на половината от висшето общество в Денвър. Харви не я беше последвал и не я беше принудил да преспи извън спалното помещение на училището. Харви не беше станал причина тя да загуби работата си.

Джеф не можеше да бъде тук подтикван от нещо друго, освен от вина — толкова силно чувство за вина, че се бе почувствал задължен да ѝ каже, че я обича и че иска да се ожени за нея. Това бяха хубави думи, но те не можеха да ѝ върнат работата. Ваялид се съмняваше, че тези думи щяха да я накарат да се почувства по-добре, след като

нямаше пари, възможности за нова работа или познания как да се сдобие с едното от двете.

На вратата се почука и тя прекъсна мислите си. Джеф! Ваялид осъзна, че не е дори наполовина толкова ядосана, колкото ѝ се искаше да бъде. Бе възнамерявала да му каже, че никога вече не иска да го вижда или да го чува, но това ѝ намерение се изпари в мига, в който отвори вратата и видя един младеж, който ѝ подаде огромен букет цветя.

Ваялид не знаеше какво иска да направи. Реши да изчака, за да види какво има да ѝ каже Джеф. Беше достатъчно честна, за да си признае, че се радваше, че той е в Лидвил. Можеше да се ядосва колкото си искаше заради поведението му спрямо нея, но въпреки всичко предпочиташе да се чувства в безопасност.

На вратата се почука отново и Ваялид отвори, готова да каже на Джеф, че няма да говори с него, но вместо него срещу нея стояха пак онези двама мъже. Този път те носеха бяла покривка за маса и прибори от китайски порцелан. Когато подредиха масата, в стаята влезе друг мъж, който донесе вечерята.

Внезапно Ваялид осъзна, че умира от глад. Не беше яла цял ден. Масата обаче беше подредена за двама.

— Къде е господин Рандолф?

— Долу.

— Ще се качи ли?

— Каза, че ще се качи само ако вие го поканите.

Ваялид се изкуши да затвори вратата и да изяде храната сама, но беше твърде честна и почтена жена, за да направи подобно нещо. Знаеше, че няма да се наслаждава толкова много на вечерята, колкото ако Джеф беше с нея. Може и да му беше сърдита и да ѝ се искаше да му направи някои ужасни неща, но вечерята щеше да ѝ се стори безвкусна, ако не я споделеше с него. Ваялид знаеше също, че Джеф бе имал възможността да си остане в банката, да си брои парите и да я остави да изчезне от живота му. Никой нямаше да забележи, нито пък да се интересува.

— Кажете му да се качи след пет минути — каза тя и се върна при огледалото в спалнята.

Ваялид не беше свършила и половината неща, които бе замислила, когато на вратата се почука. Усети как пулсът ѝ се ускорява. Седеше си там готова да му се ядоса, а се чувстваше като момиче, отварящо вратата на първия поканил я на вечеря джентълмен. Хвърли един последен поглед в огледалото. Ако не успееше да му се намръщи поне един път, значи беше една глупава жена, която напълно заслужаваше да бъде влачена по улиците.

В мига, в който Ваялид погледна Джеф, всичките ѝ намерения загубиха смисъла си и намръщеното ѝ лице беше озарено от широка усмивка. Тя се опита да я потисне и да каже нещо рязко и отблъскващо, но не можа. Джеф винаги бе имал властта да омекотява действията ѝ и тази вечер не беше изключение.

Той изглеждаше толкова красив, че Ваялид едва успя да отвори уста.

— Влез.

— Сигурна ли си, че не смяташ да ме вкараш вътре и след това да стовариш телешкото върху главата ми?

Ваялид се усмихна отново. Усмивката ѝ сигурно беше глупава. Тя самата се чувстваше глупава.

— Помислих си за това, но съм гладна и не искам да хабя храната.

Джеф влезе недоверчиво в стаята, готов да побегне, ако се наложеше.

— Без отрова, без скрити оръжия?

Ваялид се усмихна отново, този път от доволство. Той се чувстваше виновен. Много виновен. Чудесно.

— Не, все още обмислям какво да бъде отмъщението ми. Но още отсега искам да ти кажа, че не възнамерявам да ти давам по-голямо предупреждение от онова, което ми даде ти.

Джеф се ухили и усмивката му накара сърцето на Ваялид да забие по-учестено, но не чак толкова, колкото когато той я придърпа към себе си и я целуна страстно. Тя усети как ѝ се завива свят. Пулсът ѝ все още не се беше успокоил, когато той дръпна един стол и ѝ помогна да седне.

— Щеше ли да дойдеш с мен, ако ти бях дал възможност за избор? — попита той, докато сядаше на мястото си.

— Вероятно не. Нямахме да повярвам, ако ми беше казал, че ще ме разнасяш из улиците като чувал с картофи. Все още ми е трудно да повярвам, че наистина го направи.

Джеф се усмихна повторно и тя отново загуби концентрация. Може би все пак беше добре, че той не се усмихваше често.

— Всички в семейство Рандолф държим на думата си.

— Ще се постарая да го запомня. А сега искаш ли да ми обясниш какъв е този апартамент? — Трябваше да говори за нещо, което не беше свързано с единия от тях. Имаше нужда да успокои пулса си и да събере мислите си. — Как така винаги успяваш да намериш луксозни квартири?

— Намираме се в частния апартамент на Хоръс Табор в сградата на операта. Той се премести в Денвър преди две години и сега никой не използва това място. Хоръс никога не ми е отказвал да използвам апартамента му тук.

Ваялид беше чувала за този ексцентричен милионер. Трябваше да се досети, че Хоръс и Джеф се разбираха отлично.

— По-добре яж — каза тя, решена да ограничи разговора до ежедневни теми. — Предполагам, че дори за един Рандолф не е лесно да намери такава храна в град като Лидвил. Малко е далеч, за да бъде изпратена от Тайлър.

— Не съм дошъл тук заради храната.

— Тогава за какво си дошъл? — Думите още не бяха изречени напълно, когато Ваялид осъзна, че току-що се е подхлъзнала.

— Вече ти казах. Обичам те и искам да се ожения за теб.

На Ваялид ѝ беше невъзможно да поддържа скептичното си настроение — или пък желанието си да говори за храната, след като Джеф постоянно ѝ повтаряше едно и също. Толкова много ѝ се искаше той да казва истината, че ѝ беше почти невъзможно да не му повярва. Въпреки това не смяташе да се предава — поне засега.

— И кога стигна до това решение? Доколкото си спомням, при последния ни разговор...

— Не мислех онова, което ти казах тогава. Бях ядосан. Мислех си, че си отказала поканата ми за бала заради ръката ми. Аз не можех...

— Какво? — попита Ваялид.

— Мислех си, че си ми отказала да дойдеш на бала с мен заради ръката ми — повтори Джеф.

— Работата изглежда ти е повредила мозъка. След като те оставям да ме целуваш в коридора на хотел „Уиндзор“ и на стълбите пред училището, ти си мислиш, че съм забелязала ръката ти, така ли?

Джеф изглеждаше сконфузен.

— Когато в продължение на толкова много години си бил абсолютно уверен, че всяка закачка, всяка груба забележка, всеки въпросителен поглед се дължи на това, че си сакат, спираш да мислиш за всичко друго. Когато си прекарал половината си живот с чувството, че си мъж само наполовина, ти е трудно да мислиш за себе си по друг начин.

— Но аз ти казах за Джонас — възрази Ваялид.

— Здравият разум няма нищо общо с това. Когато двайсет години си мислил по един начин, не е лесно да си промениш мисленето. Разчитам на теб да ми помогнеш да се справя.

Той се опитваше да спечели съчувствието ѝ и при това успяваше. На Ваялид почти ѝ се прииска да му се извини за това, че се беше усъмнила в него. Ако Джеф можеше да манипулира хората със същата бързина, с която бе успял да манипулира нея, то нямаше нищо чудно в това, че той беше собственик на най-голямата банка в американския Запад. Ако Ваялид имаше спестени средства, тя щеше да ги вложи в неговата банка до последния цент само за да се почувства по-добре.

Ваялид се опита да си напомни, че Джеф и преди се беше държал любезно и ласкателно с нея, само за да се върне към старите си навици под влияние на напрежението. Тя твърдо вярваше, че не може да познава истинския характер на един мъж, преди да го види как реагира при голямо нещастие. Ваялид беше виждала Джеф в най-лошата му светлина и онова, което бе видяла, изобщо не ѝ харесваше.

— Това е нещо, с което трябва да се справиш сам. Никой не може да ти помогне.

Джеф спря да се храни и я погледна. Стори ѝ се, че той я оглеждаше, за да разбере какво си мисли.

— Това означава ли, че няма да ми помогнеш?

Разбира се, че не. Тя не можеше да го гледа в очите, да вижда болката в тях и да не иска да направи всичко по силите си, за да я пропъди оттам.

— Това означава, че докато не започнеш да мислиш добре за себе си, няма да можеш да мислиш, че останалите мислят добре за теб. Знаеш какво е моето мнение — казвала съм ти го — и въпреки това си мислиш, че съм отишла на танци с Харви, защото не съм искала да бъда видяна с еднорък мъж.

Джеф дъвчеше храната си мълчаливо. Ваялид не можеше да си представи как той можеше да си помисли, че някоя жена би се притеснявала от ръката му. Беше толкова красив, толкова висок и силен, че дъхът ѝ спираше и тя се чувстваше горда само от това, че го познаваше. Да бъде близо до него, я правеше неспокойна и тя не можеше да си намери място на стола. Не можеше да си представи, че другите жени биха се чувствали различно.

Тя се размърда и коленете им се докоснаха. Докосването беше много леко, почти незабележимо, но сякаш задейства някаква реакция в тялото ѝ. Веднага си спомни за сутринта, когато го беше видяла да вдига тежести само по панталонки. Загуби интерес към храната си. По цялото ѝ тяло се разля гореща вълна. Ваялид обаче беше решила да не оставя тялото си или чувствата си да надвият разума ѝ. Поне веднъж щеше да подходи към проблема Джеф Рандолф разумно и хладнокръвно.

— Какво ще правиш в Лидвил? — Надяваше се, че ако промени темата, ще намали напрежението, което я беше обзело.

— Ще те убедя да се върнеш в Денвър и да се омъжиш за мен.

Трябваше да му признае едно — той беше упорит.

— Какво друго, освен това? Ще направиш ли нещо по въпроса с онези мини, които Мадисън оглеждаше?

— Останала е само една. Мадисън не вярва на хората тук. Той твърди, че има нещо, което не е наред. Има отличен инстинкт в подобни ситуации и досега винаги се е оказвал прав.

На Ваялид ѝ се искаше да попита Джеф за своята мина. Думите бяха на върха на езика ѝ, но тя не се решаваше да ги изрече. Това беше нещо, с което искаше да се справи сама.

— Мината се намира в съседство с твоята — каза Джеф.

— Кое?

— „Сребърна вълна“. Това е мината, която мисля да купя. Помислих си, че може да огледам и твоята.

— Мога и сама да се оправя с това.

— Ти също можеш да се огледаш, но вероятно ще открием различни неща.

— Как така?

— Хората казват различни неща на мъжете и жените.

— Да не искаш да кажеш, че няма да ми кажат истината?

— Ще видим.

Ваялид бутна остатъка от вечерята си настрана. Обземаше я ужасното чувство, че мината ѝ се изплъзваше все по-далеч и по-далеч.

— Искаш ли кафе?

— Да.

Тя наля кафе в една чаша и му я подаде, но през цялото време си мислеше само какво наистина възнамеряваше да направи Джеф.

— Искам да ми обещаеш, че няма да правиш нищо без преди това да ми кажеш — каза Джеф.

Забележката привлече вниманието ѝ.

— И защо да го правя?

— Тук може да се направи цяло състояние. Този град е пълен с хора, които са готови на всичко за пари.

— И какво те кара да мислиш, че си в безопасност?

— Не съм. Вероятно съм в по-голяма опасност, отколкото си ти.

Ваялид се напрегна. Тя не си беше и помисляла, че Джеф може да бъде в опасност.

— Защо? Кой те заплашва?

— Хората, които се опитват да ме измамат. Но точно сега ме застрашава опасността да пропусна началото на представлението.

— Какво представление?

— Отиваме на опера. Ние сме лични гости на Хоръс Табор.

— Нямам какво да облека. Тя не се зальгваше, че дамите в Лидвил ще бъдат облечени толкова екстравагантно, колкото дамите в Денвър, но очакваше, че все пак ще могат да направят разлика между ежедневна и официална рокля. А на Ваялид вече ѝ бе омръзнало в обществото да я гледат, сякаш е някаква бедна провинциалистка. — Тази рокля ми е единствената.

— Изглеждаш красива като всякога — отвърна Джеф. — Освен това имаме собствена лежа.

Ваялид бе усетила някакво раздвижване в сградата, но сега вече чу стъпки и звуци от разговор пред апартамента. Публиката вече

пристигаше и хората щяха да я видят да излиза от апартамента с Джеф. След това щяха да я видят да седи с него в ложата. Някои от тях щяха да си спомнят как Джеф я е носил на рамо по улицата. Никой нямаше да знае какви са отношенията между тях. Всички щяха да предположат, че му е съпруга — или нещо друго.

Ваялид не можеше да направи нищо. Преди да излезе в коридора, трябваше да реши какво беше готова да изпита заради несигурното обещание на мъжа до нея.

Обичаше го. В това не можеше да има никакво съмнение. Искаше да бъде негова съпруга. Беше опитала да отрече това, да го промени, но сега вече нямаше друг избор, освен да го признае. Искаше да се омъжи за него. Това беше объркало всичките ѝ планове, беше разбило всичките ѝ възгледи, беше отрекло всичко, което бе казвала за мъжете, брака и подчинението, което мъжете очакваха от жените. Но когато теглеше чертата, резултатът беше, че искаше да се омъжи за Джеф.

Беше глупачка, щом искаше да се омъжи за един емоционален инвалид, убеден, че е физически инвалид, и който работеше толкова много, че беше застрашен да се превърне в умствен инвалид. Тя обаче искаше да бъде с него. Можеше да му помогне, но дори и да не успееше, пак искаше да бъде с него дотогава, докато той ѝ позволише. Това не ѝ даваше основание да се гордее със себе си, но в случая гордостта нямаше никакво значение. Ваялид беше срещала много мъже, някои от които много я бяха обичали. Двама дори ѝ бяха поискали ръката, но тя никога не беше изпитала нещо повече от привличане. След това обаче беше срещнала Джеф и се беше влюбила глупаво и безнадеждно в него. Ваялид вече беше на двацет и девет и едва ли някога отново щеше да се влюби по същия начин. Ако Джеф беше единственият ѝ шанс, тя беше длъжна да се възползва от него. За последствията можеше да се тревожи по-късно.

Бутна чашата с кафето си настрани.

— В такъв случай по-добре да тръгваме. Не е учтиво да влизаме след вдигането на завесата.

Представлението не приличаше да оперите, които Ваялид беше гледала: някаква сантиментална история за един разбойник, една

героиня в затруднение и един герой, който ѝ се притичва на помощ. Докато действието се развиваше, голям брой леко облечени жени постоянно намираха повод да се появяват на сцената. Те трябваше да бъдат приятелки на героинята, но никога не ѝ даваха съвети, нито пък ѝ предлагаха помощта си. Те се задоволяваха само с тичане на сцената, при което вдигаха полите си колкото можеха по-високо. Вниманието им беше концентрирано единствено върху мъжката част от публиката. Техните песни и танци — ако изобщо можеха да бъдат наречени така — писъците и подскоците им — бяха само извинение за повече разголващи движения.

Публиката се състоеше почти изцяло от мъже и неистово крещеше одобрението си. Няколкото жени на местата в партера изглежда не бяха в състояние да гледат отвисоко на Ваялид. Всъщност Ваялид не беше сигурна, че те изобщо са забелязали присъствието ѝ.

За Ваялид донякъде беше добре дошло, че представлението не изискваше цялото ѝ внимание. Тя не можеше да спре да мисли за това, че през цялата първа част Джеф седя до нея хванал ръката ѝ в своята. От време на време той се обръщаше, за да направи някакъв коментар за нещо на сцената и стисваше леко ръката ѝ. На два пъти той пусна ръката ѝ, за да прекара няколко минути, галейки с пръсти опакото на дланта ѝ. Дори и през ръкавиците усещането беше наелектризиращо и много по-интересно от всичко, което ставаше на сцената.

Веднъж той я хвана под ръка и в продължение на няколко минути нежно милваше предмишницата ѝ. В този момент Ваялид напълно спря да следи представлението.

През почивката се оттеглиха на чаша кафе в апартамента. Когато заеха местата си за второ действие, Джеф обви ръка около раменете ѝ. Въпреки че той седеше напълно неподвижно, на Ваялид ѝ беше невъзможно да се концентрира върху представлението. Когато пръстите му започнаха да гаят раменете ѝ и страничната част на врата ѝ, тя изгубя връзка с действителността. Джеф се наведе, за да ѝ прошепне нещо, и Ваялид подскочи.

— Какво има? — попита той.

— Нищо — каза тя леко задъхана. — Стресна ме.

— Жена като теб сигурно е свикнала да ѝ шепнат на ухото.

— Да, но само малки деца.

— Ще видя какво мога да направя, за да променя това.

Ваялид не разбираше промяната, която беше настъпила в Джеф — не само неговия интерес към нея, но и промяната в поведението му като цяло. Той се държеше, сякаш никога не беше загубвал ръката си, сякаш никога не беше изпитвал съмнения към себе си. Сега в него се виждаше увереност, каквато тя не беше забелязала преди. Най-важното беше, че сега той проявяваше и някаква безгрижност, радост от живота, на каквато Ваялид не беше мислила, че е способен. Джеф Рандолф беше един напълно различен човек.

Зачуди се дали той щеше да се държи по същия начин, когато се върнеше в Денвър. Можеше да му помогне да се довери на себе си и да повярва, че хората можеха да го гледат, без да виждат липсващата му ръка. Ваялид не знаеше нищо за болката, която беше част от миналото му, но беше сигурна, че ако Джеф превъзмогнеше страха си, че е инвалид, той можеше да се справи с всичко в миналото си. Докато я придърпваше по-близо до себе си, тя се закле, че винаги ще бъде до него, ако ѝ позволи.

Когато завесата падна, Джеф придружи Ваялид до апартамента, преди посетителите да бяха проявили интерес към хората, които бяха заели ложата на Табор. Остатъците от вечерята бяха изнесени, масата я нямаше, а ваната беше изпразнена. На една масичка беше поставена кана с кафе и две чаши.

Ваялид осъзна, че беше сама с Джеф в целия апартамент. Знаеше, че в спалнята имаше само едно легло, а в целия град нямаше друго свободно. Джеф не бе казал нищо, но скоро щеше да се наложи да решат нещо. Вероятно щеше да отложи решението, докато всички посетители излезеха от операта, или поне докато напуснеха площадката на стълбището пред вратата. Но тогава той щеше да си тръгне — или да остане.

Внезапно Ваялид осъзна, че не знае как точно очаква Джеф да постъпи в тази ситуация, как смяташе, че ще постъпи и как искаше от него да постъпи. Тя имаше само няколко минути, за да реши.

— Искаш ли чаша кафе? — попита го тя.

— Да.

Ваялид наля една чаша и му я подаде. Той обичаше кафето си черно.

— Хареса ли ти представлението? — попита Джеф.

На Ваялид ѝ се стори, че той не се чувства удобно.

— Не беше каквото очаквах, но беше забавно.

— Не е като представленията в Бостън ли?

— Не, въпреки че в Бостън не съм ходила често на опера. Просто никога нямах достатъчно време.

Звуците от стъпки пред вратата ставаха все по-слаби, а гласовете — все по-малко. Наближаваше моментът за вземане на решението. Ваялид трябваше да реши как иска да постъпи Джеф.

Не, тя знаеше какво иска от него. Искаше той да остане с нея тази нощ. Искаше да се люби с него. Искаше той да разбере още преди да е чула предложението му за брак, че любовта ѝ нямаше нищо общо с ръката му. Искаше той да вярва, че е повече мъж от всеки мъж с две здрави ръце.

Взела решението си, Ваялид усети как напрежението напуска тялото ѝ.

— Имаш ли друга стая?

— Не.

— Къде смяташ да спиш?

— Има много места, където може да преспи един мъж.

— Имаш ли някое конкретно предвид?

— Засега не, но...

— Искам да останеш при мен.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Чашата на Джеф застина на половината път към устата му. Той бавно я свали и я остави върху чинийката. От мига, в който беше решил, че трябва да намери Ваялид, откакто беше решил да я последва в Лидвил, бе знаел, че този момент ще настъпи. Бе искал този момент да настъпи и бе направил всичко по силите си, за да се увери, че той ще настъпи. Но сега, когато бе получил онова, което бе искал, отново изпитваше познатото колебание.

— Мога да спя във фоайето на хотела. Не е необходимо да оставам тук.

— Искам да останеш. — Когато Джеф погледна към спалнята, Ваялид продължи: — Вече не съм малко момиченце. Знам какво искам. Знам също, че в спалнята има само едно легло. Искам да го споделиш с мен. Искам да ме любиш. Искам и аз да те любя.

Най-накрая Джеф щеше да разбере веднъж завинаги дали една жена можеше да го обича истински. Ваялид го беше виждала без риза и не беше потръпнала като Джулия Уилкокс. Ваялид се беше грижила за брат си и беше виждала осакатени тела и преди.

Но Джеф не искаше тя да не потръпва само защото знаеше какво да очаква. Искаше Ваялид да го обича, сякаш тялото му беше цяло. Знаеше, че това е напразна надежда, но все пак го искаше. Твърде много други проблеми водеха началото си от празния ръкав на ризата му. Ако можеше да се отърси поне само от този, може би щеше да успее да се справи и с останалите.

Баща му го бе нарекъл страхливец и половин мъж. Липсата на ръката му го караше да се чувства половин мъж. Той не можеше да забрави загубите, които му бе причинила.

Внезапно му се предоставяше възможност да се освободи от тези демони и това го плашеше. Съмняваше се, че някога щеше да намери кураж да опита отново, ако сега не постъпеше по правилния начин. Да си търси съпруга във Вирджиния, не беше правилният начин. Той не обичаше и никога нямаше да обича друга, освен тази севернячка. Ако

тя не можеше да го обича по начина, по който той имаше нужда да бъде обичан, всичко друго губеше значението си.

— Сигурна ли си? Ако остана тук тази вечер, връщане назад няма да има.

— Надявам се да е така. Не искам повече да се тревожиш, че някой, на когото държиш, мисли повече за ръката ти, отколкото за теб. Искам да чувстваш, че имаш правото да бъдеш обичан като всеки друг.

— Обичаш ли ме?

— Отдавна.

— И Роуз ми каза същото.

— Какво друго ти каза Роуз?

— Каза, че и аз те обичам.

— А вярно ли е?

— Да.

— Въпреки че съм янки ли?

Джеф не можа да се въздържи да не се усмихне. Не беше единственият, който изпитваше съмнения. Взе чашата на Ваялид и я сложи на масата, след което се премести до нея и взе ръката ѝ в своята.

— Мисля, че те обичам повече тъкмо защото си янки.

Ваялид затвори очи и поклати глава, сякаш не беше сигурна, че го беше чула добре.

— Ще ти се наложи да ми обясниш какво искаш да кажеш с това. Мислех, че проблемът е точно в това, че съм янки.

— Така беше в началото. Тогава бях ужасен от това, че те харесвам. Но толкова много те обичах, че не можех да направя нищо. Дори изповедта пред семейството ми не ми се струваше толкова трудна, колкото да те загубя. Ще ми обещаеш ли нещо?

— Какво?

— Кажи, че ще се омъжиш за мен, и ще остана тази нощ.

— Само ако след една седмица не си променил мнението си.

— Защо една седмица?

— Брактът не е като любовта. Невинаги е разумно едното да последва другото. Искам да си уверен, че те обичам въпреки ръката ти. Същевременно има нещо, свързано с ръката ти, което ме притеснява. Не искам да се ожениш за мен само защото смяташ, че съм единствената жена, която не се интересува дали имаш две ръце или само една. Искам да се ожениш за мен, защото не можеш да понесеш

мисълта да не си женен за мен, защото искаш аз да родя децата ти, защото искаш аз да бъда до теб до края на живота ти. Досега всичко в живота ти е било свързано с ръката ти. Но любовта ти към мен, бракът ти с мен и желанието ти да прекараш остатъка от живота си с мен нямат нищо общо с ръката ти. Преди отново да ми поискаш ръката, искам да си забравил за недъга си и никога повече да не повдигаш този въпрос.

Джеф не знаеше какво да й каже. В продължение на години той се бе питал дали някоя жена ще може да забрави, че е инвалид, а сега Ваялид му казваше, че няма да се омъжи за него, ако той самият не забрави. Не знаеше дали щеше да може. След толкова много години чувстваше, че не може да не мисли за недъга си. Той бе държал този товар, вързан на плещите си толкова дълго, че беше забравил какво е усещането без него.

Възможността да се освободи от проклятието, което едва не бе унищожило целия му живот, обаче даваше сили на Джеф. Той щеше да се опита — трябваше да се опита, но имаше нужда от помощта на Ваялид. Сам нямаше да успее да се справи.

Това беше единствената му възможност и той не смяташе да я пропуска. Но това не беше просто възможност да се освободи от един демон, който беше владял над живота му и беше разрушил всичките му надежди през последните двайсет години. Това беше единствената му възможност да се ожени за жената, която обичаше, единствената, която някога бе обичал. На Джеф не му се налагаше да решава кое е по-важно за него. Невъзможно беше да получи едното без другото.

— Ще те питам днес, утре, вдругиден, всеки ден, докато не кажеш да!

— Сигурен ли си, че можеш да се изправиш пред хората, да не споменавам семейството ти, и да им кажеш, че се жениш за севернячка след всичко, което си казвал за янките?

— Да те загубя, ще бъде много по-лошо.

— Продължавай да ми говориш такива неща и може да не те карам да чакаш цяла седмица.

— Ела тук.

Когато Ваялид се приближи и обви ръце около него. Джеф я придърпа близо до себе си. Не можеше да не се удиви колко различно се чувстваше сега в сравнение с Луиз. Джеф никога не се бе

приближавал толкова до никого. Винаги се бе държал на разстояние — физически, умствено и емоционално. В този момент обаче му се искаше да бъде колкото се може по-близо до Ваялид. Това бе нещо, което бе искал в продължение на години, още преди да загуби ръката си. Понякога му се бе струвало, че да си върне ръката ще бъде лесно.

Всичко се бе променило. Сега ръката му липсваше, но по нов начин. Странно беше да държи Ваялид само с една ръка, въпреки че физически тя беше възможно най-близо до него. Съзнанието, че може да държи любимата си, да я притиска толкова силно до себе си, че почти да я смаже в прегръдките си, му даваше някаква невероятна радост.

Джеф бе виждал братята си да правят това. Понякога дори се чудеше как Айрис оцеляваше след мечешките прегръдки на Монти. Джеф реши, че ще трябва да намери друг начин да направи близостта си с Ваялид особена. Не искаше никога повече да завижда на никого. Имаше Ваялид и това беше повече, отколкото имаха другите.

— Да се любиш с еднорък мъж няма да е лесно. Повечето жени очакват мъжът да върши всичко. Ти обаче ще трябва да ми помогнеш.

Ваялид придърпа лицето му към своето и го целуна.

— Винаги съм смятала, че за любовта са нужни двама.

Ваялид знаеше, че рискува много. Не че не вярваше, че Джеф я обича. Напротив. След всичко, което ѝ бе наговорил за янките, едва ли щеше да я последва в Лидвил, ако не я обичаше. Рискуваше, защото залагаше на предположението, че Джеф можеше да се влюби като всеки нормален мъж. Липсата на ръката му не я тревожеше. През повечето време дори не мислеше за това. Празният ръкав беше част от Джеф, също като усмивката и мускулите му.

Но тя беше достатъчно голяма егоистка, за да не иска да се омъжи за страховете на Джеф. Искаше ѝ се той да ги преодолее, повече заради самия него, отколкото заради нея. Той никога нямаше да забрави напълно за липсващата си ръка. Тя щеше да ограничава някои от нещата, които вършеше, и да забавя други. Понякога Джеф щеше да има нужда от помощ. Ваялид можеше да приеме всичко това, но не знаеше дали той щеше да го приеме. Ако Джеф успееше да се справи,

щеше да се превърне в нов човек — в човека, когото Еси обожаваше и за когото Ваялид знаеше, че съществува, но е скрит дълбоко в душата му.

Целувките на Джеф объркаха мислите ѝ. Обичаше да го целува и се зачуди защо те ѝ доставяха повече удоволствие от целувките на Нейтън. Целувките на Нейтън не бяха по-различни от тези на Джеф, но ефектът изобщо не можеше да се сравнява.

Целувките на Нейтън не предизвикваха никаква реакция от нейна страна. Целувките на Джеф я оставяха трепереща и желаеща още. Докосването на Нейтън беше приятелско и успокояващо. Докосването на Джеф събуждаше у нея силно желание. Ласките на Нейтън я караха да се чуди кога трябваше да започне магията. Ласките на Джеф буквално я преобразяваха.

Ваялид отметна глава на една страна, за да може Джеф да целуне врата ѝ и да ухапе ухото ѝ. Когато усети топлия му дъх, по гърба ѝ преминаха тръпки. Никога не бе осъзнавала, че е толкова чувствителна. Когато езикът му проследи контурите на ухото ѝ, Ваялид си помисли, че ще се разтопи.

Знаеше, че Джеф е едър и мускулист мъж, но никога не бе осъзнавала колко едър и колко мускулист беше той в действителност. Ръцете ѝ не можеха да го обвинят около гърдите. Едва успяваше да се концентрира върху усещанията, които Джеф предизвикваше, като си играеше с ухото ѝ, но усети, че гърдите ѝ стават по-чувствителни на мястото, на което се опираха в неговите.

Без да спира да я гали, Джеф започна да сваля иглите от косата ѝ една по една и да ги пуска на пода. След всяка свалена игла Ваялид се чувстваше все по-спокойна и изпитваше все по-голямо желание да изучи тялото на Джеф. Разкопча ризата му и плъзна ръка под плата.

Докосването до гърдите му беше като докосване на мека стомана с красиви като на статуя очертания. Ваялид бе докосвала баща си и брат си много пъти, без да се замисля. В този момент обаче сетивата ѝ бяха толкова изострени, че тя можеше да нарисува всеки квадратен сантиметър, който бе докоснала. Пръстите ѝ напипаха зърното на Джеф и тя усети как тялото му се напруга. Започна да го гали и с удивление усети как то се втвърди под пръстите ѝ. Незабавната реакция на собствените ѝ зърна я удиви също толкова.

Джеф пусна и последната игла на пода и започна нежно да гали основата на врата ѝ. Никой мъж не я беше виждал с пусната коса още от детството ѝ. Никой мъж не бе галил тила ѝ, докато Ваялид не се бе почувствала вцепенена и същевременно възбудена.

Ваялид харесваше усещането, което предизвикваше допирът на пръстите на Джеф до кожата ѝ. Целувките му ѝ харесваха още повече. Устните му бяха топли и меки. Натискът им върху нейните беше нежен. Тя му отговори, като захапа устната му и той изпъшка от удоволствие.

Ваялид усети пръстите на Джеф да се плъзгат по гърба ѝ. Той започна да разкопчава роклята ѝ. Тя обви ръце около шията му и след всяко разкопчано копче го целуваше по врата, ухото, устата. Джеф прокара пръсти по голата кожа на раменете ѝ, след което нежно свали роклята от раменете ѝ и устните му започнаха да обсипват с целувки чувствителната ѝ кожа.

Ваялид разхлаби вратовръзката му и отвори ризата му. Копнееше да гали тялото му още от онази сутрин, когато го беше видяла да тренира. Вече не ѝ стигаше само да го докосва. Искаше ѝ се да го гледа, да го вкусува, да го приема в себе си, докато похотта, която бе измъчвала тялото ѝ толкова дълго, не бъде задоволена. Свали сакото му и го остави да падне на пода, след което издърпа ризата над раменете му.

Най-накрая прекрасното му тяло и великолепните му гърди бяха нейни и тя можеше да ги гали и целува. Ваялид покри гърдите на Джеф с целувки. След това уви ръце около него и склони глава върху гърдите му.

Той миришеше на подправки и мента. Баща ѝ и брат ѝ не бяха използвали аромати за тяло, но на нея ѝ харесваше. Вдъхваше дълбоко миризмата на мъжко животно, която се смесваше с аромата на одеколona. Притиснала ухо до гърдите на Джеф, Ваялид чуваше туптенето на сърцето му, чувстваше как кръвта пулсира във вените му. Струваше ѝ се, че държи затворена в бутилка светкавица.

На Ваялид все още ѝ беше трудно да повярва, че прегръща Джеф Рандолф. Гол до кръста, обектът на сънищата ѝ беше в прегръдките ѝ и тя можеше да прави с него каквото си иска. А всичко, което искаше, бе да го прегръща, да се радва, че го има — не че някога щеше да го притежава изцяло. Дори и в този момент от него се излъчваше енергия,

която показваше, че никой смъртен няма да може да притежава Джеф Рандолф. Необходима беше само една искра, за да избухне тази енергия, и Ваялид се зачуди дали Джеф щеше да бъде същият, ако това се случеше.

— Искам да видя лицето ти. — Джеф хвана брадичката ѝ с ръка и отмести косата от лицето ѝ с отрязаната си ръка. — Казвал ли съм ти, че си красива? — Когато Ваялид поклати глава, той каза: — Банкерите трябва да бъдат наблюдателни и никога да не пропускат и най-малката подробност.

— Можеш да започнеш да поправяш старите си пропуски веднага. — Тя му се усмихна. Ваялид знаеше, че усмивката ѝ е глупава, усмивка на жена, която има всичко, което ѝ трябва, за да бъде щастлива и не се интересува кой знае за това. — Мисля, че мога да ти отделя няколко минути, за да те изслушам. Но ще трябва да побързаш, защото имам по-важни неща в графика си.

— Красива си. Помислих си го още първия път, когато те видях, но не си позволих да го призная. Казвах си, че косата ти е твърде тъмна, че дрехите ти са твърде екстравагантни, че очите ти са твърде сини. Казвах си всичко, освен че харесвах как изглеждаш и че можех да стоя с часове и да те гледам.

Ваялид не можа да се сдържи да не се разсмее.

— Караш ме да се чувствам като птичка, наблюдавана от орнитолог.

Джеф я целуна леко по устните.

— Ти си птичка от най-редкия вид — северняшка лястовичка, която успя да стопи пластовете от омраза, зад които се бях скрил в продължение на толкова много години.

— Предпочитам да съм червеношийка или кос. Поне ме повиши в кардинал.

— Кардиналите нямат устни, каквито обичам да целувам.

— Струва ми се, че едва ли е твърде удобно да целуваш човка, особено когато в нея има червей.

Джеф я стисна по-здраво и я преметна по гръб върху ръката си.

— Не се подигравай с мен, жено — каза той с престорен гняв. — Ще правя с теб каквото си поискам.

— Чудех се кога ли ще стигнеш до това.

— По дяволите! — каза Джеф, докато я държеше на метър над пода. — Точно сега ми се иска да имам две ръце.

— И какво щеше да направиш, ако ги имаше? — попита Ваялид, която изобщо не се притесняваше от положението си, защото знаеше, че Джеф е твърде силен, за да я остави да падне на земята.

— Щях да отворя ризата ти, докато още си беззащитна.

Ваялид свали горната част на роклята си и развърза връзките на ризата си.

— Така ли?

Насмешката беше изчезнала от очите на Джеф и на нейно място се бе появила топла светлина.

— След това щях да я разтворя така, че да виждам гърдите ти.

Ваялид разтвори ризата си колкото можеше.

— Това достатъчно ли е?

В отговор Джеф наведе глава и целуна меките хълмове на гърдите ѝ. Ваялид си помисли, че ще припадне. Единственото, което успя да направи, бе да обвие ръце около врата на Джеф. Чувстваше се напълно загубила контрол и оставена само на неговата милост.

Джеф прошепна в ухото ѝ:

— Искан ми се да те занеса до спалнята, но се страхувам, че ще се наложи да отидеш до там сама.

Когато Джеф я изправи, кръвта нахлу в главата ѝ и ѝ се зави свят. Джеф я издърпа на крака. Тя се облегна на него и двамата отидоха в спалнята. Може и да имаше нещо, с което Джеф не можеше да се справи, но свалянето на роклята ѝ не беше едно от тях. Свалянето на ризата ѝ също не се оказа трудно за него.

— А сега и чорапите.

Ваялид свали чорапите си, като през цялото време не изпускаше от поглед Джеф. Тя се гордееше с краката си, които бяха стройни и добре оформени. Джеф посегна да свали ризата ѝ.

— Не преди да ме оставиш да те съблека — спря го тя.

Ваялид бе събличала баща си и брат си, но свалянето на дрехите на Джеф беше съвсем ново преживяване. Тялото му беше младо, силно и много възбудено. Знаеше това и пръстите ѝ не бяха толкова сръчни в изпълнението на познатите действия. Проблемът не беше в ризата му, а в панталоните. Постоянно си спомняше за тесните панталонки, които бе носил по време на тренировката си. Панталоните му тази вечер

изобщо не приличаха на онези, но не бяха в състояние да прикрият възбудата му. Двамата стояха и се гледаха — Ваялид по риза, а Джеф по шорти.

— Никога не съм ти казвала, че си красив — прошепна тя. — Помислих си го още първия път, когато те видях. Не знаех обаче колко красив си в действителност до сутринта, когато те видях да тренираш.

Джеф свали ризата от едното ѝ рамо.

— Ти беше ужасена и едва чакаше да избягаш.

— Ужасена бях от начина, по който ми въздейства видът ти. — Тя развърза шортите му.

— А как ти въздейства сега? — попита той, докато сваляше ризата от другото ѝ рамо. Дрехата се плъзна по тялото ѝ и падна на пода.

— По същия начин. — Възелът на шортите му се развърза и след леко дръпване те също се озоваха на пода.

— И как точно? — Пръстът му премина по линията на брадичката ѝ, през устните ѝ, надолу по врата ѝ, по рамото ѝ и стигна до втвърденото зърно на гърдата ѝ.

— Имам чувството, че цялото ми тяло е в пламъци и всеки момент ще изгоря.

— Това няма да ми хареса.

Пръстът на Джеф обикаляше около зърното на гърдата ѝ и тя усещаше сладка болка.

— Най-странното чувство е в стомаха ми — каза Ваялид. — Сякаш някаква слабост излиза оттам и се разлива по всички части на тялото ми. Мускулите ми треперят. Едва се държа на краката си.

— Тогава да легнем.

Легнаха един до друг, но Ваялид не усети слабостта ѝ да намалява. Единствено усещанията, които Джеф предизвикваше, като милваше гърдите ѝ, я караха да забрави за ерекцията му на бедрото ѝ.

Когато горещият му език докосна гърдите ѝ, тя забрави за всичко друго. С пръсти и език той започна да измъчва едното ѝ зърно, докато не я накара да изпъшка от удоволствие. Ваялид не можеше да лежи неподвижно. Прокара ръка по раменете на Джеф, по гърба му, по врата му, като натискаше плътта все по-силно.

Ваялид изпита разочарование, когато устните на Джеф оставиха гърдите ѝ, но напрежението се върна веднага щом той започна да

полага целувки по стомаха ѝ надолу към пъпа. Подразни пъпа ѝ с език, след което се премести към едното ѝ бедро. Ваялид усети как тялото ѝ неволно се напруга. Опита да се отпусне, но се оказа невъзможно. Знаеше какво ще последва сега, но се оказа, че греши.

Джеф взе едната ѝ ръка и започна да целува дланта ѝ. След това отново се върна към гърдите ѝ, но този път взе зърното ѝ между зъбите си и го дръпна нежно. Ваялид подскочи. Вълна от удоволствие се разля по тялото ѝ. Миг по-късно тя осъзна, че ръката му се намира между бедрата ѝ. Преди тялото ѝ да реагира, той вече бе навлязъл в нея.

Ваялид едва не падна от леглото. Знаеше какво трябва да очаква, но не бе и предполагала какъв ще бъде ефектът. Джеф, изглежда, бе намерил някакво ужасно чувствително място и скоро цялото ѝ тяло трепереше. Ваялид забрави за целувките на Джеф по гърдите си. Единственото, за което можеше да мисли, бе какво ѝ правеше ръката му.

Пулсиращи вълни на удоволствие започнаха да преминават през нея и я отнасяха. Вълните ставаха все по-силни и по-високи, по-дълбоки и по-дълги. Тя стенеше и се гърчеше, а Джеф не спираше да я докосва. Последва още една конвулсивна вълна и внезапно напрежението спадна и след малко съвсем изчезна.

Необходимите ѝ бяха няколко минути, за да възстанови нормалното си дишане. Погледна към Джеф и видя, че той ѝ се усмихва.

— Какво ми направи? — попита тя, когато си възвърна говора.

— Някой ден ще ти кажа. Сега стигнахме до частта, в която ще трябва да ми помагаш.

Ваялид се зачуди какво ли повече можеше да се случи след онова, което бе преживяла току-що.

— Какво искаш да правя?

— Първо искам да ме докосваш. Внимавай — посъветва я той, когато тя побърза да се изправи в леглото. — Трябва да бъдеш много нежна.

— Защо?

— И това ще ти го обясня някой ден.

— Оставяш твърде много обяснения за после.

Джеф се усмихна уморено.

— Не мога да се справя с всичко само за един ден.

Тя го докосна. Беше едновременно твърд, топъл и мек.

— Много внимателно обвий ръка около мен.

Ваялид го направи с колебание. Това ѝ се струваше странно.

— А сега искам да седнеш върху краката ми. Можем да се любим по нормалния начин, но така е по-добре за мен.

На Ваялид не ѝ трябваше да знае повече. Тя седна върху краката му, но не се чувстваше уверена.

— А сега бавно седни надолу.

Въпреки напрежението, което изпитваше, Ваялид свали тялото си докато не усети натиска на Джеф. Поколеба се, преди да се наведе още малко.

— Може да те заболи, но няма да е задълго.

Преди Ваялид да успее да го попита какво иска да каже, Джеф влезе в нея. Остра болка премина през тялото ѝ. Преди обаче тя да успее дори да трепне, Джеф вече я беше придърпал надолу докрай.

— Сега ме целуни — нареди той.

Докато Ваялид се навеждаше напред, за да го целуне, Джеф започна да се движи в нея. След малко тя осъзна, че изпитва същите усещания както преди няколко минути, но този път по-силни. Инстинктивно започна да се движи в ритъм с движенията на Джеф.

Постепенно Ваялид забрави за целувките му, за ръцете му върху тялото ѝ, за всичко друго, освен чувството, което изпълваше слабините ѝ и караше мускулите ѝ да се свиват, а дишането ѝ да идва на пресекулки. Усети, че Джеф засили темпото и наклони тялото си така, че той да влезе още по-дълбоко в нея.

Ваялид беше погълната от собствената си нужда. Засили темпото и усети как се приближава до външния кръг на нуждата си. Всяко навлизане на Джеф в нея я приближаваше до средата. Напрягайки мускулите си, Ваялид вкарваше Джеф все по-дълбоко и по-дълбоко, докато не усети, че вълните започват да растат, всяка следваща по-висока и по-силна от предходната. Тя накара тялото да се движи още по-бързо, докато най-накрая не стигна до върха и не свърши.

Едва усети как Джеф се напряга и падна върху гърдите му в мига, в който топлото му семе се изля в нея.

Ваялид мълчаливо се притисна до Джеф. Не ѝ се говореше. Щеше да ѝ бъде необходимо малко време, за да свикне с онова, което се бе случило току-що. Това не беше просто първото ѝ любене. Това не беше просто любов с мъжа, когото обичаше. Това не беше просто загубата на девствеността ѝ. Тя се чувстваше преродена.

Това усещане беше малко глупаво, но Ваялид се чувстваше точно така и това нямаше нищо общо с физическото преживяване. Между тях двамата се беше случило нещо, което беше променило завинаги всичко между тях. Част от Джеф принадлежеше на Ваялид и част от нея принадлежеше на Джеф. Без значение какво щеше да се случи през следващите няколко дни или няколко години, те никога нямаше да могат да го върнат.

Вече не беше същата жена, която го беше поканила да се люби с нея. Ваялид не знаеше коя беше вече или какво точно се бе променило, но започваше да разбира особената връзка, която съществуваше между братята на Джеф и съпругите им. Имаше чувството, че душите им се бяха слели. Без значение къде ще отиде, без значение какво ще се случи с нея, тя никога нямаше да бъде напълно отделена от Джеф.

— Съжаляваш ли?

— Да — отвърна Ваялид и усети как той се напруга. — Съжалявам, че ми трябваха толкова много години, за да те открия.

Той я притисна по-близо до себе си и я целуна по главата.

— А ти?

— Изобщо не съжалявам. Ако не бях се държал като абсолютно копеле през всичките тези годни, сега вероятно щях да бъда женен за друга и щях да се почувствам ужасно, когато те откриех.

Това се хареса на Ваялид, но тя продължи да го натиска, за да чуе още повече.

— Щеше да си си намерил някоя южняшка красавица, отговаряща на всичките ти изисквания. Дори нямаше да забележиш някаква си севернячка.

— Щях да те забележа. Забелязах те още в самото начало.

— И аз теб. Само веднъж погледнах тялото ти и бях обладана от похот.

Джеф се извъртя, за да види лицето ѝ.

— Кой, ти ли?

— Да. Ужасяващо, нали?

— Бъдещият ти съпруг е направо очарован. Похотта може да бъде едно чудесно нещо.

— Съгласихме се да изчакаме малко, преди да говорим за брак — напомни му Ваялид, като се отдръпна и седна в леглото. — Ти ми обеща, а един Рандолф винаги държи на думата си. Сам ми го каза.

Джеф я придърпа обратно до себе си.

— Може и така да е, но това не означава, че ни харесва да го правим.

Ваялид се изкиска.

— Ако ти харесваше, щях да се тревожа за теб.

— Ще ме мъчиш ли, жено?

— Не съм сигурна — каза през смях Ваялид. — Ще трябва да си помисля по въпроса.

— Докато ти мислиш, аз просто ще...

Известно време Ваялид не беше в състояние да мисли.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Джеф седеше на една маса в кръчмата „Хатенбек“ на ъгъла на „Стейт“ и „Харисън“. През цялата нощ тук влизаха миньори — някои, за да се нахранят, а други да се напият. Всички чакаха да им дойде времето да легнат в малкото свободни легла в Лидвил, повечето от които бяха дадени под наем на осемчасови смени. Докато чакаха, те се хранеха, говореха, пиеха и играеха комар. Повечето бяха твърде изморени или твърде пияни, за да ги е грижа какво казваха.

Никой не би познал Джеферсън Рандолф, президент на „Фърст Нешънъл Банк“ от Денвър. Единственото, което посетителите виждаха, бе един човек също толкова мръсен, колкото тях, облегнат на онова, което бе останало от едната му ръка след злополука в някоя мина.

Най-накрая мъжът, когото Джеф чакаше — Пит Колфакс — влезе в кръчмата. Джеф изрита стола изпод един мъж, който спеше върху масата и хъркаше.

— Намери си друга маса — каза му Джеф грубо и заплашително. — Хъркаш много силно.

Мъжът стана и отиде да си намери друго място за спане. Джеф изчака, докато Пит търсеше стол из заведението. Столът до Джеф беше единственият свободен в цялата кръчма. Пит дойде до масата на Джеф и седна, без да се представи. Джеф го остави да изпие едно уиски.

— Трудна смяна, а?

— Че има ли лесна? — каза Пит и си наля второ уиски. Погледна към празния ръкав на Джеф. — Но ти и сам би трябвало да го знаеш. — Той изгълта съдържанието на чашата си и отново погледна към Джеф. — Не си спомням да съм те виждал наоколо.

— Махнах се след злополуката. Не мога да направя много с една ръка. — Пит не каза нищо и Джеф продължи: — След това чух, че в „Сребърна вълна“ пак започнали да вадят сребро. Реших, че са ми длъжници, и затова се върнах. Смятам да си събера дълга от тях.

Пит изруга цветисто.

— Нищо няма да получиш от онези двамата.

— Защо? Чух, че направили голям удар. — Пит не каза нищо и Джеф повтори с твърд глас: — Те са ми длъжници.

— Ако искаш да получиш каквото и да било, по-добре побързай — посъветва го тихо Пит.

— Защо? — поинтересува се Джеф, но Колфакс не пожела да отговори. — Нямаше да се върна, ако няхах жена и деца. — Джеф се опита вместо ядосан и заплашителен да изглежда победен и отчаян. Искаше му се да имаше актьорския талант на Зак. Зак щеше да накара миньора да се разприказва само за няколко минути. — Жена ми пак е бременна. Няма как да им осигурия достатъчно храна за зимата, освен ако не работя в мината.

Пит изпи още две чаши уиски, една след друга. Джеф усещаше, че Колфакс иска да му каже нещо, но предпазливостта го караше да мълчи.

— Човек би предположил, че Харлан и Чапман ще се държат любезно, след като съм работил в тяхната мина.

— По-вероятно е да те изхвърлят.

— Защо? — попита Джеф. Гласът му беше изпълнен с недоверие.

— Тези копелета биха обрели собствената си майка, ако имаха такава възможност! — Когато осъзна, че е говорил твърде високо, Пит се огледа нервно наоколо, сякаш беше готов да скочи от мястото си и да си тръгне, преди да е изтърсил още нещо.

Джеф се престори, че отпива голяма глътка от бирата си. В следващия момент, в който миньорът отвърнеше поглед, щеше да излее още малко от бирата си на пода.

— Може би трябва да видя дали мога да намеря работа в „Малкия Джони“ — каза Джеф, като се опитваше да говори с пиян глас. — Ели Гудуин е добър човек.

— Ели е мъртъв, а мината се изчерпа. — Пит изпи още едно уиски. Джеф усещаше, че събеседникът му става все по-непредпазлив. — Послушай съвета ми и се махни отгук. В противен случай детето на жена ти може да остане без баща.

— Това е странно. Една мина забогатява точно когато другата се изчерпва, собствениците на едната забогатяват точно когато собственикът на другата умира.

— Не е чак толкова странно, колкото си мислиш.

— Какъв начин?

Пит заговори по-тихо.

— Не съм сигурен. Преди работех за Харлан и Чапман. „Сребърна вълна“ беше изчерпана. Те се опитваха да я продадат, но никой не я искаше. „Малкият Джони“ също беше изчерпана. Хората твърдяха, че Ели Гудуин е луд, щом е решил да я купи. Но само след месец Ели започна да разправя на всички, че е попаднал на голяма жила. Внезапно Харлан и Чапман ме уволниха заедно с всички, които работех за тях. Казаха, че нямат повече пари и не можели да си позволят да разработват изтощена мина. Не беше минала и една седмица, когато чух, че Ели Гудуин е претърпял злополука. Харлан и Чапман го намерили под срутването. Казаха, че не са намерили никакво сребро. Според тях Ели се опитвал да осол мината, за да я продаде. Междувременно някой подаде иска за „Малкия Джони“. Някой извън града. Роднините на Ели не са оттук. Затова мината остана затворена. Ако някой не я купи, тя ще си остане затворена доста дълго. Тогава „Сребърна вълна“ започна да вади сребро отново. — Пит наведе глава, докато устните му се доближиха до ухото на Джеф. — Странно нещо. Никой, освен Харлан и Чапман, не работи в „Сребърна вълна“. Ако наемат старите работници, ще вадят много повече руда, но те не ни искат.

— Пробили ли са нова шахта?

— Казаха, че са намерили нова жила в един от старите тунели.

— Никой ли не се е запитал как така успехът им е съвпаднал с провала на „Малкия Джони“? — поинтересува се Джеф.

Пит му даде знак да говори по-тихо.

— За такива въпроси тук убиват. В тези мини стават много загадъчни неща.

— Но ти си се питал, нали?

Пит кимна.

— Да, но предполагам, че нищо не може да се каже със сигурност, ако не се влезе в „Малкия Джони“.

— Или в „Сребърната вълна“.

— Невъзможно е. Харлан и Чапман не излизат от мината. Те дори спят там.

— Мислиш ли, че вадят сребро от „Малкия Джони“ и го използват, за да осолят „Сребърна вълна“?

— Така мислех отначало, но един път отидох и ги наблюдавах цяла нощ. Никой не се приближи до „Малкия Джони“ и въпреки това на следващия ден те извадиха сребро.

Джеф никога не беше влизал в мина, но му се струваше, че единственото обяснение за внезапния обрат на съдбата беше, че тунелите в двете мини се бяха срещнали. Харлан и Чапман вадеха рудата от „Малкия Джони“ през тунелите на „Сребърна вълна“.

— Можеш ли да ме вкараш в „Малкия Джони“?

— И за какво ти е да ходиш там? — поинтересува се Колфакс.

— Трябват ми пари. С тази ръка не мога да работя. Ако успея да разбера какво правят онези двамата, може би ще ми платят, за да не казвам на никого.

— Аз на твоє място не бих ги закачал. Пък и тази мина не е безопасна. Част от нея се срути върху Ели. Срутването беше толкова лошо, че те дори не извадиха тялото му.

— Някой друг пострада ли?

— Той работеше сам. Харлан и Чапман заявиха, че минавали край шахтата, когато чули експлозия. Слезли долу. Всички решиха, че са герои щом са влезли вътре.

Джеф знаеше, че трябва да влезе в тази мина. Каквото и да се правеше там, тайната беше скрита под земята.

— Ще ми помогнеш ли?

— Сигурно си полудял!

— Трябва да разбера.

— Защо си толкова любопитен, по дяволите? Може да загинеш.

— Без ръка все едно съм мъртъв. Трябва да поема този риск.

Миньорът се замисли.

— Мразя онези копелета. Те правят нещо гадно и успяват да се измъкнат. Ще ти помогна, но няма да сляза с теб долу. Ще дойда до асансьора. След това оставаш сам.

— Имаш ли инструменти, които можеш да ми заемеш?

— В мината има предостатъчно. Никой няма да забележи, че липсват.

Ваялид се обърна на другата страна и протегна ръка към Джеф. Бяха й необходими няколко секунди, за да осъзнае, че него го нямаше в леглото. Събуди се изведнъж и седна в леглото. Защо Джеф беше изчезнал, без да й каже нищо? И къде беше отишъл?

Към шахтата беше закована табела:

„МИНАТА ОПАСНА. НЕ ВЛИЗАЙ!“

— Сложиха табелата след смъртта на Ели — обясни Колфакс. — Казаха, че ще оставят, докато бъде уреден спорът около собствеността.

На Джеф не му харесваше свиването, което усещаше в стомаха си. По време на войната изпитваше същото, когато трябваше да се изправя срещу врага, но тогава поне се беше сражавал през деня. Слизането в почти тридесетметров тунел през нощта беше нещо съвсем различно.

Ти си страхливец! Срамувам се, че съм ти баща!

За първи път на Джеф не му прилоша от думите на баща му. Страхуваше се, защото се бе изправил пред неизвестното. Никога през живота си не беше слизал под земята. Някой може би вече беше извършил едно убийство. Ставаше дума за голямо богатство.

Но Джеф не смяташе да се отказва. Отговорите на въпросите му се намираха в мината. Ако единственият начин да ги научи беше да влезе в шахтата, щеше да влезе. Не беше необходимо да му харесва да го прави.

— Ще те спусна до дъното — каза Пит. — Ще ти бъде по-лесно да намериш другите тунели, ако се вдигаш нагоре, вместо да слизаш надолу.

— Как ще ти дам знак, когато бъда готов да се кача на друго ниво или когато е време да спра?

— На въжето има маркери за различните тунели. Ако искаш да отидеш нагоре или надолу, използвай звънеца. Едно позвъняване е за нагоре, а две за надолу. И внимавай, като се качваш в кофата. Мнозина са я преобръщали и са разбивали глави в дъното на шахтата.

Джеф се качи внимателно в кофата. Беше се въоръжил с един джоб свещи, кутия кибрит и кирка.

— Лебедката е шумна. Ако спра внезапно, това означава, че някой е станал твърде любопитен.

Лебедката скърцаше и стенеше. Джеф се надяваше, че въжето ще издържи. Реши, че слизането в мина не беше нещо, което би повторил в скоро време. Докато голямата метална кофа се спускаше надолу, той държеше запалена свещ и оглеждаше стените на шахтата. На места грубият камък беше подсилен с дървени греди за предпазване от срутване. Джеф щеше да се чувства по-добре, ако собствениците бяха използвали три-четири пъти повече дървен материал за подпорите.

Докато слизаше надолу, Джеф мина покрай три тунела, отдалечени на около девет метра един от друг. Край единия му се стори, че долавя воня на фекалии, но си каза, че това е невъзможно. В този тунел вероятно живееше някакво животно, тъй като миризмата беше твърде силна.

Кофата намали скоростта си и Джеф се приготви за спиране. Въпреки че го очакваше, ударът го хвърли към едната страна на кофата и той едва успя да се предпази. Облекчен, че вече се намира на дъното, Джеф се измъкна и огледа набързо тунелите, които вървяха в противоположни посоки. Той вече си беше съставил система за номерирането им, за да не се изгуби. Джеф надраска една цифра пред входа на първия тунел и влезе в него.

Джеф гледаше тъмното петно на земята пред себе си. Беше сигурен, че това е кръв. Тръгна бавно напред по тунела, като се навеждаше на местата, където таванът беше по-нисък. Тук нямаше подпорни греди и това го правеше неспокоен. След малко започна да усеща някаква неприятна миризма. В края на тунела имаше камара от камъни. Това очевидно беше мястото на срутването.

Джеф задържа дишането си, за да не повърне. Трябваше да премести част от камъните, за да провери дали подозренията му бяха оправдани.

Половин час по-късно Джеф успя да разкрие трупа на мъж. Студът и влагата в тунела бяха забавили разлагането на тялото, но въпреки това Джеф повърна два пъти. Нямаше начин да премести

тялото, така че трябваше да намери нещо, по което да го разпознае. Въпреки че стомахът му се бунтуваше от вонята, Джеф претърси дрехите на мъжа и намери портфейла му.

Трупът беше на Ели Гудуин. Беше убит вероятно на мястото, на което Джеф за първи път бе забелязал кръв. На Джеф му се стори, че чува лекото скърцане на лебедката, но му се гадеше толкова много, че не можеше да мисли за друго, освен как по-бързо да свърши и да излезе от мината. Продължи да търси из дрехите на Ели, но не намери нищо.

Джеф повърна отново. С надеждата, че стомахът му щеше да издържи, докато излезеше извън обсега на вонята, той тръгна назад по тунела. Трябваше да се погрижи чичото на Ваялид да бъде погребан както подобава, но точно сега беше добре да се отдалечи колкото можеше повече от трупа.

— Казах ти, че чух лебедката — каза единият мъж. — Мога да позная този звук дори насън.

— Че кой може да е влязъл в мината? Всички мислят, че тя всеки момент ще се срути.

— Не знам, но трябва да се погрижим той никога да не се върне.

Двамата се приближиха тихо, като използваша различните сгради, бараки и разхвърляни уреди за прикритие.

— Онзи там е Колфакс.

— Какво търси той тук, по дяволите?

— Не знам, но той открай време си търси белята. — Вторият вдигна едно тежко дърво. — Това ще му бъде за последен път.

— Ед, недей...

— Тихо! — На Ед му беше необходима не повече от една минута, за да се промъкне зад Колфакс и да го удари с дървото по главата. Наложил се Ед да го дръпне назад, за да не падне в шахтата.

— Вдигни кофата — каза Ед. Лебедката заскърца. След няколко минути кофата се появи на повърхността. — Помогни ми — нареди Ед на другаря си.

Двамата вдигнаха тялото на Колфакс и го хвърлиха в шахтата. Приглушено тупване ги извести, че трупът се е ударил в дъното.

— Никой няма да забележи, че Колфакс го няма.

— Ами онзи, който е там долу?

— Ако някой случайно се сети за него, няма да знае къде да го потърси.

Когато Джеф стигна до шахтата, забеляза, че кофата я нямаше. Кой я беше вдигнал и защо? Той се втренчи в празното пространство над главата си, докато обмисляше. Намираще се на дъното на някаква мина и нямаше как да излезе от нея.

Изведнъж нещо тежко се стовари върху него и го повали на земята. Джеф изпусна свещта си и тя угасна. Той остана да лежи зашеметен върху студената, влажна скала, докато съзнанието му се проясни. Джеф опипа крайниците си. Нямаше нищо счупено. Топлата, лепкава течност в ръкава му показва, че отрязаната му ръка кървеше. Надяваше се, че кръвоизливът не е сериозен.

Извади няколко свещи от джоба си, докато намери една, която не беше счупена. Хвана я между коленете си, драсна една клечка върху пода на шахтата и запали свещта. След това я вдигна над главата си. Трупът на Пит Колфакс лежеше на няколко сантиметра от него с разбита глава.

Когато възстанови силите си, той се оттегли малко по-навътре в тунела. След това спои три свещи с разтопен восък, постави ги в полукръг и се облегна на стената на тунела. Стената беше груба и студена, но той не обърна внимание на това. Трябваше да мисли. Никой не знаеше, че Джеф се намира в шахтата. Никой нямаше да дойде да го потърси. Единствено Ваялид щеше да забележи, че го няма, но той не й беше казал къде отива. Надяваше се, че тя няма да реши, че я е изоставил след една любовна нощ. Надяваше се, че тя ще организира издирването му.

Когато се събуди и видя, че Джеф го няма, Ваялид се разтревожи. Часовете минаваха и тревогата й растеше. Не си помисли, че Джеф я е напуснал. Ако беше решил, че е направил грешка, щеше да й го каже. Не беше най-тактичният човек на света, но не беше и страхливец.

Ваялид обаче не можеше да повярва, че Джеф я е напуснал. Спомняше си как се бе чувствала миналата нощ и знаеше, че и Джеф

се бе чувствал по същия начин. След тази нощ никога не би я напуснал. Пък и беше оставил всичките си дрехи в апартамента. Дори парите му бяха все още в джобовете му. С него се бе случило нещо, което му беше попречило да се върне или да изпрати съобщение.

Веднъж стигнала до този извод, Ваялид бе обзета от най-различни страхове. Кой би искал да попречи на Джеф да се прибере? Защо? Как? Тя не искаше да знае отговора на последния си въпрос, тъй като той я караше да си спомня за чичо си.

Но Ваялид беше уверена, че Джеф е още жив. Ако беше мъртъв, щеше да го усети. Трябваше да разбере какво се е случило с него. Прекара цял час в обмисляне и отхвърляне на възможности и най-накрая реши, че трябва да е отишъл в мините — или в онази, която смяташе да купи, или в нейната.

Но това не ѝ помагаше много. Какво можеше да търси Джеф в мините посред нощ? Но Джеф едва ли беше тръгнал да търси адвокат посред нощ, а дори и да го беше направил, едва ли би останал при него дълго. Беше влиятелен човек и всички в Лидвил вероятно знаеха името му и щяха да направят всичко възможно, за да му угодят.

Трябваше да се добере до някаква информация и все трябваше да започне отнякъде. Ваялид знаеше къде се намираха канцелариите на адвокатите в града, тъй като беше минала по тази улица предишния ден.

Четвъртият адвокат, когото посети, имаше кабинет над „Банк ъф Лидвил“. Беше работил не само със семейство Рандолф, но и с Ели Гудуин и знаеше къде се намират и двете мини.

— Намират се една до друга на Фрейър Хил. Защо питате?

Ваялид не харесваше отношението на този човек. Той се държеше, сякаш тя си губеше времето, като задаваше въпроси за неща, които не ѝ влизаха в работата. Ваялид лесно можеше да го накара да промени отношението си, но не искаше да му казва повече от необходимото, тъй като не знаеше на кого може да се довери в този град.

— Интересувам се от „Малкия Джони“. Господин Рандолф обеща да ми я покаже, но не се появи на срещата ни тази сутрин. Можете ли да ме заведете там?

— Страхувам се, че нямам време. — Кое то, разбира се, означаваше, че той не иска да се занимава с глупости.

— Може би някой от служителите ви може да ми помогне — предположи Ваялид.

— Не е безопасно една жена да се разхожда из тези хълмове при всичките тези мъже наоколо.

— Е, аз си тръгвам — каза Ваялид и стана. — Когато се видя с господин Рандолф, ще му кажа колко малко ми помогнахте.

Поведението на адвоката се промени коренно при тези думи. Зле прикритото му нетърпение премина в широка усмивка и желание да помогне. Ваялид беше права. Който и да беше отговорен за изчезването на Джеф, той не беше от адвокатската колегия в града. Единствената възможност, която ѝ оставаше, беше някой да е бил заинтересован Джеф да не научи нещо за мините. Това означаваше, че или нещо ужасно се беше случило с чичо Ели, или искът беше фалшив, или и двете.

Ваялид усети, че започва да се плаши. Ако положението наистина беше толкова сериозно, колкото ѝ се струваше, тя може би беше в голяма опасност. Ако някой беше убил чичо Ели и Джеф, едва ли щеше да се поколебае да убие и нея.

Отиде направо в телеграфната станция и изпрати две телеграми — до Джордж и до Мадисън. Засега обаче не смяташе да ги чака да пристигнат в Лидвил. Джеф беше в опасност и всяка минута можеше да се окаже фатална.

— Сигурна ли сте, че искате да слезете в мината? — попита я чиновникът. Той беше възрастен мъж, изглеждаше здрав и като цяло не беше типът чиновник, който Ваялид очакваше да намери в канцеларията на една уважавана адвокатска кантора.

— Оттук не мога да видя нищо — отвърна тя.

Всъщност Ваялид можеше да види много. Мината се намираше на един от склоновете на планината Москито. Почти всички смърчове, трепетлики и борови дървета в протежение на няколко мили бяха изсечени. Единствено дънерите им показваха как природата бе искала да изглежда това място. Всяка мина се състоеше от няколко сгради. Навсякъде се виждаха купчини боклуци, изхвърлени от мините.

Скалата се променяше от жълта през сивата до почти бяла. Мините се намираха толкова близо една до друга, че около някои купчини шлака се бе наложило да бъде издигнат насип, който да ги предпазва да не се изсипят в другите мини по склона.

Ваялид слезе от двуколката и тръгна към мината „Малкия Джони“.

— Тази е затворена — каза чиновникът. — Затвориха я, когато Ели загина при срутване.

— Кой го намери?

— Харлан и Чапман. Те са собственици на „Сребърна вълна“. Тяхната мина започна да дава добри резултати малко след затварянето на „Малкия Джони“. Опитват се да я продадат.

— Мините, изглежда, не са раздалечени достатъчно, за да не се срещат тунелите им — отбеляза Ваялид.

— Всички мини са разположени нагъсто и затова имаме много съдебни спорове за парцелите — обясни мъжът.

Но Ваялид усети, че и на двамата им беше хрумнало едно и също нещо.

— Ами ако...

Тя не можа да довърши изречението си. Един висок, мръсен мъж с враждебно изражение ги бе приближил.

— Това място не е безопасно за една дама — каза той дружелюбно, но очите му показваха нещо съвсем различно.

— Никога не съм виждала мина. Трябваше да видя поне една, преди да отпътувам от Лидвил.

— Е, тази не можете да я видите. Тя е затворена.

— Вече й казах — намеси се придружителят ѝ.

Ваялид забеляза някаква промяна в поведението на чиновника. Той също не харесваше мъжа, който я бе заговорил.

— Вие кой сте? — попита без заобикалки Ваялид.

— Казвам се Дейвид Чапман и съм един от собствениците на „Сребърна вълна“.

— Мога ли да видя вашата мина? — Ваялид реши, че не може да се довери на този мъж. По-добре щеше да бъде да се направи на глупачка. — Умирам от любопитство да видя мина. В Денвър все за тях говорят. Само си помислете. Ще мога да казвам на приятелите си, че съм слизала в мина. Всичките ми познати ще ми завиждат.

— Съжалявам, госпожо, но не можете да слезете долу. Мъжете слизат в онези кофи. — Той посочи към кофата над шахтата на „Малкия Джони“. — Тези неща са опасни. Доста мъже са се пребили, падайки от тях.

Студена пот обля Ваялид. Беше уверена, че Джеф е използвал една от тези кофи. Може би същата, към която сочеше мъжът. Тя се помоли Джеф да не е между хората, които бяха паднали.

Ваялид отиде до ръба на шахтата и погледна надолу.

— О, вътре е тъмно. Как виждате?

— Използваме свещи — обясни Чапман. — Някои собственици използват нафтови лампи, но те могат да причинят пожар.

— Сигурен ли сте, че не мога да слеза там? — попита Ваялид. — Изглежда толкова забавно.

— Не, госпожо. Твърде опасно е.

— Ехооо! — извика Ваялид в тъмнината на шахтата. Когато ѝ отвърна слабо ехо, тя се направи на възхитена. — Мога ли да получа едно парченце сребро? Просто трябва да покажа нещо на приятелите си.

— Среброто не се добива на парчета, госпожо. То е в скалата.

Ваялид се престори на разочарована.

— Мисля, че ще бъде ужасно да се върна без нищо. Никой няма да ми повярва, че съм видяла мина.

— Елате с мен, госпожо — каза Чапман.

Ваялид и чиновникът последваха Чапман до шахтата на „Сребърна вълна“. Няколко минути по-късно кофата се издигна до отвора на шахтата натоварена с руда. Чапман взе две парчета от товара и ги подаде на Ваялид.

— Но това са само черни скали — каза с удивление тя.

— Така изглежда сребърната руда — обясни Чапман. — За да извадим среброто се налага да я претопим. Покажете това на приятелите си. Така поне няма да си мислят, че среброто просто си лежи на земята и ние трябва само да го вдигнем.

— Благодаря — каза Ваялид, като се стараяше да говори възможно най-искрено. Ако, както тя подозираше, тази руда беше от мината на чичо ѝ, тя държеше в ръката си доказателството, че Чапман крадеше. Рудата от различните жили беше уникална като пръстовите отпечатъци.

— Сега ви предлагам да се върнете в хотела си. Тук не е безопасно. По тези хълмове има множество тунели.

Ваялид продължи да се държи като глупачка и да дърдори като малоумна, за каквато според нея я смяташе Чапман. В мига, в който Чапман изчезна от погледа ѝ, тя се обърна към придружителя си.

— Довечера трябва да ме доведете пак тук.

— За какво?

— Трябва да вземем сребро от мината на чичо ми. Смятам да докажа, че тази руда също е взета оттам.

Джеф дойде в съзнание. Стори му се, че някаква сянка преминава над отвора на шахтата, сякаш някой искаше да надникне вътре. Стори му се, че чува гласа на Ваялид, и той се изправи на крака и извика, но от студения въздух на дъното на шахтата гласът му беше станал дрезгав. Съмняваше се, че звукът от гласа му изобщо е достигнал до повърхността, дори ако някой се беше вслушвал за отговор. Джеф изчака известно време и отново извика, но не чу и не видя нищо.

Сигурно му се беше привидяло. Студът, тъмнината и пълната тишина притъпяваха сетивата му. След толкова много часове, прекарани на дъното, той изглежда изпадаше в състояние, в което жизнените му функции се забавяха. Джеф се опитваше да се пребори, но усещаше, че постепенно губи битката.

Не ставай глупак. Остави го да дойде. Така просто няма да разбереш кога ще умреш.

Но Джеф нямаше никакво намерение да умира. Възнамеряваше да живее още много години. Не беше намерил Ваялид само за да я загуби.

По-късно същата нощ, когато парчетата руда бяха заключени на сигурно място в сейфа на адвоката, Ваялид и чиновникът се върнаха при „Малкия Джони“. С тях имаше още един мъж.

— Настоявам да сляза с вас — каза Ваялид. — Не ме интересува колко е опасно. Трябва сама да се уверя, че Джеф не е бил в мината.

— Защо му е трябвало да идва тук? — поинтересува се чиновникът.

— Не знам, но нещо му е попречило да се върне. Имам чувството, че има нещо общо с тези мини.

— Внимавайте с тази кирка, госпожице — предупреди я чиновникът. — При слизането можете да се нараните.

— Просто ми помогнете да се кача в кофата — отвърна Ваялид. Трябваше да изглежда спокойна заради мъжете, които ѝ помагаха. Пред себе си обаче Ваялид трябваше да признае, че е ужасена. Мисълта, че се намира в някаква кофа над трийсетметрова бездна я плашеше до смърт.

— Нека аз да вляза пръв — каза чиновникът. — След това двамата с Том ще ви помогнем да се качите.

Ваялид влезе в кофата, но от клатенето веднага ѝ се догади. Стори ѝ се, че ще повърне. Когато Том завъртя дръжката на лебедката и кофата тръгна надолу, Ваялид беше сигурна, че ще припадне, ще повърне или и двете едновременно.

— Дръжте се, мадам — каза чиновникът. — Лебедката скърца силно, но ще бъдем долу, преди да усетите какво става.

Ваялид знаеше, че няма начин да стигнат до дъното достатъчно бързо. Когато слезеха пък щеше да ѝ се наложи отново да изтърпи ужасното пътуване, този път нагоре. Тя постоянно си напомняше, че е тръгнала да търси Джеф и че беше готова да изтърпи всичко, за да го намери. Искаше ѝ се също така да си върне и мината, но Джеф беше единственото, което наистина имаше значение за нея. Пътуването към недрата на земята правеше това ясно до болка.

Постепенно Джеф излезе от вцепенението си. Кофата се спускаше в шахтата. Някой слизаше надолу. Радостта му мигновено беше заменена от предпазливост. Единствените хора, които знаеха, че той е там, бяха онези, които бяха убили Пит Колфакс. Сега те може би слизаха, за да го довършат.

Джеф накара тялото си да излезе от летаргията и се премести по-дълбоко в тунела. Възнамеряваше да не се показва, преди да разбере кой идваше към него.

— В кофата ли са, Том? — попита Чапман.

— Разбира се, господин Чапман. Сега трябва да са на около половината път. Искате ли да ги пусна долу?

— Не. Когато стигнат дъното, развържи въжето и го хвърли долу. Всички ще помислят, че е изгнило и се е скъсало. Никой няма да сложи ново в една изоставена мина.

Том започна да си играе с лебедката, като първо я пусна да върви твърде бързо, а след това я спря рязко.

— Какво правиш? — попита го Чапман.

— Забавлявам ги — каза Том и се ухили. — Когато слязат долу, няма да имат много забавления.

Двамата гледаха мълчаливо надолу. След това Чапман каза:

— Умно направи, като ми каза какво възнамерява онази глупачка.

— Помислих, че ще искате да знаете. Какво да направя, когато свърша тук?

— Ела в „Сребърната вълна“.

— Там ли са парите ми?

— Разбира се. Ела и ще си ги получиш.

Джеф не можеше да повярва на ушите си. В шахтата се чуваше гласът на Ваялид. Тя беше успяла да го намери. Той беше в безопасност.

Пит! Трупът му все още лежеше на дъното на шахтата. Джеф не искаше Ваялид да го види. Той напрегна схванатите си мускули и премести тялото на няколко метра по-навътре в противоположния тунел. По-късно щеше да се погрижи да уреди прилично погребение на Колфакс.

Върна се в първия тунел и пипнешком потърси свещта си. Не можеше да дочака да види лицето на Ваялид. Вече я чуваше как говори на някого. Кофата се удари в земята. Един мъжки глас обясняваше на Ваялид как да слезе, без да се нарани. Джеф чу стъпките на Ваялид по земята. Той запали една клечка и чу възклицание на удивление. Джеф си наложи да се концентрира върху запалването на свещта, а след нея и на още две.

— Джеф! — каза Ваялид.

Гласът ѝ беше най-сладкият звук, който Джеф бе чул през живота си. Той тръгна напред, хвърли се в прегръдките ѝ и започна да обсипва с целувки бузите и очите ѝ. Джеф просто не можеше да ѝ се насити.

— Откъде разбра, че съм тук? — попита най-после той.

— Когато не се върна, се досетих, че сигурно е във връзка с мините. Когато се срещнах с Дейвид Чапман, разбрах, че се е случило нещо ужасно.

— Няма значение. Вече сме в безопасност. Още щом стигнем на повърхността, смятам да вкарам Чапман в затвора до края на живота му.

До тях достигна някакъв странен звук, сякаш от нещо хвърлено през въздуха толкова силно, че създаваше шум при движението си. Въжето. Някой беше хвърлил въжето след тях. Те бяха в капан и щяха да умрат тук.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Джеф надникна над ръба на кофата. По-голямата част от въжето лежеше навито вътре. Краят се беше закачил за нещо над тях.

— Въжето се е скъсало! — каза Ваялид.

— По-вероятно е вашият приятел да го е хвърлил.

— Но това означава...

— Това означава, че някой иска да си умрем тук — довърши вместо нея Джеф.

— Но аз познавам Том Блейк, откакто дойде да живее в Лидвил — каза чиновникът. — Той не би постъпил така с мен.

— Вероятно е открил, че може да получи много пари, ако те предаде на Харлан и Чапман.

— Мислиш ли, че те стоят зад това? — попита Ваялид.

— Ако крадат от мината на чичо ти, нямат друг избор. — Джеф провери здравината на въжето. — Закачило се е за нещо. Чудя се за какво ли.

— Вероятно на някоя подпорна греда — предположи чиновникът.

Джеф дръпна повторно въжето.

— Изглежда, че се е закачило здраво. Може би ти ще успееш да се изкатериш.

— Защо? — попита чиновникът. — Там има само тунели.

— На това ниво няма изход — обясни Джеф. — Стигнах до края и на двата тунела.

— Нито един от тунелите няма изход — възрази чиновникът.

— Длъжни сме да проверим — каза Джеф. — Въжето се е закачило здраво. Трябва да видим дали ще можем да стигнем до следващия тунел. Аз бих тръгнал пръв, но имам само една ръка.

Най-лесно щеше да бъде за някой по-лек, но Ваялид нямаше достатъчно сили за подобно изкачване.

Чиновникът дръпна въжето и остана доволен от здравината му.

— Не знам дали ще успя да стигна толкова далеч. Отдавна не съм работил в мина и ръцете ми не са каквито бяха някога.

— Това е единственият ни шанс — каза Джеф. — Ако умрем, и ти ще умреш с нас.

— Шефът ми ще дойде да ни потърси.

— Той не знае, че сме тук — напомни му Ваялид. — Нито пък ще открие, че те няма преди утре сутринта. Вероятно ще изчака един-два дни, преди да започне да те търси. За да провери всички вероятности, ще му бъдат необходими още няколко дни.

— А и откъде можем да бъдем сигурни, че Чапман няма да сложи нова кофа на повърхността, за да изглежда, че никой не е идвал тук? — намеси се Джеф.

— Добре, ще опитам.

— Дръж въжето между краката си и дърпай с двете ръце — посъветва го Джеф.

— Знам как се прави — отвърна раздразнен чиновникът. — Просто не знам дали ще мога да се справя.

Джеф не каза нищо дори когато чиновникът започна да се отблъсква с крака от стената. Джеф изчака, прегърнал Ваялид, като се молеше мислено човекът да успее.

— Виждаш ли къде се е закачило въжето? — попита той, когато мъжът измина около три метра.

— Не — чиновникът се задъхваше. — Едва се задържам.

— Увий краката си около въжето — посъветва го Джеф, но човекът продължи да се катери с крака, опрени в стената.

— Ще успее ли? — попита Ваялид.

— Ако може само да...

Въжето се изплъзна! Чиновникът го изпусна и полетя към дъното на тунела. За негово щастие не се удари в кофата и само си счупи крака. Ваялид се втурна към него.

— Можем да превържем крака му — каза тя, докато човекът стенеше от болка, — но ще му трябва лекар.

Джеф погледна от въжето към мъжа, а след това отново към въжето. Това въже беше единствената им надежда да се измъкнат от този капан. Той го дръпна. Дали щеше да издържи? Имаше ли Джеф силата, необходима да се изкачи по него само с една ръка? Щеше ли да успее да се справи?

— Успя ли да видиш къде се е закачило? — обърна се той към чиновника.

— Не.

Ако го натовари много, вероятно пак ще се изплъзне. Джеф вече беше взел решение.

— Ще те преместя. Ако падна, не искам да падна върху теб.

— Не можеш да се качиш там — възрази Ваялид.

— Нямам избор.

— Можеш да паднеш. Пък и там няма изход.

— Ако онези двамата са крали сребро от „Малкия Джони“, все някъде трябва да има тунел, който свързва двете мини. Той не е тук, значи трябва да е някъде горе.

Ваялид го прегърна.

— Не съм търпяла грубите ти забележки за янките само за да те загубя сега. Пази се.

Джеф я целуна страстно и се обърна. Трябваше да изчисти съзнанието си от всичко друго, с изключение на задачата, която му предстоеше. Разгледа въжето. Беше от груб коноп с дебелина около пет сантиметра. Щеше да му се наложи да се придърпва с дясната си ръка. Най-важното беше да намери начин да попречи на въжето да се изплъзне, когато отделише ръката си от него, за да се захване по-нависоко.

Джеф издърпа въжето около тялото си и под отрязаната си ръка. Въжето се задържа. Това беше добре, но не беше достатъчно. Той го уви около тялото си и го хвана между краката си. Така вече беше много по-добре. Хвана се здраво с ръка, издърпа се на около трийсет сантиметра, след това стисна въжето с крака и ръка. То издържа, без да се изплъзне.

Джеф се опита да захване въжето с обувките си. Захватът не беше кой знае колко добър, но той имаше нужда от опора, за да се изтласква с крака, докато дърпаше с ръка. Беше силен, но се съмняваше, че щеше да успее да изкатери деветте метра до следващото ниво само с ръка. Джеф пусна въжето и след това го хвана отново. С ръка и крака издърпа тялото си на около двацет сантиметра по-нагоре.

Напрежението при изтеглянето на почти сто килограма беше огромно. Джеф имаше чувството, че ръката му щеше да се откъсне

всеки момент. Вдигането на тежести никога не му се бе струвало толкова трудно.

Концентрира се върху преодоляването на двайсет сантиметра с всяко издърпване. Когато вече беше изминал три метра, спря, за да си поеме дъх и да позволи на мускулите си да починат. Вече започваше да усеща натоварването.

Помисли си за Ваялид, която стоеше долу. Животът ѝ зависеше от това дали Джеф щеше да се справи. Не можеше да спре. Продължи да се катери нагоре по въжето, докато се озова на около шест метра над дъното на шахтата. Мускулите му сякаш щяха да се разкъсат, лявата му мишница беше протрита от въжето, краката му го боляха от странния ъгъл, под който ги беше свил, но той продължаваше да се изкачва. Вече виждаше отвора над себе си. Там някъде имаше тунел и ако продължеше да се изкачва, щеше да успее да стигне до него.

Отворът беше само на метър и половина от него и Джеф вече усещаше миризмата на фекалии. Дробовите му искаха чист въздух, а стомахът му заплашваше да се разбунтува всеки момент. Въпреки това той продължи да се катери. Трябваше да успее. Когато беше само на половин метър от тунела, въжето се изплъзна.

Джеф увисна отчаяно, очаквайки всеки миг да падне в пропастта под себе си и да загине. Когато въжето отново се закачи здраво, той се чувстваше, сякаш беше разкъсан на малки парченца. То се впиваше в зачервената подута плът на ръката му и изпращаше усещане за изгаряща болка към нервните му окончания, която експлодираше в мозъка му. Джеф едва си поемаше дъх, но стисна устни и продължи да се катери нагоре. Ако паднеше или се плъзнеше до дъното, никога вече нямаше да успее да се изкачи догоре.

Успя. Въжето се задържа под отрязаната му ръка и около тялото му. Ако беше държал въжето само в ръце, както би направил един нормален катерач, щеше да го изпусне и щеше да се пребие в шахтата. Това, че беше с една ръка му спаси живота.

Джеф обаче нямаше време да размишлява сега. След няколко минути, през които си мислеше, че щеше да припадне, той успя да забрави за болката. Без да си дава достатъчно време, за да почувства агонията, започна да се придърпва отново нагоре. Всяка част от тялото му крещеше от болка. Мозъкът му постоянно изпращаше съобщения към ръката му да пусне въжето и да се откаже.

Джеф се бореше със собственото си тяло. Мислеше си за Ваялид и това го караше да продължава да се катери. Всеки път, когато трябваше да пусне въжето, за да се хване по-нагоре, се сещаше за Ваялид. Спомняше си за часовете, които искаше да прекара само като я гледа, като гали великолепната ѝ гъста коса, като я гледа в очите ѝ, като я люби. Мислеше какво щеше да се случи с Ваялид, ако той не успееше да изкачи това въже и не намереше изход и това му даваше сили да продължи.

Когато най-накрая излезе на нивото на тунела, вонята, която идваше откъм отвора, едва не го накара да припадне. Той овладя конвулсиите на тялото си с огромно усилие на волята. С последно усилие успя да се издърпа в тунела и се хвърли върху студения, мокър под.

Виж ме сега, татко, мръсно копеле такова. Аз успях. Никога вече не можеш да ме наричаш некадърен страхливец. Изкачих се по това въже и го направих само с една ръка.

Джеф лежеше неподвижно на пода. Имаше чувството, че повече никога няма да може да помръдне. Но колкото и да му се искаше да си почине, трябваше да се изправи. Устата му беше пресъхнала. Тялото му се молеше за вода. В момента обезводняването беше най-голямата опасност, която го заплашваше. Не беше пил вода един ден повече от Ваялид и чиновника.

Джеф се размърда. Въпреки че ръката му беше отекла и го болеше толкова много, че едва можеше да си мърда пръстите, успя да извади една свещ от джоба си. След това събра малко чакъл и с крака си го натрупа до свещта. Пръстите го боляха толкова, че той едва държеше кибритената клечка и на два пъти я изпусна, преди да успее да я запали. Пламъкът на свещта осветяваше много малка част от тунела, затова Джеф извади още една свещ и я запали.

Нещо изпръхтя. Джеф се огледа. В тунела имаше още нещо. Първата му мисъл беше, че Харлан и Чапман някак си бяха успели да го намерят. Но те нямаше как да стигнат там без кофата, която се намираше на дъното на шахтата.

Джеф взе една свещ, вдигна я високо над главата си и се взря в тъмнината. След това бавно тръгна напред по тунела. След един завой се оказа зад едно муле, впрегнато в количка за руда. Джеф бе намерил източника на фекалиите.

Щом тук имаше муле, това означаваше, че някой му косеше вода, тъй като „Малкия Джони“ беше затворена. Джеф бе намерил изход.

Започваше да свиква с вонята и вече не му се гадеше. Вдигнал свещта високо, за да вижда колкото може по-надалеч, мина покрай мулето и намери една кофа с вода. Падна на колене, облегна свещта на стената и взе малко вода в шепа. Беше прясна. Задържа я в устата си, за да я усети, и едва след това я изпи. След още две шепа вода спря да пие, тъй като знаеше, че ако изпие твърде много, може да бъде опасно за него.

Изправи се и огледа мулето. Животното реагираше на присъствието му, но се намираше в мината толкова отдавна, че беше почти ослепяло. Това обаче нямаше значение. Мулето можеше да помогне на Джеф да изтегли Ваялид и чиновника на това ниво.

Джеф се върна при шахтата и размаха свещта си в бездната.

— Намерих изход!

— Как ще се качим при теб? — попита Ваялид.

— Тук има едно муле. Накарай чиновника да направи примка на въжето. Аз ще ви изтегля.

— Той ще се качи първи — заяви Ваялид.

Идеята не се хареса твърде много на Джеф, но той реши, че Ваялид няма да промени решението си. Не беше лесно да издърпа горе мъжа със счупения крак, но чиновникът се държа забележително добре. Малко по-късно Ваялид също беше в тунела.

— Мислех, че ще умрем — каза тя.

— Не и ние! Нямам намерение да бъда първият Рандолф, който ще умре. Пък и има много неща, които трябва да свърша преди това.

— Какво например?

— Да се оженя за теб.

Ваялид се разсмя.

— Още не е минала една седмица.

— Аз имам чувството, че е минала.

— Кой е човекът там долу?

Джеф усети как усмивката му замръзва на лицето му. Дали Ваялид беше намерила чичо си?

— Прилича на миньор. Намерих го малко по-надолу по тунела. Какво се е случило с него?

— Чапман го хвърли в шахтата, защото ми помагаше — обясни Джеф. — Ще изпратим някой да прибере тялото му, когато се измъкнем. — Той замълча. — Там долу има още един труп.

— На чичо ми ли?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Намерих портфейла му. Чапман и Харлан са го убили и са го заровили под купчина камъни. Не е имало никакво срутване. Тази мина е съвсем безопасна. Ела да ти покажа какво открих. — Джеф я заведе малко зад кофата с вода. От това място тръгваха тунели във всички посоки. — Оттук идва рудата, която вадят в „Сребърна вълна“. — Той вдигна едно парче, което се беше отчупило от стената. — Изглежда доста богата.

— Как ще разберем накъде да тръгнем? — поинтересува се Ваялид. — Тези тунели са истински лабиринт.

— Ще разчитаме на това, че мулето знае пътя, тъй като изнася рудата до шахтата на „Сребърна вълна“.

— Но как ще се качим горе? — попита чиновникът. — Чапман и Харлан няма да ни оставят да излезем.

— Знам — отвърна Джеф, — но те няма да слязат тук поне още няколко часа. Дотогава ще имаме план.

— Докато мислиш, можеш да ми помогнеш да направя шина и да обездвижа крака му — каза Ваялид.

В повечето мини се работеше денонощно, за да бъде добита колкото се може повече руда за най-кратко време. Докато миньорите стояха под земята, те не можеха да определят дали навън е нощ, или ден. Харлан и Чапман работеха само на една смяна, защото не можеха да доверят тайната си на външни хора. Това беше щастливото стечение на обстоятелствата, на което Джеф разчиташе, за да се измъкнат от този капан.

Чакането им се стори цяла вечност, но най-после Джеф чу някой да се приближава по тунела. Чапман и Харлан.

— Не ми харесват всички тези убийства — казваше Харлан. — Някой може да разбере. За какво ще ни послужат парите, когато увиснем на въжето?

— Никой няма да разбере — отвърна Чапман. — Никой дори не знае, че тях ги няма. Дори ако някой се сети за тях, няма да знае къде да търси.

— Но онзи сакатият е Рандолф — възрази партньорът му. — Семейството му няма да се откаже, преди да разбере какво се е случило с него. Ще го търсят, докато го намерят.

— Ако изобщо някога разберат, че имаме нещо общо с това — а това няма да стане — ние вече ще сме продали мината и ще бъдем в Европа с достатъчно пари, за да живеем като царе до края на живота си.

— Все още ми се иска да бяхме приели офертата отпреди шест месеца — каза Харлан.

— Това бяха жълти стотинки. Всички знаеха, че мината е изтощена.

— Трябвало е да послушаш партньора си, Чапман — каза Джеф, докато излизаше от тъмнината. — Той е много по-разумен от теб.

Чапман се извъртя, но преди да успее да вдигне ръка, Джеф му нанесе удар, който го запрати в стената на тунела. Чапман обаче беше здравеняк и се хвърли срещу Джеф, готов да стовари масивните си юмруци в лицето му. Джеф се отмести, след което удари Чапман в гърлото. Докато едрият мъж се опитваше да си поеме въздух, Джеф му нанесе няколко удара в тялото, които го повалиха на колене. Един последен удар в брадичката го изпрати в безсъзнание.

Джеф се огледа, готов да отбие атаката на Харлан, но такава не последва. Чиновникът бе взел шината от Ваялид и сега тя се намираше пред гърлото на Харлан. Малко по-силен натиск и той щеше да се задуши.

— Според мен трябва да ги хвърлим в шахтата — каза чиновникът, когато Чапман беше вързан и хвърлен в количката за руда.

— Как ще се качим на повърхността? — попита Ваялид.

— Обзалагам се, че онзи предател Том Блейк е на лебедката — каза чиновникът.

— Харлан ще ни помогне — заяви Джеф. — Той ще убеди Блейк да ме изтегли горе.

— Ако Блейк знае, че си в кофата, няма да го направи — възрази чиновникът.

— Тогава ще трябва да се погрижа да не разбере.

— Какво смяташ да направиш?

— Ще те оставя тук с Чапман.

— Добре. Ако не се върнеш до един час, ще го хвърля в шахтата.

— Както искаш. — Джеф се обърна към Харлан. — Ти каза, че не ти харесват всички тези убийства. Сега имаш възможност да го докажеш. Направи онова, което искам от теб, и аз ще се погрижа да не бъдеш обесен.

— Наистина ли можеш да го уредиш?

— Той е Рандолф — каза чиновникът. — Те могат всичко.

Джеф отведе Ваялид в един от страничните тунели.

— Не вярвам на Харлан. Той може и да не е искал да убива никого, но не се е опитал да спре Чапман. Ще сложа един дълъг прът в кофата. Когато стигнем на повърхността, искам веднага да го сложиш напречно на отвора на шахтата.

— Никога не съм правила такова нещо.

— Просто гледай да мине през дръжката на кофата и да се закрепи от двете страни на шахтата. Така ако Блейк реши да жертва Харлан, за да убие нас, кофата няма да падне в шахтата.

— Ти какво ще правиш?

— Ще се измъкна от кофата и ще спра Блейк, преди да направи нещо друго. Разбра ли какво се иска от теб? — Ваялид кимна. — Не се показвай до последната минута. Не искам Блейк да види, че в кофата има друг, освен Харлан. Щом прехвърлиш пръта през отвора, веднага излез от кофата. Ако мога, ще ти помогна, но преди това трябва да се погрижа за Блейк. Да вървим.

Когато се върнаха при количката с руда, Джеф се погрижи Харлан да се намира далеч от сигналния звънец и сложи един дълъг прът в кофата. След това помогна на Ваялид да се качи, изчака Харлан също да влезе и най-накрая също се качи в кофата, като взе звънеца със себе си. Джеф позвъни един път, ясно и отчетливо, след което хвърли звънеца колкото можеше по-далеч в тунела.

— За да не можеш да му изпратиш друг сигнал — обясни той.

Лебедката очевидно беше ръчна и пътуването нагоре ставаше бавно.

— Наведи се — обърна се Джеф към Ваялид, когато бяха на пет метра от повърхността. — И не забравяй какво ти казах.

Джеф бутна Харлан пред себе си и клекна зад него. Той беше по-висок от Харлан, но се надяваше, че изненадата ще му даде предимство.

— Стой неподвижно, Харлан — каза той. — Когато кофата спре, кажи на човека, че си се наранил и трябва да ти помогне да излезеш.

Харлан кимна, но колкото повече се приближаваха към отвора на шахтата, толкова по-малко му вярваше Джеф. Малко преди кофата да излезе на повърхността, Джеф протегна ръка и сграбчи Харлан за гърлото. Харлан се опита да разтвори пръстите му, но Джеф беше твърде силен за него. Пръстите му напипаха трахеята. Харлан се бореше отчаяно. Джеф го пусна, когато кофата излезе над повърхността.

Харлан се опита да извика, но звук не се чу. Докато Джеф изскачаше от кофата, той забеляза как Ваялид слага пръта напречно на отвора на шахтата. Сега трябваше само да стигне до Блейк.

Блейк хвърли само един поглед към Джеф и се затича надолу по хълма.

— Спрете го! — изкрещя Джеф към мъжете, които работеха в съседната мина. — Той се опита да убие жена.

— Той лъже! — каза Блейк, докато минаваше покрай мъжете.

— Аз съм Джеферсън Рандолф! Спрете този мъж!

Това беше достатъчно за миньорите. Те настигнаха Блейк и го повалиха на земята.

— Дръжте го! — Джеф се върна при Ваялид. Когато стигна до нея, тя вече беше излязла от кофата. Харлан също беше навън, но се държеше за главата, а лицето му беше обляно в кръв.

— Какво стана? — попита Джеф.

— Той се опита да ме нападне — обясни Ваялид. — Затова го ударих с едно парче от рудата, която се опита да открадне от чичо ми.

— Но къде...

— В чантата ми. Винаги си нося всичко необходимо в чантата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Лесно ще се докаже, че Чапман и Харлан са крали руда от „Малкия Джони“ — каза Джеф на Джордж. Намираха се в апартамента на Табор. Джордж беше пристигнал с влака по-рано същия следобед.

— И в двете мини няма други находища. Никой не ги е видял как убиват Ели Гудуин, но Харлан призна, че Чапман е убил миньора, който ми помагаше. Ваялид ще си получи мината и парите от среброто, което Чапман и Харлан са продали след смъртта на чичо й. Сумата трябва да е около половин милион долара.

— Предполагам, че не искаш да се върнеш в училището — обърна се Джордж към Ваялид.

— Нямам намерение никога повече да бъда възпитателка.

— Имах предвид директорското място — поясни Джордж. — Госпожица Сетъл подаде оставка и настоятелите й търсят заместник.

— Ваялид иска да се върне в Масачузетс и да създаде благотворителен фонд за мъже, осакатени по време на войната — каза Джеф.

Джордж погледна Ваялид по начин, който изискваше обяснение.

— Не съм сигурна какво ще правя. Напоследък всичко се променя толкова бързо.

— Опитвам се да я убедя да остане в Денвър — каза Джеф. — Предполагам, че това няма да се хареса на Клара Рабин, но мисля, че вече е време в обществото на Денвър да се появи нова госпожа Рандолф, за която всички да говорят.

Джордж погледна замислено двамата.

— Да, аз й поисках ръката, но тя все още не е казала „да“. — Джеф се изправи. — Опитай се ти да я убедиш, докато отида да се срещна със съдията. Искам да съм сигурен, че всичко около мината на Ваялид е уредено и че тя ще получи парите си. Радвам се, че най-после ще мога да си тръгна от Лидвил.

Когато Джеф излезе, в стаята настъпи неловка тишина. Ваялид наля на Джордж още една чаша мляко.

— Сигурна ли си, че не си наранена? — попита я Джордж вече за трети път.

— Чувствам се много добре. Трябва да се безпокоиш за Джеф, а не за мен. Не знам откъде намери сили да се изкачи по онова въже със срязано рамо.

— Джеф е много по-корав, отколкото мислят хората.

— По-корав, отколкото той самият мисли.

— Да, той се подценява твърде много. Но аз се надявам, че след като те е измъкнал от мината, ще придобие повече самоувереност.

— Той вече се беше променил, още преди да слезем в мината. — Ваялид се изчерви, когато си спомни как Джеф я беше носил на рамо из улиците на Лидвил. — Не знам дали отсъствието му от банката го е накарало да осъзнае, че не е инвалид, но никога не съм го виждала толкова весел. Колебая се дали да го кажа, но той е почти сладур.

Джордж се разсмя.

— Не го казвай на никого. Джеф ще се почувства неудобно, пък и никой няма да ти повярва.

На Ваялид не ѝ беше смешно.

— Но ти ми вярваш.

— Аз съм най-близък на Джеф от всички в семейството. Спомням си какъв беше той преди войната. Никога вече няма да бъде онова момче, което познавах тогава, но няма да бъде и изпълненият с горчицина мъж от последните двамайсет години. И това се дължи на теб. Ще се омъжиш ли за него?

— Казах му да ме попита след няколко дни.

— Защо?

— Искам да му дам време да се увери в обичта ми.

— Но ти го обичаш! И искаш да се омъжиш за него?

— Повече от всичко на света.

Джордж отпи от млякото си.

— Мислили ли сте да се настаните в Денвър?

— Не сме обсъждали да се настаняваме където и да било, но знам, че Джеф не би могъл да живее в Масачузетс. Той не се е променил чак толкова много.

Джордж се усмихна уморено.

— Ако искаш Джеф да бъде истински щастлив, ще трябва да се преместите във Вирджиния.

— Това е последното място, където искам да отида.

— Липсващата част от Джеф се намира там. Той никога няма да я намери на друго място.

— Не разбирам.

— Горчивината на Джеф от загубата на ръката му е само част от проблема му. Ако имаше дом, в който да се върне, можеше да преживее загубите от войната. Но онзи Юг, който обичаше, беше разрушен. Не говоря за плантациите, а за идеализма, кавалерството, южняшките ценности. Не че Югът беше идеален. Някои от нас могат да живеят и без него, но други по-скоро биха умрели. Майка ми беше една от тях. Тя си наложи да умре. Баща ми, независимо че беше мръсник, повел една атака с пълното съзнание, че ще загине. По време на онези четири години умря нещо, което никога няма да може да бъде заменено. Тук той си създаде нов живот и стана ценен член на обществото, но никога няма да бъде цял, ако не се завърне във Вирджиния и ако не работи за възстановяването на колкото се може по-голяма част от онзи изчезнал свят. Той никога няма да успее. Устроено по такъв начин общество не може да просъществува по-дълго, отколкото е съществувало в древна Гърция или средновековна Франция. Но той се чувства длъжен да опита.

— Но той е преуспял като банкер.

— Това е част от иронията. Той е отличен банкер, но вътрешно умира. Ако беше фермер, който всеки ден се бори за хляба си, щеше да бъде по-щастлив.

— Не разбирам.

— Нито пък аз. Просто знам, че единственият начин да забрави загубата на ръката си, е, като се опита да възстанови най-доброто от онова, което е загубил. Ти можеш да му помогнеш.

— Аз ли?

— Ти го разбираш. Джеф никога няма да бъде напълно щастлив. Това може да стане само ако някой върне времето назад.

— Ти смяташ, че аз също няма да бъда напълно щастлива, нали?

— Никога няма да забравиш загубата на семейството си, но може би ще намериш покой, ако опознаеш хората, които си мразила толкова дълго. Хората са си хора, независимо къде живеят. Когато научиш това, може би ще можеш да им простиш, а също така да простиш и на себе си.

— На себе си ли?

— Да. Ти никога не си си простила, че не си успяла да спасиш брат си.

Ваялид се почувства неудобно.

— Джеф ми е казвал, че ти и Роуз можете да виждате в душите на хората. Сега разбирам за какво ми е говорил.

— Той попита ли те къде прекара нощта след бала? — поинтересува се Джордж.

— Не.

— Ще му кажеш ли, че си преспала у Фърн?

— Вероятно, но едва ли има смисъл. Той ми вярва достатъчно, за да не ме пита. Това чувство ми харесва.

— Неудобно ми е да отседна в този хотел — каза Ваялид.

— Няма къде другаде — отвърна Джеф. — Не можеш да останеш при Фърн и Мадисън. Преди проклетото родео да свърши, при тях няма да има място, дори да се обърнеш. Не можеш да останеш в моята къща. Хен и Лаура сигурно ще настояят да присъстват на сватбата ни.

— За сватбата...

— Знам, че тя стана по-голяма, отколкото я искаше, но трябваше да откажем на половината хора, които искат да присъстват. Освен това отсега нататък ти ще ги виждаш всеки ден, така че е добре да се запознаеш с тях сега.

— Това е нещо, за което трябва да си поговорим. — Ваялид се обърна, за да може да го наблюдава по-отблизо. Не ѝ се искаше да пропусне и най-малкия нюанс в изражението му. — Не искам да живея в Денвър. Смятам, че трябва да се преместим във Вирджиния.

Джеф се вцепени.

— С кого си говорила?

— Аз...

— Ти не искаш да живееш във Вирджиния. Не харесваш Юга. Значи си говорила с Джордж. Знаех си, че не трябва да те оставям насаме с него.

— Не беше Джордж. Поне не беше той човекът, който ме накара да взема това решение.

— Тогава кой беше?

— Ти.

— Никога не съм споменавал за преместване. Планирах да остана в Денвър — отвърна Джеф.

— Може би си забравил, но от деня, в който се запознахме, ти не спираш да ми говориш за Вирджиния. Винаги си искал да се върнеш там. Джордж ми обясни какво си му казал след благотворителния бал.

— Оттогава много неща се промениха. Мислех, че повече не искаш да ме видиш.

— Все още трябва да си дадеш отговор на много въпроси. Не можеш да ги получиш тук.

— А ти? — попита Джеф.

— Джордж каза, че никога няма да превъзможна омразата си, ако не започна да мисля за южняците като за хора вместо като за военна машина, която ме е лишила от семейството ми.

— Не е работа на Джордж да ти говори такива неща.

— Но е прав. От всички ти най-добре би трябвало да разбираш това.

— Ами ако не се получи?

— Тогава можем да се върнем в Денвър или да отидем някъде другаде. Не ме е грижа къде ще живея, стига да съм с теб. Просто мисля, че трябва да започнем от Вирджиния.

— Сигурна ли си, че наистина го искаш?

— Да. Винаги съм искала да те бях срещнала, когато бях на деветнайсет. Имам чувството, че съм загубила десет години от живота си, но няма да позволя миналото да опропасти и годините, които ми остава да живея. Искam да се изправя срещу миналото и да се освободя от болката и чувството за вина. Обичам те, Джеф Рандолф. Ти си най-прекрасният, най-истинският мъж, когото познавам. Но аз те искам цял. Не искам между нас да има призраци.

Джеф я прегърна.

— Независимо къде ще отидем, винаги ще има призраци.

— Добре. Можеш да си имаш едно малко призраче. Но останалите ще трябва да си намерят друг обект, защото в противен случай ще им пусна някоя вещица от Нова Англия.

ЕПИЛОГ

Коледа, 1881 година

Роуз и Ваялид седяха в каретата и гледаха как Джордж и Джеф проверяват строителството на огромната къща.

— Опитвах се да го убедя, че нямаме нужда от всичките тези стаи — каза Ваялид. — Не мога да родя толкова деца, за да напълня такава голяма къща.

— Засега се справяш доста добре — каза Роуз и погледна към русото бебе в ръцете на Ваялид. — Дори Фърн не успя да роди дете още на първата година и веднага да забременее за втори път.

Ваялид се изчерви.

— И двамата смятаме, че трябва да наваксаме пропуснатото време.

— С него ли ще ходиш, когато се кандидатира?

— Не знам. Вече му казах, че не мога да излизам от дома.

— Джордж ми каза нещо за това.

— Той представлява комбинация от онова, което Джеф и аз искахме — обясни Ваялид. — Събираме ветерани инвалиди от армиите на Севера и Юга, водим ги тук за един месец, даваме им най-доброто медицинско обслужване, което може да се купи с пари, плащаме за изкуствени крайници и се опитваме да ги накараме да се почувстват колкото се може по-здрави. Така те получават грижи, от които се нуждаят, а същевременно даваме и един месец почивка на семействата им.

— Но на Джеф това не му стига, така ли?

— Точно така. Първо беше банката. След това поиска да купи всички разорени ферми в три окръга и отново да ги направи производителни. Сега пък иска да се кандидатира за щатския парламент.

— Предполагам разбираш, че някой ден ще поиска да стане губернатор.

Тази мисъл очевидно не беше приятна на Ваялид.

— Опитвах се да му кажа, че във Вирджиния има хиляди мъже и че не е необходимо да върши всичко сам, но той не слуша. Искam съпруг, а не чудотворец.

— Мъжете Рандолф са едни от най-трудните съпрузи в света, но в крайна сметка се оправят. Джеф започна да се учи по-късно от братята си и може би ще му трябва повече време, за да свикне със семейния живот.

Лятото на 1882 година

— Сигурна ли си, че ти е удобно? — попита Джеф.

— Добре съм — отвърна Ваялид. — Искam да се порадвам на ветреца. Скоро ще стане твърде горещо.

— През лятото можем да се преместим в Масачузетс. Там трябва да е доста по-хладно.

— Не ставай смешен — разсмя се Ваялид. — Ако детето ти се роди янки, ти никога няма да го преживееш.

Джеф я потупа по закръгления корем и се усмихна доволно.

— Не знам. Харесва ми да имам жена янки. Том едва ли ще има нещо против да има сестра янки.

Ваялид погледна към сина си, който пълзеше в тревата и търсеше буболечки, буци пръст и всяко отвратително нещо, което можеше да сложи в устата си. Странното беше, че във Вирджиния тя се чувстваше повече у дома си, отколкото в Масачузетс. Животът и новото й семейство бяха свързани с Вирджиния и тя не можеше да си представи, че може да живее другаде.

Ваялид искаше да се върне някой ден, но още беше твърде рано. Първо трябваше да роди. Всъщност искаше да роди още няколко деца, преди да се върне. Искаше й се повечето да са момичета. Джеф заслужаваше поне една дъщеря южнячка, но която да притежава здравия разум на севернячка, за да не изпада в трудно положение. Ваялид реши, че за този експеримент ще са й необходими няколко дъщери, които да обработва. Тя се съмняваше, че щеше да успее още от първия път.

— Добре съм си тук — каза тя. — Пък и не мисля, че докторът ще ми позволи да пътувам толкова далеч.

— Какво каза той?

— Каза, че през юли трябва да родя едно хубаво, здраво бебе. Освен това ми каза, че ако съпругът ми започне да ме притеснява много, мога да се преместя в клиниката с мъжете.

Джеф се настани в люлката до нея. Люлката беше закачена на клона на огромния дъб, който се намираше зад голямата бяла тухлена къща.

— Този път искам да е момиченце. С червена коса и сини очи. И да бъде също толкова упорита и твърдоглава като майка си.

— Мисля, че една такава ти стига.

— А след това мисля, че ще си остана вкъщи.

Ваялид се обърна и се втренчи в съпруга си.

— Не че не искам да се кандидатирам за щатския парламент — каза Джеф, — но не ми харесва, че ще трябва да бъда далеч от семейството си. Искам да съм тук с теб, когато скачаш, за да видиш какво е натъпкал Том в устата си. Харесва ми да те гледам как се движиш из къщата с нероденото ни дете. Харесва ми, че имам време да се наслаждавам едновременно на това, че съм баща и твой съпруг.

— Сигурен ли си, че това искаш? — попита Ваялид.

— Да.

— Но ти искаше да направиш толкова много неща.

Джеф я притегли към себе си. Целувката му беше дълга и сладка като миризмата на орловите нокти, които се увиваха по стената, разделяща двора от градината.

— Аз ги върша.

— Ами Вирджиния?

— Може би някой ден, ако се превърнеш в южняшка красавица, ще се отдам на политиката само за да мога да говоря с някой, който има собствено мнение.

Ваялид обви ръце около Джеф и се притисна до него.

— Вирджиния току-що загуби най-добрия губернатор, който можеше да има. Аз възнамерявам да си остана проклета янки до края на живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.